Philip José
FARMER

SF

DAYWORLD
TERMINUS

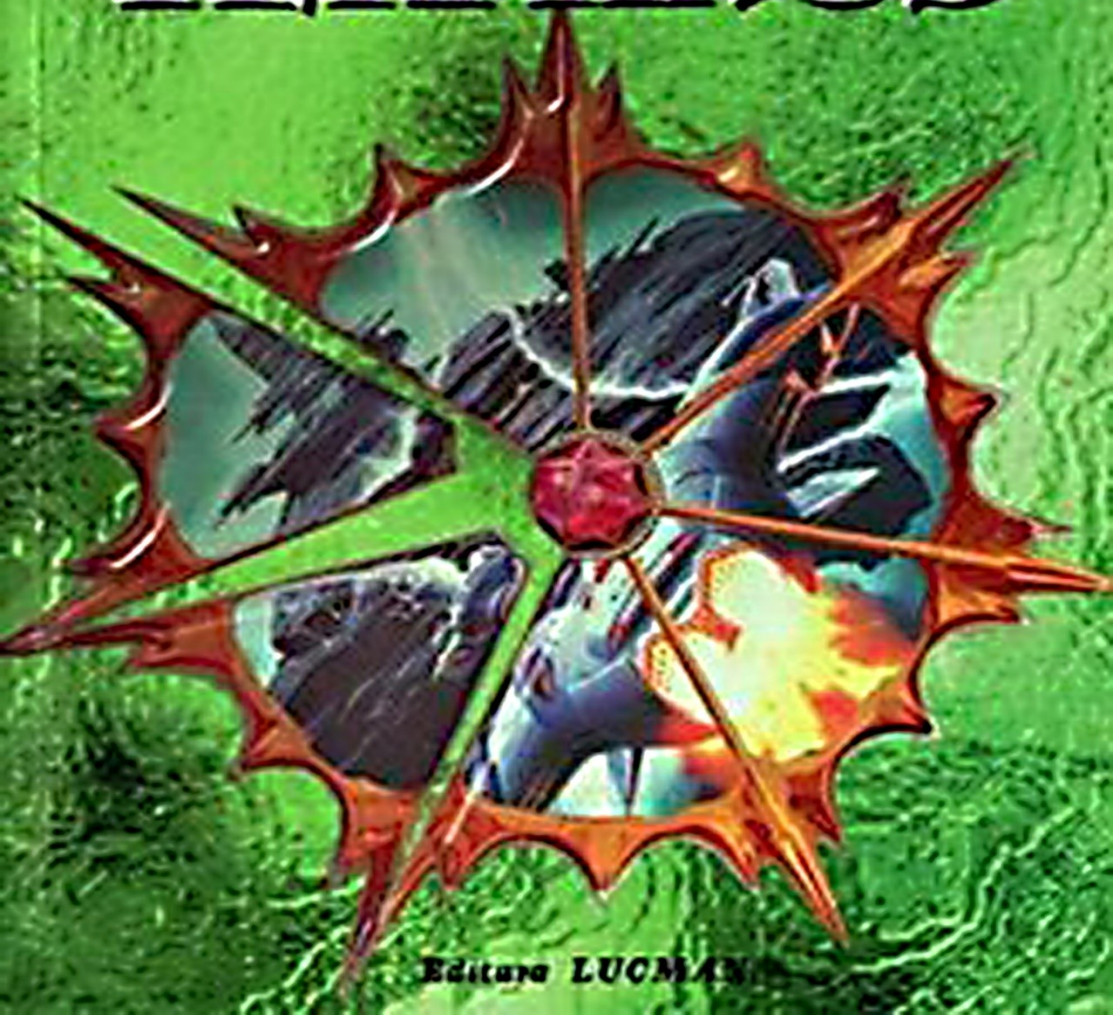

Editura LUCMAN

Philip José Farmer

Dayworld Terminus

Traducere de:
Radu Şerban

Editor: Lucian Borleanu
Tehnoredactarea: Ela Trandafir
Redactor: Constantin Dumitru
Coperta: Grupul DUCOMY

Copyright © Philip José Farmer 1990
Translation Copyright © Editura Lucman 2001

Titlul original:
Dayworld break up

Toate drepturile pentru ediţia de faţă sunt rezervate Editurii Lucman. Reproducerea integrală sau parţială a textului fără acordul editurii este interzisă şi va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Editura Lucman – Bucureşti
Bd. Al. I. Cuza nr. 91, sectorul 1
Comenzile pot fi trimise pe adresa
editurii sau la
telefon/fax: 01.223.77.55

ISBN 973-9439-81-0

Ruperea lanţului

Pentru majoritatea oamenilor din secolul 35 AD, anotimpurile trec rapid: şase din cele şapte zile ale săptămânii sunt petrecute într-o stare de animaţie suspendată. În acest fel, resursele reduse ale unei planete fragile pot fi protejate de ravagiile unei populaţii prea numeroase.

Pentru spărgătorul de zi William Duncan (cunoscut şi sub numele de Jeff Caird), care are câte o identitate deosebită pentru fiecare zi a săptămânii, viaţa este foarte diferită. După ce şi-a petrecut o mare parte a vieţii urmărit de autorităţi, el se trezeşte acum într-o poziţie de invidiat, dar foarte periculoasă. Întreaga structură a Dayworld-ului a ajuns în momentul unei crize finale. Iar Duncan are cheile lanţurilor ce leagă această lume. Cunoscând secretele pe care guvernul le ţine ascunse de atâta timp publicului stonat, el este hotărât să distrugă odată pentru totdeauna sistemul Dayworld. Dar pentru asta va trebui să se ascundă, să lupte, să ucidă şi să reziste suficient de mult în libertate.

Un prolog care este totodată un epilog

de Ariel Cairdsdaughter

Tatăl meu obişnuia să mă prezinte drept fiica mea, istoricul.

Jefferson Cervantes Caird nu a visat niciodată că, într-o zi, va fi o personalitate proeminentă în video-cărţi, şi că îşi va ocupa locul alături de Robin Hood, Wilhelm Tell, George Washington şi multe alte personaje fictive, semi-fictive sau foarte reale, din legende şi istorie. Nici nu a anticipat că fiica lui îi va cerceta viaţa.

De ce eu, copilul lui, a trebuit să fac cercetări asupra lui? Nu l-am cunoscut eu pe deplin, nu am avut eu în faţa ochilor toată viaţa lui, de la naştere şi până acum?

Nu, nu am avut-o. În primul rând, abia dacă l-am văzut de câteva ori, după ce am terminat liceul.

În al doilea rând, nu ştiam că el avea mai multe vieţi, nu doar una, ca toţi ceilalţi.

Cât despre începuturile vieţii lui, ceea ce ştia el despre ele era o minciună. Numai părinţii lui ştiau adevărul. După moartea lor, nu l-a mai ştiut nimeni. Tatăl meu nu cunoştea adevărul,

deşi e posibil să-l fi ţinut ascuns adânc în memoria lui, inaccesibil oricărui cod de apel.

Un alt lucru despre povestea lui. Nu s-a întâmplat înainte de mijlocul secolului 1 N.E. (Noua Eră), care era numit de antici secolul 21 A.D. Ceea ce a făcut el s-a întâmplat cu peste două mii de ani mai târziu.

Două mii de ob-ani, adică. Acesta este un termen care nu mai este folosit în calculele oficiale sau în conversaţia cotidiană. Nu mai există diferenţa dintre ob-ani şi sub-ani. Adică între timpul obiectiv şi cel subiectiv. Ne-am întors la sistemul antic, atunci când ne referim la timp. Totul revine, dar nu mai este ceea ce a fost înainte.

Pe vremuri, în perioada pe care o numeam Noua Eră, noi am crescut în acea aşa-numită Lume a Zilelor. Eram obişnuiţi cu ea încă de pe vremea când deveniserăm suficient de mari ca să înţelegem. Părea ceva foarte natural.

Astăzi, copiii de şcoală trebuie să înveţe despre Lumea Zilelor: stonere pentru oameni, divizarea celor vii în şapte şi diferenţa dintre ob-timp şi sub-timp. Pentru copii, este o istorie fascinantă, deşi presupun că ei sunt la fel ca ceilalţi copii, de peste tot şi din toate timpurile. Ar prefera să se joace.

Totuşi, lumea de dinaintea naşterii lor li se pare probabil la fel de ciudată cum mi se părea mie, pe vremea când eram copil, perioada anterioară Noii Ere. Şi acum, când am cincizeci

de ani, din punct de vedere fiziologic, dar de fapt trei sute cincizeci de ani, număraţi după rotaţiile Pământului în jurul Soarelui, perioada de dinaintea Noii Ere mi se pare stranie.

Copiii învaţă că lumea a fost împărţită pe vremuri pe naţiuni, că existau mai multe state, fiecare având propriul guvern. Apoi află că, după o luptă lungă şi sângeroasă, a apărut un guvern mondial. În ciuda numărului mare de morţi din timpul războiului, pe planeta aceasta trăiau încă opt miliarde de oameni. În alţi o sută de ani, timp obiectiv, aveau să fie zece miliarde. Poate unsprezece. Planeta nu putea găzdui atât de mulţi, mai ales din cauză că poluarea şi distrugerea pădurilor otrăveau rapid viaţa.

Dar atunci a început să fie folosită practic invenţia cunoscută sub numele de stoner. Suspendarea mişcării moleculare în corpurile vii prin aplicarea energiei electrice a schimbat enorm societatea şi a schimbat faţa Pământului. În bine, din multe privinţe. Dar din altele, nu.

Populaţia lumii a fost împărţită în şapte, fiecare şeptime trăind într-o singură zi a săptămânii. Oamenii din celelalte şase zile se aflau în stonere, viaţa lor fiind într-un fel de suspendare a mişcării, deşi în realitate nu era chiar suspendată. Era îngheţată. Oamenii de marţi, de exemplu, trebuiau să intre în aceste containere ca nişte coşciuge înainte de miezul

nopţii, erau stonaţi şi, la scurt timp după aceea, oamenii de miercuri erau destonaţi. Şi aşa mai departe. Marţea următoare, cetăţenii acelei zile erau destonaţi şi îşi reluau viaţa întreruptă.

Asta era. În fiecare zi, numai 1,1 miliarde de oameni consumau resursele de apă şi de hrană, era necesară golirea reziduurilor a numai 1,1 miliarde de oameni, şi aşa mai departe.

Dar opt miliarde în total erau încă prea mulţi. Aşa încât guvernul mondial a impus un control al naşterii aproape imposibil de înşelat, iar populaţia a început să scadă spre numărul pe care guvernul considera că planeta îl putea găzdui fără apariţia efectelor negative. Chiar şi azi, în ciuda numeroaselor noastre libertăţi, părinţii ştiu că nu pot avea mai mult de doi copii, decât dacă guvernul ridică temporar interdicţia, în anumite zone. Dar nici un cuplu nu poate avea mai mult de trei.

Lumea Zilelor nu era o Utopie. Utopia este imposibilă, pentru că natura umană înnăscută este non-utopică. Majoritatea oamenilor acceptau sistemul, deşi nu lipseau resentimentele şi protestele. Totodată, existau multe fraude, minciuni şi luptă pentru putere în ierarhia guvernului. Nu aveai cum să scapi de asta. Şi fără îndoială încă mai există aşa ceva. Guvernul, ca toate celelalte guverne din istorie, trebuie urmărit cu atenţie şi trebuie

verificat, ţinut pe calea cea bună. În această privinţă, lucrurile nu s-au schimbat deloc. Cei guvernaţi trebuie să-i guverneze pe guvernatori.

Pe acele vremuri, existau „spărgători de zi”, oameni nemulţumiţi şi proscrişi, care fugeau de restricţiile vieţii într-o singură zi. Puţini dintre ei scăpau de poliţişti, care erau numiţi eufemistic organici, iar de cetăţeni, „copoi”. Când era prins, un spărgător de zi era trimis într-o instituţie de reabilitare. Dacă se considera că reabilitarea lui nu era posibilă, era stonat permanent.

Tatăl meu era unul dintre aceşti spărgători de zi. Dar el era diferit de alţii. El avea în spate o organizaţie secretă puternică, ce îi oferise o identitate diferită pentru fiecare zi a săptămânii, şi care-l ajuta să certifice aceste identităţi. Cu mult înaintea naşterii lui Jeff Caird, un cetăţean de marţi, un om de ştiinţă numit Immerman descoperise un mijloc de încetinire a procesului de îmbătrânire. Cu ajutorul acestuia, o persoană a cărei durată de viaţă era de o sută de ani, putea trăi şapte sute de ani. Dar cum sistemul stonerului permitea unei persoane să trăiască de şapte ori durata unei vieţi normale, Immerman îşi putea folosi FII-ul (factorul de încetinire a îmbătrânirii) ca să trăiască o mie patru sute de ani.

El păstrase FII-ul pentru sine şi pentru unii membri ai familiei lui. Mai târziu, FII-ul a fost acordat şi membrilor organizaţiei lui din ce în ce mai largi, „immerii”. Jeff Caird, nepotul şi strănepotul lui, era curier pentru immeri. El „spărgea ziua”, asumându-şi câte o identitate pentru fiecare zi, aşa încât să poată duce immerilor mesajele ce nu trebuiau să treacă prin canalele electronice. Totodată, el îndeplinea diverse sarcini pentru şefii immeri, sarcini ce nu trebuiau cunoscute de immerii cu grade mai mici.

În cele din urmă, tatăl meu a devenit cele şapte persoane. Atunci, Panthea Snick, un detectiv, a ajuns întâmplător pe urmele lui. În timp ce îl urmărea, ea a fost capturată de immeri.

Immerman era acum Consilier mondial, cu identitatea falsă de David Jimson Ananda. Nepotul lui, Jeff Caird, se îndrăgostise de Snick şi reprezenta acum un pericol pentru immeri. Immerman ordonă uciderea nepotului lui.

Halal loialitate şi dragoste faţă de cei de acelaşi sânge!

În acelaşi timp, cele şapte personalităţi ale lui Caird se luptau pentru preluarea controlului corpului lui. Immerii, conştienţi de asta, îl considerau acum un pericol dublu pentru ei.

Deşi Caird a fost prins, el nu le-a putut spune nimic despre activităţile lui anterioare celor care-l capturaseră. Nici chiar folosirea

irezistibilului drog al adevărului nu-l făcu să-şi dezvăluie activităţile ilegale. Caird suferise o cădere psihică şi devenise acum o persoană nouă, care nu avea nici o amintire despre precedentele lui şapte personalităţi. Apoi, a evadat din închisoarea în care se afla, lucru presupus imposibil, şi a fugit din statul Manhattan în Los Angeles.

În timpul lungii sale odisei, el o salvă pe Snick dintr-un depozit de stonare. Snick fusese stonată şi plasată acolo după ce fusese condamnată de către guvern într-un proces secret ilegal. Acest lucru fusese făcut la instigarea indirectă a lui Immerman (acum consilierul mondial Ananda). El se temea că Snick avea să trădeze lucrurile pe care le ştia despre immeri.

Tatăl meu (care acum îşi spunea Duncan), Snick şi un tovarăş al lor au fost capturaţi de Ananda în Los Angeles. Dar tatăl meu şi Snick i-au ucis pe bodyguarzii lui Ananda şi l-au prins pe acesta. Caird a extras de la Ananda, folosind drogul adevărului, o comandă secretă de activare a unui circuit de trecere peste orice bariere. Aceasta i-a permis să emită în întreaga lume, fără ca guvernul să-i poată întrerupe transmisia. El a dezvăluit adevărul despre modul greşit în care-şi folosea guvernul mondial puterea, despre minciunile acestuia şi despre existenţa factorului de încetinire a îmbătrânirii.

Duncan (adică tatăl meu, Jeff Caird) şi Snick au fugit din apartamentul lui Ananda, de la etajul superior al unui dintre oraşele-turn ale Los Angeles-ului. Dar acum şi poliţiştii, organicii, se îndreptau în grabă spre turn.

Ceea ce urmează este povestirea aventurilor lui şi ale lui Snick, începând cu acel moment. Aşa cum veţi vedea, o mare parte a lor a trebuit reconstituită. Nu ştim ce gândea Caird în momentele respective. Nici nu ştim de ce s-a transformat într-o persoană nouă (credem că aceasta e ultima).

Într-un fel, a fost ultima. Dar din acel moment, el nu a mai devenit niciodată un adult, din punct de vedere psihic. Iar oamenii de ştiinţă au motive bune să creadă că trăsăturile lui de caracter actuale sunt cele ale persoanei lui iniţiale, Jefferson Caird. Dar, aşa cum veţi vedea, nu aceasta a fost personalitatea lui originară.

Tatăl meu nu-şi aminteşte nici acum schimbarea ciudată în acea persoană originară, iniţială. Cu toate acestea, mult după evenimentele descrise mai jos, oamenii de ştiinţă au folosit o tehnică nouă şi extrem de avansată, care le-a permis să se întoarcă în timp şi să afişeze undele cerebrale ale lui Caird din acea perioadă. Nu este o citire a gândurilor. Este un proces lung şi costisitor, iar pentru subiect este dureros. Dar activitatea mentală afişată pe ecrane a permis savanţilor

să interpreteze mai mult sau mai puţin exact ceea ce s-a întâmplat în acel eveniment crucial şi extrem de important din viaţa tatălui meu.

Astfel, ei au putut conchide, cu o siguranţă destul de mare, că cele descrise în continuare s-au întâmplat cu adevărat.

NOTĂ: Evenimentele care au condus la Dayworld Terminus sunt descrise pe larg în Dayworld şi în partea a doua a acesteia, Rebelul din Dayworld, de Philip José Farmer.

Capitolul 1

Fuga de ceva este totodată o fugă spre ceva.

În timp ce alerga pe acoperişul turnului, Duncan se gândi cât de adevărat era acel vechi proverb chinezesc. Oriunde mergea, în fuga lui de puterea organică, de „copoi”, dădea peste alţii. Erau ca nişte stoluri de lăcuste. El şi Panthea Snick, partenera lui proscrisă, erau recoltele pe care vroiau acele lăcuste să le devoreze.

— Nu şi dacă am şi eu un cuvânt de spus! zise el, gâfâind.

— Poftim? întrebă ea, imediat din spatele lui.

Duncan nu răspunse. Trebuia să-şi regleze respiraţia. Dar furia nu trebuia şi ea conservată. Era de mult ca o maree roşie ce creştea în interiorul lui, atrasă de „luna” de nedreptăţi pe care le suferise. Furia aceea ataca raţiunea şi discreţia şi ameninţa să le zdrobească.

Norii joşi ai nopţii pulsau datorită luminii reflectate de turnurile din Los Angeles. În toţi cei douăzeci de monoliţi ce se înălţau din apele golfului LA se aprindeau şi se stingeau lumini, iar sirenele urlau ca nişte animale prinse în capcană. Erau ultimele avertismente pentru cetăţenii de luni să meargă în stonerele lor.

Acolo, ei urmau să devină tari ca nişte diamante şi să rămână în stare de inconştienţă până în lunea următoare. Cu opt minute înainte de miezul nopţii, numai câţiva dintre cetăţenii de luni aveau să se afle încă afară din cilindrii lor. Aceştia erau poliţiştii de tranziţie de luni, care rămâneau la posturi până când erau înlocuiţi de poliţia de tranziţie de marţi dimineaţă, la scurt timp după miezul nopţii.

Copoii din acea zi văzuseră pe ecranele din secţii şi pe cele de pe stradă mesajele transmise de Duncan. Cum circuitele de prioritate încă funcţionau (şi aveau să o facă până ce inginerii descopereau cum să le oprească), copoii de tranziţie de marţi aveau să vadă şi ei mesajele de pe ecrane şi pe cele tipărite. Şi la fel şi cetăţenii de marţi, la ieşirea din stonere.

Cetăţeni ai lumii!

Guvernul vostru a ţinut secretă o formulă de încetinire a îmbătrânirii de şapte ori. Dacă aţi avea-o aţi putea trăi de şapte ori mai mult. Consiliul mondial şi alţi înalţi oficiali o folosesc ca să-şi prelungească propriile vieţi. Şi o ascund de voi. Iată formula.

Dedesubt era formula chimică şi instrucţiunile de preparare a factorului de încetinire a îmbătrânirii.

Al doilea mesaj:

Cetăţeni ai lumii!

Guvernul vă minte de mii de ob-ani. Populaţia lumii nu este de opt miliarde. Este de numai două miliarde. Repet: două miliarde. Această diviziune artificială a lumii în şapte zile nu este necesară. Cereţi adevărul. Cereţi să vi se permită să vă întoarceţi la sistemul natural de viaţă. Dacă guvernul se opune, revoltaţi-vă! Nu vă mulţumiţi cu minciunile guvernului. Revoltaţi-vă!

Mesaj autorizat de David Jimson Ananda, cunoscut şi sub numele de Gilbert Ching Immerman. De asemenea, autorizat şi transmis de Jefferson Cervantes Caird.

Duncan şi Snick traversară în fugă acoperişul spre o structură de acces din partea estică a turnului. Între acea structură şi trapa prin care urcaseră erau peste două sute de metri. Trebuia să ajungă acolo înainte ca aeronavele organicilor să aterizeze pe acoperiş sau ca ceilalţi copoi care pătrunseseră în apartament din etajul de sub acoperiş să urce şi ei scara.

Duncan se opri, respirând greoi, la cubul metalic ce reprezenta accesul spre casa scării. Snick veni lângă el. Ea respira mai uşor. Rămaseră pe loc, cu umărul drept sprijinit de uşa casei de acces. Duncan ridică mâna şi arătă prin întuneric spre vest. Nişte lumini

portocalii rotitoare, ce luminau slab o formă întunecată de sub ele, se apropiau rapid de acoperiş, prin aer.

— Vor ateriza lângă trapa deschisă, zise el. Vor vorbi cu copoii din apartamentul lui Ananda. Apoi vor veni să caute în toate casele de acces. Ştiu că am urcat pe acoperiş.

— Vor comanda aprinderea luminilor de aici, spuse ea. Trebuie să luăm o navă. E singura noastră şansă.

Duncan ştia la ce se gândea ea. Dacă deschideau uşa acum, ar fi fost daţi de gol de lumina ce s-ar fi revărsat din interiorul casei de acces. La apropierea navei copoilor, aceştia i-ar fi văzut şi le-ar fi transmis celor din apartamentul de la nivelul inferior să urce scara.

— Vino aici, în spate, zise el, trecând în unghiul orb al clădirii.

Ea îl urmă chiar la timp ca să nu fie trădată de luminile ce se treziră brusc la viaţă din lămpile Klieg rotunde uriaşe, amplasate în lungul zidurilor de un metru şi jumătate înălţime din jurul acoperişului.

Duncan se uită spre est, peste parapet. Deocamdată nu se vedea nici o lumină care să indice apropierea unor avioane ale copoilor dinspre celelalte turnuri. Dar Snick, care se uita pe după colţul casei de acces spre vest, zise:

— Vine una. Va ateriza în câteva minute. Poate chiar mai repede.

O clipă mai târziu, continuă:

— Sunt mai rapide decât credeam. O navă aterizează lângă trapa camerei hangarului. Doi copoi.

Duncan şi-i imaginã pe ofiţeri coborând din avionul în formă de canoe. Lumina de la trapa pe jumătate deschisă avea să ţâşnească în sus, ca un semnal pentru toate celelalte nave ce urmau să apară curând. Trapa se retrăgea orizontal, într-o nişă din acoperiş. Dedesubt era camera hangarului din care el şi Snick urcaseră pe o scăriţă. Camera ducea în apartamentul uriaş al bunicului său, consilierul mondial Ananda, a cărui identitate reală era Gilbert Ching Immerman. Ananda şi subalternul lui, Carebara, zăceau inconştienţi şi erau singurii rămaşi în viaţă în apartament.

Duncan şi Snick nu reuşiseră să părăsească apartamentul pe uşa ce se deschidea spre coridor. Copoii din holul din faţa apartamentului le blocaseră ieşirea şi începuseră să distrugă uşa ca să poată intra. Din câte ştia el, era posibil ca acum să fi ajuns deja în hangar. Trebuia să facă ceva. Snick se gândea la acelaşi lucru. Îşi lipi gura de urechea lui şi spuse:

— Acum ori niciodată.

Snick avea în mână arma acceleratoare de protoni, pe care o ţinea cu capătul bulbos în sus.

— Tu uită-te după colţ, în partea aceea, spuse Duncan, arătând cu capul spre colţul de după care veniseră. Eu mă uit pe partea asta.

Snick se duse la colţul sud-estic al casei de acces, iar Duncan porni spre nord. Când ajunse acolo, se uită din nou în sus, ca să se asigure că nu se apropia o altă navă dinspre vest.

Ce era de făcut?

Aşa cum spusese odată anticul roman Seneca, „Gladiatorii îşi plănuiesc strategia în arenă”.

De unde venise acest gând? Categoric nu de la personalitatea cunoscută sub numele de Duncan.

Scoase pe jumătate capul de după colţ. O navă aeriană aterizase la doi metri de marginea trapei. Lângă trapă stătea în picioare un copoi îmbrăcat în uniformă şi cască verde. Sub deschidere se vedea partea de sus a unei alte căşti. Unul dintre poliţişti cobora scara ca să investigheze. Celălalt stătea de pază. Cu spatele la Duncan.

Duncan îşi retrase capul şi se uită în spate. Snick se apropia de el.

— Ai văzut? întrebă el.

Ea aprobă din cap.

— Trebuie să încercăm să-l doborâm, spuse Duncan când Snick ajunse lângă el, referindu-

se la omul care stătea lângă trapă. Şi trebuie să o facem fără ca partenerul lui să-şi dea seama. Când spun: Acum...

Închise gura. Un bărbat spunea ceva, foarte aproape de el, pe o voce scăzută, deşi mult mai puternică decât a lui Duncan. Copoii urcaseră pe scări, de la nivelul 125. Snick se învârti pe loc şi se ghemui, cu arma ridicată.

Duncan îşi simţi inima tresărind în noaptea propriului corp, dar nu intră în panică. O bătu pe umăr pe Snick. Ea nu se uită în spate. Nimic nu o putea face să-şi mute privirea de după colţ.

— Ocolesc pe cealaltă parte, şopti el.

Ea aprobă din cap.

Duncan se îndepărtă rapid, cu arma pregătită. Era recunoscător faptului că cizmele lui aveau tălpi moi. Poliţistul de lângă trapă era aplecat, cu mâinile pe genunchi, aparent spunându-i ceva partenerului său din camera de dedesubt. Duncan spera că avea să fie preocupat şi în continuare. Înainte să treacă după colţ, mai întoarse capul, doar cât să vadă în lungul casei de acces. Între timp, vocea unei femei se alăturase celei a bărbatului.

Ofiţerul de lângă trapă se uita în continuare în jos, prin deschizătură. Duncan se apropie rapid de celălalt colţ al structurii, se opri, ascultă şi apoi sări după colţ.

Snick ieşise de după colţul ei, cu o secundă înainte. Poliţiştii erau cu faţa spre ea, cu armele ridicate. Amândoi îşi ţineau armele îndreptate în sus. Nimeni nu spuse nimic, deşi Duncan auzi un icnet scurt, chiar înainte să dea colţul.

Snick le spuse încet celor doi să se ducă în partea oarbă a structurii de acces.

— Dacă vă gândiţi să încercaţi ceva, ţineţi cont că partenerul meu e chiar în spatele vostru, zise ea.

— Aşa este, spuse Duncan din spatele lor, făcându-i să tresară.

Când ajunseră cu toţii în spatele clădirii, Duncan întinse mâna spre bărbat şi femeie şi le luă armele. Snick le spuse celor doi să se întoarcă cu faţa spre perete şi să se sprijine cu palmele de el, cu picioarele depărtate. Cei doi se supuseră, cu feţe sumbre şi strângând din buze de furie.

Duncan şi Snick vorbiseră încet pentru că era posibil ca staţiile radio ale copoilor să fie deschise şi în legătură cu operatorul de la secţie. Cu toate acestea, era evident că cei doi vorbiseră între ei, şi nu în staţie. Duncan duse un deget la buze, făcându-le semn să rămână tăcuţi. Apoi se duse în spatele lor şi le opri staţiile radio din căşti.

În ciuda frigului, poliţiştii transpirau. Teama se amesteca cu mirosul emanat de corpurile lor.

— Scoateţi-vă căştile şi uniformele, spuse Duncan încet. Până la desuuri.

— Repede! zise Snick. Sau o să le scoatem de pe cadavrele voastre!

Poliţiştii se supuseră repede. După ce se dezbrăcară, rămaseră în picioare, tremurând. Duncan îşi ţinu arma îndreptată spre ei, în timp ce Snick lua casca şi uniforma femeii. Poliţista era mai solidă decât Snick, dar materialul uniformei se strângea sau se lărgea ca să se potrivească celui care-l îmbrăca. Apoi, Snick îşi îndreptă arma spre cei doi, în timp ce Duncan punea arma bărbatului la curea, sub jachetă. Îi întinse lui Snick arma femeii, după care îşi puse uniforma bărbatului. Înainte să ajungă la jumătatea îmbrăcatului, Snick îi împuşcă în ceafă pe cei doi prizonieri, cu arma reglată pe PARAL MED*. Razele violete ţâşniră din protuberanţa de la capătul armei şi cei doi se prăbuşiră. Capul femeii se izbi de podea, al bărbatului, de zidul structurii de acces. Peste jumătate de oră, când aveau să se trezească, urmau să aibă câteva vase de sânge sparte în creier şi dureri de cap puternice.

Duncan se înfioră, tresărind când în staţia din căşti se auzi vocea unui bărbat.

— Raportează, Abie!

Nu, AB, un cod pentru bărbatul sprijinit de perete.

Duncan roti cadranul staţiei şi spuse:

— Aici AB.

Spera că spusese cuvintele de recunoaştere corecte.

Se uită la codul alb mare de identificare a adresei scris pe marginea structurii.

— Nici o urmă de suspecţi, spuse el. Vedem acoperişul, din casa scării de la intrarea numărul Q1, 15 a casei de acces. O navă organică se află lângă trapa deschisă...

— Am primit acel raport, AB, spuse vocea. Reţine. Rămâneţi la posturi, lângă casa de acces. Cei de marţi sunt pe drum ca să vă înlocuiască. Când vor ajunge acolo, raportaţi-le situaţia, apoi porniţi imediat spre secţie. Nu mergeţi la apartamentele voastre. Raportaţi la secţie prin ecranele de perete. Apoi intraţi imediat în stonerele de urgenţă de acolo. Repet. Trebuie să vă stonaţi la secţie. Înţeles?

— Înţeles.

— Terminat, AB.

— Terminat, spuse Duncan şi trecu comutatorul căştilor pe OFF.

— Am auzit totul, spuse Panthea Snick.

Duncan se uită la ceasul de la mână.

— Un minut după miezul nopţii. Poate că schimbul nu va ajunge aici imediat. Au primit deja ordinele, dar cred că va dura cel puţin zece sau cincisprezece minute. Trebuie să se îmbrace, şi aşa mai departe.

Snick ridică un deget, indicându-l pe bărbatul aflat de cealaltă parte a structurii, cel ce stătea lângă trapa deschisă.

— El şi amicul lui vor fi schimbaţi de asemenea.

— O să-l doborâm chiar acum, spuse Duncan. Treceţi arma pe EP, fascicul îngust. Eu voi folosi nivelul PARALIZARE. N-ar trebui să fie surprins, când ne vom apropia de el. Dacă bănuieşte ceva, cât timp suntem încă în afara razei pentru paralizare, lichidează-l.

Capitolul 2

Poliţistul de lângă trapă se plimba acum într-o parte şi în cealaltă, întrebându-se probabil când va fi schimbat. Când îi văzu pe Duncan şi Snick, îi privi scurt, de la aproximativ şaizeci de metri depărtare. Apoi se aplecă peste marginea deschiderii, mişcându-şi buzele.

După aceea, poliţistul se îndreptă şi se întoarse spre ei, în timp ce se apropiau. Erau acum la douăzeci de metri de el. Duncan ridică arma, pe care o scosese din toc şi o ascunsese în spatele piciorului, în timp ce omul se uitase în interiorul hangarului. Poliţistul păru surprins şi mâna lui zbură spre tocul armei. Raza violetă ce ţâşni din arma lui Duncan îl izbi în piept. Poliţistul se împletici şi căzu în şezut, cu gura deschisă, dar fără să spună nimic. Duncan îl împuşcă din nou, de data aceasta exact sub cureluşa de la bărbie a căştii. Omul îşi aruncă braţele în sus şi căzu pe spate, lovindu-se uşor cu casca de pământ. Când Duncan ajunse la el, avea ochii deschişi şi sticloşi. Snick alergă pe lângă Duncan la marginea trapei şi se uită în jos, în lumina puternică a hangarului. Apoi se îndreptă repede.

— Nu e nimeni aici. Probabil că partenerul lui a intrat în apartament.

Duncan puse în buzunarul jachetei pachetele de alimentare ale armei poliţistului.

— Să mergem, zise el.

Intră în carlinga avionului şi se aşeză pe scaunul pilotului. Înainte să apuce să-şi lege cureaua de siguranţă şi să-i fixeze închizătoarea, Snick era deja în spatele lui. Trase cupola peste el, apoi trecu butonul POWER pe ON. Luminile LP* READY se aprinseră imediat ce Snick îşi prinse şi ea legăturile. Duncan apăsă butonul LP ON şi examină panoul cu instrumente, ca să se asigure că toate sistemele erau gata de operare. După ce apăsă butonul FL ON*, ridică volanul în faţa lui şi apăsă cu piciorul stâng pedala de acceleraţie.

Nava se ridică încet şi se întoarse spre capătul nordic al turnului.

— Oh, oh! zise Snick. Ies poliţişti din casele scărilor! Într-o duzină de locuri!

Duncan nu se uită în spate. Porni avionul spre nord, spre un zid ce se înălţa la un metru douăzeci deasupra acoperişului. După ce trecu de el, împinse volanul de control în faţă. Nava intră rapid într-un picaj abrupt. Deşi nu aprinsese luminile de mers sau farurile navei, putea să vadă suprafaţa palidă a golfului Los Angeles. În apă sclipeau luminile reflectate ale turnurilor. Îndreptă nava, dar aceasta continuă să coboare. Singura dovadă a creşterii bruşte a puterii ce-i încetinea căderea era strălucirea de

pe ecranul ERG. Chila izbi apa cu un scrâşnet puternic. Avu senzaţia că spatele navei se va rupe. La fel şi al lui. Cu excepţia respiraţiei lui greoaie, era linişte. Dar în carlingă nu intra apă deloc.

— Iisuse! spuse Snick. Cred că-mi iese şira spinării prin dos!

Degetele lui Duncan alergau pe panou, reducând luminile instrumentelor până când abia mai reuşea să înţeleagă ce indicau. Constată că încă erau prea puternice, aşa că le stinse de tot. Coborî şi mai mult nava în apă, până când deasupra apei mai rămase numai carlinga.

O formaţie de şase nave cu luminile de semnalizare sclipind în alb, portocaliu şi verde se apropia dinspre vest. Probabil că decolaseră de pe turnul central, cartierul general al majorităţii avioanelor organice. Zidul înalt al turnului ascunse foarte rapid navele. Acestea aterizau pe acoperiş.

— Peste câteva minute vor începe să ne caute, spuse Snick. Imediat ce vor reuşi să vorbească cu poliţistul pe care l-ai doborât şi vor afla ce s-a întâmplat.

— Păi ăla n-o să ştie în ce direcţie am pornit.

Duncan îşi simţea gâtul uscat, ca un angrenaj de roţi dinţate rămas fără lubrifiant.

— Ei bine? întrebă Snick.

Duncan se întoarse ca să o poată privi. Lumina reflectată de nori nu era suficient de

puternică pentru a-i putea vedea faţa. Ochii aceia căprui mari, structura delicată a craniului, nasul mic, buzele mari, dar poate puţin cam prea subţiri şi bărbia rotundă – toate acestea erau ascunse. Casca îi acoperea părul negru scurt.

— Turnul de distribuire a energiei electrice este la sud-vest, zise el.

— Ştiu. Eram şi eu acolo când ai cerut hărţile regiunii, spuse ea. Când a fost asta? Acum trei zile? Ai spus...

— Am spus că se află în zona Baldwin Hills, înainte ca dealurile acelea să fie nivelate şi să fie construit turnul de distribuţie. Hai să mergem acolo.

— De ce?

Duncan îi explică.

— Eşti nebun! spuse ea. Dar îmi place. De ce să nu încercăm? Este o idee disperată, dar...

— S-ar putea să meargă. Oricum, ce avem de pierdut? Nu se vor gândi niciodată că am face aşa ceva.

— Ce înseamnă încă o crimă împotriva statului? spuse ea. Împotriva statului criminal.

Vocea ei, deşi nu la fel de răguşită ca a lui, îi trăda surescitarea.

— Tunul ne va fi de ajutor, continuă Snick.

Tonul ei lăsa să se înţeleagă că abia aştepta asta.

Duncan întoarse nava, ca să ocolească baza turnului. Apa se revărsa peste partea din faţă a

parbrizului, în timp ce nava înainta cu opt kilometri pe oră. Deasupra, luminile sclipitoare ale altor nave aeriene se îndreptau în viteză spre turn. Duncan văzu luminile unei nave de suprafaţă apropiindu-se repede şi lăsând în urmă un siaj alb. Coborî nava până când doar cinci centimetri din parbriz rămaseră deasupra apei. Când nava se apropie şi mai mult, văzu că era un vas organic, a cărui sirenă urla.

Aşteptă să treacă pe lângă ei şi să se îndepărteze, după care ridică puţin nava lor şi continuă înaintarea, cu zece kilometri pe oră. Zece minute mai târziu, iritat de viteza prea mică, ridică nava alţi câţiva centimetri deasupra apei. Apoi acceleră la şaizeci şi cinci de kilometri pe oră. Lăsară în urmă şi în dreapta Turnul Universităţii. Zece minute mai târziu depăşiră şi Turnul Marelui Congres al Pământului. În faţă, cu vârful încercuit de lumini strălucitoare, se zărea forma mică şi lată a turnului de distribuţie de la Baldwin Hills. Spre deosebire de celelalte turnuri, populaţia lui zilnică era foarte mică, numai cinci sute de bărbaţi, femei şi copii. O sută erau ingineri şi tehnicieni. Cam jumătate din ei erau treji acum. Restul probabil că se culcaseră la ieşirea din stonere. Toţi locuiau la ultimul nivel.

Nava plutea prin noapte, din când în când valurile lovind partea inferioară a chilei. Sub suprafaţa neagră erau vreo cincisprezece metri de apă şi apoi nămol adânc. Dedesubt zăceau

rămăşiţele vechiului Los Angeles, scufundat cu peste două mii de ob-ani în urmă, prin topirea calotelor de gheaţă polară. Lemnul şi hârtia se descompuseseră în molecule, iar sarea, ca un şoarece firav, ronţăia lent stâncile prăbuşite.

În Duncan mocnea o furie care, dacă ar fi fost vizibilă, l-ar fi transformat într-un licurici uman, într-o baliză, o ţintă perfectă pentru vânători. Nu vroia să fie atât de orbit de furie. Aceasta îi întuneca judecata şi el nu-şi putea permite asta. Pentru moment, nu-i păsa. Dacă discreţia putea fi considerată cea mai mare calitate, atunci el era total lipsit de ea. Se arunca în faţă cu lipsa de judecată şi iresponsabilitatea unui taur în faţa capei matadorului.

Nu, nu era aşa. Matadorul – oamenii din turn – nu ştia că venea. Şi el avea să-şi controleze mânia. Avea să-şi dirijeze forţa aşa încât să-i alimenteze raţiunea, nu să i-o întunece. Cel puţin, aşa spera.

Acum, turnul negru de patru sute de metri lăţime şi o sută cincizeci de metri înălţime ocupa tot câmpul lor vizual, drept în faţă. Opri nava pentru o clipă. La o sută de metri depărtare era un complex de docuri ce pornea de la intrarea arcuită largă de la baza turnului. Din camera uriaşă o lumină slabă ilumina fantomatic navele cu pânze şi electrice ancorate lângă docuri şi în lungul fâşiilor de amarare. Acestea aparţineau oficialilor din

administraţie şi inginerilor. Nu se vedea nici un om.

Ridică nava şi intră pe sub arcadă în camera mare. Aproape de capătul ei era un şir de lifturi. Dincolo de ele, o uşă mare ducea spre un coridor lung şi înalt, conform diagramei pe care o studiase cu câteva zile înainte. Nava înaintă până ajunse aproape de uşă, din ea picurând apă pe podeaua de ciment. Uşa era un pătrat cu latura de trei metri şi culisa în lateral, într-o nişă din perete. Acum era închisă.

Pereţii cenuşii ai camerei erau probabil ecrane monitor activate. Se îndoia că se uita cineva la monitoare, în centrul de control al turnului. Altfel, semnalele de alarmă ar fi răsunat în întreaga uzină. Dar dacă ar fi încercat să treacă prin acea uşă, ar fi auzit dangătul şi vuietul sirenelor.

Apăsă nişte butoane. Partea superioară a botului navei se desfăcu în două, secţiunile longitudinale ridicându-se. Apoi un tun fu ridicat de mecanismul din interiorul botului. Era un model Class III, de numai şaizeci de centimetri lungime, dar de treizeci grosime, iar bulbul de la capătul de tragere era mare cât capul lui Duncan. După ce manevră nava aşa încât tunul să fie îndreptat exact spre jumătatea superioară a părţii din dreapta a uşii, răsuci comutatorul CN PWR RDY. Lângă el era butonul CONT FIRE, pe care-l apăsă.

Din bulb ţâşni o rază violetă, care dezintegră plasticul subţire al uşii, făcând o gaură. Ridică imediat nava cu jumătate de metru, raza tăind o linie verticală de zece centimetri lăţime. De pe margini ieşea fum, dar aerul condiţionat îl elimina rapid. Caird tăie un pătrat cu latura de un metru, mişcând nava în sus, în lateral, în jos şi apoi din nou în lateral. Între timp, auzea slab în cască alarmele înnebunite.

— Trebuie să-mi ridic cupola, spuse Snick. S-ar putea să fie nevoie să folosesc arma.

— OK, zise Duncan.

Oprise tunul şi înaintă cu nava până când botul acesteia intră în gaură. Apoi comandă navei să se deplaseze spre stânga, împingând uşa în nişa din perete. Aduse nava înapoi spre centrul deschiderii şi ţâşni pe coridorul lung şi înalt din faţă. Snick îşi ridicase cupola.

Nava încetini când ajunse la intersecţia cu un hol perpendicular pe primul. Avea loc să cotească la dreapta, dar numai la câţiva centimetri de zid. Spre capătul holului, ai cărui pereţi erau plini de figuri şi desene mişcătoare, un om ieşi pe o uşă. Avea ochii mari şi gura deschisă. Capul unei femei apăru pe o uşă, în spatele lui. Ea se uită o clipă şi apoi capul dispăru. Omul se aruncă în spate şi dispăru şi el.

Duncan împinse nava dincolo de uşa de pe hol, până ce ajunse la geamurile mari ale biroului centrului de control. Când opri, Snick

sări pe podea, cu câte o armă cu protoni în fiecare mână. Duncan întoarse nava spre stânga, pupa şi botul ei zgâriind cei doi pereţi. Dar reuşi, şi acum era îndreptată direct spre geam. Dincolo de acesta se vedea o cameră mare, plină cu ecrane de perete şi vreo cincizeci de bancuri de lucru. Operatorii ieşeau în fugă pe cele trei uşi de acces.

Snick, în pragul intrării din hol a biroului, împuşcă o femeie în picior, înainte ca aceasta să ajungă la uşă. Femeia ţipă şi căzu, apoi încercă să se ridice, dar nu reuşi.

Duncan apăsă o dată butonul CN MAN FIRE. Raza străpunse geamul şi făcu o gaură în zid, exact deasupra unei uşi pe care se îngrămădeau să iasă operatorii ce urlau îngroziţi.

Raza aceea fusese trasă numai ca să crească teama oamenilor din birou şi categoric avusese efectul dorit.

Acum pe pereţi clipeau cuvintele portocalii: URGENŢĂ, INTRARE NEAUTORIZATĂ. Alarmele continuau să urle.

Duncan roti nava până o aduse cu botul în direcţia din care venise. După ce trecu comenzile pe HOLD, coborî repede şi alergă în birou.

Capitolul 3

Fiecare ecran de perete indica ora exactă. Era exact 12:31. Spera să poată pleca în cinci minute, adică înainte ca poliţiştii de la celelalte turnuri să poată ajunge acolo. De copoii locali trebuia să scape aşa cum puteau.

Snick o trase pe femeia care urla în continuare spre un birou şi îi strigă:

— Taci din gură! Nu te voi ucide dacă faci ceea ce vreau!

Femeia începu să suspine, cu faţa palidă şi ochii mari. Duncan o ajută pe Snick să o care spre un scaun şi să o aşeze pe el. Piciorul drept al femeii era găurit, din partea din spate a coapsei până în faţă. Dar raza cauterizase ambele răni.

— Opreşte alarmele! urlă el.

Femeia spuse icnind un cuvânt de cod în ecranul din faţa ei şi sirenele şi avertismentele luminoase se opriră.

Capul unui om apăru pe una din uşile de ieşire. Duncan trase spre el. Din marginea uşii ieşi fum. Capul se retrase. Duncan alergă spre uşă, ca să se asigure că omul plecase. În spatele lui, Snick urla alte ordine şi femeia se văicărea:

— Nu pot face asta! Mă vor pedepsi!

— Nu, nu o vor face! zise Snick. Ai fost forţată! Oricum, dacă nu o faci, te voi ucide eu! Alege!

Duncan se opri chiar lângă uşă, se ghemui şi se uită pe după marginea ei. Pe holul lung nu era nimeni, dar omul ar fi putut intra pe una dintre uşile deschise de pe hol. Nu conta.

Când se întoarse la birou, operatoarea rostise deja comanda pe care i-o ordonase Snick.

Pe ecranele de pe pereţi clipeau acum codurile pe care le introdusese operatoarea, în ciuda împotrivirii sale. Şi, pentru prima dată în istoria Erei Noi, toţi cei din oraş fură destonaţi în aceeaşi clipă.

Cu excepţia turnului de distribuţie a puterii de la Baldwin Hills, fiecare dintre cele douăzeci şi unu de turnuri conţineau un milion de oameni pentru fiecare zi şi alte şase milioane în stonere.

Codurile provocaseră introducerea simultană a energiei în toţi cilindrii în care se aflau cetăţeni împietriţi. Destonaţii aveau să creadă că aceea era dimineaţa în care erau ei programaţi să trăiască. Cetăţenii de marţi, miercuri, joi, vineri, sâmbătă, duminică şi luni urmau să fie foarte derutaţi, realizând că erau treji şi cei din celelalte zile.

Îşi putea imagina şocul şi haosul din fiecare din cele douăzeci şi unu de turnuri. Peste o sută patruzeci de milioane de oameni erau

îngrămădiţi în spaţiul care putea găzdui confortabil numai douăzeci de milioane pe zi.

Acesta era primul şoc. Al doilea avea să fie produs la vederea mesajelor lui Duncan de pe ecranele-perete.

Snick îşi trecu arma pe PARALIZIE MEDIE şi trase o rază violetă în ceafa femeii operator. Aceasta se prăbuşi în faţă, peste birou.

Zece secunde mai târziu, Duncan şi Snick erau în aeronavă şi accelerau pe coridor. Încetiniră la prima intersecţie şi cotiră la dreapta. Botul şi pupa navei trecură la numai câţiva centimetri de pereţi. Apoi aceasta ţâşni pe un hol lung, până ajunse la o uşă neobişnuit de largă. Se opri şi se roti cu nouăzeci de grade, ajungând cu faţa spre uşă.

Dincolo de uşă era o cameră circulară enormă, puternic luminată, de optzeci de metri diametru, înaltă de treizeci de metri şi înconjurată de galerii. În centru sclipea un cilindru purpuriu, care avea jumătate din diametrul camerei şi se înălţa până la douăzeci şi cinci de metri. Duncan ştia că sub podea era un cablu de cincisprezece metri grosime, care intra în baza cilindrului. Era conectat la un cilindru mai mic din interiorul celui mai mare, şi de pe marginile acestui cilindru porneau în jos douăzeci şi unu de cabluri, fiecare de trei metri grosime, intrând în bază în lungul peretelui mantalei exterioare. Cablul mare aducea energia transmisă de complexul

gigantic din Deşertul Mojave. Centrul acelui complex era un puţ care fusese ars cu acceleratori de protoni până la distanţa necesară pentru extragerea căldurii din miezul metalic al Pământului. Un convertor termionic transforma căldura în electricitate şi o parte a acesteia era trimisă la uzina de pe Baldwin Hills, din statul Los Angeles.

Toate ecranele monitor din acea cameră fuseseră oprite, de asemenea. Locuitorii, inclusiv poliţiştii locali, nu ştiau unde era nava lor.

Duncan trecu tunul pe foc continuu, la putere maximă.

Tunul emise o rază violet de zece centimetri grosime, în cilindrul purpuriu. Pentru câteva secunde, punctul purpuriu în care lovise raza rămase neschimbat, cu excepţia unei uşoare întunecări. Apoi peretele se deschise şi raza trecu prin gaură spre cilindrul interior. Alte câteva secunde se auzi numai tăcerea miilor de megawaţi concentraţi într-o rază de cincisprezece centimetri grosime şi simţiră aerul încărcat în ozon, care le făcea ochii să lăcrimeze şi le înţepa nările.

Snick coborâse din navă şi stătea ghemuită lângă uşă, cu două arme cu protoni pregătite. Duncan se uita mereu în ambele părţi, atent să nu apară cineva la vreunul dintre capetele holului. Avea în mână o armă, iar cealaltă era pe scaunul de lângă el.

Dintr-o dată, Snick strigă:

— Poliţişti în galerii!

Duncan nu putea să-i vadă, probabil erau în galeriile de sus. Flăcări, fum, scântei fierbinţi şi un muget ce ar fi putut fi produs de o sută de cascade Niagara ţâşniră din gaura de pe marginea cilindrului. Duncan fu asurzit şi înconjurat rapid de un nor orbitor şi des care îi rănea ochii, îi ardea părul din nas şi îi strângea plămânii cu nişte degete fierbinţi. Începu să tuşească şi auzi sunetele identice scoase de Snick, care se urca pe scaunul din spatele lui.

Snick nu putea să vorbească, dar îl bătu pe umăr, semn că putea să pornească.

Duncan întoarse nava pe loc. Fumul era atât de gros încât ascundea raza violet strălucitoare a tunului. Apoi ţâşni în faţă şi în acelaşi timp apăsă butonul OFF al tunului. Brusc, norul rămase în spatele lor, deşi continua să se umfle pe hol, iar aerul deveni dulce şi curat. Holul nu mai era luminat şi din asta deduse că toate cablurile de distribuţie a puterii erau arse şi topite. În orice altă clipă ar fi strigat de bucurie. Dar acum nu putea decât să tuşească violent. Nava zgârie peretele lateral, ricoşă şi se izbi de peretele opus. Apoi ţâşni prin arcadă şi deasupra apelor golfului Los Angeles, ca o sămânţă scuipată, în timp ce Duncan se chinuia să vadă, cu ochii plini de lacrimi şi îndureraţi.

Pe acoperişuri şi podurile care conectau anumite turnuri nu se mai vedeau lumini. Strălucirea reflectată de norii joşi dispăruse. Numai sclipirile câtorva nave de suprafaţă şi aeriene arătau că acel mare oraş-stat exista acolo.

Ochii încetară să-i mai lăcrimeze şi durerea scăzu puţin, aşa încât reuşi să distingă luciul palid al părţii de jos a norilor de deasupra Turnului Burbank, din spatele Dealului Hollywood.

Ridică cupola, continuând să tuşească. Spre turnul din care tocmai ieşiseră se îndreptau cel puţin o duzină de nave ale poliţiştilor, cu farurile aprinse. Ocupanţii lor erau probabil derutaţi şi nervoşi. În mod cert luau legătura radio cu cartierele lor generale, întrebând ce provocase acea întunecare totală.

Nava lui, acum în apă, aproape total scufundată, se îndrepta încet spre nord-vest.

Duncan îi spuse răguşit lui Snick, printre spasmele de tuse, ceea ce vroia să facă în continuare.

— Eşti de acord? o întrebă în final.

— E şi mai nesănătos decât ceea ce tocmai am făcut. Dar îmi place.

Îndreptă avionul, cu luminile aprinse acum, spre lateralul Turnului Universităţii, prima lui oprire. Dacă erau zăriţi de poliţişti, aceştia aveau să presupună că erau de-ai lor. Iar când

aveau să descopere adevărul, urma să fie prea târziu ca să mai facă ceva.

Găsi o deschidere arcuită uriaşă la nivelul zece şi ateriză acolo. Mai erau alte două nave şi nu se vedea nimeni. Ştia că înăuntru trebuia să fie cel puţin un poliţist de gardă, care nu putea să-şi părăsească postul, pentru că ordinele îi cereau să stea acolo. Iar acel om trebuia să aibă o lampă mobilă de urgenţă care să-i lumineze biroul.

După un nou acces de tuse, mai puţin violent acum, porni împreună cu Snick pe holul ce pornea din port şi intrară într-o cameră unde o femeie, sergent clasa a doua, stătea singură la un birou. Lampa era atârnată de un cârlig, în centrul tavanului. Femeia se ridică zâmbind, deşi puţin cam încordată, şi spuse:

— Mă bucur să vă văd. Sunt singură. Cum merg treburile afară? Aţi aflat ceva?

Snick îşi scoase arma din toc, o îndreptă spre femeie şi spuse:

— Mâinile sus.

Poliţista deveni palidă, deschise gura, dar se supuse.

— Ce e asta? întrebă ea cu o voce tremurată.

— Mai e cineva aici? întrebă Duncan.

Ea negă din cap.

— Nu o să..., începu să spună, dar se opri.

— Nu o să scăpăm? întrebă Snick.

Femeia nu răspunse.

— Te aştepţi să vină cineva curând? întrebă Duncan, tuşind din nou.

Femeia negă iar din cap.

Snick merse în spatele ei, îi luă arma şi şi-o puse la curea. Apoi se duse la un dulăpior montat pe perete şi îl deschise. După ce îi cercetă conţinutul, luă două tuburi cu DA şi patru pachete de alimentare pentru armele cu protoni, pe care le băgă în buzunarele jachetei. Se duse la chiuveta din colţ şi bău cu sete. Când termină, îndreptă arma spre femeie, cât timp bău şi Duncan.

— Vrem mâncare, spuse apoi Snick. Arată-ne unde este depozitată.

Femeia îi conduse pe hol, tot cu mâinile ridicate, spre bucătăria secţiei. Intrară, Duncan ţinând ridicată lampa grea. Se întoarseră o clipă mai târziu, cu o cutie plină cu conserve şi două deschizătoare. Lui i-ar fi plăcut să aducă şi nişte delicatese, dar acestea erau stonate.

Snick o legă cu cătuşe pe femeie de piciorul unui birou şi apoi plecară cu lampa şi arma ei, cu pachetele de alimentare şi două lanterne, în timp ce ea protesta că o lăsau în întuneric. Înainte să iasă din birou, femeia începu să-i înjure şi să-i ameninţe.

Când ajunseră în port, verificară cele două nave organice de acolo. Cea cu trei locuri nu numai că era mai rapidă, dar avea încărcături de energie complete pentru motor şi tun, care era un tun Clasa V foarte puternic. După ce

depozitară mâncarea, armele suplimentare şi lampa în secţiunea din spate, urcară în carlingi. Duncan solicită afişarea hărţii golfului şi a zonei adiacente de care avea nevoie. Nava zbură spre marele rezervor de la colţul nord-estic al golfului fără să aprindă farurile şi aproape de suprafaţa apei. Ajunsă la rezervor, nava se înălţă pe lângă digul din beton, ţâşni peste lacul mare şi apoi urmă direcţia spre râul Los Angeles. Când ajunse la o întindere mare de apă numită Lacul Pang – pe vremuri Lacul Hughes – Duncan viră spre dreapta şi urmă un drum de plastic cu trei benzi, spre Boron. Acesta era un sat mic, ce reprezenta o staţie energetică pentru vehiculele de suprafaţă care călătoreau între Complexul Energetic Termionic Mojave şi Los Angeles. Duncan stinse farurile cu mult înainte să ajungă la el, intră în deşert pe o distanţă de cincisprezece kilometri şi apoi întoarse din nou spre drum.

Începuse să plouă zdravăn, iar tunetele şi fulgerele creau un adevărat iad la vest şi în spate, faţă de ei.

În timp ce pluteau deasupra autostrăzii, îndreptându-se spre un complex aflat la o sută de kilometri distanţă, Duncan îşi imagină agitaţia şi nebunia din Los Angeles. Acum probabil că organicii îşi dăduseră seama cine provocase totul. Totuşi, ei erau nevoiţi să încerce întâi să reinstaureze ordinea, şi abia după aceea să se lipsească de o parte din

personal ca să-i caute pe el şi pe Snick. Abia după ce era înlocuit distribuitorul de energie distrus puteau începe vânătoarea. Şi nici nu ştiau unde erau fugarii.

Pentru Duncan şi Snick, stratul de nori reprezenta un avantaj. Sateliţii staţionari de deasupra zonei nu puteau să vadă prin nori. Echipamentul lor în infraroşu era operaţional, dar nava lui nu emitea suficientă energie de acel gen ca să fie detectabilă. Motorul Gernhardt al navei producea o distorsiune electromagnetică ce putea fi simţită de sateliţi. Dar furtuna electrică ce se apropia avea să anuleze în curând şi acea capacitate.

Rânji sardonic. Ceea ce făcuseră el şi Snick în Los Angeles era o nimica toată faţă de ce aveau să provoace la centrala energetică Mojave. Asta dacă lucrurile ieşeau aşa cum plănuise el.

Furtuna îi ajunse din spate şi îi lovi cu ploaie, fulgere şi tunete. Duncan aprinse farurile ultraviolete, care să-l ajute în detecţia terenului. Fulgerele erau suficient de frecvente şi de apropiate ca să poată înainta încet. Cincisprezece minute mai târziu, nava ajunse la marginea unei găuri. Iar sub ei se întindea cea mai mare măreaţă realizare a omenirii.

Sau, oricum, una dintre ele. Existau numai cincizeci pe cele cinci continente şi toate aveau aceeaşi mărime.

Nava se aşează pe buza unei depresiuni circulare de treizeci de kilometri diametru, aflată la treizeci de metri sub nivelul mării. Fusese săpată în stâncă cu două mii de ob-ani în urmă. Luminile care veneau de la clădirile ei şi de pe pământ străluceau atât de puternic prin ploaia torenţială, încât Duncan şi Snick puteau să vadă turnul cilindric alb din mijlocul depresiunii şi clădirile aşezate în cerc în jurul lui. Turnul avea trei kilometri diametru şi o sută cincizeci de metri înălţime. Pereţii lui erau făcuţi din carton de cincizeci de centimetri grosime, şi fusese supus energiei de stonare, devenind astfel invulnerabil la orice cantitate de căldură, poate cu excepţia celei din nucleul unei stele.

Turnul acoperea un puţ de opt sute de metri diametru, care cobora pe o distanţă de două mii şapte sute de kilometri în interiorul pământului. Capătul conductei din centrul lui era aproape de marginea mantalei Pământului şi a centrului lichid exterior al acestuia. Căldura adusă sus era trimisă în turn prin zeci de conducte ce mergeau orizontal în alţi cilindri uriaşi plasaţi în jurul turnului central. Aceştia conţineau convertoarele termionice, dispozitive extraordinare care transformau căldura în electricitate.

Pentru acestea existau nişte conductoare electrice de cincisprezece metri grosime, care mergeau la structurile aranjate într-un al

treilea cerc. Aceste structuri erau transformatoarele şi, de la ele, conductoare subterane transportau energia la transformatoarele şi centrele de distribuţie a energiei din zece departamente vestice, care mai erau numite şi state.

Ţinta lui Duncan era clădirea în care se afla transformatorul nr. 6. Acesta se afla pe marginea vestică a cercului exterior şi era făcut din oţel. În consecinţă, pereţii lui nu puteau rezista în faţa tunului accelerator de protoni Clasa V din botul navei.

Luminile de la clădirile rezidenţiale clipeau slab în ploaie, la baza văii Brobdingnagian. Nu se vedeau lumini de vehicule pe drumurile ce făceau legătura între structurile interioare şi casele personalului.

— Intrăm şi ieşim, spuse tare Duncan. Dacă radarul lor nu ne sesizează imediat, putem să o facem. E foarte probabil să se întâmple aşa pe ploaia asta, şi vom sta cât mai aproape de suprafaţă.

Era sigur că pe marginea găurii şi la baza ei erau plasate turnuri radar. Până acum nu văzuse nici unul. Mai era posibil şi ca ele să nu fie în funcţiune. Nimeni, în toată istoria Noii Ere, nu încercase să atace un complex generator termionic. Securitatea era probabil destul de lejeră, mai ales într-o astfel de noapte furtunoasă.

Trecu nava peste margine. Dacă cerul ar fi fost senin şi soarele ar fi trimis căldură în puţul adânc, ar fi existat un curent de aer ascendent, fie zi, fie noapte. Dar ploaia răcise aerul şi acum era iarnă. Nava fu prinsă în curentul descendent al vântului vestic puternic din spatele ei şi fu aruncată pe lângă peretele gropii, spre bază. Duncan aplică energia de înălţare, ca să contracareze cumva curentul de aer descendent şi coborî cu o viteză de patruzeci şi cinci de kilometri pe oră. Când ajunse aproape de baza gropii, încetini nava şi apoi intră într-o curbă din care reveni la numai câţiva metri deasupra solului. Nava acceleră, ajungând la o viteză de 160 kilometri pe oră, până când se apropie la trei kilometri de ţinta lor.

Atunci micşoră viteza, pentru că în acel ritm nu ar fi fost prea uşor să oprească, pe distanţă scurtă.

Câteva minute mai târziu, opri nava. Era la cincisprezece metri deasupra solului, cu botul îndreptat spre oţelul din jurul convertorului uriaş.

Până acum nu auziseră şi nu văzuseră nici o alarmă, sonoră sau luminoasă.

Tunul îşi proiectă fasciculul violet. Din metal începu să iasă fum, dar ploaia îl împiedica să se ducă prea departe.

Trecu un minut. Două minute.

Indicatorul de încărcătură a tunului de pe panoul de instrumente arăta că se consumaseră două treimi din pachetul de energie al acestuia.

Duncan opri tunul. Nişte sirene începură să vuiască şi lumini portocalii să clipească pe metalul şi pe partea din faţă a clădirilor îndepărtate. Pătrate luminoase se aprinseră brusc la baza găurii. Uşile garajelor şi hangarelor se deschiseseră, ca să permită ieşirea maşinilor de suprafaţă şi a navelor aeriene.

Duncan ridică şi îndepărtă nava de convertor, accelerând până când ţâşni peste marginea găurii cu trei sute de kilometri pe oră. Avea radarul pornit, dar chiar dacă în faţă exista vreun turn radar, acesta nu apăru pe cadranul navei.

După ce reveni la orizontală la treizeci de metri deasupra suprafeţei Deşertului Mojave, nava ajunsese la viteza ei maximă, de cinci sute de kilometri pe oră. O încetini până la o sută cincizeci de kilometri pe oră, înaintând prin ploaie şi printre fulgerele albe şi fierbinţi. În acelaşi timp, aprinse farurile şi luminile de noapte. Coborî la un metru şi jumătate deasupra suprafeţei deşertului. Snick icni când în faţa lor se înălţă o stâncă ca un monolit. Duncan roti frenetic de volan şi în acelaşi timp frână. Marginea fuzelajului aproape zgârie

stânca. Trecut de ea, continuă să frâneze până ajunse la optzeci de kilometri pe oră.

Mult în spatele lor, sclipind slab la diferite altitudini, neclare din cauza ploii dese, se vedeau reflectoarele a zeci de nave ale copoilor.

Capitolul 4

Extras de pe o bandă înregistrată de Consilierul Mondial de Miercuri, Ji Nefzawi Ibson, şi trimisă prin curier secret celorlalţi consilieri mondiali.

FOLOSIŢI CODUL DE DESCIFRARE #1489C.

ŞTERGEŢI ACEASTĂ COMUNICARE DUPĂ ASIMILARE

Re: Inamicii Commonwealth-ului Pământului, Jefferson Cervantes Caird, alias William St. George Duncan et alia (vezi Index) şi Panthea Pao Snick, alias Jenny Ko Chandler et alia (vezi Index)*. Diverşi istorici eminenţi şi de o loialitate neîndoielnică au declarat că istoria s-a încheiat o dată cu fondarea Noii Ere. Istoria a fost înlocuită de simpla derulare a unor evenimente obişnuite. Deşi astfel de declaraţii nu trebuie luate prea în serios, ele sunt adevărate, în anumite privinţe. Cel mai important aspect este acela că Noua Eră a dăruit tuturor oamenilor Viaţa Bună (cum i se spune), dar a înlăturat toate surprizele.

Paradoxal, progresul continuă să existe, dar schimbarea nu. De fapt, schimbarea există, deşi este atât de lentă, încât nu este sesizabilă şi resimţită de cetăţeni la nivel individual.

Rasismul, discriminarea sexuală, naţionalismul, sărăcia, poluarea şi nesiguranţa

economică au fost eliminate. Conflictul şi prejudecăţile rasiale care existau înaintea Noii Ere şi în primele zile ale acesteia au dispărut. Caucazienii, mongolii, negrii, amerindienii şi aborigenii australieni s-au contopit şi au devenit mai mult sau mai puţin de rasă brună. Totuşi, a dispărut mai mult decât simpla varietate a culorii pieii. A dispărut o mare parte şi a „culorii" vieţii de toate zilele, deşi alţi factori, în afara diferenţelor rasiale, au contribuit într-o măsură şi mai mare la această pierdere.

În principiu sunt de acord cu istoricii şi sociologii care au declarat cele de mai sus. Dar o astfel de pierdere de „culoare" nu poate fi evitată în viaţa cotidiană. Trebuie plătit un preţ pentru orice bun cumpărat. Orice avantaj presupune şi un dezavantaj.

Acestea sunt nişte clişee şi truisme, dar nu îmi cer scuze pentru ele. Istoria este o serie de diverse astfel de clişee şi truisme. Numele oamenilor, evenimentele şi locurile se schimbă, aşa cum şi efectele războiului, comerţului, ştiinţei şi tehnologiei în istorie variază. (Din fericire, pe Pământ nu au mai existat războaie de 2000 de ob-ani). Dar, în principal, este o vorba de o reciclare întreţinută de lăcomie şi idealism, mai ales de lăcomie. Atât lăcomia, cât şi idealismul au fost şi sunt alimentate de dorinţa de putere, indiferent ce ar pretinde cei în cauză.

De fapt, vreau să ajung la ideea de Erou al Istoriei. Aveţi cu toţii o educaţie bună, cu unul sau mai multe titluri de doctor. De aceea, nu trebuie să vă explic eu rolul Eroului (bărbat sau femeie) în mitologie, legendă şi istorie. Toate epocile, în afară de a noastră, au avut o multitudine de astfel de eroi. Noua Eră are o lipsă remarcabilă de astfel de oameni. Singurul personaj important, cunoscut de fiecare cetăţean, este Jerry Pao Nel. El a condus revolta destinată eşecului a coloniştilor marţieni împotriva Commonwealth-ului Pământului. A reprezentat subiectul a nenumărate drame, iar noi am permis jucarea acestora, pentru că ele sunt un catalizator pentru sentimentele rebele şi de nemulţumire ale cetăţenilor. Această poziţie este în concordanţă cu regula secretă de guvernare a cetăţenilor Noii Ere. Şi anume: permite oamenilor să aibă parte de toată libertatea pe care şi-o doresc – în anumite limite. Lasă lesa cât mai lungă. Nu-i trage aproape decât atunci când ajung prea departe. Dacă este posibil, nu permite cetăţenilor să vadă mâna de fier din mănuşa de catifea.

Această regulă este pentru propriul lor bine.

Vorbesc despre eroi, pentru că Noua Eră are acum unul nou. Mai exact, doi.

Aceştia sunt proscrisul Jefferson Cervantes Caird, cunoscut acum sub numele de William St. George Duncan, şi proscrisa născută

Panthea Pao Snick, a cărei ultimă identitate falsă este Jenny Ko Chandler.

Permiteţi-mi să trec în revistă pe scurt vieţile şi carierele celor doi, înainte să trec la teza mea despre ei ca eroi şi apoi la pericolul pe care-l reprezintă ei pentru Commonwealth-ul Pământului. Noi îi privim pe cei doi drept nelegiuiţi, spărgători de zi, criminali şi subversivi. Pe scurt, nişte personaje negative. Dar mulţi cetăţeni vor face în mod sigur din ei nişte eroi, la fel cum oamenii de rând din vechea Anglie şi Scoţie au făcut eroi din Robin Hood şi Wilhelm Tell, iar cei din vechea Chină i-au transformat în eroi pe Sung Chuang şi banda lui. Sau, în vechea naţiune a S.U.A, pe John Dillinger şi Jesse James.

Caird-Duncan, cum va fi numit în continuare, şi Snick combină natura politică a lui Hood, Tell şi Sung cu natura anti-socială semi-psihopată a lui Dillinger şi James.

Repet o parte din datele biografice ale celor doi numai pentru a-mi evidenţia punctul de vedere referitor la modul în care au devenit ei criminali şi impactul lor potenţial asupra noastră, adică asupra istoriei. Să sperăm că exact asta vor deveni şi ei curând – istorie.

Părinţii lui Jefferson Cervantes Caird, care acum îşi spune Duncan, au fost doctorul Hogan Rondeau Caird, doctor în medicină şi biochimie, şi doctorul Alice Gan Cervantes, doctor în filozofie, biolog molecular. Aceştia s-

au născut în statul Manhattan, la fel ca şi fiul lor, singurul lor copil. Doctorul Alice Gan Cervantes era fiica faimosului biochimist dr. Gilbert Ching Immerman. Totodată, Immerman era bunicul doctorului Hogan Rondeau Caird, tatăl lui Jefferson. Immerman era atât bunicul, cât şi străbunicul lui Jefferson Cervantes Caird.

Aşa cum ştiţi, departamentul organic a aflat abia recent că Immerman a descoperit în tinereţe ceea ce este numit acum „elixirul”, sau FII. Adică un factor de încetinire a îmbătrânirii. Când este administrat unei persoane, încetineşte îmbătrânirea de şapte ori. Un copil care ar trăi în mod normal 100 de sub-ani, dacă primeşte elixirul la naştere va trăi 700 de sub-ani. Dar datorită sistemului lumii pe zile, durata vieţii lui se va extinde la 700 de ob-ani, adică acel copil va trăi acum 4900 de ob-ani.

Dacă, ipotetic vorbind, copilul ar trăi în fiecare zi, el ar supravieţui până la vârsta de 700 ob-ani. Sau 700 de sub-ani, întrucât, în cazul lui anii obiectivi şi cei subiectivi ar fi acelaşi lucru. În timpul vieţii lui, pământul s-ar roti de 700 de ori în jurul soarelui.

S-ar putea spune că Immerman a fost doctorul Faust al Noii Ere. El a avut în mâini un dar ce ar fi putut fi o binefacere sau un blestem pentru omenire, depinde cum priveşti lucrurile. Pentru individ, ar fi un dar de la Dumnezeu, dacă mi se permite să folosesc o

astfel de frază superstiţioasă. Se ştie că există încă mult prea mulţi cetăţeni care cred în Dumnezeu. Dar mulţi cred şi în astrologie, ghicirea viitorului, fantome, îngeri, demoni, vrăjitorie şi jocuri de noroc.

Pentru societate, ar fi un blestem. Noi (prin asta mă refer la consilierii mondiali din trecut şi prezent) am păstrat rata de creştere a populaţiei Pământului la nivelul zero. De fapt, aşa cum dumneavoastră ştiţi, dar cetăţenii nu, am reuşit să reducem populaţia de la cele zece miliarde care trăiau cu o mie de ob-ani în urmă, la numărul actual de două miliarde. Dar populaţia (şi prin asta mă refer la toată lumea, cu excepţia oficialilor din poziţii înalte ale guvernului) crede că în prezent trăiesc zece miliarde de indivizi. Noi am făcut asta cu cele mai etice intenţii, pentru binele omenirii şi al Pământului.

Binele Pământului este acelaşi lucru cu binele oamenilor. Nu vom permite niciodată acestei planete să ajungă săracă şi poluată din nou, aşa încât omenirea să fie în pericol să dispară – aşa cum era la începutul secolului XXI, A.D.

Aşa cum am spus, Immerman ar fi putut face public elixirul sau FII-ul, sau ar fi putut să-l distrugă. În loc de asta, el a decis să-l folosească nu numai pentru sine, dar şi pentru soţia şi copiii lui. Soţia a fost pusă să jure păstrarea secretului în privinţa FII-ului, la fel şi

copiii, când au devenit adulţi. În cele din urmă, FII-ul a fost dat familiei extinse şi apoi şi altora. Aceştia au format nucleul unei societăţi secrete ai cărei membri îşi spuneau „immeri”. După un timp, acest grup în continuă expansiune a devenit un corp cvasi-politic. Din el s-au desprins şi alte grupări politice care erau controlate de immeri, dar care nu ştiau nimic despre FII sau originile lui.

Din ceea ce am aflat de când cu afacerea Caird-Duncan şi Snick, ştim că Immerman a decis că ar trebui să dispară. El rămânea în mod evident mai tânăr decât contemporanii lui, aşa că trebuia să moară, în aparenţă, înainte să-şi asume o nouă identitate. (Soţia lui a murit într-un accident.)

Immerman a aranjat reproducerea propriului corp, care a fost crescut în laboratorul lui (proprietate a guvernului, dar administrat de el). Şi a aranjat „accidentul” care a distrus parţial corpul duplicatului lui, ce a fost identificat drept el însuşi.

Deşi se desfăşoară o investigaţie intensă pentru descoperirea introducerilor de date false în băncile de date şi a identităţilor false pe care le-a folosit, încă nu am ajuns la nici un rezultat. Probabil nici nu vom reuşi. Aşa cum am subliniat în rapoartele precedente, controlul datelor şi supravegherea strictă a cetăţenilor de către guvern ne oferă o mare putere. Dar controlul datelor este o sabie cu

două tăişuri. Noi îl folosim pentru urmărirea fluxului de mărfuri, de materiale, a traficului, şi pentru protecţia cetăţenilor faţă de ei înşişi şi faţă de alţii. Dar nelegiuiţii au folosit băncile de date în scopuri personale. Aceste introduceri de date false au fost de obicei detectate, dar în mod sigur au existat şi tentative reuşite. Bineînţeles, nu putem şti cât de multe.

Immerman a dispărut şi a devenit efectiv un alt cetăţean. Dar el continua să controleze organizaţia immerilor. Apoi şi-a abandonat identitatea, probabil printr-o altă „moarte”, şi a devenit David Jimson Ananda. Acest lucru s-a întâmplat în zona cunoscută în vechime drept Albania, acum parte a Departamentului European de Sud-Est. Ştiţi cum a urcat de la nivelul de conducător de bloc în Tirana la cel de consilier mondial. Ingeniozitatea lui uimitoare este dovedită de faptul că datele lui biografice au fost cercetate minuţios în timpul acestui urcuş în poziţii administrative, dar, deşi false, a scăpat nedescoperit.

După ce a ajuns în Consiliul Mondial, a aranjat în mod secret circuitele prioritare ale comunicaţiilor pe canalul de ştiri. Încă nu ştim cum a făcut asta şi nici nu am reuşit să ajungem la originea circuitului prioritar. Deşi acum putem împiedica transmiterea mesajelor, trebuie să găsim sursa lui originară. Deocamdată se speculează că este localizată pe unul din cei şapte mii de sateliţi de

comunicaţii. Dacă este aşa, atunci a fost fixat acolo de tehnicieni spaţiali şi toţi cei care este posibil să fi fost implicaţi sunt interogaţi cu ajutorul Ceţei Adevărului.

Cu toate acestea, o examinare sumară a arătat că trei posibili candidaţi au murit în perioada de timp ce a trecut de la plasarea pe satelit a mecanismului de transmisie prioritară. E posibil ca unul sau mai mulţi dintre aceştia să fi fost responsabili de acţiunea respectivă. Dacă este aşa, atunci avem ghinion. Totodată, ne întrebăm câte dintre aceste trei morţi sunt reale, şi acest lucru este investigat cu meticulozitate.

Nu se ştie motivul pentru care a creat acest circuit Immerman-Ananda. Probabil făcea parte dintr-un plan de rezervă sau poate, deşi pare incredibil, din planul lui de a deveni dictator mondial.

Oricare ar fi motivul, este clar că nu se aştepta ca cineva să afle prin forţă de la el locaţia şi modul de utilizare a circuitului, şi să le folosească în propriul interes. Această persoană fiind propriul lui descendent, Jefferson Cervantes Caird, alias Duncan şi restul.

La un moment dat, probabil când Jefferson Caird avea optsprezece ani, i s-a vorbit despre immeri şi FII. El a depus jurământul, care pentru el era de două ori mai restrictiv, din cauză că dacă i-ar fi trădat pe immeri, i-ar fi

trădat şi pe iubiţii lui părinţi. De altfel, din ceea ce ştim despre personalitatea lui Caird, probabil că el a fost entuziasmat de idee şi dornic să joace un rol activ. După absolvirea Colegiului de Stat din Manhattan-ul de Sud, a intrat la Academia Organică din Manhattan şi a absolvit cu multe premii. Teza lui de doctorat a avut drept subiect profilul psihologic şi procesele neurale ale spărgătorilor de zi. Cunoscând ce a urmat, putem să vedem cât de rău-prevestitor a fost acest subiect pentru Commonwealth.

Immerii îşi plasau de mult timp membrii în diverse birouri guvernamentale importante. Ca organic, Caird se afla într-o poziţie în care putea afla când exista pericolul detectării immerilor şi putea lua măsuri pentru avertizarea acestora. Nu ştim exact când a acceptat rolul de curier pentru immeri. Acele mesaje inter-temporale care trebuiau transmise verbal sau prin benzi duse personal îi erau încredinţate lui Caird. Acesta a devenit spărgător de zi. Pentru asta, a fost nevoit să adopte o identitate diferită pentru fiecare zi. În băncile de date au fost introduse date biografice false, printr-o procedură pe care organicii nu au detectat-o încă.

În această perioadă de început a fost descoperită capacitatea specială a lui Caird, una dintre capacităţile lui speciale, atât de

către sine, cât şi de către conducătorii aflaţi în funcţii importante ai immerilor.

La început, Caird doar îşi asuma o personalitate diferită pentru fiecare zi. Apoi a devenit clar că Jefferson Caird nu juca un rol şi atât. El devenea efectiv fiecare dintre acele persoane. Astfel, deşi personalităţile din fiecare zi erau foarte diferite una de cealaltă, şi totodată diferite de Caird originalul, el era fiecare dintre ei. Miercurea era Tingle, bancher de date, joia Dunski, instructor de scrimă, vinerea, Repp, producător-actor-reporter TV, sâmbăta Ohm, un sărăntoc şi barman cu jumătate de normă, duminică, părintele Tom Zurvan, un predicator stradal pe jumătate nebun, şi lunea Isharashvili, ranger în Parcul Central.

Totuşi, cam unu la sută din el reţinea personalitatea lui Caird. Acest procent era suficient ca să menţină o continuitate între toţi acei oameni şi să-şi îndeplinească rolul de curier.

Părinţii lui Caird au murit amândoi, se pare înecaţi, în timp ce făceau yahting lângă Long Island. Asta s-a întâmplat într-o zi extrem de înnorată şi furtunoasă. Sateliţii nu au putut să-i observe, iar semnalul de localizare al yahtului lor a încetat. Barca s-a scufundat, dar corpurile lor umflate au fost recuperate o săptămână mai târziu. Este posibil ca acestea să fi fost reproduceri crescute în laborator. Din anumite

motive, pe care nu am reuşit să le descoperim – şi se pare că nici Caird nu le ştie – părinţii lui a trebuit „să dispară”. Poate că au apărut în altă parte, cu identităţi false, sau poate că au murit cu adevărat.

În timp ce era încă la academie, Caird s-a căsătorit şi a primit permisiunea să aibă un copil. Fata lui locuieşte acum în Manhattan şi predă istorie. A fost interogată cu ceaţa adevărului şi s-a dovedit că nu ştie nimic despre FII sau immeri.

Al doilea talent deosebit al lui Caird, de data aceasta un talent unic, este rezistenţa lui înnăscută sau educată la aşa numitul drog al adevărului. El reuşeşte să reziste la efectele DA-ului. Poate minţi când este expus formei pulverizate sau când i se injectează serul. Deşi este inconştient în timp ce se află sub efectul DA-ului, el poate să mintă. Au fost înşelate chiar şi dispozitivele electronice care monitorizează indicatori siguri, de genul minciunii şi a stresului mental, cum ar fi potenţialul câmpului pielii, compoziţia sângelui, undele cerebrale şi schimbările din mişcarea ochilor.

Caird-Duncan pare capabil nu numai să-i mintă pe alţii, când e sub efectul DA-ului, dar şi să se mintă pe sine.

Panthea Pao Snick este fiica unor ofiţeri organici din Manhattan. Ea a îmbrăţişat profesiunea părinţilor ei şi a devenit detectiv-

maior, cu scurt timp înaintea evenimentelor care au adus-o alături de Caird. Dosarul ei era excelent şi superiorii îi recunoşteau calităţile de detectiv. Faptul că a primit una din rarele vize temporale demonstrează buna părere a superiorilor despre ea.

Însărcinarea lui Snick era să urmărească o spărgătoare de zi numită Doubleday. Cunoaşteţi ce s-a întâmplat după aceea. Este o poveste complicată dar, în timpul derulării evenimentelor, Caird (şi personalităţile lui) au devenit un pericol pentru immeri. Snick a fost capturată de immeri şi Caird s-a opus uciderii ei.

Immerman în persoană, adică David Jimson Ananda, a venit cu avionul de la Zürich în Manhattan ca să se ocupe chiar el de problemă. Se pare că îi lipseau total orice sentimente familiale, căci l-a condamnat la moarte pe propriul lui nepot. Dar Caird a evadat şi a salvat-o şi pe Snick.

Între timp, Caird începuse să se apropie de o cădere nervoasă. Toate personalităţile lui încercau să preia controlul şi să scape de ceilalţi. În timp ce fugea de immeri şi de organici, Caird a devenit temporar catatonic şi a fost arestat de organici.

După interogarea lui Snick, organicii au arestat şi interogat sub DA o parte dintre immeri. Un cetăţean de miercuri, colonelul Paz, a dezvăluit tot ceea ce ştia. Bineînţeles, nici el

nu ştia că Ananda era în realitate Immerman, şi nici faptul că Ananda era în Manhattan. Dar organicii au reuşit să prindă un număr de immeri de rang mai mic şi mărturiile lor, plus a lui Paz, au relevat existenţa societăţii immerilor.

Din nefericire, am fost nevoiţi să o stonăm pe Snick şi să depunem corpul ei într-un depozit dintr-o pustietate din New Jersey. Ştia prea multe şi era prea ataşată de salvatorul ei, Caird, ca să prezinte încredere că va păstra tăcerea. Factorul principal care ne-a determinat să o reducem la tăcere a fost FII-ul. Publicul nu trebuia să afle de existenţa lui. Dacă ar fi aflat, l-ar fi cerut şi efectele pe termen lung ar fi fost îngrozitoare pentru societate ca întreg. Dar noi, Consiliul Mondial, am căzut de acord să distribuim FII-ul în rândurile noastre şi a acelora dintre copiii noştri în care puteam avea încredere.

Acum, din cauza mesajului lui Caird şi cópiilor formulei FII-ului, distribuite cetăţenilor din toată lumea, avem în faţă o situaţie foarte dificilă. Trebuie să recunoaştem că formula FII-ului e bună? Sau să negăm asta şi să pretindem că este inutilă, invenţia unui criminal, şi chiar că e posibil periculoasă? Sau să cedăm potopului de cereri ale cetăţenilor şi să le permitem să aibă FII-ul? Sau ceea ce cred ei că este FII. Ar putea fi un amestec de ingrediente inofensive, care să le dea

satisfacţia că au primit ceva ce le va permite să trăiască de şapte ori mai mult. Până când îşi vor da seama că îmbătrânirea lor nu a fost încetinită, vor trece cel puţin zece sub-ani, adică şaptezeci de ob-ani. Şi putem da vina pe Caird.

În timp ce dezbăteam ce să facem cu Caird, el a evadat dintr-o clădire din care se presupunea că evadarea este imposibilă.

Caird este foarte derutant şi alunecos, modelul perfect al trişorului. Această calitate va fi de asemenea sesizată drept admirabilă în ochii publicului şi va contribui la îmbunătăţirea imaginii lui de erou-rebel.

Se pare că şi-a schimbat din nou personalitatea înainte să fugă din Manhattan în pădurile din New Jersey. Şi-a numit această nouă persoană William St. George Duncan.

A luat legătura cu alţi proscrişi, oameni care deveniseră spărgători de zi din diverse motive criminale. Ei se adăposteau în tunelurile vechi de sub un depozit. Aceasta era chiar clădirea în care o dusesem pe Snick, stonată. Caird a găsit-o şi a destonat-o. În acest timp, ca să ne ducă definitiv pe o cale greşită, a reuşit să-şi crească un duplicat într-un laborator al guvernului, de lângă depozit. A făcut cu inteligenţă ca duplicatul să pară cadavrul lui, presupus a fi ucis în timpul unei lupte cu un ofiţer organic. Caird l-a ucis pe acest ofiţer.

Apoi, Caird, Snick şi un însoţitor (vezi la index – Padre Cabtab) au mers în statul Los Angeles. Aici au intrat în contact cu o grupare subversivă mai mică. Aceasta a avut mai multe nume, dar voi folosi unul singur, OMC. Adică Old Man Coyote. Cu excepţia poate a persoanelor cu rang înalt în OMC, nici unul dintre membrii organizaţiei nu ştia despre immeri sau despre FII. OMC-ul era doar o unealtă a immerilor.

Caird, Snick şi Cabtab au fost localizaţi în cele din urmă de consilierul mondial Ananda, adică de Immerman. El a ordonat uciderea lor, nereuşită, şi apoi i-a răpit. I-a dus, nu ştim din ce motiv, în apartamentul lui secret de la nivelul 125, din La Brea Tower. Nici măcar generalii organici ai Los Angeles-ului fiecărei zile nu aveau cunoştinţă de această reşedinţă secretă a consilierului mondial.

Cei trei prizonieri au reuşit cumva să scape. Padre Cabtab a fost ucis, dar Snick şi Caird-Duncan i-au lichidat pe toţi cei care-i ţineau prizonieri, cu excepţia a doi dintre ei. Aceştia erau Immerman-Ananda şi un complice al lui, Carebara. Caird-Duncan a folosit DA-ul asupra bunicului său şi a extras de la acesta diverse date. Printre care şi existenţa circuitelor prioritare clandestine pregătite de Immerman-Ananda cu mulţi sub-ani în urmă. După ce a iniţiat un mecanism care să transmită mesajele lui rebele prin video şi prin tipărire automată în

întreaga lume, Caird-Duncan a chemat cea mai apropiată secţie de poliţie. I-a spus ofiţerului de serviciu că fost comisă o crimă în acel apartament. Asta l-a nedumerit pe ofiţer, căci atunci când a apelat registrul locatarilor de la acel nivel a văzut că acolo acel apartament apărea ca neocupat. Cu toate acestea, cei câţiva organici de tranziţie prezenţi la secţie au fost trimişi acolo.

Caird-Duncan şi Snick părăsiseră apartamentul printr-o trapă din tavan a camerei hangarului, înainte să sosească organicii şi să ardă singura uşă spre apartament. Se pare că Duncan l-a avertizat pe ofiţerul organic de comiterea crimelor pentru că vroia ca noi să punem mâna pe Immerman-Ananda, care încă trăia. Probabil că se aştepta ca noi să-l interogăm pe bunicul lui sub efectul DA-ului şi apoi să-l forţăm să dezvăluie lumii înşelăciunea extraordinară pusă la cale de un consilier mondial.

Ar fi trebuit să ştie că nu va fi aşa. Adevărul din spatele acestui complot a fost ascuns cât mai mult posibil. Oricum, generalul Kowatt a hotărât că era mai bine ca Immerman-Ananda şi Carebara să moară în spitalul rezervat organicilor sau la scurt timp după aceea. Generalul va fi bine răsplătit pentru discreţia lui şi pentru promptitudinea cu care ne-a executat ordinele.

A fost anunţată (miercuri) „uciderea” consilierului mondial Ananda şi a lui Carebara. De moartea lor au fost acuzaţi Caird şi Snick. Până acum, atât cât a putut afla departamentul organic, nu există nici o bănuială în rândul publicului că reportajele de la ştiri referitor la acele morţi sunt altceva decât au fost raportate. Identitatea reală a lui Ananda nu va fi dezvăluită, din motive pe care nu e nevoie să le mai enumăr.

Căutarea lui Caird-Duncan şi a lui Snick continuă. Pentru moment, nu avem idee unde se află. După ce au comis uimitoarea crimă de destonare a tuturor cetăţenilor L.A-ului în acelaşi timp, au distrus centrul de distribuţie a energiei electrice. Câteva ore mai târziu, au distrus cu succes şi convertorul şi distribuitorul pentru toată Coasta de Vest, iar apoi au reuşit să scape şi să se ascundă.

Cei doi au creat o mare confuzie, haos şi neplăceri majore pentru cetăţenii acestor departamente politice. Publicitatea mondială la adresa acestor evenimente părea de neevitat.

Caird-Duncan şi Snick trebuie capturaţi – foarte rapid. Fără îndoială, ei pun la cale alte atacuri împotriva Commonwealth-ului şi speră să stârnească o furtună de nemulţumiri de neoprit, poate chiar o revoltă. Recomand ca cei doi criminali să fie ucişi atunci când vor fi localizaţi, dacă circumstanţele permit asta. Dacă sunt prezenţi martori civili şi cei doi

criminali se lasă arestaţi în mod paşnic, atunci trebuie duşi la cea mai apropiată secţie de poliţie. Un general de încredere va fi autorizat de către noi să se ocupe de personal şi să fie aranjat un raport de „ucişi în timp ce încercau să evadeze”.

SFÂRŞITUL COMUNICĂRII.

ŞTERGE DUPĂ ASIMILARE.

Capitolul 5

Duncan era prins foarte rar cu garda jos. Dar nu s-ar fi gândit niciodată că va fi atacat de Panthea Snick.

Găsise intrarea într-o peşteră de pe versantul unui munte. Nava scăpase de ploaia torenţială, intrând pe gura de trei metri lăţime a peşterii. După vreo doisprezece metri, înclinarea stâncii tavanului forţă nava să râcâie podeaua. Dar după ce înaintă cu greu prin holul îngust şi jos ajunse într-o altă cameră mare. Aici, Duncan manevră nava astfel încât o lipi de un perete.

Farurile ei luminau o cavernă de forma unei cutii ce fusese călcată în picioare de un gigant. Podeaua de piatră era plină cu oase vechi, în mare parte de căprioare şi iepuri. Un miros slab de felină sugera că acolo stătuseră odată nişte pantere. Duncan şi Snick scoaseră din compartimentul de bagaje din spate lampa

luată din biroul organicilor, două saltele gonflabile şi două pături. În timp ce le aranjau pe podea, lângă navă, Duncan spuse:

— Vom dormi cât vrem de mult şi...

— Oh, nu, nu dormim! spuse ea.

Lampa umplea caverna cu o lumină în care ar fi putut înota un peşte într-un acvariu. Snick îşi scosese uniforma şi stătea acum în picioare, în desuurile ei utilitare, un tricou purpuriu şi bikini. Părul ei drept şi negru strălucea ca blana unei foci şi ochii căprui parcă străluceau. Era vorba, bineînţeles, de imaginaţia lui, dar şi craniul ei delicat cu pometi înalţi de sub pielea bronzată părea să radieze lumină. Era un craniu frumos, dacă se poate spune aşa ceva despre un craniu.

Snick îşi ridică braţele şi îşi scoase tricoul. Sânii ei erau nişte globuri mici şi perfecte, cu sfârcuri uriaşe, roz. Apoi îşi desfăcu capetele cu „arici” ale bikini-lor, dezgolindu-şi părul pubian neobişnuit de des, întunecat şi strălucitor.

Se aruncă pe Duncan ca o panteră. Acesta făcu un pas în spate în faţa atacului ei, fără să se opună, şi căzu pe saltea, cu Snick deasupra lui. Deşi el era îmbrăcat complet, scăpă repede de haine, cu ajutorul ei.

— Nu mă aşteptam..., spuse Duncan.

— Taci!

Gura ei se lipi de buzele lui.

După aceea, în timp ce ea stătea cu capul întins pe pieptul lui şi el o cuprinsese cu braţul, Duncan se întrebă care era motivul pentru care sărise efectiv pe el. Snick nu făcuse şi nu spusese nimic care să-l facă să creadă că îl interesa din punct de vedere sexual. Şi atitudinea lui faţă de ea fusese oarecum neclară. La început, crezuse că era îndrăgostit de ea. Din câte ştia el, acest lucru se putea datora faptului că o iubise, în fostele lui personalităţi. Pe care nu şi le amintea. Dar setea ei de sânge îl dezgustase puţin şi hotărâse că nu era posibil să o iubească. Ca şi cum o decizie mentală putea să aibă vreo influenţă asupra unei decizii emoţionale. Dar reacţia lui acum, faţă de ea, fusese mai mult decât dorinţa de a se elibera de dorinţa fizică. Se contopise cu ea într-un extaz ce putea proveni numai din dragoste, nu din dorinţă fizică.

Amândoi fuseseră atât de plini de frenezie din cauza acţiunilor întreprinse în acea zi. Sexul era singura modalitate de a arde încărcătura mare a nervilor lor.

Dar în curând deveni evident că nu reuşiseră, că încă erau foarte tensionaţi. Snick începu să-l sărute peste tot şi, abia după ce se cuplară de încă patru ori, se goliră definitiv. În cele din urmă rămaseră întinşi în tăcere, acoperiţi de sudoare şi respirând greu.

După o vreme, Duncan ieşi în ploaie şi stătu o vreme acolo, zgribulindu-se sub picăturile reci, dar simţindu-se fericit şi curăţat. Snick i se alătură, după câteva momente. Fulgerele din apropiere îi luminau slab. Snick ţipă de exaltare şi îl cuprinse din nou. Se scufundară în pământul rece şi tare şi dovediră că nu erau atât de goliţi cât crezuseră.

Fulgerul nu e la fel de sălbatic ca noi, gândi Duncan.

Se întoarseră în peşteră, tremurând. Se şterseră cu prosoapele scoase din compartimentul de bagaje. Îşi unseră genunchii răniţi pe pământul pietros cu o unsoare din trusa de prim-ajutor. Apoi mâncară cu lăcomie, ea vorbind fericită aproape tot timpul. Era o schimbare. De obicei, el era cel care vorbea.

— Le-am arătat noi ticăloşilor! spuse Snick. Şi le-o vom mai arăta din nou! Nu ne vor uita!

— Asta o vom lăsa pe mâine, zise el.

Se târî pe saltea şi se înfăşură în pătura foarte subţire, dar caldă.

— Vrei să vii lângă mine?

— Nu pot dormi cu altcineva în pat, spuse ea.

Se aplecă şi îl sărută cu blândeţe, după care se duse pe salteaua ei. Adormi probabil imediat, deşi Duncan avu impresia că o auzise murmurând:

— ... până la capăt.

Acesta era lucrul cel mai greu de înţeles la ea. Îi ura pe indivizii care-i aranjaseră acea înscenare şi n-ar fi ezitat să-i ucidă pe cei responsabili, dacă i se oferea ocazia. Dar ea nu era o revoluţionară autentică. Pentru ea, traiul într-o singură zi a săptămânii nu era ceva greşit. Ea vroia doar să-i facă praf pe oficialii corupţi care scuipaseră pe loialitatea şi credinţa ei faţă de sistem.

Dar asta nu conta, îşi spuse Duncan. Ceea ce făcea ea era în favoarea cauzei revoluţiei şi ea îl putea ajuta să înceapă distrugerea lumii zilelor.

Duncan se ridică din pat târziu, înţepenit şi cu dureri de oase. Snick dormea, cu capul aşezat într-o parte pe pernă şi cu gura deschisă. Duncan scoase o conservă, deschise capacul ataşat şi se uită cum apa dinăuntru începe să se înnegrească şi să fiarbă. Apoi ieşi afară, ca să-şi bea cafeaua. Când se întoarse, Snick se trezise, dar era încă în pat. Duncan deschise o cutie şi i-o întinse. Ea se ridică cât timp bău, cu pătura pe umeri. Când termină, întrebă:

— Şi acum?

— Ploaia s-a oprit, dar stratul de nori este gros şi este mai negru spre vest, decât spre est. Se pare că se apropie o altă furtună. Dacă e aşa, plecăm. Avem aproape cincisprezece kilometri de teren deschis, înainte să ajungem în pădure. Nu vom avea probleme cât vom fi

expuşi, dacă nu trece nici o patrulă în zbor prin apropiere.

Snick fu de acord că părea realizabil. Nu se opuse nici când el propuse să se întoarcă la Complexul La Brea Tower.

— Am putea fugi în pustietate şi se poate să nu fim prinşi încă mult timp, spuse Duncan. Dar aşa nu vom face nimic care să-i sâcâie. Nu se vor aştepta să ne întoarcem în acelaşi loc din care am fugit.

— Şi apoi vom cânta după ureche?

El nu răspunse. Întrebarea ei era retorică.

Timp de o oră făcură exerciţii fizice, ca să treacă timpul. Între timp, vântul, care era relativ blând când se trezise el, începuse să şuiere dincolo de gura peşterii. Peste încă o oră, ploaia începu să pătrundă în peşteră. Bubuitul tunetului era amplificat de efectul de ecou al peşterii. Fulgerul lovi în apropiere şi un copac despicat se prăbuşi cu un trosnet abia auzit.

— Mă îndoiesc să iasă vreo patrulă acum, spuse Duncan.

Aveau noroc, cu excepţia cazului în care era loviţi de fulger.

Sateliţii de observare fuseseră reglaţi acum să detecteze câmpul electromagnetic al oricărei nave de mărimea celei a lui Duncan. Poziţia şi direcţia navelor urmau să fie comparate cu cele ale zborurilor autorizate. În momentul în care echipamentul de detecţie

observa o navă neautorizată, avea să transmită asta celor mai apropiate secţii de poliţie. Iar satelitul urma să continue să urmărească nava suspectă, în timp ce avioanele organice se strângeau să o intercepteze.

Cu toate acestea, pe timpul furtunii, Duncan şi Snick erau în siguranţă. Descărcările electrice păcăleau detectorii.

Uneori, Duncan credea că el era una dintre acele persoane rare al căror „magnetism personal” atrăgea tychenonii. Acestea erau nişte particule postulate de pseudo-savanţi, cum ar fi astrologii şi metafizicienii, şi primiseră numele după Tyche, zeiţa greacă antică a Şansei şi Norocului. Se spunea că tychenonii se strângeau în jurul anumitor indivizi ca pilitura de fier pe un magnet, şi astfel duceau la creşterea cantităţii de noroc şi şansă pentru persoana respectivă. Era o simplă superstiţie, bineînţeles.

Dar el avusese foarte mult noroc. Până atunci.

Cu o mie de ob-ani în urmă, toată acea zonă era un deşert. Fusese nevoie de trei sute de ob-ani din Noua Eră pentru pulverizarea stâncii şi crearea solului nou, pentru popularea lui cu viermi şi alte forme de viaţă creatoare de sol, şi pentru plantarea copacilor. Fuseseră săpate albii de râuri şi fusese adusă apă din munţi. Acum, acolo unde înainte fuseseră mii de

kilometri pătraţi de pământ uscat şi lipsit de viaţă, verdele copacilor şi tufelor bucura ochiul.

Exact pe sub aceşti copaci zbura nava lor, în linie relativ dreaptă, spre statul Los Angeles.

La ora trei după-amiaza, Duncan parcă nava sub crengile unui conifer mare, pe versantul unui munte. Tăiară crengi şi le stivuiră peste navă, lăsând o cărare mică până la ea. Puţin mai sus, pe pantă, era o proeminenţă stâncoasă, cu o cavitate sub ea, aşa că se ascunseră în umbra acesteia. Acolo aveau să stea până aproape de răsăritul zilei următoare.

Aveau o bună vederea asupra turnurilor din LA, precum şi a traficului pe apă şi aerian.

Petrecură o parte a zilei stând în carlinga navei şi urmărind canalele de ştiri de pe ecranele auxiliare. Reporterii îşi pierduseră calmul profesional, deşi încercau din greu să-şi stăpânească agitaţia şi indignarea. Ei raportară că cei doi criminali (uneori îi numeau super-criminali), Duncan şi Snick, erau responsabili pentru atacurile împotriva Commonwealth-ului Organic al Pământului, asupra Statelor de pe Coasta de Vest şi a statului Los Angeles în particular.

Marţi, spre sfârşitul dimineţii, fuseseră aduse echipamente cu dirijabile nucleare şi cu aeronave uriaşe, din statele San Diego şi Sacramento. Până marţi după-amiază fuseseră instalate piesele de schimb. Dar energia nu fusese disponibilă până la înlocuirea

echipamentului distrus de la centrul termionic. Abia la 11:00 p.m. fusese redată energia electrică pentru Coasta de Vest.

La 10:00 p.m. în acea dimineaţă de miercuri, în Los Angeles fusese reinstaurată ordinea. Cei destonaţi, din toate zilele, în afară de miercuri, fuseseră trimişi înapoi în cilindrii lor. Cetăţenii fuseseră şocaţi, derutaţi şi cuprinşi de panică când se treziseră destonaţi toţi odată, într-un oraş cuprins de întuneric. Los Angeles-ul fusese efectiv o casă de nebuni, iar locuitorii lui trecuseră prin cea mai groaznică experienţă din viaţa lor. Marea majoritate nu putuseră să-şi părăsească apartamentele. Încuietorile acţionate electric ale uşilor nu se puteau deschide. Locuinţele, proiectate să întreţină numai chiriaşii unei zile, fuseseră pline de oameni care nu aveau cea mai mică idee despre ceea ce se întâmpla.

Oprirea aerului condiţionat dusese la încetarea intrării fluxului de aer proaspăt în apartamente. Apartamentele erau acum pline cu oameni suplimentari, care consumară rapid oxigenul disponibil. Organicii fuseseră forţaţi să taie încuietorile uşilor ca să-i elibereze pe chiriaşi. Fusese o procedură foarte lentă, deşi fuseseră puşi la treabă toţi muncitorii oraşului. Tot nu existau suficiente arme cu protoni disponibile ca să se accelereze tăierea încuietorilor, dar fuseseră aduşi organici şi

muncitori din San Diego şi Santa Barbara, cu armele lor.

Chiar şi aşa, fusese un adevărat iad, şi fuseseră raportate sute de cazuri de căderi nervoase.

Oraşul încă era tulburat. Deşi cetăţenilor li se spusese să se prezinte la muncă, aceştia erau prea zguduiţi ca să-şi îndeplinească sarcinile obişnuite.

La fiecare zece minute, reporterii le spuneau spectatorilor că trebuie să ignore minciunile de pe copiile trimise de criminalii infami şi sociopaţi, Duncan şi Snick. Cetăţenii trebuiau să distrugă imediat acele mesaje.

— Slabe speranţe, spuse Duncan. Vor fi prea curioşi ca să nu le citească.

Reporterii mai raportară că cei doi criminali erau încă în libertate. Dar arestarea lor era iminentă. Până atunci, toţi cetăţenii trebuiau să fie atenţi. Dacă îi observa cineva, nu trebuia să încerce să-i reţină. Duncan şi Snick erau înarmaţi şi periculoşi. Cetăţenii care-i vedeau trebuiau să-i anunţe pe organici, care urmau să se ocupe de problemă în continuare.

Se mai raportă moartea lui David Jimson Ananda, Consilierul Mondial, şi a altor oameni masacraţi în apartamentul lui Ananda, de la nivelul 125.

— L-au ucis! spuse încet Duncan.

Nu era surprins. Dar cât scoseseră de la el cu ajutorul DA-ului, înainte să-l ucidă?

Până acum, reporterii nu spuseseră nimic despre motivul pentru care un consilier mondial a cărui locuinţă era în Zürich, Elveţia, venise pe neanunţate la Los Angeles.

— Iată, spuse Duncan. Întregul oraş ne e deschis. Va mai dura ceva timp până să fie înlocuite încuietorile. Putem intra în orice apartament.

— Acum, când toţi organicii şi cetăţenii ştiu cum arătăm?

Pe ecrane apăruseră imaginile lor, în timp ce în partea inferioară erau afişate datele lor biologice.

— Vom găsi rapid un loc în care să ne ascundem. Al naibii de rapid!

Spre seară, stăteau unul lângă celălalt pe saltelele lor, sub proeminenţa stâncoasă. Tăceau de o vreme, timp în care Duncan îşi aduna curajul ca să vorbească despre ceea ce-l preocupase cea mai mare parte a zilei.

— Nu sunt un timid, Thea, zise el. Mă întrebam... ar fi mai bine totuşi să o spun... trebuie să ştiu.

— Ce anume? întrebă ea.

Se întorsese spre el. Duncan întoarse capul, ca să o privească în faţă. Expresia ei spunea că era posibil să-i fi ghicit întrebarea.

Capitolul 6

— Mă iubeşti?

Ea se strâmbă, dar măcar nu râse.

— Nu ştiu. Eu... Ce este dragostea?

— Este dificil să defineşti dragostea, zise Duncan. Totuşi, majoritatea oamenilor ştiu când sunt îndrăgostiţi.

Ea stătea lângă el, pe saltea. Acum, se ridică, veni în faţa lui şi se lăsă pe vine.

— Te admir şi te respect foarte mult, spuse Snick. Probabil mai mult decât pe orice alt om cunoscut, şi am cunoscut mulţi. Am încredere deplină în tine şi nu te-aş trăda niciodată. Dacă mi-aş da viaţa pentru tine? Nu ştiu. Dacă această capacitate de a-ţi sacrifica viaţa pentru cel iubit este adevăratul test al dragostei, atunci... pur şi simplu nu ştiu. Mi-aş pune viaţa în pericol pentru tine. De fapt, am făcut-o deja de multe ori şi fără îndoială aş face-o din nou.

Rămase tăcută pentru o clipă. Cârâitul răguşit al unei gaiţe se auzi de undeva din apropiere şi Duncan văzu un şoim planând în vânt.

— Categoric, eşti mai mult decât satisfăcător în pat. Dar dragostea, dragostea adevărată înseamnă mai mult decât atât. Ştii asta. Dacă

aş vrea să trăiesc tot restul vieţii alături de tine şi să-ţi nasc copii?

Rămase din nou tăcută. Apoi îşi muşcă buza şi continuă:

— Nu cred. E clar că nu sunt obsedată de această idee şi sunt suficient de realistă ca să ştiu că o viaţă casnică obişnuită, ca soţie şi mamă ar... ei bine, cred că m-ar pune la zid, m-ar face nefericită. Dar...

Duncan aşteptă câteva secunde şi întrebă:

— Dar ce?

Ea ridică din umeri.

— Pur şi simplu, nu ştiu. Să fii îndrăgostit înseamnă să fii înnebunit după altcineva, să fii posedat. Ştiu că acest sentiment dispare de obicei după o perioadă lungă petrecută împreună şi este înlocuit de un gen mai liniştit de dragoste. În care te simţi bine cu partenerul tău, îţi lipseşte atunci când e plecat pentru o vreme, şi aşa mai departe. În clipa asta... eu nu sunt posedată. Dar tu?

— Aş putea fi fericit.

— Eşti posedat?

— Eu nu cred că asta înseamnă dragoste.

Snick se ridică, se întoarse şi se uită spre vale.

— Eu da, spuse ea. Dar nu sunt înnebunită după tine, în modul în care l-am spus. Ideea de a trăi cu tine tot restul vieţii nu mă entuziasmează, nu este ceva fără care nu aş putea suporta să trăiesc.

Se întoarse repede şi se uită la el.

— Sper că nu te-am rănit. Dar nu aş fi sinceră dacă aş spune că te iubesc în modul la care te referi tu. Ca să spun adevărul, Duncan, dacă sunt îndrăgostită de ceva, atunci este vorba de munca mea. Adică munca pe care o făceam înainte ca aceste reptile să mi-o răpească. Asta iubeam, asta mă făcea cu adevărat fericită. Am trăit cu mai mulţi bărbaţi, dar nu a mers niciodată. Ei mă încurcau... nu însemnau mare lucru.

— Nu voi mai vorbi niciodată despre asta, spuse el.

Ea se lăsă din nou pe vine în faţa lui şi îi luă mâna mare între mâinile ei micuţe.

— Îţi datorez viaţa. Iar asta tot nu mă face să te iubesc aşa cum vrei tu.

— Prieteni? spuse el.

— Suntem mai mult de atât.

— OK. Suntem mai mult de atât. Asta e suficient pentru mine. Subiectul nu va mai fi adus în discuţie... decât dacă vei dori tu asta.

Snick se ridică, se întoarse şi porni prin pădure.

Duncan se simţea respins, deşi de fapt nu avea nici un drept să simtă asta. Nici un drept? Ce însemna asta?

În clipa aceea, faţa unui copil apăru pe ecranul său mental. Era aceeaşi faţă care îi apăruse fulgerător în minte, nu cu mult timp în urmă. Acum, o recunoscu ca fiind propriul lui

chip, când avea 5 ani. Prima dată când îl văzuse, păruse al unui copil de zece ani şi nu fusese sigur că era vorba de el. De data aceasta trăsăturile erau categoric ale lui, dar acum aparţinând unui copil de cinci ani. Faţa era foarte tristă.

Îşi scutură capul, după ce faţa dispăruse.

Ce naiba însemna acea halucinaţie, sau ce era ea?

Era începutul unei căderi nervoase?

Nu ştia şi nu avea ce face în privinţa asta.

Joi, cu o oră înainte de răsărit, aeronava ieşi din pădure în apele estice ale golfului. Se scufundă până când suprafaţa apei ajunse la nivelul bărbiei pilotului, după care porni încet spre La Brea Tower Complex. Cerul era încă înnorat, dar se aşteptau să se însenineze la câteva ore după răsărit. Duncan nu văzu nici o navă a copoilor, dar trecu pe lângă câteva vase de suprafaţă mai mari, care aduceau mărfuri de pe şlepurile ancorate în port, afară din golf. Navele de transfer erau în drum spre docurile de la baza turnurilor, unde urmau să descarce mărfurile.

Se apropie de un doc şi încetini nava. Docul era format din două sparge-valuri care porneau de la baza turnului, şi din unul curbat, care proteja parţial deschiderea. Nava intră în apa calmă în care erau ancorate zeci de vase mici cu pânze şi bărci cu motor, precum şi două iahturi mari. Dincolo de ele se înălţa al doilea

nivel al turnului. Conduse vasul lui între cele două iahturi, îndreptându-se spre un doc plutitor. În spatele lui era intrarea, o arcadă de doisprezece metri lăţime, vizibilă în lumina răsăritului.

Nu era nimeni în acel loc rezervat cetăţenilor din clasele superioare, care îşi puteau permite astfel de vase scumpe şi taxe de docare.

Apa împingea lateralul bărcii în doc. Snick ieşi afară. Duncan programă verbal nava şi apoi ieşi şi el. Nava se scufundă sub apă, cu cupolele deschise. Avea să se oprească la atingerea fundului, la aproximativ cincisprezece metri adâncime, iar apoi să-şi întrerupă energia.

Rămaseră pe loc pentru o clipă, amândoi în uniforme de poliţişti, părând doi ofiţeri care aveau toate drepturile să se afle acolo.

Intrarea de la baza turnului era o arcadă uriaşă în spatele căreia era o sală de sport mare. Trecură printre zidurile sumbre, intrând într-un hol lung şi înalt. Uşile de pe hol permiteau accesul în camere mari. În spatele celor câteva uşi care erau deschise se vedeau camere de conferinţă, un număr mare de cilindri de stonare ce trebuiau folosiţi de cei ce rămâneau pe neaşteptate peste noapte sau în caz de accidente, săli de masă, o cameră de şah şi un teren de handbal. Când ajunseră la un şir de birouri, Duncan intră în cel mai

apropiat, Snick venind imediat în spatele lui. Dar ea spuse:

— Vine cineva!

Duncan se învârti pe loc. Mâna lui Snick era pe patul armei din toc. Auziră vocea unui bărbat şi, câteva secunde mai târziu, a unei femei.

— Ne-am putea ascunde înăuntru, dar e posibil ca ei să vină chiar aici, spuse încet Duncan. E mai bine să ieşim, ca şi cum am fi nişte poliţişti în căutarea fugarilor.

— S-ar putea să fie şi ei poliţişti.

Duncan ridică din umeri şi ieşi în hol. Femeia se opri din vorbit şi icni, ducând mâna la piept. Bărbatul păru şi el surprins.

— M-aţi speriat! zise femeia. Aţi apărut aşa, din senin!

— S-a întâmplat ceva? întrebă bărbatul.

Se opriseră amândoi.

— Aş vrea să văd actele dumneavoastră de identitate, spuse Duncan.

— Hei! zise bărbatul. Noi am venit aici doar ca să navigăm! Este ziua noastră liberă, aşa că începem devreme!

Duncan ridică mâna dreaptă, cu stânga plasată pe armă.

— Este necesar să vă văd actele de identitate.

— Ştii cine suntem noi? spuse răstit bărbatul.

Se înroşise la faţă.

— Actele, vă rog, interveni şi Snick.

— Nu ştiu, spuse femeia. Probabil că au un motiv serios. Haide, Manny, fii cooperant.

Femeia ridică medalionul în formă de stea cu cinci colţuri ce atârna de un lanţ prins la gât şi îl întinse spre Duncan. Bărbatul, cu faţa şi mai roşie, deschise şi închise gura de mai multe ori, apoi îşi scoase steaua. Ca mulţi alţi cetăţeni, purtau medalioane în care cardul de identitate reprezenta centrul stelei.

— Vreau şi eu să vă văd actele! spuse bărbatul. Ştiţi că este dreptul meu!

— Bineînţeles, spuse calm Duncan. După ce verificăm.

Bărbatul era cam de înălţimea lui, dar mai în vârstă şi cam gras. Femeia era cu câţiva centimetri mai înaltă ca Snick. Cum amândoi purtau robe largi, diferenţa de talie dintre ele nu conta mult. Dacă era nevoie, el şi Snick puteau îmbrăca acele robe.

Snick rămase cu cei doi, iar Duncan se întoarse în birou. Găsi o fantă în perete şi activă vocal ecranul de deasupra ei. Ceru o copie, scoase cardul bărbatului şi îl introduse în fantă pe al femeii. O clipă mai târziu se întoarse în hol, cu copiile în mâna dreaptă. Se duse la Snick şi îi spuse încet:

— Cred că avem noroc.

Albert Park Lair şi Genevre Tomata Kingsley erau executivi în DTIE, Departamentul Transporturilor pentru Import-Export. DTIE se

ocupa în principal de traficul de alimente şi bunuri manufacturate care intrau şi ieşeau din Los Angeles. Lair era prim asistent al Directorului Principal al DTIE. Kingsley era şeful Secţiunii de Statistici al DTIE.

Erau soţ şi soţie şi locuiau într-un apartament de la nivelul 125. Singurul lor copil avea douăzeci de sub-ani şi era student la Colegiul de Ştiinţe Economice Berkeley, în statul San Francisco.

— Aveţi servitori în casă? întrebă Duncan.

— Da, spuse Kingsley.

— Sunt în apartamentul vostru azi?

— Nu, răspunse Kingsley, cu o voce tremurândă.

Duncan le înapoie medalioanele şi cardurile de identitate. Apoi împreună cu Snick îi conduseră pe Lair şi Kingsley în camera de şah. Cei doi rămaseră în picioare într-un colţ, deja foarte nervoşi. Duncan şi Snick erau într-un alt colţ, vorbind încet.

— Locul acesta este Clubul Foremast, spuse Duncan. Presupun că este rezervat pentru elită.

Bărbatul se încruntă şi zise:

— Solicit să vă explicaţi comportamentul incalificabil şi să vă identificaţi!

— Mergem direct în apartamentul vostru, spuse Duncan. Dacă ne întâlnim cu vreun cunoscut al vostru, vă veţi purta normal. Nu

încercaţi să avertizaţi pe cineva. Veţi fi ucişi amândoi.

Faţa lui Lair deveni din nou roşie. Omul deschise gura, dar nu reuşi să articuleze nici un cuvânt. Lăsa impresia că se sufoca. Kingsley icni şi deveni şi mai palidă.

— Nu sunteţi poliţişti! zise în cele din urmă Lair.

— Gata, nu mai scoateţi nici un cuvânt, decât dacă vă salută cineva, spuse Duncan.

— Nu veţi scăpa! zise Lair. Voi...

Duncan îl izbi cu pumnul în stomac. Lair se încovoie, ţinându-se cu mâinile de burtă, şi bolborosi ceva. Când se îndreptă, înjură încet, dar merse împreună cu ceilalţi pe hol, în linişte. Tremura, la fel ca şi Kingsley.

Ajunseră la liftul rezervat locatarilor de la nivelul 125 şi urcară. Până acum e bine, îşi spuse Duncan. Nu aveau să oprească deloc până la ultimul nivel, decât dacă liftul era oprit de organici, din cine ştie ce motiv. Nu vedea nici un motiv să se întâmple asta. Dar era posibil ca la ultimul nivel să fie nişte poliţişti. Şi chiar erau.

Duncan îi văzu şi ieşi din lift, după ce îi spuse lui Snick să-i ţină pe ceilalţi doi înăuntru, până când verifica el holul. Erau doi organici, un bărbat şi o femeie, în uniforme de patrulare. Cureluşele tocurilor port-armă erau închise şi nu păreau deloc agitaţi.

Duncan se întoarse pe jumătate şi spuse încet, ca să nu poată fi auzit de organicii aflaţi la treizeci de metri de el.

— Vin Pat şi Patachon, zise el. Verificare de rutină, se pare. Haide afară. Ucide-i pe ăştia doi, dacă creează probleme. Eu mă voi ocupa de P şi P.

— Purtaţi-vă ca şi cum viaţa voastră ar depinde de modul în care vă prefaceţi. Ceea ce este perfect adevărat, de altfel, le spuse Snick lui Lair şi Kingsley.

Organicii încetiniseră, când îl văzuseră pe Duncan. Acesta se întoarse din nou cu faţa spre ei, în timp ce ceilalţi ieşeau din lift. Le zâmbi forţat şi trecu alături de Snick, în spatele prizonierilor lor. Lair şi Kingsley mergeau cu gâtul şi spatele foarte ţepene. Se mişcau ca nişte roboţi.

— Fără semne cu ochiul, fără expresii faciale, nimic care să le atragă atenţia, zise Duncan.

Cei doi erau foarte înspăimântaţi şi aproape de starea de panică. Era posibil să înceapă să ţipe, să se agaţe de poliţişti sau chiar să o ia la fugă. Trecură pe lângă copoi, care îi priviră pe prizonieri şi îşi înclinară capetele în semn de salut. Oare Lair şi Kingsley îi cunoşteau din vedere? Oare faptul că cei doi nu răspunseră la salut avea să-i nedumerească, sau chiar să-i alerteze pe poliţişti?

Duncan înclină din cap în direcţia lor şi continuă să meargă. Simţi cum capul îi zvâcnea, când ajunse lângă ei. Era ca şi cum o mână fantomatică îi pictase o ţintă pe ceafă.

Se abţinu cu greu să nu se întoarcă şi să se uite după ei. Observă că toate uşile de pe hol aveau nişte găuri cu margini înnegrite, în locurile unde fuseseră arse încuietorile. Ecranele-perete de pe coridorul larg şi cu tavan impunător afişau numeroase desene şi peisaje, iar din loc în loc erau scene istorice din dramele de televiziune. Acestea fuseseră programate de chiriaşii din acea zi, ca decoraţiuni ale holului. În ziua următoare, afişajele aveau să fie diferite.

Duncan nu se uită în spate decât după ce Lair şi Kingsley se opriră în faţa uşii apartamentului lor. Poliţiştii dispăruseră. Era posibil totuşi să-şi amintească mai târziu că văzuseră la nivelul 125 doi oameni care semănau perfect cu criminalii căutaţi.

Lair introduse degetele în gaura din uşă, ca să o tragă în nişa din perete.

— Mi-aţi spus că servitorii voştri nu sunt în apartament azi, le spuse Snick. Ar fi bine să fi spus adevărul.

Kingsley întoarse capul spre ea.

— Nu sunt proastă.

Uşa se deschise. Snick intră prima, scoţându-şi arma. Duncan făcu semn cuplului să intre înaintea lui. Se uită pe hol, într-o parte

şi în cealaltă, după care intră şi închise uşa. Pe hol nu era nimeni.

Foaierul era spaţios şi avea un covor gros, cu modele antice amerindiene. Acestea erau pe placul ocupanţilor de joi, Lair şi Kingsley. Dar dacă celor de vineri nu le plăceau, ei putea schimba modelele covorului după gustul lor. Câteva setări la ecranele-pereţi şi o comandă, şi liniile şi culorile covorului se schimbau aşa cum vroiau cei de vineri.

Duncan le spuse celor doi să stea în foaier, în timp ce Snick verifica apartamentul. Apoi, pe peretele foaierului apăru faţa ei, zâmbitoare.

— Intraţi. Totul pare în regulă.

Intrară într-o cameră de zi foarte mare, după standardele cetăţenilor obişnuiţi. Avea pereţii cenuşii, iar ecranele acestora fuseseră oprite. La ordinul lui Duncan, Lair şi Kingsley se aşezară unul lângă celălalt, pe canapea. Snick intră în cameră, din sala de mese.

— Poţi să te uiţi şi tu dacă vrei, dar sunt două dormitoare, dulapuri personale mari, două băi, o sală de gimnastică mică, camera stonerelor, camera unui copil, cu două paturi şi un leagăn – în stonere sunt cinci copii – o cameră de joacă, o cameră pentru jocuri şi o bucătărie uriaşă. Nu sunt atât de mari ca ale lui Ananda, dar nici ei nu sunt consilieri mondiali.

— Aşteptaţi pe cineva azi? îi întrebă Duncan pe cei doi de pe canapea. Aveţi vreo întâlnire

în afara apartamentului? Aşteaptă cineva vreun apel de la voi? Sau vă poate apela cineva?

Cei doi clătinară din cap.

— Nu mergeţi la cumpărături azi? Nu vă aduce nimeni ceva acasă?

— Nu, spuse Kingsley, răguşită. Azi e ultima zi din weekend-ul nostru de trei zile. Pot să beau un pahar cu apă?

Duncan aprobă din cap şi se uită la Snick. Aceasta o însoţi pe femeie la baie. Se lăsă tăcere pentru o vreme, în care Lair încercă să-l facă pe Duncan să-şi îndepărteze privirea, dar nu reuşi.

— Ce se întâmplă? întrebă Lair în cele din urmă. E clar că nu sunteţi organici.

În loc să răspundă, Duncan activă vocal o bandă de pe perete şi ceru Canalul 28. Se aprinseră două pătrate de un metru lăţime. Pe cel din stânga apăru un reporter care relata ştirile locale şi cele ale lumii de joi. Pe cel din dreapta apărură două reprezentări ale lui Duncan şi Snick şi datele lor biologice, peste care era scris cu litere albe: RECOMPENSĂ PENTRU INFORMAŢII CE POT CONDUCE LA ARESTAREA LOR – 30 000 CREDITE.

Ochii lui Lair se măriră şi omul păli.

— Voi...!

Duncan aprobă din cap şi spuse:

— Da, noi suntem.

Vru să-i asigure că nu vor păţi nimic, dacă cooperau. Dar rămase cu gura deschisă. Faţa acelui copil, faţa lui, apăruse din adâncurile minţii, ca o fantomă prin podea. Era tristă. Acum era contorsionată de... de ce anume? Durere? Groază?

Apoi faţa dispăru.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Snick.

Capitolul 7

— Sunt bine, spuse el. Mi-a trecut ceva prin minte... dar a dispărut. Poate va reveni.

De ce nu-i spunea lui Snick despre acea faţă?

Nu avea idee ce însemna şi era sigur că ea nu putea să-l ajute. Mai mult, era posibil ca ea să înceapă să-şi pună intrebări în legătură cu capacitatea lui de a continua acea luptă pentru supravieţuire. Dacă revenirea acelui chip era simptomul unei căderi mentale – Dumnezeule, spera că nu era aşa – atunci ea nu trebuia să-şi facă griji numai ca să nu fie prinsă de cei care-i urmăreau, ci şi pentru el. Iar asta putea să tocească acel cuţit foarte ascuţit care era Snick.

Dacă acea halucinaţie – oare asta era? – avea să devină mai frecventă, până acolo încât să-i încurce gândurile şi comportamentul, avea să-i spună lui Snick. Până atunci, era mai bine ca ea să nu aibă încă o problemă pe cap.

Le vorbi celor două „gazde”.

— Voi. Hai să mergem în camera de stonare. Dar mai întâi daţi-mi cardurile de identitate.

Cei doi se ridicară de pe canapea.

— Ce o să ne faceţi? întrebă Kingsley.

— Veţi plăti pentru asta! spuse Lair. Nu suntem nişte oarecare!

— Prostii, zise Duncan. Daţi-mi cardurile.

Cei doi tăcură, dar păliră şi începură să tremure. Snick porni în faţa lor, Duncan în spate. Intrară într-o cameră în care se aflau paisprezece cilindri în picioare, şi trei cutii ca nişte lădiţe. Toate aveau uşi cu geamuri rotunde, mari. Feţele ocupanţilor din doisprezece dintre cilindri priveau spre peretele opus, prin sticlă, iar cei trei copii mici se uitau în sus, la tavan, prin geamurile stonerelor. Snick deschise uşile cilindrilor goi şi le făcu semn lui Lair şi Kingsley să intre.

Femeia părea mai liniştită. Nu avea să fie ucisă. Bărbatul strigă din cilindrul lui, chiar înainte ca Snick să închidă uşa:

— Ticăloşilor! Voi fi de faţă când veţi fi stonaţi pentru totdeauna şi voi...

Snick mişcă comutatoarele de la baza cilindrilor. Cei doi deveniră instantaneu statui, mişcarea lor moleculară se încetini, corpurile deveniră reci şi tari. Feţele şi ochii lor erau ca ai unor morţi. Dar când avea să fie pornită din nou energia, urmau să revină la viaţă, iar ochii lor să reflecte lumina, nu întunericul.

Duncan se întoarse în camera de zi, unde luă cardurile de identitate de pe canapea. Snick se uita prin dulapurile personale ale gazdelor lor. Duncan intră în bucătărie. Peretele din spate al acesteia era lipit de peretele din spate al altui apartament. Îşi setă arma pe ARDERE DE APROAPE şi făcu o

tăietură în perete până la o adâncime de zece centimetri. Când Snick, atrasă de mirosul materialului ce se dezintegra, intră în bucătărie, el trasase o potenţială ieşire. Mai trebuiau străpunşi încă doi centimetri de lemn şi plastic înainte să poate împinge pătratul în camera de dincolo. Care era, fără îndoială, bucătăria apartamentului din spatele celui în care se aflau.

Snick nu-l întrebă ce făcea. Ştia că el se asigura ca, în cazul în care erau atacaţi de poliţişti pe intrarea principală, să aibă o ieşire prin spate.

— Probabil că e doar o risipă de energie, spuse Duncan, dar orice iepure îşi asigură o gaură de ieşire din vizuină.

— Iepurele Brer avea chiar mai multe.

— Noi nu mai suntem Iepurele Brer. Suntem Lupul Brer.

Duncan se adresă unui perete-ecran şi activă Canalul de Informaţii 231.

Mai întâi ceru locaţia depozitelor din Complexul Turnului La Brea, unde erau depozitate spray-uri cu vopsea. Se pare că acea informaţie nu era la dispoziţia publicului. Fără nici o altă explicaţie. Pe ecran apăru doar: DATELE CERUTE SUNT SECRETE.

Înjură încet, rămase câteva secunde încruntat, apoi introduse cardul lui Lair în fantă şi repetă cererea. De data aceasta primi informaţia. Lair, oficial al Departamentului de

Transporturi pentru Import-Export, avea acces la acele date.

Spray-urile erau depozitate la nivelul 6, în sectorul de est.

Duncan întrebă dacă erau tuburi ce conţineau spray F adeziv. Acestea erau folosite în general pentru lipirea metalului pe metal sau a metalului pe plastic. În acel moment existau în depozit 12 000 de astfel de tuburi, un sfert dintre ele conţinând lichid F-adeziv. O clipă mai târziu, în cutiuţă căzu o copie a aranjamentului camerelor şi a măsurilor de securitate ale depozitului.

Snick, care pregătea micul dejun, întrebă:

— Spray-uri?

— Aproape în fiecare colţ, al fiecărei străzi, din toate oraşele din lume, se află câte un stâlp cu un monitor TV, zise el.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Pulverizezi F-adeziv pe ecranele monitoarelor şi acestea devin oarbe. Mai mult, vopseaua nu poate fi răzuită sau dizolvată. Orice ecran cu F-adeziv trebuie înlocuit.

— Cine va face asta? întrebă ea. Nu e tot o idee irealizabilă?

— Eu voi da exemplul.

— Şi vei fi arestat imediat.

— M-am săturat de fuga asta şi de lupta defensivă! zise Duncan, încruntat şi cu obrajii roşii.

— Calm. Dacă mergi la un colţ de stradă, sau chiar la douăsprezece, şi sprayezi monitoarele, nu vei face altceva decât să-i iriţi pe copoi.

— S-ar putea să devină o piatră aruncată în apă. Unda de şoc se va întinde. Poate îmi vor copia şi alţii gestul. Atunci vor fi mai multe pietre aruncate, şi undele vor interfera şi vor deveni o furtună.

Snick puse două farfurii pline cu mâncare pe masă şi spuse:

— Stai jos. Mănâncă. Vei rămâne fără combustibil.

— Imediat.

Duncan se opri cu faţa spre ea. Mâinile lui se deschideau şi se închideau, ca aripile unui vultur mare, chiar înainte să-şi ia zborul.

— Guvernul face tot posibilul să ţină fiecare zi cât mai izolată de celelalte. Dar există o anumită cantitate de comunicaţii inevitabile şi legale între zile. Majoritatea între departamente şi fabrici oficiale. Şi există multe comunicaţii inofensive între zile, între cetăţenii obişnuiţi. Cum sunt mesajele lăsate pentru ziua următoare sau pentru cea precedentă. De obicei, astea sunt în legătură cu faptul că unii nu păstrează apartamentul suficient de curat şi ordonat. Cel puţin jumătate din lume a primit copiile mesajelor pe care le-am trimis prin canalul prioritar. Cealaltă jumătate va afla despre ele. Totodată, poţi paria că immerii şi

grupurile lor auxiliare nu sunt singurele organizaţii subversive din lume. Vor primi şi altele mesajele şi vor dori să acţioneze. De exemplu, dacă putem să-i instigăm cu un singur incident de sabotaj raportat, cum ar fi vopsirea monitoarelor, atunci e posibil ca şi ei să facă la fel. Şi există mulţi nemulţumiţi care s-ar putea să-i urmeze sau să găsească propriul mod de exprimare a nemulţumirii faţă de guvern şi faţă de separarea zilelor. Mai ales dacă guvernul va insista că FII-ul nu există.

Stătea în picioare, încruntându-se la ea, agitându-şi în continuare pumnii.

— Nu am nevoie de prelegeri, spuse Snick. Am prins ideea.

— Scuze. Am fost prea înflăcărat? Nu putem face mare lucru dacă nu avem ajutor, o organizaţie care să aibă tentacule întinse adânc în guvern.

Ea râse şi spuse:

— Vorbeşti ca şi cum ar fi nişte caracatiţe.

— Guvernul este o caracatiţă. Avem nevoie de nişte contra-caracatiţe. Există OMC-ul...

— Care a încercat să ne ucidă, când am devenit un pericol pentru ei.

— Da, dar bunicul meu a recunoscut că el era şeful. El e mort acum. Fie OMC-ul este atât de speriat încât s-a desfiinţat, fie altcineva a preluat puterea. Iar acea persoană s-ar putea să vadă că situaţia s-a schimbat şi să vrea să ne primească înapoi.

— Puţin probabil.

— Dar posibil. Este singura organizaţie pe care o cunoaştem. Deci...

— Deci?

— Iată ce cred că ar trebui să facem.

Snick ascultă până la sfârşit, fără să-l întrerupă. Apoi ridică din umeri şi spuse:

— Ce altceva am putea face? Cel puţin pentru moment.

Joia trecu în linişte, deşi Duncan şi Snick nu erau prea liniştiţi. În ciuda celor spuse de Lair şi Kingsley, era posibil să fie apelaţi de vreun prieten sau de cineva de la birourile lor. Duncan şi Snick urmăriră ştirile, în pauze făcând exerciţii, dormind şi mâncând. Erau interesaţi în principal de progresele făcute în căutarea lor. Nu exista nici un astfel de progres, deşi reporterii şi buletinele oficiale organice spuneau contrariul.

În ziua următoare, la scurt timp după miezul nopţii, întâmpinară cuplul de vineri, când aceştia ieşiră din stonere. Duncan şi Snick nu ţinură cont de protestele lor. După ce folosi DA-ul pe care-l luase de la secţia de poliţie a Turnului Universităţii, Duncan îi interogă. Cei doi spuseră că acea zi era una dintre cele trei zile de weekend ale lor. Ca şi chiriaşii de joi, aveau de gând să se ducă să navigheze. Mai târziu, trebuia să se întâlnească cu nişte prieteni, pentru un spectacol în direct la un teatru de la nivelul 123.

Duncan îi forţă să facă apeluri prin care să-şi anuleze întâlnirile. După aceea, îi băgară înapoi în stonere şi îi împietriră.

În timp ce serveau cina, Duncan spuse:

— Thea, nu cred că putem să mai stăm mult în acest apartament. Ce facem dacă chiriaşii de mâine nu au zi liberă? Ei au un copil, şi la fel şi o parte dintre ceilalţi. Dacă aceştia trebuie să meargă la şcoală? Nu are nici un rost ca părinţii lor să lase un mesaj în care să spună că copii sunt bolnavi. Autorităţile ar trimite un doctor care să-i consulte.

— Şi eu tot la asta mă gândeam, zise ea. De ce să nu ne mutăm în apartamentul lui Ananda?

El o privi fix pentru o clipă, apoi zâmbi.

— Ăsta-i modul de gândire care-mi place! E ultimul loc din lume în care s-ar aştepta să mergem!

Duncan se ridică, cu farfuria pe jumătate goală, şi se duse la peretele-ecran. Ca răspuns la cererea lui apăru diagrama nivelului 125. Apartamentul lui Ananda era marcat tot ca NEOCUPAT. Era aproape de scara de urgenţă publică, ce ducea la structura de acces de pe acoperiş, în spatele căreia se ascunseseră el şi Snick pentru o vreme. Trebuia să meargă aproape un kilometru pe coridoare ca să ajungă la apartament. Pe drum erau multe monitoare şi posibil chiar şi poliţişti.

Presupuneau că fiecare monitor din LA – sau chiar de pe toată Coasta de Vest – fusese setat să-i recunoască. Bineînţeles, poliţiştii se familiarizaseră cu trăsăturile lor. Iar cetăţenii îi văzuseră des pe canalele de ştiri. El şi Snick se uitaseră deja în toate dulapurile personale ale chiriaşilor acelui apartament, folosind cardurile de identitate ale acestora. Le luaseră de la gâturile stonaţilor şi le destonaseră în cutia-stoner din bucătărie, folosită pentru destonarea hranei. Scoaseră din dulapuri nişte peruci, un accesoriu la modă atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei, şi aleseră două dintre ele. Îşi puseră nişte robe lungi peste uniforme şi pălării cu boruri largi pe cap. Apoi exersară un mers diferit. Snick îşi îndoia puţin genunchii şi reduse legănatul braţelor. Totodată se cocoşă puţin. Duncan mergea cu picioarele mai ţepene şi îşi ţinea coatele lipite de corp, în timp ce-şi legăna braţele.

După ce se priviră unul pe celălalt cum mergeau prin camera de zi şi hol, făcură alte câteva ajustări minore. Printre acestea, micşorarea lungimii pasului. Duncan îşi ridică puţin bărbia, iar Snick îşi înclină puţin capul spre stânga. Ea îşi mai aplică şi un ruj care-i făcea gura să pară mai mare. Amândoi îşi îndesară puţină vată sub buza superioară.

Capitolul 8

La 4.30 p.m., părăsiră apartamentul, ducând pe umeri nişte genţi în care aveau căştile de poliţişti şi alte articole. Pe coridor erau oameni care se întorceau de la birourile lor. Duncan înlemni când văzu patru poliţişti în direcţia în care se îndreptau el şi Snick. Dar aceştia trecură repede pe lângă ei, ca şi cum ar fi avut nişte treburi urgente şi serioase în altă parte.

Cincisprezece minute mai târziu, Duncan şi Snick erau în faţa uşii apartamentului lui Ananda. Gaura din uşă fusese acoperită cu o bandă, peste care fusese pulverizat ciment cu uscare rapidă. Peste uşă erau două fâşii verzi, ale căror capete erau lipite de perete, şi pe care era scris cu litere albe: ZONĂ A DEPARTAMENTULUI ORGANIC.

Acele cuvinte erau suficiente pentru cetăţenii care respectau legea. Nu trebuia să li se mai spună şi că intrarea neautorizată era interzisă.

Duncan şi Snick aruncară o privire la sigilii şi la semn şi trecură mai departe. Monitorul de la capătul îndepărtat al coridorului avea să-i filmeze cum ieşeau pe uşile ce duceau la scările publice. Asta nu însemna nimic, decât dacă monitorul fusese setat ca să transmită o alarmă la cartierul general al organicilor, dacă

cineva folosea acea ieşire. Foarte puţini oameni o foloseau şi dacă un poliţist îi vedea făcând-o, era posibil să devină bănuitor. Dar din câte ştia Duncan nu exista nici un motiv ca monitorul să anunţe cartierul general dacă cetăţenii foloseau acele uşi.

Urcară pe scara foarte largă spre structura de acces. Aceasta nu avea monitoare în interior, permiţându-le astfel să-şi scoată hainele de deasupra şi perucile, fără să fie observaţi. După ce îşi puseră căştile, umplură sacii de umăr cu hainele celelalte şi cu perucile pe care le scoseseră. Când ieşiră din clădire, bătea un vânt uşor. Nori mici treceau spre est, mult deasupra lor. Pe acoperiş nu mai era nimeni altcineva. Merseră spre trapa care ducea în camera hangarului din apartamentul lui Ananda. Ca şi uşa apartamentului, aceasta era sigilată cu benzi verzi încrucişate şi cu semnul: ZONĂ A DEPARTAMENTULUI ORGANIC.

Era necesar să taie benzile, ca să poată deschide trapa. Snick arse mecanismul încuietorii cu o rază îngustă a armei ei. Duncan îngenunche şi introduse lama subţire a unui briceag în spaţiul dintre suprafaţa acoperişului şi marginea trapei. Trapa era din plastic subţire şi uşor, dar dur. Folosind cuţitul drept pârghie, Duncan reuşi să împingă placa la o parte, suficient ca să-şi bage degetele în deschizătură. Snick îl ajută să împingă şi placa se retrase în nişa din podea. Deschiseră trapa

doar atât cât să treacă prin ea. Snick se lăsă în jos, ţinându-se de margine cu degetele şi cu braţele întinse, după care îşi dădu drumul să cadă pe podeaua de dedesubt.

Toată această activitate era înregistrată de sateliţii de supraveghere. Nu conta, decât dacă aceştia erau setaţi să dea alarma dacă se filma vreun comportament suspect în acea zonă. Şi era posibil să se întâmple asta. Dar ei erau nevoiţi să rişte.

Snick lipi o scară de marginea trapei. Capătul ei superior era exact sub trapă. Duncan coborî câteva trepte, înfipse apoi cuţitul în partea inferioară a plăcii, aproape de margine, şi împinse. Placa se închise. Coborî scara şi ajunse lângă Snick. Trecură prin toate camerele, cu armele în mâini. Se vedeau o mulţime de semne ale luptei din timpul evadării lor. Printre acestea, pete de sânge uscat şi contururile trasate cu cretă ale cadavrelor pe care Duncan şi Snick le lăsaseră în urma lor, atunci când fugiseră.

În acele camere luxoase aveau tot ce le trebuia. Cum puteau fi surprinşi de organicii ce era posibil să se întoarcă în apartament din vreun motiv anume, trebuiau să fie în permanenţă în alertă. Duncan stătea de pază cât dormea Snick şi invers. Totuşi, nici unul dintre ei nu se lăsa cuprins de o nelinişte exagerată. Mâncară bine, făcură multe exerciţii în sala de gimnastică bine echipată, vorbiră

mult, mai ales Duncan, şi se uitară la canalele de ştiri şi la spectacole educative şi distractive. Ştiau că trebuia să plece din apartamentul lui Ananda până miercuri. În acea zi, Lair şi Kingsley aveau să iasă din stonerele lor, cu o poveste care avea să-i pună pe jar pe poliţişti. Iar organicii, aflând că cei doi criminali erau încă în turn (sau că fuseseră), aveau să-şi intensifice cercetările.

La ştiri nu se spusese nimic despre descoperirea aeronavei pe care Duncan o trimisese pe fundul docului. Dar asta nu însemna mare lucru. Organicii aveau motive serioase ca să nu informeze publicul în legătură cu asta. Era posibil ca ei să supravegheze locul, în eventualitatea că nelegiuiţii aveau să vină să o folosească din nou.

Marţi, la începutul după-amiezii, Duncan afişă în studioul lui Ananda toate canalele de ştiri. Reportajele din fiecare zi acordaseră mult timp isprăvilor lor, pentru că fiecărei zile trebuia să i se explice în detaliu ce făcuseră cei doi. Aşa cum se aştepta Duncan, pe lângă relatarea istoriei lor, erau prezentate interviuri cu oficialităţi. Acestea pretindeau că tot ce era scris în mesajul lui Duncan era o minciună. Faptul că populaţia lumii era de numai două miliarde, şi nu de zece miliarde, aşa cum declara guvernul, era ceva evident absurd şi asta putea fi demonstrat foarte uşor.

— Prin aceleaşi metode pe care le-au folosit la recensăminte, îi spuse Duncan lui Snick. Guvernul controlează băncile de date. Orice informaţie provenită din ele este modificată de guvern.

Majoritatea comentariilor din buletinele de ştiri se refereau la faptul că formula din copiile tipărite putea creşte de şapte ori durata de viaţă. Cu toate acestea, ca să dovedească publicului că formula nu era corectă, biologii guvernului aveau să folosească acel elixir, sau FII, în experimente asupra drosofilelor. Acestea aveau o viaţă destul de mică, încât folosirea formulei şi efectele ei pe termen lung, sau absenţa acestora puteau fi demonstrate ştiinţific.

— Longevitate mărită, spuse Duncan. Şansa de a trăi de şapte ori mai mult este încă o chestie pentru care oamenii vor lupta. Dacă va fi emis un raport fals, va trebui să provocăm agitaţie. Care nu se va încheia decât atunci când guvernul va dovedi fără cea mai mică îndoială că FII-ul nu este bun. Iar asta nu se poate.

La fiecare cinci minute erau afişate pe toate canalele imaginile tridimensionale ale lui Duncan şi Snick şi datele lor biologice.

— Înarmaţi şi periculoşi, spuse un reporter. Ucigaşi psihopaţi şi total anti-sociali. Căutaţi pentru spargerea zilei, activităţi anti-guvernamentale, atacuri violente, posedarea

de carduri de identitate false, opoziţie la arestare, distrugerea proprietăţii guvernului, tentativă de crimă, crimă şi multe alte fărădelegi. NOU! Tocmai am fost informaţi că recompensa pentru identificarea şi localizarea acestor criminali a fost ridicată la patruzeci de mii de credite. Dar orice cetăţean care îi zăreşte nu trebuie în nici un caz să încerce să-i prindă pe criminali. Ci doar să raporteze imediat că i-a zărit şi locul în care se află, la cel mai apropiat departament organic. Repet, nu încercaţi să-i prindeţi pe criminali. Guvernul se teme să nu moară şi alţi cetăţeni nevinovaţi.

— Nevinovaţi! strigă Snick.

Puţine lucruri o zguduiau, dar acuzaţiile nedrepte aduse împotriva ei treceau dincolo de acea atitudine calmă şi expuneau lava încinsă ce ardea dedesubt. Duncan nu o condamna pentru acea explozie. Ea fusese modelul organicului perfect. Crezuse cu sinceritate în rolul ei de apărător al legii şi nu încălcase niciodată principiile etice ale poliţiştilor, stabilite în regulamentele şi benzile cu reguli ale departamentului. I se oferise mită de trei ori în cariera ei şi rezistase de fiecare dată, fără cea mai mică urmă de ezitare sau regret.

— Aş vrea să-i ucid pe ticăloşii aceia! spuse Snick. Să-i calc în picioare!

— S-ar putea să ai ocazia, zise Duncan. Până atunci..., adăugă el, făcând semn cu mâna spre canalele de ştiri.

Atenţia pe care o acorda ştirilor se baza de fapt pe o speranţă extrem de firavă. Nici el, nici Snick nu aveau idee ce îşi doreau să apară. Dar dacă vedeau acel ceva, aveau să-l recunoască. Probabil.

Abia se aşezase iar, când sări în picioare, cu faţa radiind şi arătând cu degetul spre Canalul 8.

— Acolo! Asta e, Dumnezeule!

Snick se ridică şi ea repede.

— Ce anume?

— Nu ce! Cine!

Pe toate canalele erau date din când în când interviuri luate cetăţenilor de pe stradă. Reporterii erau deseori refuzaţi cu cuvintele: „Nu am nimic de spus”. Dar existau unii care erau dornici să-şi exprime părerile pro sau contra. Unul dintre aceştia, o femeie, vorbea acum, faţa ei umplând pentru o clipă ecranul. Dedesubt apărea numele ei şi numărul cardului de identitate, scrise cu litere portocalii strălucitoare.

Donna Lee Cloyd era o femeie frumoasă, de înălţime medie, cu piele măslinie, părul blond şi nişte ochi albaştri a căror culoare deschisă se putea datora depigmentării. Roba ei nu era aceeaşi ca atunci când Duncan o văzuse ultima dată, dar purta aceiaşi pantofi galbeni, cu tocuri mari.

— Faţa! Semnul de pe fruntea ei! spuse Duncan.

Snick se încruntă, apoi zâmbi.

— Femeia care ne-a adus bileţelul, la scurt timp după ce am sosit în LA, zise ea. Mesagerul OMC.

Pe fruntea Donnei Lee Cloyd era un tatuaj, o zvastică mică şi neagră, pe dreapta, simbolul sectei gautama originale.

— Nu cred un cuvânt din acel mesaj revoltător, spunea ea, cu o faţă foarte serioasă. Sper că copoii, adică organicii, îi vor prinde pe aceşti criminali îngrozitori şi îi vor aduce în faţa justiţiei.

— Mulţumesc, cetăţeană, spuse reporterul.

Faţa lui Cloyd dispăruse şi fusese înlocuită de a unui bărbat. Duncan spuse ecranului să dea înapoi înregistrarea şi să se oprească când faţa ei era în prim plan. Îşi notă numărul cardului de identificare pe carneţelul de pe măsuţa de cafea din faţa canapelei. Apoi chemă fişierul turnului şi scrise adresa ei.

— E clar că vrea să se acopere, spuse Snick. Ai zice că iubeşte guvernul, iar pe noi ne urăşte de moarte.

— Tu nu ai face la fel? zise Duncan.

Cu numai câteva săptămâni în urmă, când Duncan, Padre Cabtab şi Snick ieşiseră din staţia de imigrare ca să meargă în Complexul La Brea Tower, acea femeie se apropiase de ei. Părea că vrea să le spună ceva, dar în loc de asta îi strecurase un bileţel lui Duncan şi plecase repede. Pe notă erau instrucţiuni să se

întâlnească cu cineva necunoscut, la ora 9.00 p.m., la Snorter. Aceasta era o tavernă din apropierea locuinţelor lor, la nivelul doisprezece, aproape de marginea vestică a zonei blocului de vest a turnului. Persoana necunoscută avea să-i recunoască şi să stabilească contactul cu ei.

Cloyd era curier pentru grupul subversiv numit pe vremea aceea OMC, grup care le făcuse rost de cele trei identităţi noi şi de apartamente. Nu o mai văzuseră de atunci. Până acum.

Adresa ei era un apartament pe strada Tripitaka nr. 364, nivelul 12. Profesiunea: organizator/cercetător de date, liber profesionist, autorizat să muncească în orice departament non-guvernamental. GS 0,5. Asta însemna: pe jumătate subvenţionat de guvernul naţional.

— Locuieşte într-o secţiune a sărăntocilor, spuse Snick.

— Californienii ar fi spus că e o secţiune a moluştelor, zise Duncan.

— O sărăntoacă, spuse ea, nereuşind să-şi ascundă dezgustul din voce.

— Hei, sunt doar nişte oameni care preferă să nu muncească normă întreagă, pentru a avea mai mult timp liber.

— Paraziţi, zise ea. Ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar vrea să muncească doar din când în când, sau deloc?

— Important este că doar o mică minoritate face asta. Dar să trecem peste. Este irelevant pentru ceea ce trebuie să facem noi.

Cum văzuse numele Barry Gardner Cloyd lângă al Donnei în fişier, îl verifică şi pe acesta. Barry era soţul Donnei şi locuia în acelaşi apartament. Atunci când muncea, el era chelner la un restaurant de clasă, patronat de oficiali şi tehnicieni înalţi ai guvernului. Deşi era marcat drept credincios, ca şi Donna, i se permisese să muncească într-un restaurant, pentru că acesta era proprietate privată.

— O sursă bună de informaţii pentru o organizaţie subversivă, spuse Duncan. Mâncarea şi băutura dezleagă limbile.

— Mă îndoiesc că a făcut ceva cu ceea ce a auzit, trăgând cu urechea, spuse ea.

Era furioasă pe organizaţia căreia ea şi Duncan îi aparţinuseră pentru scurtă vreme. Duncan nu o condamna pentru asta, căci grupul încercase să-i ucidă, atunci când crezuseră că reprezentau un pericol pentru ei. Dar el era de părere că dacă reuşeau să pătrundă mai adânc în interior, să se apropie de conducător, ar fi putut să folosească grupul. Immerman (Ananda) organizase grupul care se autodenumise, printre altele, PUPA şi OMC. Dar el era mort. În consecinţă, altcineva preluase totul. Asta dacă OMC-ul nu se dezintegrase la moartea conducătorului ei. Oricum, Immerman

nu era şeful local şi acea persoană era posibil să conducă grupul, încă.

Nu puteau afla asta decât într-un singur mod.

Îi explică lui Snick ce vroia să facă, arătând spre ecranul mare pe care erau afişate hărţile nivelelor 125 şi 12.

— Liftul particular cu care am urcat cu Lair şi Kingsley este la stânga, când ieşi pe uşă. Dar dacă o iei la dreapta, ajungi la şirul de lifturi publice. Luăm un lift public până la nivelul 12. Coborâm aproape de Blue Moon Plaza. Mergem pe Eight-Ways Causeway cale de patru blocuri, apoi cotim pe Tripitaka Street. Trebuie să trecem pe lângă patru colţuri cu monitoare de stradă.

— Şi pe lângă cine ştie câţi poliţişti care se vor uita la noi.

— Da, dar va fi vorba de rutină. Probabil că ei încă mai cred că am fugit în păduri.

Snick ridică din umeri.

— Trebuie să mănânci mărul, ca să descoperi dacă e otrăvit. Sau să i-l dai altcuiva să muşte din el, dar nu mai e nimeni aici.

Sacii de umăr erau împachetaţi şi pregătiţi pentru plecare. Îi ridicară şi Duncan începu să dezactiveze ecranele-pereţi. Se opri şi apoi spuse:

— Stai! Vreau să văd asta.

— Talk-show-ul de pe 28? întrebă Snick.

— Da.

Subiectul era uciderea lui Ananda.

Capitolul 9

Criminalistul, un profesor din Turnul Universităţii, conform subtitrării cu alb, spunea:

— Ceea ce nu înţeleg, printre altele, este cum au reuşit să intre presupuşii criminali în apartamentul consilierului mondial. Din rapoartele pe care le-am văzut, nu există semne de intrare forţată, cu excepţia celor făcute de organici, când au răspuns la apelul individului care îşi spune Caird. Şi cum e posibil ca numai trei oameni, deşi foarte bine înarmaţi, să fi ucis toţi acei bodyguarzi înarmaţi? Mai mult, cum au ştiut presupuşii criminali că Ananda era în apartament. Conform ştirilor şi din cele spuse de organici, apartamentul consilierului nu era listat în fişierul oraşului. Nimeni nu ştia că Ananda aveau un apartament acolo. De asemenea...

— Scuză-mă, profesore Shinn, zise gazda emisiunii. Câte o întrebare, pe rând. Maior Hafiz, vreţi să răspundeţi la prima întrebare? Cum au intrat criminalii în apartamentul consilierului.

— Nu pot răspunde la asta pentru moment, zise maiorul Hafiz. Dar...

— Şi cum au reuşit criminalii, presupuşii criminali, spuse Shinn, să treacă peste toate

sistemele de securitate electronice şi să transmită acele mesaje televizate?

Gazda: Vă rog, profesore Shinn. Fără întreruperi.

— Mă bucură că unii oameni nu înghit pe nemestecate tot ce le spun autorităţile, zise Duncan. Poate că vor exista mai mulţi ca Shinn.

Până atunci, guvernul permisese cetăţenilor să-şi exprime părerile referitoare la motivele lui şi ale lui Snick. Dar dacă încercau să muşamalizeze totul pentru că prea mulţi puneau întrebări ca ale lui Shinn, atunci ar fi produs o furtună de proteste. Mai mult, cetăţenii furioşi s-ar fi întrebat de ce guvernul nu le respecta drepturile constituţionale.

Guvernul avea o mare problemă pe cap, dar el nu-l compătimea pentru asta.

Îmbrăcaţi în uniforme ieşiră pe aceeaşi cale pe care intraseră şi închiseră trapa în urma lor. Soarele strălucea puternic. Sateliţii le înregistrară mişcările până când intrară în casa de acces. După aceea, aveau să fie filmaţi de monitoarele din casa scărilor şi de pe holuri şi străzi. Asta nu însemna nimic, cu excepţia cazului în care fuseseră postaţi organici care să urmărească toate înregistrările făcute pe Coasta de Vest. Se îndoia că se întâmplase aşa ceva. Nu exista nici pe departe suficient personal pentru asta, iar cei disponibili

verificau probabil filmele făcute în deşert şi păduri, de pe o zonă foarte întinsă.

Când copoii aveau să afle că el şi Snick fuseseră în turn, aveau să deruleze probabil toate benzile monitoarelor din acea zonă. Dar atunci era deja prea târziu.

Imediat ce ajunseră în casa de acces, se schimbară, punându-şi perucile, pălăriile şi robele. Nu erau aceleaşi pe care le folosiseră atunci când părăsiseră apartamentul, joi. În apartamentul lui Ananda găsiseră o mulţime de costume şi peruci, în dulapul lui şi în cele ale servitorilor lui, bărbaţi şi femei. Acum, îmbrăcaţi altfel, coborâră treptele până la nivelul 10. De acolo intrară pe uşi şi păşiră în traficul după-amiezii.

Cu excepţia etajelor de la bază şi al celui mai de sus ale turnului, celelalte respectau acelaşi tipar în interiorul diametrului de un kilometru şi jumătate. Văzut de deasupra, fiecare dintre cele 123 de nivele arăta ca ţinta unui arcaş. Centrul ţintei era piaţa centrală mare. Şoselele erau cercurile. Patru străzi drepte porneau de la perimetru, traversau cercurile şi se întâlneau în piaţa centrală. Arterele de circulaţie drepte şi circulare intersectau pieţe mai mici, în care se aflau magazine, săli de gimnastică, patinoare, săli de bowling, teatre „live”, taverne de cartier şi discoteci.

Duncan şi Snick ieşiseră din casa scărilor la intersecţia lui Eight-Way Causeway, cercul de pe perimetrul exterior, şi Blue Moon Street, care traversa turnul pe axa est-vest. Porniră pe trotuarul plin de pietoni. Strada era şi ea aglomerată de biciclişti, triciclişti şi câteva maşini electrice. O maşină de patrulare a poliţiştilor trecu pe lângă ei, cei doi organici dinăuntru privind pietonii din spatele unor ochelari cu lentile octogonale mari, întunecate. Duncan şi Snick mergeau încet, având grijă să se ferească cât mai mult posibil, dar fără să trezească atenţia. Mergeau aproape de partea frontală a apartamentelor şi îşi potriveau pasul cu cei care mergeau pe partea exterioară a trotuarului.

Maşina de patrulare trecu mai departe, se pare fără ca organicii să-şi dea seama că trecuseră pe lângă cei doi fugari.

Tavanul albastru ca cerul al nivelului 10 era plin de nori albi lunguieţi. Deasupra acestora se mişca o imitaţie de soare. Poziţia lui era identică cu cea a soarelui real, din exteriorul turnului. La toate nivelele, cu excepţia primului şi ultimului, exista un soare ziua şi o lună noaptea (dacă era lună şi la exterior). O iluzie optică făcea ca soarele să fie în poziţia corectă pe „cer”, indiferent unde stăteai, la capătul estic sau vestic al străzii, sau în piaţa centrală. Temperatura era întotdeauna de 24 grade

Celsius, iar viteza vântului era de cinci kilometri pe oră.

În timp ce pietonii grăbiţi treceau pe lângă el, Duncan prindea frânturi de conversaţie.

— ... a spus că Ananda era ca acel calif Harun al-Rashid – mergea printre cetăţenii LA-ului ca şi cum ar fi fost unul dintre noi... deghizat... vroia să ştie ce gândeşte omul obişnuit... cine naiba a fost Harun al-Rashid?

— N-ai văzut niciodată serialul „Nopţi arabe”? Pe ce lume trăieşti?

— ... copoii nu răspund la toate întrebările. Le evită.

— ... dacă ne ascund cu adevărat realitatea despre acest FII, va trebui să plătească şi...

— ... atât de multe personalităţi încât e năucitor. Nu e de condamnat, dacă e nebun.

— ... tipul minte. Numai două miliarde? Ce e cu porcăria asta?

— ... trebuie să-i admiri. Ai mai auzit de altcineva care să scape atât de mult după ce şi-a bătut joc de copoi?

— De şapte ori mai mult? Dacă e adevărat, şi trebuie să fie, atunci nu trebuie decât să-l testeze, iar nenorociţii din guvern nu vor avea cum să nu ni-l dea şi nouă.

— ... pleavă, nişte nenorociţi. Aceşti doi criminali ar trebui să fie închişi pe vecie, fără televizor şi...

Duncan şi Snick înaintară până în piaţă, mergând încet, ca nişte cetăţeni inocenţi.

Acolo intrară într-un magazin mare şi apoi pe o uşă deasupra căreia scria: S&S. Aceea era o cameră de odihnă publică, în care pentru moment erau numai câţiva oameni. Intrară în separeuri diferite şi se dezbrăcară de robe, peruci şi pălării. După ce îşi puseră altele, pe care le scoseseră din sacii de umăr, ieşiră din magazin. Mai merseră câteva cvartale şi ajunseră la un şir de lifturi publice. Duncan apăsă butonul pentru nivelul 12. Uşile se deschiseră şi intrară în lift, în care se mai aflau doar câţiva pasageri. Cetăţenii unui nivel treceau rareori în altul.

Coborâră la nivelul 12 şi merseră până găsiră un alt magazin. Aici repetară procedura de la nivelul 10. Câteva minute mai târziu, erau la colţul dintre străzile Nine Sages şi Wickendford. Acolo, cotiră la dreapta.

Monitoarele din partea de sus a stâlpilor cu semafoare din fiecare colţ erau la trei metri înălţime şi erau formate din două pătrate subţiri, cenuşii, plasate în unghi drept unul faţă de celălalt. Până acum, nu suprapuseseră imaginile cu Duncan şi Snick cu cele ale computerelor de la cartierul general. Altfel, cei doi ar fi fost încercuiţi de mult de poliţişti.

Sau poate că, îşi spuse Duncan, organicii aveau ordin să-i urmărească de la distanţă, în speranţa că-i vor conduce la alţi ilegalişti.

Puţin probabil. Erau prea dornici să-i prindă pe Duncan şi Snick cât mai rapid posibil şi să-i

ducă la o secţie de poliţie. Sau unde aveau ordin să-i ducă. Cei doi erau prea alunecoşi, le scăpaseră de prea multe ori printre degete.

Încă patru intersecţii şi alte perechi de monitoare în fiecare. Se apropiau de destinaţia lor. În mod normal, cum acela era un district rezidenţial, pe trotuare ar fi trebuit să fie puţini oameni. Dar acum erau mulţi pe stradă, discutând agitaţi cu vecinii lor, gesticulând frenetic, unii fluturând copiile mesajelor lui în mâini. Duncan nu vroia să fie văzut intrând în apartamentul lui Cloyd. Dar trebuiau să meargă mai departe, ca şi cum ar fi avut treburi acolo.

Ca la majoritatea apartamentelor, partea frontală a casei familiei Cloyd era un ecran uriaş. Duncan se opri şi îl studie. Ceea ce setează chiriaşii pe ecranele exterioare ale caselor lor le dezvăluie deseori psihicul. Imaginile şi formele multicolore care se succedau rapid păreau să fie în esenţă religioase. Pe fundal era un fulger şi un nor întunecat de furtună, din spatele căruia străluceа partea de sus a soarelui. Norul se umflă şi umplu peretele, repezindu-se spre privitor. Apoi fulgerele se înmulţiră şi deveniră tot mai strălucitoare, încât acum figurile erau iluminate clar, înainte să dispară din nou în întuneric.

Una dintre ele era Buddha, convenţionalul Buddha mongoloid stând în poziţia clasică.

Acesta se repezi în aer şi se transformă într-un prinţ hindus tânăr şi frumos, Siddhartha. Imaginea se izbi şi se contopi cu a unui înger cu piele albă şi aripi, apoi deveni un corp alungit, aripile devenind fulgere. Din gura lui ţâşni o femeie cu piele măslinie şi aspect indian, iar din gura ei ieşi un bărbat ce semăna cu Christos, care scoase din buzele încercuite de barbă un arab – Mahomed? – care scoase şi el din gura larg deschisă un amerindian – Hiawatha? – care vomită un coiot, care scuipă o creatură pe jumătate om, pe jumătate coiot – mitul amerindian al lui Old Man Coyote? – care scoase un iepure alb uriaş – Owasso al indienilor ojibway? – din a cărui gură uriaşă ieşi un păianjen uriaş şi negru – Nandi, vicleanul păianjen din Africa?

Metamorfozele parcă nu se mai terminau, dar în cele din urmă se încheiară cu un copil înconjurat de flăcări. Apoi ciclul porni de la început, cu Buddha.

Snick îl prinse pe Duncan de braţ şi zise:

— Dumnezeule! Faţa lui Buddha! E a ta!

Într-adevăr, semăna cu el. Dar dispăru prea repede ca să fie sigur.

— Probabil că ţi-au programat faţa chiar azi, spuse Snick. Asta înseamnă că sunt de partea ta, că te admiră.

— O prostie, zise el. S-ar putea ca un poliţist care trece pe aici să observe asemănarea.

— Nu, este prea rapidă ca să o observi dacă nu te uiţi cu atenţie.

Duncan apăsă pe sonerie.

De la monitorul de deasupra uşii se auzi vocea unui bărbat.

— Cine este?

Cei dinăuntru puteau să-i vadă pe el şi pe Snick. Duncan ridică privirea.

— Trebuie să discutăm cu tine... cetăţene Cloyd.

— Avem nişte probleme personale, deocamdată. Cine sunteţi?

Duncan deschise gura să-i spună că şi el avea nişte probleme şi că erau foarte urgente. Dar se auzi vocea unei femei, care strigă:

— Barry, este el! Şi e şi femeia!

— Cine? spuse bărbatul.

După câteva secunde, adăugă:

— Dumnezeule! Ai dreptate! Dar ce...?

Se auzi vocea unei alte femei, tare şi speriată:

— Nu! Nu-i lăsaţi să intre! Trimiteţi-i de aici până...

Sunetul fu oprit.

Capitolul 10

Uşa se retrase în nişa din perete. Duncan păşi în camera de zi, urmat îndeaproape de Snick. Familia Cloyd stătea lângă o canapea şi se holba la el. O femeie cu păr negru lung fugea pe hol. Dispăru pe o uşă din dreapta ei. Duncan ştia că uşa respectivă ducea în camera de stonare.

Duncan alergă pe lângă cei doi Cloyd pe hol şi intră pe uşă. Teama lui că femeia avea să utilizeze un perete-ecran ca să cheme organicii era nefondată. Ea se apropie de el, zâmbind strâmb.

— Am intrat în panică, spuse femeia. Nu vroiam să ştiţi că sunt aici. Sunt din...

— ... OMC?

Ea se opri, ochii mărindu-i-se puţin.

— Da. Deşi a fost OMC, apoi PUPA şi acum este altceva. De unde ştii?

— Am ghicit. Sistemul acesta blestemat al celulelor folosit de OMC... maxim un contact o dată, fiecare să ştie numai un singur alt membru.

Ieşi pe hol şi o aşteptă pe femeie să-l urmeze şi apoi să pornească în faţa lui. La întoarcerea în camera de zi, îi găsi pe cei doi Cloyd pe canapea, Snick stând lângă uşă. Avea mâna în robă, gata să scoată pistolul. Duncan

ridică geanta femeii, pe care aceasta o abandonase în fuga ei, şi îi goli conţinutul pe măsuţa de cafea.

— Ce...? începu ea, apoi închise gura.

Grămada era ceea ce era de aşteptat să găsească în geanta unei civile, cu excepţia unui singur articol. Micuţul spray cu DA. Deţinerea lor de o persoană care nu făcea parte din departamentul organic era ilegală şi chiar şi organicii le foloseau în condiţii foarte stricte.

Duncan ridică tubul şi zise:

— Aveai de gând să-l foloseşti asupra familiei Cloyd?

Femeia aprobă din cap.

— Este o măsură de securitate pe care o luăm de câte ori este nevoie. În situaţia prezentă...

Flutură mâna, în semn că acum totul se ducea de râpă.

— Care e numele tău şi numărul cardului de identitate?

— Oh, nu, nu vă pot spune! Ar fi prea periculos!

Duncan se adresă celor doi Cloyd.

— Ce nume foloseşte ea atunci când lucrează cu voi? Este singurul vostru contact?

Donna Cloyd vorbi înainte ca soţul ei să apuce să deschidă gura.

— Nume de cod FOX. Şi, da, ea este singurul nostru contact.

Ezită şi Duncan ridică tubul de DA, spunând:

— Ar fi mai bine să-mi spui tot adevărul.

Femeia ridică din umeri.

— Hm, bine, oricum ai scoate totul de la mine. Deşi nu e cazul să fii atât de ameninţător. Suntem de partea ta. Toată lumea din acest apartament este din OMC, cu excepţia celor de vineri. Lăsăm mesaje unii pentru ceilalţi, atunci când ni se ordonă asta.

Duncan făcu semn spre Snick.

— FOX, dă-i cardul tău de identitate.

— Mă bagi în mare necaz! se tângui femeia.

— Dă-i-l.

Foarte palidă la faţă şi tremurând, femeia îşi scoase medalionul de la gât, imitaţie de aur, la capătul căruia era atârnat cardul de identitate. Snick luă cardul lunguieţ albastru şi îl introduse într-o fantă din perete. În partea de sus a ecranului apărură numele, Harper Sheppard Jaccoud, şi numărul cardului. Imaginea ei se rotea încet, aşa încât să poată fi văzută din faţă, profil, spate şi din nou profil. Apoi imaginea, încă învârtindu-se, se micşoră, şi jumătate din ecran se umplu cu datele ei biografice.

Locuia la nivelul 14 şi lucra cu normă întreagă, şase ore, ca tehnician laborant pentru un departament de cercetare bio-chimică parţial privat, dar parţial subvenţionat de guvern. Era necăsătorită şi fără copii. Până cu zece sub-săptămâni înainte trăise cu un

bărbat, Johnson Chu Goldstein, tehnician de aeronave.

— Goldstein? zise Duncan. Şi el e OMC?

— L-am propus drept candidat, spuse Jaccoud. Dar mi s-a spus că bea prea mult şi că vorbeşte prea mult. Nu cred că acesta a fost motivul real, dar a fost respins. Nu bea chiar aşa de mult.

— Poate că face deja parte din OMC, dar cei de sus nu au vrut ca tu să ştii asta, zise Snick.

Jaccoud păru şocată. Se aşează pe canapea, lângă cei doi Cloyd.

— Sunt sigur că aţi văzut cu toţii ştirile, spuse Duncan. Ceea ce nu ştiţi este că consilierul mondial Ananda a fost şeful OMC-ului şi Dumnezeu ştie al câtor alte organizaţii subversive. Este mort, dar sunt sigur că poliţiştii l-au interogat sub DA, înainte să moară. Doar dacă nu era în comă. Eu aşa sper. Oricum, cineva i-a luat locul ca şef al OMC-ului – asta dacă identitatea persoanei respective nu a fost dezvăluită de Ananda. Voi risca, sperând că nu este cazul. Deci, iată ce am de gând să fac. Voi urca pe scara ierarhiei, până voi găsi acea persoană.

Arătă spre Jaccoud şi spuse:

— Tu eşti a doua treaptă.

— E o nebunie! zise ea. Şi este imposibil! Nu ştiu cine este legătura mea superioară. Nu am văzut-o decât o singură dată. Eu primesc

mesaje prin TV, care pentru neiniţiaţi par o conversaţie inofensivă.

— Cu ce ocazie ai văzut-o?

— Am fost convocată o dată ca să mă întâlnesc cu acea femeie. Într-un depozit, la scurt timp după ce am fost recrutată în OMC.

— Recrutată de cine?

Jaccoud întoarse capul şi se uită la Donna Cloyd, care stătea lângă ea.

— Ea m-a recrutat. Este verişoara mea. Ne cunoaştem din copilărie. Ea este cea care m-a convins să intru în organizaţie.

— La naiba! zise Donna. N-ar fi trebuit să spui...

Jaccoud o întrerupse.

— Ce mai contează? Oricum m-ar fi interogat cu DA-ul.

Se uită la Duncan şi întrebă:

— Nu-i aşa?

El aprobă din cap.

— De aceea e mai bine să nu minţi. Acum, descrie persoana care e legătura ta superioară.

Nu fu surprins când ea termină de vorbit. Experienţa lui personală în ceea ce privea contactul cu o persoană din eşalonul superior al OMC-ului era identică cu a ei, cu excepţia faptului că el se întâlnise cu respectiva persoană într-o sală de sport. Acea persoană misterioasă purtase glugă, fusese mascată, cu o robă largă şi vorbise printr-un aparat de distorsionare a vocii.

Se lăsă tăcere pentru o clipă. Apoi, Jaccoud spuse:

— Oh, la naiba, oricum ai afla de la mine, dacă îmi administrezi DA! Nu ar fi trebuit să o fac! Ştiam că era interzis, că era periculos şi prostesc! O mare tâmpenie! Dar eram prea curioasă! Nu m-am putut abţine! Am urmărit-o, după ce a părăsit sala!

Duncan zâmbi.

— A fost o prostie! Şi periculos. Dacă ar fi aflat ce ai făcut, acum ai fi moartă.

Bănuise că ea îşi urmărise persoana de legătură atunci când se referise la ea ca la o femeie.

— Oh, Dumnezeule, doar nu o să le spui? zise Jaccoud.

— Vom păstra acest secret între noi, spuse Duncan. Corect? întrebă apoi, privindu-i pe cei doi Cloyd.

Barry Cloyd se trase de un colţ al mustăţii lui dese şi zise:

— Foarte corect. Din momentul în care ştim asta, suntem în pericol la fel de mare ca FOX... ca Jaccoud.

— Îmi pare foarte rău, zise slab Harper Jaccoud.

— Ai urmărit-o. Care e numele ei, adresa, şi numărul de identitate? întrebă Duncan. Sau nu ştii?

Jaccoud inspiră adânc şi spuse:

— Ba ştiu.

După o pauză, îi spuse informaţia, încet şi chinuit, ca şi cum ar fi scos fiecare cuvânt pe rând din gât, cu frânghii făcute din sârmă ghimpată.

Jaccoud se strecurase după legătura ei şi o urmărise din spatele unei grămezi de cutii. Ajunsă într-un colţ întunecat, femeia îşi scosese articolele cu care se deghizase, le băgase într-un sac de umăr şi ieşise din depozit. Jaccoud, încă speriată, dar impulsionată de acea curiozitate prostească, o urmărise de la distanţă. Femeia luase liftul până la prestigiosul nivel 125. Jaccoud aşteptase ca indicatorul liftului să arate la ce etaj se oprise. Apoi luase un alt lift şi coborâse din acesta exact la timp ca să vadă spatele femeii, când aceasta cotea la capătul unui coridor lung. Jaccoud alergase până la acel colţ şi se uitase după el. Inima i se strânsese de frică. O văzuse pe femeie intrând pe o uşă. După ce uşa se închisese, Jaccoud se dusese şi notase adresa.

Când se întorsese în apartament, apelase fişierul turnului şi văzuse cine locuia în acea zi la acea adresă.

— Nu o să-i spui că am urmărit-o, nu?

— Nu e nevoie, zise Duncan.

Femeia era Lin Cozumel Erlend, căpitan-detectiv la secţia 2 de la nivelul 111.

— Când am aflat că era organic, am fost şi mai speriată. Oare era o OMC fidelă? Sau un

poliţist care se infiltrase? Nu puteam să o raportez unui superior, pentru că ea era superiorul meu. Chiar dacă aş fi avut pe altcineva căruia să-i raportez, tot nu aş fi putut. Astfel aş fi recunoscut că nu am ascultat ordinele.

— Vom afla noi dacă e de bună credinţă sau e spion, zise Duncan. Mă îndoiesc să fie aşa. Tu şi cei doi Cloyd şi cine ştie câţi alţii aţi fi fost ridicaţi de mult, dacă nu era o OMC autentică.

Îi făcu semn lui Snick. Aceasta se apropie de Jaccoud cu tubul de DA în mână. Jaccoud se lăsă pe spate, spunând:

— V-am spus adevărul. Chiar e necesar să faceţi asta?

— Cred că ai spus adevărul, zise Duncan. Dar trebuie să fim siguri.

Snick întinse mâna cu tubul şi apăsă cu un deget butonul din vârful acestuia. Pulberea de culoare violetă lovi faţa lui Jaccoud. Câteva secunde mai târziu, femeia era inconştientă. Interogatoriul dură jumătate de oră, dar Duncan nu află prea multe în plus faţă de ceea ce ea îi spusese deja. Fu mulţumit totuşi că ea nu era un spion.

Apoi veni rândul celor doi Cloyd. De la ei nu află nimic în plus, decât că şi ei erau membri sinceri ai OMC-ului. Dar nu era necesar să dovedească asta, îi spuse Barry Cloyd. În definitiv, fuseseră interogaţi de câteva ori, în aceleaşi condiţii, de legătura lor superioară şi

de alţi OMC care locuiau în acel apartament. Duncan ştia asta, dar insistase să-i interogheze şi el.

— E posibil ca oamenii să-şi schimbe credinţa, dintr-un motiv sau altul. Sau poate că ai fost descoperit şi forţat să acţionezi ca agent al copoilor. Nu cred asta, dar trebuie să mă asigur. Nu am ajuns până aici având încredere în oameni. Cu excepţia partenerei mele.

Nu fu surprins când, după ce Jaccoud şi familia Cloyd îşi recăpătară conştiinţa, aceştia insistară să-i interogheze cu DA pe el şi pe Snick.

— V-aş lăsa să o faceţi, în alte circumstanţe, zise el. Dar voi ştiţi sigur cine suntem. Ne-aţi văzut destul de des la TV. Nu vreau să pierd timpul fiind interogat de voi.

Îi întrebă dacă puteau face rost de carduri de identitate false pentru el şi Snick.

— Cu peruci, machiaj, o barbă falsă şi folii pentru amprente, pentru eventualitatea că va trebui să ne identificăm în acel mod.

Barry Cloyd sări în picioare.

— Aveţi de gând să ieşiţi iar pe străzi? Dar puteţi să vă ascundeţi foarte bine aici! De ce să riscaţi?

— Vom folosi acest loc, spuse Duncan. Dar de acum încolo mă voi ascunde numai când e absolut necesar. Atunci când există o şansă să atacăm, atacăm.

Barry Cloyd se lăsă să cadă greoi pe canapea.

— Vă vor prinde, mai devreme sau mai târziu. Probabil mai devreme! Ceea ce înseamnă că ne vor prinde şi pe noi.

Duncan nu-i spuse că era imun la DA. Cu cât ştiau mai puţini asta, cu atât mai bine. Desigur, dacă era capturată şi Snick, ea, nefiind imună, ar fi spus totul.

— Această OMC nu mai este o organizaţie de nevolnici, zise Duncan. Este vremea să atacăm. Sunteţi cu toţii băgaţi în asta, fie că vă place sau nu.

— Nu eşti superiorul nostru! zise Donna Cloyd.

Zvastica de dreapta de pe fruntea ei era acum şi mai întunecată, din cauza palorii feţei.

— Preiau conducerea, spuse el şi îşi plasă mâna pe patul armei cu protoni. Are cineva ceva de comentat?

Cei trei rămaseră tăcuţi.

— Repede, puteţi să ne faceţi rost de acte şi de alte chestii?

Harper Jaccoud aprobă din cap şi spuse:

— Va fi riscant, mai ales acum. Dar se poate face. Nu pot rezolva azi. Va trebui să aşteptaţi până marţea următoare.

Duncan nu vroia să stea în apartament o obsăptămână întreagă. O luă pe Snick de-o parte şi îi spuse încet.

— Numai unul dintre noi poate merge după Erlend. Celălalt trebuie să stea aici să-i păzească pe cei trei. Nu vreau să încerce să o avertizeze pe Erlend.

— De ce ar face-o?

— Nu ştiu de ce, dar cine ştie ce le trece prin minte?

— Am putea să-i „adormim” din nou şi să-i întrebăm dacă vor să o avertizeze.

— Simpla întrebare s-ar putea să le bage această idee în cap. DA-ul poate avea efecte foarte ciudate uneori. În plus, nu vreau să mergem prea departe cu ei şi să ne devină ostili.

— Familia Cloyd pare să te admire tare mult. Altfel nu ar fi pus faţa ta pe Buddha de pe ecranul din faţa apartamentului.

— Dar Jaccoud?

Ea se încruntă, apoi spuse:

— OK. Du-te tu la Erlend. Eu rămân. Asta şi vroiai, nu?

Duncan aprobă din cap.

— Dă-mi tubul cu DA.

Capitolul 11

Duncan era singur în lift, în timp ce urca spre nivelul 125. Deşi părea liniştit, chiar fericit – fluiera în surdină un cântec nou, Come One, Come All – era extrem de conştient de existenţa monitoarelor pe lângă care trecuse şi pe lângă care urma să treacă. Printre acestea numărându-se şi monitorul din cutia liftului, instalat acolo pentru siguranţa pasagerilor, bineînţeles.

Până acum, tychenonii pe care îi plăcea să-i creadă adunaţi deasupra lui îi purtaseră noroc. Peruca şi roba colorată îl ajutaseră, la fel şi faptul că îşi băgase vată sub buza de sus şi că mergea într-un stil diferit.

Nu sunase din apartamentul familiei Cloyd pentru că pe ecranul ei ar fi apărut automat numărul de origine al apelului. Cum nu avea nici un card de identitate pe care să-l poată folosi liniştit, nu-i putea telefona nici de la vreun telefon public. Şi chiar dacă ar fi avut, nu ar fi putut acoperi porţiunea video, aşa încât să-şi ascundă faţa, fără să o facă să devină bănuitoare.

Liftul se opri. Ieşi în Blue Dolphin Hall, nivelul 125. Acesta arăta la fel ca toate celelalte coridoare, singura diferenţă reprezentând-o afişajele de pe frontispiciul apartamentelor.

Porni pe Blue Dolphin Hall, coti, merse pe un alt hol, coti din nou şi ajunse în faţa uşii 1236 de pe Piggutt Hall. Singurii observatori de pe hol erau monitoarele de la capetele lui. Apăsă soneria, observând în acelaşi timp că mecanismul încuietorii uşii fusese înlocuit. Trecură câteva secunde, după care vocea unei femei se auzi de deasupra. Ea pierduse câteva clipe ca să îl verifice, înainte să răspundă.

— Cu ce te pot ajuta?

— Eşti căpitanul Erlend?

— Da. Cine eşti?

Vocea ei era încordată.

— OMC, spuse Duncan. PUPA. WABASSO.

Ultimul era numele curent al organizaţiei la care Duncan avea să se gândească întotdeauna sub denumirea OMC. Aflase noul nume de la Jaccoud.

Urmă o tăcere lungă. Probabil că Erlend era şocată.

— Mai e cineva cu tine? zise ea.

— Nimeni, după cum poţi să vezi, spuse Duncan.

O nouă tăcere lungă.

— Nu e bine să stau prea mult aici, spuse el.

Uşa începu să se deschidă. Cineva vorbea înăuntru – un program de ştiri. Duncan păşi în faţă, aşteptând ca uşa să se deschidă suficient ca să poată intra. Se opri când abia avea loc să-şi treacă umerii. Erlend, o roşcată înaltă într-un halat de casă, stătea în mijlocul

camerei de zi. Mâna ei dreaptă se legăna, ţinând o armă cu protoni îndreptată spre podea. Era clar că nu ştia sigur ce era cu el şi era pregătită pentru orice. Sau aşa credea ea.

— Uşă! Închide-te! spuse ea, după intrarea lui.

Când uşa începu să se închidă, Duncan mişcă mâna stângă pe care o ţinea la spate.

— Stai, spuse ea. Mâinile...

Raza violet a armei lui, fixată pe paralizare medie de la distanţă mică, o izbi pe Erlend în piept. Ea îşi ridicase arma spre el, dar genunchii i se înmuiară şi căzu pe spate, raza armei ei lovind colţul superior al camerei. Arma căzu, iar raza se opri, când degetul ei părăsi trăgaciul.

Duncan se apropie de corpul prăbuşit şi îi luă pulsul. Bătea încet şi neregulat. Pielea ei era palidă şi avea ochii deschişi. După ce îi luă arma şi o băgă la centură, sub roba lui, Duncan o ridică pe Erlend şi o aşeză pe canapea.

Reporterul de la ştiri, un bărbat frumos, cu o voce foarte adâncă, probabil îmbunătăţită prin computer, spunea:

— ... autorizat să anunţ că Commonwealth-ul a decis că este în interesul poporului să fie informat de ultima descoperire referitoare la criminalul Jefferson Cervantes Caird, alias William St. George Duncan, alias multe alte nume. Caird are talentul unic de a putea minţi chiar sub efectul DA! Nu se ştie deocamdată

dacă această capacitate deosebită a lui este un talent înnăscut sau reprezintă efectele unui medicament anti-DA necunoscut de ştiinţă! Una dintre implicaţiile grave ale acestei capacităţi de a minţi sub DA este aceea că criminalul Caird, alias Duncan, nu poate fi tratat conform procedurilor legale actuale. În aceste momente, Curtea de Justiţie Mondială studiază acest aspect nou şi...

Duncan reduse volumul. Se întrebă de ce avusese guvernul nevoie de atâta timp înainte să dezvăluie talentul lui unic. Apoi reveni la problemele curente.

Aşteptă jumătate de oră înainte ca Erlend să-şi recapete cunoştinţa, pulsul ei să redevină normal şi culoarea să-i revină în obraji. Îi dădu un pahar cu apă. Ea rămase tăcută la început, dar începu să protesteze când el scoase un tub cu DA din sacul de umăr. Erlend căzu într-o parte pe canapea, când pulberea o atinse pe faţă şi în interiorul gurii. Duncan o aşeză din nou drept şi începu interogatoriul.

Acesta trebuia să fie simplu şi uşor de înţeles. Cât timp era sub efectul DA-ului, subiectul era aproape la fel de strict ca un computer. Subiecţii drogaţi nu ofereau niciodată informaţii voluntar. Acestea trebuiau extrase pas cu pas, iar uneori întrebările trebuiau reformulate.

Duncan ştia că ea era persoana care pretindea că este. Îi luase cardul de identitate

în timp ce era leşinată prima dată şi îl folosise ca să-i afle datele biologice. Scoase de la ea povestea recrutării în OMC şi alte câteva activităţi de după acel moment. Asta dură. Apoi o întrebă ce ştia despre Immerman-Ananda. Ea nu ştia că Immerman era acum Ananda, şi de fapt nu ştia nimic despre Immerman. Nu ştiuse nimic nici despre FII, factorul de încetinire a îmbătrânirii, înainte ca mesajele lui Duncan să apară la televizor.

— Care este numele superiorului tău în organizaţia cunoscută drept OMC, PUPA şi WABASSO? întrebă apoi Duncan.

— Nu ştiu.

— L-ai văzut vreodată pe şeful tău direct?

— Da.

— Descrie aspectul fizic al superiorului tău direct.

Aşa cum se aşteptase, persoana respectivă avusese pe ea o robă, mască, purtase mănuşi, şi vorbise printr-un distorsionator vocal.

Întrebările următoare relevară că Erlend se întâlnise de şase ori cu acea persoană. Acele întâlniri avuseseră loc în şase locuri diferite şi fără să mai fie altcineva de faţă.

— Supraveghetorul tău a luat vreodată contact cu tine prin alte mijloace?

— Da.

— Cum anume?

— Prin intermediul ecranului.

Toate comunicaţiile pe ecran afişau numele şi cardul de identitate al celui care apela. Dar în acest caz nu putea fi aşa.

O întrebă pe Erland dacă avea vreo teorie referitoare la motivul pentru care superiorul ei încălcase această regulă.

— Da.

— Care este această teorie?

Faţa lui Erlend se schimonosi ca şi cum ar fi răsucit interiorul pieii în jurul unui gând. Descrierea simplă mergea uşor. Orice se apropia de abstract era dificil. După aproximativ douăzeci de secunde, reuşi să prindă esenţa problemei.

Se părea că superiorul ei nu transmitea mesajele TV prin canale legale. Superiorul introdusese un circuit de siguranţă sau o matrice în baza băncii de date. Mesajele erau direcţionate de la punctul de transmitere la casa ei. Probabil că banca de date avea o instrucţiune ascunsă să nu înregistreze mesajul în fişierele credit-debit. Şi ca acestea să fie şterse imediat după transmisie. Mesajele erau scurte, codate şi reprezentau locaţia şi ora următoarei întâlniri.

— Când ai primit ultima dată un mesaj de la superiorul tău? întrebă Duncan.

Îi spuse data, săptămâna şi ora, pentru eventualitatea în care ea nu mai era sigură de ele.

— Astă seară, la ora şapte, răspunse Erlend.

— Care era mesajul?

— HC-1928. LÎ. A. 10:30P. 4L. 1149E. FLOAT CL. 3D OP.

Răspunzând la întrebările lui, spuse că nu ştia ce însemna HC-1928. Duncan îşi spuse că acel cod era folosit probabil de superior pentru sistemul lui de îndosariere sau pentru al ei. LÎ însemna locul de întâlnire. A însemna azi. 4L avea semnificaţia nivelul 4 al turnului. 10:30P era ora de întâlnire din acea seară. 1149 era adresa. E reprezenta est.

Erlend ceruse directorului turnului să afişeze toate căile de circulaţie de la nivelul 4, începând cu FLOAT. 1149 East Floating Cloud Avenue era un depozit. 3D OP însemna că Erlend trebuia să intre pe uşa marcată cu 3 şi că aceasta avea să fie încuiată.

— Cum indici că ai primit mesajul? întrebă Duncan.

— Spun: „Funcţionează”.

Următoarele lui întrebări se referiră la stadiul cercetărilor organicilor.

Erlend răspunse că, atunci când plecase de la secţie, departamentul credea că cei doi criminali se aflau încă în pustietate. Urmărirea era foarte intensă. Mulţi organici din majoritatea statelor vestice fuseseră transferaţi ca să participe. În fiecare zi aveau să continue urmărirea până la prinderea celor doi.

Monitoarele din LA erau setate ca să-i recunoască pe Duncan şi Snick?

Erau.

Fuseseră ataşate şi detectoare de miros la monitoare?

Nu.

— De ce nu? întrebă Duncan.

Probabil că nu existau suficiente ca să fie ataşate la fiecare monitor. În plus, munca şi timpul necesare pentru aşa ceva ar fi fost titanice. Instalarea lor ar fi durat şaptezeci de zile consecutive. Totuşi, toate patrulele trebuiau echipate cu acele dispozitive.

— Când le vor primi toate?

— În trei ob-săptămâni.

Asta era liniştitor. Un detector de miros era la fel de fin ca nasul unui ogar. Dacă era setat să recunoască mirosul corporal al unui individ, putea detecta o moleculă a acelei persoane dintr-un milion de alte molecule. Nici măcar parfumarea excesivă nu le putea păcăli.

Se gândi la enigma superiorului lui Erlend. Oare acea persoană era aceeaşi cu cea pe care o întâlnise în sala de gimnastică? Pe vremea aceea, Duncan folosea cardul de identitate – dar nu şi personalitatea – lui Andrew Vishnu Beewolf. Se gândise atunci cum aranjase acea întâlnire persoana mascată. Probabil că aranjase o orbire temporală a monitoarelor de pe strada ce ducea la sală. Asta trebuia făcut. Pentru ca intrarea lui în clădire să nu fie

înregistrată. Nu putea merge pe stradă şi să intre în sală mascat. Probabil se schimbase în acel echipament de deghizare după ce intrase în camera în care venise ulterior Duncan, sub numele de Beewolf. El – dacă era bărbat – trebuise să oprească temporar monitoarele şi în momentul în care intrase Duncan în clădire.

Asta indica faptul că superiorii din OMC aveau acces la comanda monitoarelor. Le folosise ilegal, dar trebuia să fie capabil să controleze sau să oprească orice investigaţie ce apărea din cauza opririi monitoarelor. Duncan ştia că monitoarele erau verificate foarte rar, cu excepţia cazurilor în care era declanşată vreo alarmă sau era identificat cineva ce trecuse pe acolo. Orice persoană capabilă să oprească monitoarele şi să ascundă asta de organici trebuia să fie un oficial organic. Unul aflat într-o poziţie înaltă în ierarhie.

În noaptea aceea, când acea persoană se întâlnea cu Erlend, trebuia să aranjeze o anumită secvenţă de oprire temporară a monitoarelor. Asta însemna că Duncan, care intenţiona să se ducă în locul lui Erlend, nu avea să fie filmat. Iar superiorul din OMC nu putea să observe dacă mai era cineva pe stradă, în faţa depozitului.

Mai avea o singură întrebare. Ce ştia Erlend despre încercarea de ucidere a lui, a lui Snick şi a lui Padre Cob?

Era răspunse repede, chiar dacă se acuză chiar pe sine. Superiorul ei îi ordonase să trimită oameni deghizaţi în poliţişti, care să-i ucidă pe cei trei. Deşi nu-şi întrebase superiorul de ce trebuiau ucişi acei trei membri OMC, i se spusese motivul. Organicii erau pe urmele lor. Gurile lor trebuiau închise pentru vecie, înainte să fie capturaţi şi să spună tot ce ştiau despre organizaţie.

Când Erlend redeveni conştientă, se ridică, clipind rapid. După ce bău paharul de apă întins de Duncan, spuse slab:

— Ei bine?

În loc să răspundă, el îşi scoase peruca, bucata de vată de sub buză şi cele de plastic introduse în nas. Ea nu-l recunoscu timp de câteva secunde. Apoi duse o mână la piept, spunând:

— Dumnezeule!

— Aş fi foarte nefericit dacă aş fi nevoit să te ucid, spuse el. Dar aş face-o. Nici tu nu ai ezitat să aranjezi uciderea mea.

— Aşa mi se ordonase, zise ea. Aş fi fost ucisă dacă nu aş fi ascultat.

Se opri şi apoi adăugă:

— Presupun că o să mă ucizi.

— De ce aş face-o? Doar dacă nu încerci vreo prostie. Atunci o voi face. Lucrurile se vor schimba, Erlend. Acest costum de Mickey-Mouse va deveni al unui leu furios. Eu sunt noul şef al organizaţiei, indiferent ce veţi spune

sau face tu sau superiorul tău. Dacă comentaţi, veţi muri. Dacă superiorul tău nu este capul OMC-ului, atunci voi urca scara mai sus, până îl voi găsi pe cel din vârf.

— Eşti nebun!

— Dacă trebuie.

În ciuda protestelor şi ameninţărilor ei, Erlend fu forţată să intre în camera de stonare. După ce îi luă cardul de identitate, Duncan închise uşa cilindrului şi mută comutatorul pe PORNIT. Faţa ei se opri la mijlocul unei grimase, ca şi cum ar fi văzut Meduza.

Capitolul 12

Cu arma setată pe STUN, Duncan îl împuşcă în ceafă pe omul mascat. Acesta se prăbuşi în faţă peste grămada de cutii din spatele căreia urmărea pe Erlend. Capul în cagulă se izbi de podeaua tare. Duncan ocoli cele două rânduri de cutii stivuite. Întoarse corpul moale pe spate. După ce îi scoase masca, văzu faţa unui bărbat cu piele măslinie şi păr negru. Cutele de deasupra ochilor lui erau anormal de mari. Nasul era cârn. Arăta de aproximativ treizeci şi cinci de sub-ani.

Ştiind că omul avea să fie leşinat cel puţin patru minute, Duncan îi luă colierul şi cardul de identitate ataşat de acesta. Scoase apoi arma din tocul bărbatului, observând că acesta purta haine civile sub robă. Cardul, introdus într-o fantă din cel mai apropiat perete ecran, activă afişarea unei imagini tridimensionale care se învârtea uşor şi a datelor biografice. Omul era detectiv-colonel Kieth Alan Simmons. (Duncan se întrebă în trecere de ce îşi scria primul prenume Kieth).

Simmons era ofiţer organic şef de marţi, pentru Complexul La Brea Tower. Locuinţa lui era, bineînţeles, la nivelul 125. Era căsătorit şi avea cota maximă de copii, amândoi sub

doisprezece ani. Salariul lui sub-anual era de 64 000 de credite.

Un amănunt îl surprinse pe Duncan. Prima soţie a lui Simmons fusese detectivul-căpitan Lin Cozumel Erlend. Duncan ştia din datele biografice ale lui Erlend că aceasta divorţase de un Simmons. Atunci asta nu îi spusese nimic. Râse încet. Erlend nu ştiuse niciodată că străinul misterios, superiorul ei, era propriul ei soţ. Probabil că Simmons râdea zdravăn sub masca lui, în timpul întâlnirilor lor clandestine.

Duncan se întoarse la corp, puse cardul la loc şi îl trase pe Simmons mai adânc pe culoarul format de două rânduri de cutii mari stivuite. Un minut mai târziu, Simmons deschise ochii şi întoarse capul într-o parte şi în cealaltă. Apoi, încă confuz, se holbă la Duncan. Duncan ţinea tubul cu DA în mâna stângă, pregătit să pulverizeze, dacă Simmons încerca să-l atace. Apoi îşi scoase peruca, cu cealaltă mână.

Ochii lui Simmons se măriră.

— Mă recunoşti? întrebă Duncan.

Simmons înghiţi în sec şi spuse răguşit:

— Caird! Duncan! Cum ai reuşit...?

— Să te găsesc? Am metodele mele.

— Unde e... ea?

— Erlend? În clipa asta este într-un stoner.

— Ea ţi-a spus?

— Am folosit DA, zise Duncan. Nici unul dintre oamenii care mi-au spus ceea ce am

vrut să aflu nu au avut ce face. Aşa că nu te mai gândi la pedepsirea lor. Ce-ţi face capul?

— Mă doare. Dar nu rău.

— Am tras la putere minimă, spuse Duncan. Sunt active monitoarele de aici? Nu minţi. Tu ai fi în pericol mai mare decât mine.

— Sunt pornite, dar primesc ca imagine o cameră goală.

— Te cred, zise Duncan, dar voi verifica oricum.

Scoase tubul de la spate şi îl apropie rapid la câţiva centimetri de faţa lui Simmons. Apăsă butonul. Simmons leşină, cu capul întors într-o parte. După ce îndreptă capul lui Simmons, Duncan îi fixă sacul de umăr sub cap. Regreta că nu-l putea interoga pe Simmons într-un loc mai liniştit şi mai sigur. Dar nu putea să-l ducă în apartamentul familiei Cloyd sau al lui Erlend. Trebuia să obţină pe loc informaţiile pe care le dorea.

Îşi puse sacul de umăr lângă Simmons şi se aşeză. Prima dintre numeroasele întrebări pe care le avea era despre operaţiunea circuitului prioritar pe care-l folosise Simmons ca să o apeleze pe Erlend.

Duncan deschise gura să vorbească. Capul lui Simmons îl izbi puternic în bărbie.

Duncan rămase confuz câteva secunde, timp în care Simmons se rostogoli într-o parte şi se ridică pe jumătate, după care sări asupra inamicului său. Poate că atacul ar fi fost şi mai

rapid, dar Simmons nu-şi recăpătase total forţele. Lovitura nu-l năuci pe Duncan, iar Simmons nu reuşi să se ridice de pe podea la fel de repede ca în condiţii normale. Cu reflexele unui luptător antrenat, piciorul stâng al lui Duncan ţâşni în faţă. Lovitura nimeri între picioarele lui Simmons. Acesta urlă de durere şi căzu într-o parte, ţinându-se de vintre. Duncan se ridică în picioare, dar nu atât de repede cât ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost ameţit de izbitura în bărbie. Îl izbi pe Simmons cu piciorul în bărbie şi apoi în coaste, de două ori. Deşi nu era inconştient, Simmons se înmuiase. Avea gura deschisă, ochii lucioşi. Nu părea să simtă durere.

Duncan îşi revenise după lovitura neaşteptată a lui Simmons, dar mental era încă năucit. Nu putea înţelege de ce nu avusese efect DA-ul. Era evident că Simmons mimase inconştienţa. Totuşi, tubul de DA funcţionase în cazul lui Jaccoud şi Erlend. Simmons era imun la spray, dar nu ştia de ce. Duncan se simţea ca şi cum ar fi alergat într-o cursă, în care era pe primul loc, şi apoi se izbise brusc de un perete de sticlă.

Din câte ştia, el era singurul om din lume invulnerabil la drogul adevărului. Bineînţeles, era posibil să mai existe şi alţii. Dar capacitatea aceea era oricum atât de rară, încât şansele de a da peste un alt om care să o posede erau extrem de mici.

Clătină din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce se întâmpla, şi se uită în sacul de umăr al lui Simmons. Printre lucrurile pe care le găsi era un tub mic de DA şi un set de cătuşe-bandă. Îl rostogoli pe Simmons pe burtă şi strânse banda lungă adezivă peste încheieturile lui. Apoi îl propti pe Simmons cu spatele de cutia de la baza unei grămezi.

Simmons tuşi, se strâmbă din cauza durerii şi deschise ochii.

Duncan îşi frecă bărbia învineţită şi spuse:

— Ai fost injectat cu un gen de anti-DA.

O spuse ca pe o afirmaţie, nu ca pe o întrebare.

— Da, zise Simmons. Şi era gata să te înving.

Duncan făcu doi paşi în faţă, rămânând însă destul de departe ca să nu poată fi atins de cizmele lui Simmons. Se uită în jos şi zise:

— Nu sunt duşmanul tău, atâta timp cât nu insişti să fii duşmanul meu. Te-am pulverizat cu DA pentru că altfel nu aveam cum să scot adevărul de la tine. Acum se pare că sunt nevoit, dacă nu cooperezi.

Simmons îl privi încruntat.

— Ştii că eu pot rezista la efectele DA? întrebă Duncan. Că pot minţi cât timp sunt inconştient.

Simmons aprobă din cap.

— Deci nu eşti în pericol dacă sunt prins. Nu te voi trăda. Numai tu ştii că sunt aici şi numai

eu cunosc identitatea ta. Dacă sunt, pot nega că ştiu ceva despre tine. Oricum, tu o să-mi spui totul.

— De ce aş face-o?

— Dacă nu-mi spui cine este superiorul tău direct, vei muri. Acum, pe loc. Vorbesc serios. Pot să-ţi spun că am de gând să preiau conducerea OMC. Este o organizaţie liniştită şi inutilă, dar asta se va schimba.

Simmons mârâi şi zise:

— Nu ştii ce avem noi de gând!

— Adevărat. Dar am intenţia să aflu asta. Oricum, va fi mult mai greu decât credeam. Tu ai anti-DA-ul, şi deci şi superiorul tău trebuia să aibă, dar cei din rangurile de mai jos nu au. De ce?

În timp ce aştepta răspunsul lui Simmons, se gândi. Cu numai o ob-săptămână în urmă folosise DA-ul asupra bunicului lui, Gilbert Immerman, alias Consilierul Mondial David Ananda. Immerman nu rezistase DA-ului. Şi totuşi el era şeful OMC-ului şi probabil al multor alte grupări subversive. De ce nu se injectase cu anti-DA?

Simmons vorbi. Nu era prost. Nu vroia să moară.

— Foarte bine. Anti-DA-ul – noi îi spunem A-DA – a fost creat într-un laborator din Manhattan, de un grup aliat. Probabil de cel căruia îi aparţineai când erai Caird. Un pachet a sosit aici marţea trecută, târziu. Trebuia dat

numai oficialilor din poziţii foarte înalte ale OMC-ului din fiecare zi. Pe atunci nu ştiam nimic despre Ananda şi nici că se afla în Turnul La Brea. Se pare că el nu fusese injectat încă, dar nu ştiu de ce. Poate că A-DA-ul lui fusese trimis la Zürich pe o rută secretă, dar el era deja în LA, din cauza urgenţei reprezentată de voi doi. Altfel nu ai fi putut folosi DA-ul asupra lui. Ce ironie, nu? Dacă ar fi aşteptat, ar fi fost imun. Iar tu nu ai fi aflat niciodată de la el cum să trimiţi mesajele prin circuitul prioritar.

— Presupun că nu ştii cine e superiorul tău, spuse Duncan. A fost întotdeauna mascat şi îmbrăcat în robă când v-aţi întâlnit?

— Până azi dimineaţă, spuse Simmons. Şi-a dezvăluit identitatea după ce am fost injectaţi amândoi cu A-DA. A spus că nu mai e nevoie să ne facem griji din pricina interogatoriilor.

— Există şi alte metode prin care un om poate fi forţat să vorbească, zise Duncan.

— Sunt ilegale.

Duncan zâmbi.

— Sigur. Cine este superiorul tău?

Muşchii faciali ai lui Simmons părură să îngheţe.

— El..., spuse organicul.

— E greu să-ţi învingi obiceiurile vechi, zise Duncan. Dar o poţi face.

Se uită la ceasul de mână. Era 10:39. Până la 11:30, majoritatea celor din oraş aveau să se pregătească să intre în stonere. La scurt

timp după miezul nopţii, cetăţenii de miercuri aveau să iasă din stonerele lor. Între timp, Snick, familia Cloyd şi Jaccoud probabil mureau de nelinişte. Jaccoud trebuia să se întoarcă în apartamentul ei înainte de miezul nopţii. Cei doi Cloyd nu trebuiau să-şi facă griji în legătură cu stonarea pentru că chiriaşii de miercuri erau şi ei din OMC. Dar Snick, impulsivă cum era, putea să se ducă în apartamentul lui Erlend ca să-l caute pe el, oricât de periculos era asta. Sau poate ajungea la concluzia că el fusese prins de copoi şi pleca din LA. Nu, ea nu ar fi făcut asta înainte să afle sigur ce se întâmplase cu el.

— Nu te pot duce la el, zise Simmons.

Îşi întinse braţele şi se strâmbă de durere.

— Înţeleg asta. Spune-mi doar ce vreau să ştiu. Ce voi face după aceea....

Faţa lui Simmons arăta ca şi cum ar fi fost strâns într-o menghină. Deschise gura. Dar nu putea să vorbească. Teama şi împotrivirea îi blocau gâtul.

— Trebuie să o faci, zise Duncan, îndreptând arma cu protoni spre el. O să-ţi ard degetele de la picioare unul câte unul, până vei vorbi. Nu-mi va face nici o plăcere asta, dar o voi face. Dacă voi fi nevoit să-ţi ard fie şi un singur deget, după aceea va trebui să te ucid. Nu vei putea inventa o poveste despre cum s-a întâmplat asta, care să-i satisfacă pe superiorii tăi. Nu vreau ca ei să afle ceva, aşa că te voi

ucide după ce vei spune totul. Şi o vei face. Uciderea ta va fi doar încă unul dintr-un şir lung de cazuri nerezolvate.

— Bine, îţi spun! strigă Simmons.

Duncan încercă să nu-şi arate uşurarea. Credea că era capabil să-şi ducă la îndeplinire ameninţările, dar nu avea de unde să ştie sigur asta decât atunci când era obligat să o facă. Era sigur că nu vroia să-l tortureze pe acel om, chiar dacă el fusese organizatorul tentativei de ucidere a lui Duncan şi Snick şi al lichidării lui Cabtab.

— Este Eugene Godwin Diszno, şeful executiv de azi al Băncii de Date LA! Dumnezeu să mă ajute!

— Te asigur că nu-ţi va putea face nimic, spuse Duncan. Unde locuieşte?

Nu fu surprins când află adresa lui Diszno. Persoana care conducea Banca de Date avea o putere imensă. El putea introduce fără mare dificultate date false în bancă şi era cel mai puţin probabil să fie prins. Mark Twain scrisese odată: „Spuneţi-mi superstiţiile unei naţiuni şi voi putea controla acea naţiune”. Adevărul era că persoana care controla fluxul de informaţii al unei naţiuni putea controla acea naţiune. Sau, în acest caz, statul Los Angeles. Bineînţeles, Diszno trebuia să facă ceea ce îi ordona guvernul, dar putea face şi ceea ce vroia OMC-ul – sau consilierul mondial Ananda – fără ca să fie prins.

Odată pornit, Simmons răspunse la toate întrebările lui Duncan. În cinci minute, acesta află toate informaţiile de care avea nevoie. Sau de care credea el că avea nevoie. Era posibil să existe şi alte întrebări pe care ar fi trebuit să le pună. Când avea să afle acele întrebări, urma să fie prea târziu.

Desfăcu benzile de la încheieturile lui Simmons, dar se trase în spate, când acesta se ridică, amorţit.

— Nu ţi-am rupt nici o coastă, nu? întrebă Duncan.

— Cred că nu.

— Nu uita să setezi simulările ca să se oprească şi să se şteargă.

— Nu sunt incompetent! spuse Simmons.

— Nu, dar ai multe pe cap acum. Şi nu uita. Te duci acasă şi nu încerci să-l avertizezi pe Diszno.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Simmons. M-ar ucide!

— Tu nu o vei ucide pe Erlend, spuse Duncan. Nu ai avut ce face. Diszno nu-ţi va face nimic, şi nici altora, pentru că nu poate. Voi avea eu grijă să nu o facă.

Totuşi, ca să fie sigur că Simmons nu-l va alerta pe Diszno, Duncan îl doborî din nou, cu un alt foc al armei. Simmons avea să se simtă rău pentru o vreme, dar trebuia scos din acţiune pentru cel puţin douăzeci de minute. Duncan plecă, după ce îi scosese cătuşele lui

Simmons. Zece minute mai târziu stătea în faţa apartamentului lui Diszno, de la nivelul 125. Mai erau zece minute până la miezul nopţii şi pe pereţii ecran de pe coridoare pâlpâiau avertismente portocalii şi emiteau un sunet slab, ca de sirenă.

Păşi în nişa uşii, unde nu mai era vizibil. Arse încuietoarea, ţinând arma aproape de burtă, apoi împinse mecanismul cu patul armei. Încuietoarea căzu înăuntru. Plasticul uşii se răcise deja. Băgă în gaură trei degete şi trase. Uşa se retrase în nişa din perete, destul de greu. Intră, cu arma pregătită. Deşi luminile din cameră erau aprinse, pereţii erau cenuşii şi tăcuţi. Închise uşa şi trecu prin două camere mari, înainte să intre în holul principal. Îl traversă repede, dar atent, oprindu-se ca să deschidă toate uşile şi să se uite înăuntru. Diszno şi familia lui ar fi trebuit să se afle în cilindrii lor, dar nu vroia să rişte nimic.

După ce se asigură că toate camerele erau goale, cu excepţia celei cu stonere, intră în aceasta din urmă. Verifică plăcile de identitate de la baza cilindrilor şi trecu comutatorul de alimentare cu energie al chiriaşilor de miercuri pe OFF. Apoi mişcă comutatorul de la baza stonerului lui Diszno pe POWER ON.

Bancherul de date era foarte înalt şi extraordinar de lat în umeri. Pe pielea lui măslinie erau trasate dungi curbe, depigmentate. Părul negru era strâns în coc,

cu un ac din argint veritabil înfipt în el. Bărbia era acoperită de un cioc negru şi foarte unsuros. De lobii urechilor îi atârnau doi cercei grei, în formă de zig-zag, reprezentând nişte fulgere. Era dezbrăcat complet, cu excepţia unui slip purpuriu.

Arăta foarte modern şi foarte calm. Dar rămase cu gura deschisă şi păli când văzu un bărbat cu arma îndreptată spre el. Ochii i se măriră de uimire şi teamă.

— Sunt Willliam St. George Duncan, cunoscut şi drept Jefferson Cervantes Caird. Hai să mergem în camera de zi, să stăm de vorbă.

Ţeapăn şi clătinând din cap, Diszno porni în faţa lui Duncan spre camera de zi.

Capitolul 13

Ora care apărea pe peretele ecran era 1:10 A.M., miercuri.

În camera de zi erau patru oameni: Eugene Diszno, soţia lui, pe nume Olga Khan Sarahsdaughter, şi cei doi chiriaşi adulţi de miercuri, Rajit Belleporte Mayfair şi Maya Dibrun Lutter. Imediat ce Duncan aflase de la Diszno că soţia lui şi locatarii zilei următoare erau membri OMC, îi destonase pe toţi.

Totodată îl forţase pe Diszno să recunoască faptul că el era şeful general al organizaţiei, în acea zonă. Asta se întâmplase abia după ce Duncan amenințase că-i va arde degetele de la mâini şi picioare. Acum, Duncan ştia şi numele tuturor oamenilor cu poziţii înalte în OMC-ul din LA. Majoritatea erau poliţişti sau operatori în bănci de date.

Duncan îi spusese lui Diszno că el prelua conducerea OMC-ului.

— Văd că nu-ţi place asta, zise Duncan. Dar acum a trecut vremea minciunilor şi a acţiunilor mărunte. Mesajele mele au produs vâlvă în întreaga lume şi trebuie să profităm de această ocazie ca să facem totul să se transforme într-o rebeliune. Eu sunt cel care este normal să o conducă, chiar dacă trebuie să stau ascuns pentru o vreme. Am multă

experienţă în luptă, iar dosarul meu este foarte grăitor în acest sens. Am planuri pentru continuarea luptei. Tu ai recunoscut că nu ai nici un plan.

— Momentul este prost ales! spuse Diszno.

— Nu va fi niciodată mai favorabil. Este vremea acţiunii. Acum am nevoie de acceptul vostru, al tuturor, ca eu să fiu şeful. Am nevoie de cooperarea voastră deplină, chiar dacă nu vă convine faptul că am preluat conducerea şi chiar dacă vă temeţi de consecinţe. V-aţi pierdut vremea prea mult timp. Voi aţi beneficiat de avantajele factorului de încetinire a îmbătrânirii şi ale anti-DA-ului. Trebuie să plătiţi pentru asta. Iată care este scenariul. Toţi membrii OMC trebuie să primească FII şi anti-DA. Aţi fost foarte egoişti, păstrându-le numai pentru eşaloanele înalte, pentru elită. Ceea ce a fost o prostie, oricum. Cum poate să-i mintă pe poliţişti o persoană din eşaloanele inferioare, dacă este prinsă? Până la urmă v-ar fi trădat. Şi nu există alt mijloc mai bun pentru a-ţi asigura loialitatea şi recunoştinţa decât dotarea unui membru cu FII. Deci, eu am transmis formula FII-ului în mesajul meu şi puteţi fi siguri că cetăţenii vor face rost de ea, chiar ilegal. Dacă putem găsi un mijloc ca informaţia despre anti-DA să ajungă la urechile publicului, vom face şi asta.

— Guvernul controlează toate laboratoarele, spuse Diszno.

— Asta nu i-a împiedicat pe immeri să-l fabrice pentru oamenii lor, replică Duncan. Baza FII-ului o reprezintă o bacterie care suferă o mutaţie. Poate fi cultivată în orice bucătărie şi apoi injectată cu uşurinţă. Problema este să dăm FII la suficient de mulţi oameni, aşa încât ei să-l poată transmite altora. Dar asta se va întâmpla fără ca OMC-ul să se amestece prea mult. Vor exista o mulţime de oameni, de pe tot globul, care vor fura bacteria din laboratoare, dacă este nevoie, şi apoi vor produce chiar ei mutaţia şi cultura originală. Ideea că îşi pot lungi viaţa de şapte ori îi va face să şi-l dorească cu disperare. Guvernul se va opune, dar până la urmă va fi nevoit să cedeze. Altfel se va prăbuşi.

— Iar noi vom fi martiri, spuse soţia lui Diszno, Olga Sarahsdaughter.

— Poate că nu. Este posibil, dar nu putem da înapoi din cauză că s-ar putea să fim martiri.

Duncan îşi explică ideea de mai multe ori. Apoi trecu la probleme mai practice. Cât de repede putea Diszno să facă rost de acte de identitate pentru el şi Snick?

Deşi fără tragere de inimă, Diszno spuse că Maya Lutter putea aranja totul imediat. Dar accesoriile fizice ce însoţea cardul ID aveau să dureze ceva. Era posibil să le primească până în seara acelei zile. Diszno şi Sarahsdaughter aveau să rămână nestonaţi în acea zi, dar Mayfair şi Maya Lutter trebuiau să meargă la

birourile lor. Nu aveau nici o scuză plauzibilă ca să sune şi să anunţe că rămâneau acasă. Dar astfel puteau să aranjeze obţinerea accesoriilor fizice. Diszno avea să se ocupe de introducerea datelor false, căci putea face acest lucru din apartamentului lui, şi putea să o facă chiar dacă acea zi nu era ziua lui legală.

Totodată el aranjă ca Duncan să poată obţine o legătură sigură cu apartamentul în care îi lăsase pe Snick şi familia Cloyd. Duncan nu vru să le dezvăluie adresa. Dar ştia că trebuia să se întoarcă acolo.

O roşcată frumoasă răspunse la apelul lui la apartamentul familiei Cloyd. O recunoscu ca fiind Lucia Shoremoor Claving, una dintre locatarii de miercuri. Aşa cum se aşteptase, ea fusese pusă la curent cu tot ce se întâmplase până în clipa în care el părăsise apartamentul. Snick păru foarte uşurată când îl văzu. Apoi se înfurie.

— De ce naiba nu mi-ai spus ce se întâmplă? Am fost foarte îngrijorată. De fapt, Donna şi Barry intraseră în panică deja. Şi nici eu nu eram departe.

— Mă îndoiesc de asta, spuse Duncan.

— Ei, oricum, am fost îngrijorată.

— Nu v-am putut suna în siguranţă mai înainte. Dar totul merge bine... până acum. Îţi voi explica când voi veni acolo.

— Totul este cu adevărat în ordine? întrebă Donna Cloyd, care stătea acum lângă Snick.

— Da. Diseară pe la şapte destonaţi toţi oamenii din OMC din apartament. Spuneţi-le ce se întâmplă. Eu voi completa detaliile. Situaţia s-a schimbat mult – în bine. Relaxaţi-vă. Voi ajunge acolo la opt.

— Am ratat toată distracţia, nu? întrebă Snick.

— Ceea ce am făcut eu nu putea fi făcut decât de o persoană singură. Era posibil ca doi să fie prea mulţi. Întrerup legătura acum.

După ce încheie apelul, îşi puse în sacul de umăr fiolele ce conţineau FII-ul şi anti-DA-ul, suficiente pentru toţi membrii OMC din apartamentul lui Cloyd. Totodată, scoase la imprimantă formulele celor două soluţii. La ora şapte seara, Diszno plecă la o adresă pe care nu i-o spuse lui Duncan, iar acesta nu insistă să o afle. Probabil că Diszno avea dreptate atunci când susţinea că securitatea cerea ca numai el să o ştie. La 7:31, Diszno se întoarse şi îi întinse lui Duncan un săculeţ mic. Înăuntru erau două folii mici de culoarea pieii, pentru degetele mari ale lui Duncan şi Snick. Atunci când urmau să fie nevoiţi să-şi valideze tranzacţiile pe credit cu cardurile de identitate, trebuia să-şi apese degetele pe placa de înregistrare. Suprafaţa exterioară a degetelor lui Duncan avea pe ea amprentele unui individ numit Makro, care locuia pe acelaşi nivel cu familia Cloyd. Cealaltă se potrivea amprentei lui Julep Chu Hart, colegul de apartament a lui

Makro. Cum petrecuse cea mai mare parte a zilei studiind datele biologice ale lui Makro, Duncan era acum familiarizat cu ele. Snick avea să memoreze şi ea datele lui Hart, atunci când avea să ia cardul în primire.

— Aveţi noroc, zise Diszno. Makro şi Hart se pare că s-au speriat atunci când mesajele tale prioritare au apărut pe ecrane. Probabil că s-au gândit că s-a descoperit totul şi că vor fi ridicaţi de poliţişti. Aşa că au dispărut. Cred că au fugit în pustietate, nebunii. Totuşi, ei erau consideraţi foarte instabili, aşa că...

Diszno îşi muşcă buza.

— Vroiaţi să scăpaţi de ei, nu? continuă Duncan în locul lui. La fel cum aţi scăpat de Ibrahim Azimoff, agentul care acţiona în magazinul de dulciuri şi medicamente. La fel cum aţi încercat să scăpaţi de mine şi de Snick.

— Era necesar din motive de securitate, spuse Diszno. Înţelegi asta.

— Nu-ţi port pică pentru asta, zise Duncan. Dar de acum înainte, dacă cineva este considerat drept un risc pentru securitate, vreau să fiu înştiinţat. Vreau să fiu sigur că suspectul reprezintă cu adevărat un pericol pentru noi. Şi există şi alte moduri de rezolvare a problemei. Nu este nevoie să fie ucişi.

— Eşti moale.

— Pune-mă la încercare şi vei afla, spuse Duncan.

— Dacă cei din eşaloanele inferioare vor şti că nu vor fi ucişi dacă încearcă să ne trădeze, nu se vor feri, zise Diszno, cu o faţă roşie şi indignată.

— Nu e nevoie să ştie şi ei că nu vor fi ucişi, spuse Duncan. Lasă-i să creadă că vor fi lichidaţi. Dar pot fi stonaţi şi îngropaţi undeva.

— Care este diferenţa între a face asta şi a-i lichida? întrebă Diszno, făcând un efort să-şi reprime rânjetul de pe faţă.

— Vor avea şansa ca într-o zi să fie găsiţi şi destonaţi.

— Ziua aceea va fi curând? Atunci vor spune totul poliţiştilor.

Diszno avea dreptate, parţial, dar Duncan nu avea de gând să ucidă decât în auto-apărare. Ceea ce nu spuse, bineînţeles, era faptul că era posibil ca Diszno să fie unul dintre oamenii de care Duncan urma să fie nevoit să scape. Nu avea încredere în el. Era sigur că lui Diszno nu-i convenea că el preluase conducerea şi că avea să profite de orice ocazie ca să-l lichideze.

Istoria revoluţionarilor era plină de lupte interne pentru putere. Diszno repeta doar această istorie, adică un tipar al comportamentului uman.

De unde ştiu asta? se întrebă Duncan. Nu-mi amintesc ce ştia Caird sau oricare alta dintre personalităţile mele, cu excepţia celei care sunt acum, dar uneori apar amintiri pe care nu

ar trebui să le am. Scurgeri. Ceea ce înseamnă că nu sunt total izolat de personalităţile anterioare.

Faţa aceea, faţa lui când avea cinci ani, apăru pe ecranul minţii. În acelaşi timp – ceea ce nu se mai întâmplase niciodată înainte – o mână uriaşă se întinse parcă în interiorul lui, îi prinse intestinele şi le trase în sus. Era atât de focalizată şi de dureroasă încât îi amintea de acel spectacol din serialul lui Paul Bunyan, pe care-l văzuse cu câteva săptămâni înainte. Cherestegiul gigantic, înfruntând un urs de mărimea unui elefant, îşi băgase mâna pe gâtul ursului, îl prinsese de intestine şi îl întorsese pe dos.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Diszno.

Duncan se îndreptă, faţa redevenindu-i calmă, în timp ce durerea dispărea.

— Nimic.

— Nimic! Arătai de parcă te izbise cineva în stomac.

— OK, a fost ceva, spuse Duncan. Doar un spasm. Nu are cum să fie din cauza mâncării. Nu am mai mâncat nimic. Nu contează.

Diszno se încruntă, dar nu spuse nimic. Probabil că spera că putea trage foloase din acea slăbiciune a lui Duncan – oricare ar fi fost ea. Probabil? Fără îndoială! I-ar fi plăcut să-l vadă pe Duncan căzând mort.

Faţa dispăruse – pentru o vreme. Nu ştia de ce apărea din când în când, şi ce reprezenta

ea. Poate că prevestea o nouă cădere nervoasă. Chiar dacă era aşa, nu avea de gând să-şi facă griji. Dacă ar fi devenit obsedat de asta, nu ar fi făcut altceva decât să grăbească distrugerea sistemului zilelor, dacă într-adevăr avea să se producă aşa ceva. Faţa care reapărea putea fi doar un simptom al faptului că eu-l lui prezent nu se separase total de celelalte personalităţi. Un simptom al unei maladii mentale minore, o mică defecţiune.

Sau gândea asta doar ca să îndepărteze teama?

Nu se mai gândi la acel subiect tot restul serii. Fu prea ocupat să lucreze cu Diszno şi cu ceilalţi trei. La opt seara, suna la uşa apartamentului familiei Cloyd. O clipă mai târziu, discuta cu Snick, familia Cloyds şi chiriaşii de miercuri.

Capitolul 14

Joi, Duncan şi Snick munciră din greu, oprindu-se numai ca să se odihnească, să facă exerciţii şi pentru necesităţi fiziologice. Cu informaţiile primite de la Diszno, contactară patruzeci şi opt de şefi ai unor grupuri subversive aliate, din multe părţi ale lumii. Dizno s-ar fi îmbolnăvit, cum se exprimă Snick, dacă ar fi ştiut câte rute secrete de comunicaţii folosiseră. Le spusese cum să le acceseze, dar îi sfătuise să nu le activeze decât în cazuri de extremă urgenţă. Iar după părerea lui, în prezent nu exista un astfel de caz.

— Nu ştiţi dacă organicii nu le supraveghează şi înregistrează, la celălalt capăt, spuse el. O singură scăpare şi suntem cu toţii morţi.

Primul lucru pe care-l făcu Duncan după ce-şi declară identitatea fu să transmită formulele FII şi A-DA. Apoi le spuse celor cu care luase legătura la ce foloseau ele. Unii dintre ei ştiau totul despre factorul de încetinire a îmbătrânirii, dar numai unul primise A-DA-ul.

Duncan le spuse că acum el era şeful suprem, capul tuturor organizaţiilor ilegale. Le ordonă să răspândească FII-ul şi Anti-DA-ul prin membrii lor. Mai mult, trebuia să folosească orice mijloc suficient de sigur ca să lase foi cu

aceste formule în locurile în care puteau fi găsite de public. Mijloacele pentru realizarea acestui lucru erau lăsate la alegerea lor.

— În felul acesta, putem face oamenii să înceapă să răspândească singuri aceste date şi să creeze probleme guvernului.

La început nimeni nu răspunsese personal la apelul lui. Mulţi sunaseră ei ca să vorbească cu el. Câţiva nu răspunseseră deloc. Toţi cei cu care vorbeau erau şocaţi când auzeau că era Caird, alias Duncan.

Nu pierdea prea mult timp cu o persoană. După ce îşi declara identitatea şi îşi expunea pe scurt planurile, le trimitea un mesaj lung, tipărit.

— De unde ştii că vor acţiona conform planului? întrebă Snick.

— Nu ştiu, şi nu am cum să-i forţez să o facă. Dar destul de mulţi dintre ei vor face ceva.

Snick era perfect de acord cu ceea ce făcea el. Dar, ca şi Duncan, ştia că mai devreme sau mai târziu cineva avea să fie prins. Acea persoană putea minţi, pentru că i se administrase anti-DA-ul. Dar mai existau şi alte moduri de aflare a adevărului, chiar dacă erau ilegale, iar organicii le cunoşteau pe toate.

Chiriaşii de vineri nu erau din OMC, aşa că Duncan şi Snick petrecură acea zi în stonere. Intrară în cilindrii familiei Cloyd, înghesuindu-se lângă celalalt ocupant până când ajungeau

într-o poziţie ghemuită. Apoi energia îi transformă într-o substanţă solidă. Sâmbătă ieşiră din cilindri, o dată cu chiriaşii din acea zi şi cu cei doi Cloyd. Donna şi Barry rămaseră nestonaţi cea mai mare parte a zilei, pentru că erau foarte încântaţi de ideea că spărgeau ziua. Duncan îi folosi ca să-l ajute la transmiterea mesajelor. Lemuel Ziko Shurber şi Sarah-John Pangolin Tan, oamenii de sâmbătă, îşi petrecură majoritatea timpului la serviciu.

Încuietoarea de la uşă fusese înlocuită vineri. Conform spuselor celor de la ştiri, întreaga populaţie urma să aibă încuietori noi până la sfârşitul următoarei zile de luni.

Cei doi Cloyd îşi făceau treaba în camere separate, ea în bucătărie, el în baie. Donna, care era o budistă autentică, insistă să facă o pauză de o jumătate de oră pentru incantaţia în faţa Cercului Primar. Acesta era o ramă de mahon cu douăsprezece colţuri, cu o lăţime de patru centimetri, sprijinit de un bufet. Pe el erau încastrate dispozitive electronice care transmiteau o hologramă a lui Buddha în poziţia lotus, în centrul câmpului negru. În timp ce Donna cânta Prima Ceremonie în limbajul de mult dispărut Pali, Buddha se micşora încet, părând că se retrăgea în depărtare. După cincisprezece minute, dispăru. Ea continuă să cânte în faţa Nimicului, cum îi spunea, până

când Buddha reapăru, parcă la mare distanţă, şi apoi reîncepu să crească.

Barry Cloyd era un discipol al cultului Cei Cinci Adepţi ai Domnului. Ei credeau că orice credincios putea să se acordeze, până când ajungea în rezonanţă cu vibraţia de bază a universului – indiferent ce o fi însemnat asta. Pentru a ajunge în această stare, îşi combina rugăciunile cu cântatul la un instrument muzical. Acesta era un instrument electronic cu două antene. Când mâinile lui Barry se mişcau în interiorul câmpul electric emis de antene, se auzea o muzică, el controlând tonurile şi tonalităţile. Prin asta, Barry devenea una cu vibraţiile cosmice şi se plimba printre ele până când ajungea în acord cu universul şi cu Dumnezeu.

Duncan ar fi fost neliniştit că avea astfel de oameni iraţionali în OMC, dacă nu l-ar fi cunoscut pe răposatul lui coleg, Padre Cabtab. Preotul credea într-o religie şi mai ciudată decât cele ale Cloyds-ilor. Şi cu toate acestea fusese destul de raţional şi competent în alte privinţe.

Chiriaşii de sâmbătă, Shurber şi Tan, se întoarseră de la lucru la 4:30. Shurber se uită în jur, la numeroasele secţiuni sclipitoare ale pereţilor, şi întrebă:

— Aveţi pornite numai canale de ştiri?

— Da şi nu am fost prea atent la ele, spuse Duncan.

Făcu semn cu mâna ca să indice secţiunile, fiecare având câte un canal secret separat.

— Am vorbit cu colegii noştri din toată lumea.

— Nu reuşesc să mă obişnuiesc cu ideea, zise Shurber, clătinând din cap. Mă aştept ca în orice clipă să dea năvală organicii aici.

Duncan ridică din umeri şi spuse:

— S-ar putea. Dar dacă vor detecta aceste transmisiuni, o vor face doar accidental.

— Ceea ce se poate întâmpla, zise Shurber. Sau una dintre acele persoane cu care vorbeşti ar putea fi vreun agent infiltrat.

Lui Duncan asta nu i se părea prea probabil. Toţi membrii grupărilor subversive fuseseră interogaţi înainte de introducerea anti-DA-ului.

— Oricum, Sarah-John şi cu mine suntem furioşi, spuse Shuber. Pe la 3:30 am văzut la ştiri că guvernul suspendă rezultatele referendumului până la încheierea acestei stări de urgenţă. Ştiam că vor găsi un motiv ca să nu ţină cont de rezultat!

Duncan ştia la ce referendum se referea. Cu câteva ob-săptămâni în urmă, cetăţenii oraşelor alese primiseră permisiunea să voteze pentru un referendum în care erau întrebaţi dacă vor sau nu o supraveghere mai redusă a cetăţenilor de către guvern. Această reducere a supravegherii fusese preferată, cu o mică majoritate. Ca urmare, era obligatoriu, prin lege, ca această problemă să fie votată pe plan

mondial. Chiar dacă majoritatea vota pentru o monitorizare redusă, detaliile trebuiau stabilite de reprezentanţii câştigătorilor. Apoi programul trebuia supus unui alt vot mondial.

Duncan ştia că o victorie a cetăţenilor ar fi fost o victorie mică. Guvernul avea de partea lui logica şi bunul simţ, atunci când refuza oprirea supravegherii cu ajutorul sateliţilor. Ochii de pe cer erau absolut necesari pentru regularizarea traficului comercial, pentru observarea condiţiilor climatice şi pentru anunţarea autorităţilor în cazuri de accidente sau activităţi criminale. Toate acestea erau făcute pentru binele oamenilor. Nu exista nici o posibilitate ca sateliţii să facă asta, dar să nu înregistreze şi ce făcea fiecare cetăţean din oraş.

Cu toate acestea, oraşele turn erau în altă situaţie decât cele orizontale. Mulţi cetăţeni nu înţelegeau de ce trebuia supravegheat fiecare metru pătrat al străzilor, dintr-un turn. Era poate pentru binele lor, dar nu le convenea. Cetăţenii iritaţi propuseră ca monitoarele să fie oprite şi folosite doar atunci când raportarea vreunui accident, a unei crime, sau a vreunui conflict familial aducea organicii şi personalul medical în zona respectivă.

Aceasta ar fi fost o concesie mică pentru guvern. Mai ales când putea pretinde că monitoarele de pe străzi nu erau funcţionale, dar ele puteau rămâne totuşi deschise. Când

comitetele de supraveghere ale cetăţenilor aveau să facă turul secţiilor organice ca să se asigure că era respectată legea, ei aveau să vadă că monitoarele erau oprite. La plecarea comitetului, monitoarele îşi puteau relua activitatea.

Cu toate acestea, căutarea lui Duncan şi Snick şi recentele demonstraţii spontane şi revoltele minore raportate de canalele de ştiri justificau menţinerea unei supravegheri totale. Cel puţin din punctul de vedere al guvernului, şi acesta era cel care dicta politica.

— Se spune că la noapte va fi o demonstraţie în diverse părţi ale oraşului, spuse Shurber. Cea mai apropiată va porni din Blue Moon Plaza. Eu şi Sarah-John am vrea să fim acolo. Dar organicii...

— Vor fi şi ei acolo, interveni Snick, iar voi nu vreţi să riscaţi să fiţi ridicaţi.

Cei doi Cloyd intrară în cameră la timp ca să audă finalul conversaţiei.

— Noi nu putem merge în nici un caz, spuse Barry.

Snick se uită la Duncan:

— M-am săturat să tot stau închisă aici.

— Nu, zise acesta. Ar fi un risc prea mare să te duci acolo.

— Hei, spuse Donna, voi doi trebuie să fiţi telepaţi. Parcă vă citiţi gândurile unul celuilalt. Asta se datorează faptului că sunteţi de atâta timp împreună?

— Gândim la fel în anumite privinţe, în special când e vorba de acţiune. Dar există o mulţime de momente în care nu ştiu ce naiba gândeşte el. Se poartă ca un extrovertit, dar în esenţă este un introvertit.

Duncan ridică din umeri şi se adresă unei secţiuni a peretelui, care transmitea ultimele sarcini pentru acea zi. La celălalt capăt, într-o casă din Singapore, şeful ilegaliştilor din zonă primea o copie a programului de schimbări pe care urmau să-l ceară revoluţionarii. Cel mai mare şi mai radical articol era cererea de abandonare a sistemului de viaţă pe zile al Noii Ere. Nu mai era vital ca populaţia să fie împărţită în şapte zile. Erau numai două miliarde de cetăţeni, nu zece miliarde, cum pretindea în mod fals guvernul. Era vremea ca omenirea să se întoarcă la viaţa de zi cu zi pe care o avusese pe vremuri. Dar manifestul stabilea ce era bine de păstrat din Noua Eră. Nu trebuia să se facă nici o revenire la ceea ce fusese rău în perioada dinaintea ei.

Lemuel Shurber aşteptă ca Duncan să încheie transmisia ultimei instrucţiuni, după care spuse:

— Eu şi Sarah-John trebuie să mergem după cumpărături. Nu stăm mult.

— Nu vă apropiaţi de Blue Moon Plaza, zise Duncan.

— Nici nu aveam de gând, spuse Shurber.

O clipă mai târziu, plecă împreună cu soţia lui. Uşa se închise în urma lor.

— Cred că noi ar trebui să ne întoarcem în stonere, zise Donna. Ar fi plăcut să luăm cina cu toţii, dar hrănirea tuturor ar însemna un efort financiar pentru ei. Ne vedem marţi.

Duncan nu încercă să-i oprească, deşi avea să-i lipsească conversaţia lor veselă. Îi privi plecând pe hol, ţinându-se de mână. Apoi se întoarse spre Snick şi spuse:

— Cel puţin noi putem privi demonstraţiile de la noapte. Vom vedea dacă agitaţia pe care am stârnit-o va avea ca rezultat mai mult de o simplă paradă.

— Vrei să vezi dacă tinerii au curajul să sprayeze monitoarele? Şi poate chiar şi pe copoi?

Şeful de sâmbătă le transmisese un mesaj în care comunica că un număr mic de tineri furaseră spray-uri dintr-un depozit. Se lăudau că vor acoperi ecranele monitoarelor de stradă cu vopsea neagră. Până la înlocuirea ecranelor, acele monitoare aveau să fie oarbe. Şeful spusese că un membru OMC făcea parte şi din acel grup şi el sugerase acea idee. Tinerii erau cu toţii de acord, dar se putea ca până la urmă să fi fost numai gura de ei.

Pe de altă parte, dacă îşi ţineau promisiunile, ei puteau să inspire şi pe alţi cetăţeni ai LA-ului să-i imite. Aveau să fie arestaţi şi pedepsiţi, dacă erau prinşi. Fiind

tineri însă, era probabil să nu se gândească la consecinţe, aşa cum ar fi făcut oamenii mai în vârstă şi mai conservatori.

Se auzi soneria de la uşă. Duncan şi Snick înlemniră pentru o fracţiune de secundă. Cei doi Cloyd se opriră chiar când să intre pe uşa camerei stonerelor. Ecranele de pe pereţii din tot apartamentul afişau mesajul, cu litere portocalii clipitoare: SONERIE ACŢIONATĂ. Sunetul era puternic şi constant, şi deci nu era provocat de Shurber şi Tan. Unul dintre ei ar fi urmat procedura corectă şi ar fi introdus cardul de identitate în fanta de afară. Astfel ar fi descuiat uşa, dar ar fi trebuit să aştepte ca cei dinăuntru să se uite la monitorul de la uşă. Duncan îl activă. Un bărbat scund şi o femeie înaltă se uitau spre monitor. Amândoi purtau costume purpurii cu dungi mai deschise, uniformele de lucru ale Departamentului Sanitar şi de Deşeuri al statului Los Angeles. Pe epoleţii lor se vedeau măturile aurii ale Secţiunii Inginerilor de Menaj. Insignele în formă de cârpe de praf simbolizau că erau inspectori.

Duncan se adresă repede familiei Cloyd, care se întorceau pe hol din camera stonerelor.

— Trebuie să preluaţi voi sarcina. Să pretindeţi că sunteţi chiriaşii de azi.

Barry se uită la imaginile străinilor de pe peretele de deasupra uşii şi spuse:

— Ce naiba vor?

— Nu ştiu, zise Duncan. Ceva probleme cu menajul, presupun. Doar dacă nu sunt copoi care vor să intre aici şi să ne aresteze fără agitaţie.

Cei doi Cloyd păliră, dar vocea Donnei rămase fermă:

— De ce să nu ne prefacem că nu suntem acasă?

— Cetăţene Shurber, ne lăsaţi să intrăm. Am venit să cercetăm plângerea temporară făcută de chiriaşii de duminică. Departamentul organic de duminică ne-a lăsat un mesaj. Avem mandat de inspecţie şi iată actele noastre.

Imaginea şi actul oficial al femeii apărură pe monitorul uşii. Era inspector-caporal Rani Isu Williams şi avea autorizaţia necesară.

Zâmbea, dar acum spuse cu o voce mai dură şi cu o expresie fermă:

— Ştim că folosiţi energie suplimentară şi că sunteţi acasă. Deschideţi!

— Oh, Dumnezeule! spuse Donna.

Duncan înjură încet. Deşi transmisiunile pe care le făcuse erau nedetectabile, fusese înregistrată depăşirea cantităţii de energie folosită în mod normal. În condiţii normale, ar fi fost suficientă plata prin cardul de identitate. Era puţin probabil că departamentul energiei avea să atragă atenţia organicilor asupra acestui uz în exces. Dar dacă inspectorii nu erau primiţi, ei urmau să raporteze faptul

copoilor. Şi organicii puteau veni cu un mandat sau să plaseze o unitate specială de supraveghere care să urmărească acel loc.

Era posibil şi să fie organici deghizaţi. Sau asasini trimişi de Diszno, îşi spuse după aceea.

Această posibilitate nu putea fi respinsă prea uşor.

Fără să fie nevoie să i se spună, Snick dezactivase toate ecranele din apartament, cu excepţia canalelor de ştiri şi a decoraţiunilor de perete personalizate.

— Donna, Barry! spuse Duncan hotărât. Unul dintre voi să răspundă imediat! Spuneţi-le că tocmai dormeaţi. Apoi lăsaţi-i să intre!

Snick era deja la uşa camerei de stonare. Avea arma în mână.

— Şi dacă ei ştiu cum arată Shurber şi Tan? întrebă Donna.

— Poate că nu e cazul, spuse Duncan. Nu aveau nici un motiv să verifice asta. Răspunde!

Înainte să ajungă în hol, o auzi pe Donna:

— Scuzaţi-ne! Tocmai dormeam. Am avut o petrecere aseară!

Duncan intră în camera stonerelor exact în clipa în care uşa de la stradă începuse să se deschidă.

Capitolul 15

Duncan activă în tăcere un ecran, aşa încât să-i poată auzi şi vedea pe oamenii din camera de zi. Femeia, Williams, spunea că departamentul trebuia să facă ceva, după ce primise trei plângeri inter-zile, de la chiriaşii de duminică. Acestea erau: faptul că cei de sâmbătă nu-şi puseseră toate bunurile în dulapul personal, înainte să fie stonaţi, praful lăsat de sâmbătă şi găsit de cei de duminică la baza peretelui bucătăriei, în colţul dinspre nord-est, un sac de gunoi lăsat sub toboganul de gunoi, cu resturi care nu fuseseră stonate, faptul că cearceafurile murdare nu fuseseră înlocuite cu unele curate. La mustrările făcute de cei de duminică locatarilor de sâmbătă nu li se răspunsese cu scuze. În loc de asta, cei de sâmbătă lăsaseră un mesaj obscen şi insultător pentru duminică. „Băgaţi-vi-le în dos, creiere cu hemoroizi!”

— Ticăloşii! spuse Donna. De ce nu locuiesc în zona sărăntocilor, dacă sunt atât de murdari?

— Categoric, există anumite standarde minime pe care trebuie să le luăm în consideraţie, spuse femeia inspector. Suntem autorizaţi să validăm sau să invalidăm

plângerile şi să facem o inspecţie la faţa locului.

— Dar a trecut mult de la miezul nopţii acum, zise Barry Cloyd. Nu ne puteţi acuza pentru murdărie, dacă nu am avut ocazia să facem curat, înainte de asta.

— Am primit ordine să raportăm starea generală de curăţenie în momentul inspecţiei, spuse Williams. Acest lucru este cerut de Ordonanţa Nr. 6-C5, subsecţiunea 3 D.

Bărbatul scund, Sebta, nu spuse nimic. Bărbia lui se mişca în ritmul în care mesteca un baton de gumă.

— Asta este hărţuire, zise Barry.

În ciuda seriozităţii situaţiei, Duncan zâmbi. Familia Cloyd era atât de indignată pentru că de fapt ei nu erau responsabili de modul în care întreţineau casa cei de sâmbătă, şi totuşi erau nevoiţi să accepte vina.

— Puteţi să ne raportaţi, dacă vreţi, zise Williams cu indiferenţă.

Fără îndoială, era obişnuită cu acuzaţii mult mai hotărâte şi mai personale.

— Ne ascundem din nou în stonerele de vineri? întrebă Snick foarte încet.

— În nici un caz, replică Duncan. Nu putem risca.

— Bun. Nici eu nu vroiam asta. Dar cum naiba îi evităm?

Duncan îi spuse planul lui.

— Asta e la fel de riscant ca intrarea în stoner, spuse Snick, după care zâmbi şi adăugă. Dar vom putea lupta.

— Nu-ţi dori să fim nevoiţi să o facem.

Bruneta înaltă, Williams, şi scundul Sebta, bărbatul cu piele măslinie şi barbă vopsită în roşu, se apucaseră de treabă. Setba ducea o cameră de filmat şi o urma pe Williams, în timp ce aceasta vorbea în microfonul pe care-l ţinea în mână. Lumina camerei lui Sebta urmărea joncţiunea dintre pereţii ecran şi covor, în timp ce Williams comenta despre starea de curăţenie sau absenţa ei, pentru zona din faţa aparatului de filmat. Ocoliră toată camera de zi, apoi se uitară pe sub mobila cu forme reglabile. Williams se întinse pe podea şi spuse:

— Aha!

Apoi întinse mâna sub canapea şi scoase o şosetă murdară.

— Nu e a noastră! zise Donna.

— A cui e? întrebă Williams.

— De unde să ştiu? spuse Donna. Ar putea fi a ticăloşilor de duminică.

Williams puse şoseta în săculeţul cu probe prins la curea.

Inspectorii şi cei doi Cloyd trecură în hol.

— Deschide dulapul personal, zise Williams.

Din fericire, uşa dulapului personal fusese lăsată deschisă. Dacă ar fi fost încuiată, familia

Cloyd nu ar fi avut cardul de identitate necesar deschiderii ei.

Duncan şi Snick aşteptară în spatele uşii întredeschise a camerei de stonare. Inspectorii puteau să meargă după aceea în dormitor, să intre direct în bucătărie sau să vină în camera de stonare. După câteva cuvinte referitoare la o aranjare mai ordonată a articolelor de pe rafturi, Williams porni în faţa celorlalţi şi intrară în dormitor. Duncan îi privi şi fu mulţumit văzându-i pe Cloyd că rămăseseră în pragul uşii. Ei blocau parţial vederea lui Williams şi Sebta spre hol. Apoi Donna trase uşa spre ea, blocând şi mai mult vederea inspectorilor. Barry făcu câteva gesturi agitate, din care Duncan înţelese că el şi Snick trebuiau să se mişte în clipa aceea.

Cei doi Cloyd acţionau în condiţii de tensiune mai calm decât se aşteptase din partea lor. Unul dintre ei, poate amândoi, bănuiseră că Duncan şi Snick îi urmăreau prin intermediul pereţilor-ecran.

Duncan dezactivă ecranele aşa încât inspectorii să nu ştie că fuseseră urmăriţi. Apoi ieşi pe hol, cu Snick imediat pe urmele lui, şi alergară în camera de zi. Acolo, se ascunse în spatele unei canapele. Era aproape de perete şi era piesa de mobilier cea mai îndepărtată de intrarea în hol şi de uşa de intrare în apartament. Nu vroia să iasă afară şi să atragă atenţia vecinilor. Pe de altă parte, mai era şi

necesitatea de a-i intercepta pe Shurber şi Tan, înainte ca aceştia să intre cu cumpărăturile. Dar dacă făcea asta, ar fi atras şi mai mult atenţia. Vecinii s-ar fi întrebat de ce Tan şi Shurber nu intraseră în casă şi nu lăsaseră acolo cumpărăturile, înainte să plece iar.

— Dumnezeule, viaţa mea a depins de tot felul de chestii neînsemnate, murmură el.

— Cum? întrebă Snick.

— Nu contează.

Acum nu mai îndrăzni să activeze ecranele-pereţi, aşa că nu putea să urmărească traseul inspectorilor. În clipa aceea, totuşi, Donna spuse cu glas puternic:

— Sper că totul a fost în ordine în dormitor, nu? Unde mergem mai departe?

— Respectă măcar standardul minim, zise Williams, părând dezamăgită.

Nu răspunse la a doua întrebare a Donnei.

— Trebuie să văd unde se duc, spuse Snick.

Se ridică de după canapeaua ei şi ajunsese deja la jumătatea distanţei până la colţul de la intrarea pe hol, înainte ca Duncan să apuce să spună ceva.

Duncan se ridică şi el puţin, aşa încât să o poată vedea. Snick scosese capul pe după colţ. Apoi îl retrase şi veni la el.

— Sunt în camera de stonare.

— Oh, la naiba! zise Duncan.

Ca răspuns la expresia ei nedumerită, continuă:

— Nu m-am gândit la asta înainte. Dacă vor observa că nici cei de marţi, nici cei de sâmbătă nu sunt în cilindrii lor, vor deveni suspicioşi. Probabil îi vor aresta pe Cloyd.

— Credeam că te-ai gândit la asta, spuse Snick.

În clipa aceea, uşa din faţă începu să se deschidă. Deşi mişcarea ei era silenţioasă, creşterea luminii şi vocile vecinilor de pe stradă îl făcură pe Duncan să se uite de după canapeaua lui. Shurber şi Tan intrară, ea trăgând după ea un cărucior cu două roţi, plin cu saci de hârtie. Duncan sări în picioare, fluturând o mână şi ducând un deget la buze. Snick ieşi şi ea de după canapea, făcând semn cu degetul spre hol.

Tan tocmai vrusese să spună ceva. Buzele ei rujate ca o zebră rămaseră deschise, dar nu ieşi nici un sunet. Duncan se duse la ei, în timp ce cei doi îl priveau întrebători. Când ajunse lângă ei, le spuse încet:

— Inspectori! Daţi-mi căruciorul! Şi ieşiţi afară! Reveniţi peste vreo jumătate de oră! Şi sunaţi întâi! Nu vă identificaţi, când sunaţi!

Tan şi Shurber ieşiră. Duncan trase căruciorul în spatele canapelei. Snick, care supraveghea holul ca să se asigure că inspectorii nu-i văzuseră din bucătărie, se întoarse şi ea în spatele canapelei. Uşa începu

să se închidă. Unul dintre cei doi care tocmai ieşiseră avusese prezenţa de spirit să introducă cardul de identitate în mecanismul de închidere a uşii de la exterior.

— Era cât pe ce! zise Duncan întins pe podea, cu Snick şi căruciorul.

Snick nu răspunse. Ştia că aşa era.

Aşteptară cinci minute înainte ca vocile slabe să devină mai puternice. Grupul era acum pe hol. Cei doi Cloyd vorbeau tare, aşa încât Duncan şi Snick să ştie cam pe unde se aflau. Făceau asta, deşi nu ştiau dacă Duncan şi Snick mai erau încă în apartament.

— Thea, zise Duncan. Târăşte-te la perete şi activează iar monitorul interior. Setează-l pentru bucătărie şi camera de stonare. Şi rămâi acolo, pregătită să-l opreşti şi să vii înapoi.

Secţiunea mică de comandă, deplasată vocal de Snick în partea inferioară a peretelui, era împărţită în patru. Fiecare din ecrane arăta camera văzută de pe un ecran din mijlocul peretelui. Inspectorii erau în camera de stonare. Avură nevoie de câteva minute ca să verifice baza pereţilor, înainte să se uite la stonere. Probabil căutau praf pe acestea, deşi chiriaşii de sâmbătă răspundeau numai de cilindrii lor.

Duncan răsuflă uşurat, când Williams trecu pe lângă cilindrii de marţi fără să se uite la ei. Principala ei preocupare erau cei de sâmbătă şi

pe aceştia îi ocoli rapid. Apoi le ceru celor doi Cloyd să confirme vocal în înregistratorul ei că ea şi Sebta îşi încheiaseră inspecţia.

Totul ar fi trebuit să fie în regulă acum, îşi spuse Duncan, cu excepţia cazului în care cineva de la cartierul general al departamentului nu se gândea să compare frecvenţele vocale înregistrate cu cele ale lui Shurber şi Tan. Dar acest lucru nu ar fi fost făcut decât dacă poliţiştii erau în spatele acelei vizite.

Era posibil ca Willilams şi Sebta să fie copoi. Poate că ei ştiau deja că cei doi Cloyd nu erau cine pretindeau că sunt. Şi poate că Williams observase stonerele goale de marţi înainte ca Snick să pornească monitoarele. Poate că cei doi „inspectori” aveau să iasă şi să dea raportul poliţiştilor ce-i aşteptau afară. Apoi, o echipă mai mare avea să dea buzna înăuntru. Nu. Shurber şi Tan i-ar fi văzut şi i-ar fi avertizat pe el şi pe Snick.

Williams şi Sebta nu ştiau că existau doi oameni ascunşi în apartament. Dacă ar fi bănuit ceva, şi-ar fi scos armele de sub uniforme şi i-ar fi arestat pe soţii Cloyd.

— Departamentul o să vă anunţe dacă se va face vreo acţiune, spuse Williams.

Îi făcu semn cu capul lui Sebta să o urmeze şi ieşiră din camera stonerelor. Duncan îi făcu semn lui Snick să oprească monitoarele de perete. Ea o făcu şi se târî rapid înapoi. Un

minut mai târziu, inspectorii părăsiră apartamentul.

Imediat ce uşa se închise de tot, Duncan se ridică din spatele canapelei. Donna ţipă şi îl prinse de braţ pe Barry. Acesta se întoarse şi îi văzu pe Duncan şi Snick.

— Dumnezeule! exclamă el. Ne-aţi speriat! Nu ştiam că mai sunteţi aici încă!

Duncan le spuse ce se întâmplase.

— Tan şi Shurber se vor întoarce în cincisprezece minute. Dar mai întâi vor suna.

— Era gata să fac pe mine, spuse Donna. Eram sigură că vor vedea stonerele goale! Vreţi să beţi ceva? Eu simt nevoia!

Când Tan şi Shurber se întoarseră în apartament, cei doi Cloyd aproape îşi terminaseră cupele cu băutură. Duncan şi Snick vruseseră să le ţină isonul, dar hotărâseră de mult să se limiteze la un pahar pe zi. Nu vroiau să fie ameţiţi, dacă erau vreodată luaţi prin surprindere de poliţişti.

Shurber şi Tan erau atât de zguduiţi, încât încercară să-i prindă din urmă pe ceilalţi doi locatari. Cinară târziu, după aceea, în timp ce stăteau în camera de zi. Duncan şi Snick erau singurii care păreau alerţi. Asta în ciuda agitaţiei de pe canalele de ştiri. Demonstraţiile anti-guvernamentale acopereau mai multe nivele ale fiecărui turn. Donna Cloyd le urmări câteva minute, după care spuse că îi era prea

somn. În loc să se ducă în pat, ea preferă să intre în cilindrul ei.

— Atunci voi fi de două ori „ţeapănă” când o să mă trezesc, spuse ea, râzând.

— Bună idee, zise Barry.

Cei doi Cloyd porniră pe hol, cu braţele unul pe după mijlocul celuilalt, ca să se sprijine să nu cadă.

Conform reportajelor, demonstraţiile politice se desfăşurau şi în alte state californiene. Nici una dintre ele nu fusese aprobată de departamentul organic. Copoii urmau să aibă parte de vremuri grele, îşi spuse Duncan. Dar asta însemna că aveau să creeze probleme şi protestatarilor.

Canalele de ştiri treceau de la o demonstraţie la alta, în cele din urmă aducând-o în prim-plan pe cea care prezenta cele mai mari şanse să devină violentă. Aceasta se desfăşura în Blue Moon Plaza, care nu era departe de apartamentul în care se aflau ei.

Douăzeci şi două de secţiuni de perete arătau piaţa văzută din puncte diferite. Demonstranţii, în majoritate tineri, erau strânşi în mijlocul pieţei şi înconjurau fântâna uriaşă din centru. Strigătele lor răbufneau de pe ecrane, ceea ce îl făcu pe Duncan să micşoreze puţin volumul.

— Vrem mai multă libertate!

— Distrugeţi ochiul de pe cer!

— Jos cu trăitul numai o zi pe săptămână! Vrem modul natural de viaţă!

— Curăţaţi corupţia din guvern!

— Jos tiranii!

— La zid cu ei, porcii!

— Daţi oamenilor FII-ul!

— Nu suntem pleava voastră! Daţi-ne şi nouă FII-ul!

— Mănânci rahat, Frate mai mare!

Când detectorii de sunet se focalizau pe voci ale indivizilor, mai auziră:

— Ura pentru Duncan şi Snick!

— Iertare pentru Duncan şi Snick! Lăsaţi-i să spună povestea adevărată!

— Ne-am săturat de minciunile guvernului! Spuneţi-ne adevărul!

Mulţi dintre cei din mulţime fluturau foi în aer. Duncan nu reuşi să citească ce scria pe ele, dar presupuse că erau copiile celor două mesaje pe care le transmisese el cu numai două săptămâni în urmă, moment care părea acum atât de îndepărtat. Şi apoi auzi un transmiţător portabil răcnind o parte din mesajele lui:

— ... DACĂ GUVERNUL SE OPUNE, REVOLTAŢI-VĂ!

Mulţimea se agita, schimbându-şi forma. Grupurile formau tentacule care se întindeau, apoi se retrăgeau.

— Adunarea ilegală din Blue Moon Plaza este estimată la aproximativ o mie de oameni,

spuse un reporter. Estimarea oficială a numărului demonstranţilor, toţi fără autorizaţie şi deci încălcând legea, este de aproximativ cincizeci de mii. Ceea ce reprezintă un număr foarte mic în raport cu populaţia totală a Statului Los Angeles-ului, de douăzeci de milioane. Deşi Marea Cartă Organică a Drepturilor şi Responsabilităţilor acordă oamenilor dreptul să demonstreze din motive politice, sociale şi economice, totodată stipulează că departamentele organice locale trebuie să emită aprobări astfel de demonstraţii. Dar această mică minoritate de subversivi şi nemulţumiţi...

Străzile care porneau din piaţă erau pline de poliţişti. Aceştia aveau armele cu protoni încă în tocuri, dar aveau în mâini bastoane paralizante electrice, bâte şi grenade fumigene. Două tancuri enorme cu apă sub presiune erau staţionate la joncţiunile dintre străzi şi piaţă, cu tunurile îndreptate spre mulţime. Dincolo de cercul neregulat al protestatarilor erau maşini de patrulare, acum prevăzute cu tunuri rotative alimentate cu aburi, care puteau trage cu gloanţe spongioase.

Pe unele dintre ecrane apărea un grup de aeronave ale copoilor, care aterizau pe acoperişuri şi în porturile secţiilor de poliţie de la diverse nivele ale turnurilor. Fuseseră aduse din alte state californiene.

Acum, un general organic urla în portavocea.

— Este ultimul avertisment! Vă veţi împrăştia imediat! Mergeţi imediat la locuinţele voastre! Altfel veţi fi arestaţi! Repet ...!

— Ce ziceţi de asta? spuse Shurber. Nici unul nu pleacă, nici măcar unul! Stau cu toţii acolo! Ascultaţi-i!

Un reporter spunea:

— ... în Statul San Francisco. Rapoartele despre lupte cu organicii au fost confirmate. Reprezentanţii departamentelor organice de acolo declară că un număr necunoscut de demonstranţi au fost arestaţi. Au existat răniţi, dar nici un mort, iar când situaţia se va clarifica, vă vom comunica numărul exact ...

Vocea generalului de auzea pe deasupra ţipetelor, urletelor şi cântecelor din Blue Moons Plaza.

— Ofiţeri! Arestaţi-i pe nelegiuiţi! Dacă se opun, folosiţi procedurile necesare ca să-i prindeţi!

— Doamne, ce mi-ar place să fiu acolo! spuse Snick. Le-aş arăta eu!

Primii poliţişti care încercară să facă arestările fără să folosească forţa excesivă, aşa cum era definită de departament, fură respinşi când mulţimea năvăli peste ei. Copoii din spatele lor începură să-şi înfigă bastoanele în cei care erau cei mai aproape de ei. Generalul striga în continuare, dar acestea abia dacă

puteau fi auzite în acea gălăgie. Apoi cisternele de apă îşi lansară apa colorată în roşu peste capetele ofiţerilor, în centrul mulţimii. Mulţi fură doborâţi, ţipând, urlând, şi se îngrămădiră în rândurile camarazilor lor de la marginea grupului.

În centru apăru o depresiune momentană, dar cei doborâţi se ridicară din nou. Apoi cisternele se apropiară, ţevile lor doborând şi nişte poliţişti. Dintr-o dată, întreaga masă de oameni era roşie din cap până în picioare. Apa care se răspândea pe suprafaţa pieţei semăna cu sângele.

— La naiba! spuse Sarah-John Tan. Nu vor reuşi să mai spele vopseaua. Sunt marcaţi pentru cel puţin o săptămână! Bieţii nenorociţi! Poliţiştii îi vor prinde în mod sigur, chiar dacă o vor lua la fugă!

Brusc, mulţimea ţâşni prin cercul de ofiţeri. Trecură pe lângă maşinile de patrulare, care nu începuseră să tragă cu gloanţe spongioase pentru că în linia de foc erau şi poliţişti. Protestanţii ieşiră din piaţă, atacând rândurile de poliţişti de la intersecţiile pieţei cu şoseaua. Mulţi dintre copoi căzură la pământ. La fel şi o parte dintre demonstranţi. Dar majoritatea protestatarilor se ridicară şi o luară din nou la fugă. Generalul stătea în maşina lui deschisă, strigând la ei să se oprească şi să se predea. Apoi cineva, lui Duncan i se păru că o femeie, înfipse în burta generalului un baston luat de la

un poliţist. Acesta scăpă portavocea, se încovoie, cu mâinile la burtă, şi căzu din maşină. Dispăru în mulţime.

În scurt timp, cel puţin trei sferturi dintre demonstranţi fugiseră pe străzi. Restul fie zăceau nemişcaţi în mijlocul pieţei, fie erau arestaţi de poliţişti. Aceştia din urmă erau târâţi către stonerele publice de urgenţă de la marginea pieţei. Dar numărul mic de stonere nu puteau satisface necesităţile şi copoii renunţară să le mai folosească. Îi forţară pe restul demonstranţilor să se culce pe jos şi le legară încheieturile la spate. Pulverizară apoi DA în faţa tuturor, aducându-i în stare de inconştienţă.

— Nu e rău pentru un început, spuse Duncan. Au fost puţini demonstranţi, în raport cu populaţia totală. Dar odată cu trecerea timpului, mulţimea va deveni tot mai mare şi mai violentă. Cel puţin aşa sper.

— Pentru Dumnezeu! spuse Sarah-John. Soţul meu a adormit! Cum naiba poate face asta, cu tot ce se întâmplă acolo?

Se ridică clătinându-se de pe scaun.

— Nu a băut niciodată atât de mult. Poate ar fi mai bine să-l duc în pat.

Îl trase pe Shurber de pe scaun.

— Uitaţi-vă! strigă Duncan. Nu-mi vine să cred! Protestanţii se întorc! E mai bine decât credeam!

Hoarda vopsită în roşu se apropia, oamenii alergând cât puteau de repede pe străzile pe care fugiseră. Deşi poliţiştii erau surprinşi, dar se adunară în rânduri disciplinate în centrul pieţei, astfel inversându-se situaţia iniţială. Maşinile de patrulare se retraseră, întorcând aşa încât tunurile cu gloanţe spongioase să fie îndreptate spre străzi. Turelele tancurilor se rotiră spre mulţimea care avansa.

Demonstranţii aveau acum tuburi în mâini. Duncan presupuse că le avuseseră încă de la începutul demonstraţiei, dar că le ţinuseră ascunse sub haine. Poate că atunci nu avuseseră curajul să le folosească. Dar acum tinerii cetăţeni erau la fel de roşii de furie şi îndrăzneală ca vopseaua de pe pielea şi robele lor. În timp ce majoritatea îi atacau pe organici, o parte se urcară pe stâlpii de monitorizare şi pulverizară pe ecrane un lichid negru. Alţii îşi declanşau spray-urile în faţa ofiţerilor.

Generalul reuşise să se urce înapoi în maşina lui. Acum urla ceva. Duncan nu-i înţelegea cuvintele, din cauza de vacarmul infernal.

Mulţimea pulveriza acum lichidul negru şi pe pereţii-ecran ai clădirilor din jurul pieţei şi pe camerele portabile ale echipelor de televiziune. Multe dintre ecranele la care se uita Duncan se înnegriră.

— Înnegriţi-le! strigă Duncan, ridicându-se în picioare. Arătaţi-le voi! Arătaţi-le că nu sunteţi o turmă de oi!

Snick se ridică şi ea de pe scaun, chiuind.

Luminile se stinseră.

Capitolul 16

— Ce...? începu să spună Duncan.

Se uită la faţa luminoasă a ceasului de mână. Exact 7:11.

Vocea lui Sarah-John Tan se auzi de pe hol.

— Oh, nu! Iar s-a oprit curentul!

Duncan spuse cuvintele de cod pentru reactivarea pereţilor-ecran. Aceştia nu se aprinseră. Nici uşa de la intrare nu răspunse la codul verbal.

— Presupun că nu există nici o lanternă sau lumânări în dulapul personal de azi, nu? întrebă el.

— Nu te mai obosi să o întrebi pe Sarah-John, zise Snick. Am verificat tot ce e în dulapul lor. Nu există aşa ceva.

Aerul părea deja insuficient. Îl apăsa tot mai puternic şi mai fierbinte. Se duse spre perete, întinse mâna şi îl atinse cu degetele, după care începu să meargă în lungul lui. Apoi se ciocni de Snick.

Sarah-John ajunsese pe pipăite în camera de zi. Ghidată de vocea lui Snick, găsi canapeaua. Duncan era şi el pe canapea acum. Simţi parfumul femeii şi mirosul slab al transpiraţiei ei nervoase.

— Lem a adormit în pat, ticălos norocos, spuse ea.

— Mă întreb ce s-a întâmplat, zise Snick. De data asta nu am mai defectat noi uzina electrică. Vreun alt grup subversiv de care nu ştim noi?

— Mă îndoiesc, spuse Duncan. Poate că e un accident.

El nu credea asta. Poate că a făcut-o guvernul, îşi spuse. Cu energia oprită şi singurele lumini disponibile fiind cele de la vehiculele poliţiştilor, demonstranţii erau neajutoraţi. Aveau să se repeadă în toate părţile, să fugă. Oprirea energiei electrice părea o măsură foarte drastică, dar guvernul era capabil de orice. Totuşi, nu aveau să-şi asume vina. Puteau plasa responsabilitatea pe seama altcuiva.

Sarah-John spuse, cu o voce gâtuită de panică:

— Ultima dată a fost îngrozitor. Ne-am trezit miercuri şi am crezut mai întâi că era tot marţi. Dar când toate celelalte zile au ieşit din stonerele lor, am ştiut că ceva e în neregulă. Mult timp nu am putut ieşi din apartament. A fost nevoie ca poliţiştii să ardă încuietorile. Ni s-a spus că va trebui să evacuăm oraşul. Străzile erau pline, bineînţeles, şi...

— Asta a fost atunci, spuse Snick. Ştim totul despre asta.

— Voi n-aţi fost în mulţimea aceea îngrozită, zise Sarah-John.

— Nu cred că energia va fi oprită prea mult timp, interveni Duncan. Să aşteptăm şi vom vedea, să fim calmi, să nu ne agităm.

— Păcat că încuietoarea a fost înlocuită, zise Snick. S-ar putea să treacă ore întregi înainte ca poliţiştii să vină să o ardă. Am putea să o facem chiar noi, dar cum le-am putea explica asta?

— Nu va dura nici pe departe atât de mult, spuse Duncan. Situaţia e diferită acum. Numai cetăţenii de azi sunt destonaţi, aşa că vor fi numai o şeptime din câţi au fost atunci. Numai o şeptime vor folosi oxigenul, deci aerul va dura mai mult. Şi sunt mult mai mulţi poliţişti pe străzi decât atunci. Vom aştepta.

Aproape că o auzea pe Snick foindu-se. Ea era acţiunea personificată şi ura să stea aşteptând să se întâmple ceva. Dacă trebuia să aibă loc nişte acţiuni, ea vroia să fie cea care le declanşa. Pe de altă parte, nerăbdarea ei înnăscută fusese temperată de o disciplină fermă şi de lunga ei experienţă ca ofiţer organic. Nu avea să facă nimic pripit, decât dacă era forţată de situaţie.

O oră trecu foarte încet. Secundele păreau să se scurgă prin aerul din ce în ce mai fierbinte şi mai dens şi să se aşeze peste ei ca nişte mici insecte moarte. Cei patru vorbeau rar, cu pauze mari între propoziţii, care deveniră din ce în ce mai scurte. În cele din urmă, Duncan se ridică de pe canapea.

— Va trebui să ardem încuietoarea uşii.

De pe hol se auzi vocea lui Shurber.

— Ce naiba se întâmplă?

Tan se ridică şi se îndreptă pe pipăite spre el.

— Nu intra în panică, Lem! strigă ea. Curentul s-a oprit din nou.

— Iar! se auzi vocea lui tremurată.

Tan şi Shurber intrară orbecăind în camera de zi. El înjură când i se explică situaţia, dar după aceea rămase tăcut.

Duncan îşi spuse că teoria lui că guvernul ar fi oprit energia electrică era greşită. Desigur, demonstranţii fuseseră împrăştiaţi de mult sau fuseseră fugăriţi şi arestaţi. Unde s-ar fi putut ascunde? Uşile apartamentelor lor erau încuiate şi ei nu puteau intra. Nu puteau pretinde că erau cetăţeni nevinovaţi care se aflau pe străzi când se oprise curentul. Vopseaua roşie le trăda minciuna.

Doar dacă guvernul nu vrea să le-o tragă cu adevărat cetăţenilor, îşi spuse el. Să-i facă să sufere atât de mult, încât să deteste – să urască – persoanele responsabile pentru întreruperea energiei. De data aceasta nu ei o provocaseră, dar guvernul avea să dea vina pe ei. Drept vinovaţi urmau să fie indicaţi el şi Snick.

Care avea să fie povestea guvernului? Că Duncan şi Snick, criminalii psihopaţi, subversivii nebuni, atacaseră din nou uzina din

Baldwin Hills şi distruseseră convertoarele-generatoare? Nu, nu puteau spune asta, dacă vroiau să dea curând drumul la curent. Mai probabil era ca guvernul să declare că criminalii reuşiseră să introducă o comandă de oprire în sistem. Iar inginerii avuseseră nevoie de mult timp ca să analizeze comanda până la punctul de origine şi să o anuleze.

Se simţea deshidratat şi îi era foarte sete. Apa nu putea curge prin robineţi, dar el şi Snick cotrobăiseră prin bufetul de bucătărie al dulapului personal şi găsiseră sticla cu suc de fructe pe care Tan şi Shurber o aduseseră de la băcănie. Reuşiră toţi patru să le golească. Asta ar fi trebuit să fie mai mult decât suficient. Dar acum nu mai avea senzaţia că aerul era o grămadă de insecte moarte. Acestea erau foarte vii şi sugeau toate fluidele corpului lui.

Pipăi peretele, spre uşă. Vroia să găsească zona în care se afla încuietoarea şi să o ardă. La naiba cu consecinţele. Trebuia să iasă înainte să moară de sete sau din cauza lipsei de oxigen. Tocmai îşi scosese arma de la curea, când fu surprins de un ciocănit puternic şi rapid în uşă:

— Departamentul organic! Ciocăniţi dacă mă auziţi!

Duncan bătu în uşă cu patul armei, apoi îşi lipi urechea de lemn.

— Daţi-vă la o parte! Vom arde încuietoarea!

Un punct roşu apăru pe uşă, în zona încuietorii. Punctul deveni mai mare şi Duncan simţi mirosul fumului. O rază violet ţâşni printr-o gaură foarte mică, apoi urmă o curbă. Raza dispăru. Se auzi un bubuit puternic şi secţiunea tăiată căzu înăuntru, cu marginile încă fumegând. Mirosul de lemn ars umplu camera. O altă rază, de data aceasta a unei lanterne, străluci prin gaură, transformând bezna în semiîntuneric. O voce amplificată de o portavoce se auzi de dincolo de gaură.

Duncan porni spre hol, ghidându-se cu ajutorul acelei lumini, spunând:

— Thea, după mine! Tan, Shurber, rămâneţi aici!

Ajunseră la uşa dormitorului chiar la timp. Uşa se deschise şi o voce masculină puternică zise:

— Rămâneţi în casă deocamdată! Nu vrem aglomeraţie pe străzi. Avem treabă de făcut!

— Mulţumim, spuse Tan.

Duncan şi Snick aşteptară un minut, apoi merseră la uşă. Tan şi Shurber stăteau în prag, respirând adânc. Dar aerul străzii era aproape la fel de dens şi de cald ca cel din apartament.

Farurile şi reflectoarele a două maşini organice de patrulare luminau strada. Erau parcate la câteva apartamente depărtare. Feţele locatarilor care îi priveau din pragul uşilor erau palide în lumina slabă. Patru organici ardeau încuietorile.

Trecu o jumătate de oră. Luminile maşinilor de patrulare şi razele violet ale armelor cu protoni era acum mai departe, pe stradă. Oamenii ieşiseră din apartamentele lor. La început vorbiră încet, apoi totul se transformă într-un vacarm, discuţiile adulţilor amestecându-se cu strigătele copiilor şi ţipetele bebeluşilor.

— E groaznic, spuse Sarah-John. Cum vom afla ce s-a întâmplat, fără televizor?

Fusese încercuită încă de la naştere de lumină şi de imaginile mişcătoare de pe pereţi. Absenţa lor o făcea să tremure. Duncan şi Snick fuseseră condiţionaţi la un mediu fără imagini în timpul goanei lor prin New Jersey. Fuseseră atât de ocupaţi cu lupta pentru supravieţuire, încât nu simţiseră acea lipsă.

Cincisprezece minute mai târziu, muncitorii departamentului de întreţinere şi reparaţii aduseră lămpi portabile. Acestea fură plasate la fiecare şaizeci de metri. Ofereau o lumină slabă în zona apartamentului, care se afla aproape exact la mijloc, între două torţe. Dar era mai bine decât nimic şi părură să înseneineze lumea de pe stradă.

Duncan şi Snick se retraseră în cameră. Tan şi Shurber rămaseră în pragul uşii.

— Dacă nu dau drumul curând la curent, oraşul va fi evacuat. Aerul nu va dura la nesfârşit.

— Presupun că au fost deschise intrările de pe acoperiş şi de la baza turnului, zise Snick. Asta ar trebui să ajute.

— Probabil. Dar nu va fi suficient. Cred că cetăţenii vor fi scoşi din turn. Sau cel puţin duşi spre perimetre, unde aerul s-ar putea să fie suficient de proaspăt.

— Vrei să spui că nu putem sta aici?

— Putem încerca. Poate că dacă pleacă toţi oamenii, aerul va fi suficient.

— Acum categoric nu e destul de proaspăt.

— Putem merge cu mulţimea, dar ar însemna să riscăm prea mult. Dacă poliţiştii sunt atenţi, vor şti că acum e momentul potrivit ca să ne prindă, spuse Duncan. Totuşi...

Autorităţile aveau destul de făcut, poate mai mult decât puteau face faţă. Oare aveau să se gândească măcar să comande organicilor să iasă pe teren şi să îi caute pe fugari? Probabil că nu. Pe de altă parte, era oricând posibil să fie recunoscuţi de un poliţist.

Câteva minute după aceea, se apropie o muncitoare de la M&R, pe o tricicletă electrică. Duncan auzi urletul portavocii ei cu mult înainte ca ea să ajungă la apartament.

— Atenţiune, cetăţeni! Atenţiune, cetăţeni! Toţi locatarii! Toţi locatarii! Mergeţi imediat spre capătul estic al străzii! Nu e cazul să intraţi în panică! Mergeţi spre capătul estic al străzii! Atenţiune, toţi cetăţenii! Mergeţi spre

capătul estic al străzii! Este un ordin al guvernatorului! Nu intraţi în panică! Mergeţi spre capătul estic al străzii! Capătul estic! Este un ordin al guvernatorului! Veţi fi evacuaţi pe scările de urgenţă! Atenţiune, toţi cetăţenii...!

Vocea se îndepărtă spre vest. Oamenii de pe stradă, după o oarecare ezitare, începură să meargă spre destinaţia indicată. Li se alăturară alţii, care veneau dinspre vest. Apoi trecură câteva autobuze, pline cu pasageri. Duncan nu putea să vadă capătul străzii, dar îşi imagină că mulţimea avea să se transforme în curând într-o masă uriaşă. Poliţiştilor nu avea să le vină uşor să facă faţă atâtor oameni, să-i îndrume pe scară, să-i facă să se deplaseze suficient de repede, dar nu prea repede, şi să le stăvilească panica. Nu ştia cum aveau să fie scoşi bolnavii din spitale. Dar asta nu era problema lui.

— Ce facem? întrebă Sarah-John. Rămânem aici sau mergem cu ei?

— Noi rămânem, zise Duncan. Voi faceţi cum vreţi, dar eu cred că ar trebui să plecaţi.

— Ne vedem mai târziu, spuse ea.

Tan şi Shurber ieşiră în stradă şi se amestecară în mulţimea din ce în ce mai numeroasă, care se deplasa foarte încet. După câteva minute, totuşi, strada se goli. Apoi trecu aceeaşi femeie, repetând ordinele de evacuare.

După trecerea ei, Duncan spuse:

— Ar trebui să fie suficient aer pentru noi doi. Se pare că nu devine mai cald.

Trecu o jumătate de oră, în care rămaseră aşezaţi în pragul uşii, respirând aerul puţin mai proaspăt, pregătiţi să fugă înăuntru, dacă apăreau muncitori sau organici. Amândoi erau foarte obosiţi, dar nu se puteau duce în pat. Era prea cald şi prea greu de respirat înăuntru. În plus, se întâmpla ceva ciudat. O simţeau în subconştient. Acea oprire a curentului era de neexplicat şi nu aveau să se relaxeze înainte să afle ce se întâmplase. Poate nici atunci.

Se ridicară când văzură faruri iluminând zona de după colţul străzii. O clipă mai târziu farurile a două maşini de patrulare sclipiră puternic. Duncan se încovrigă şi scoase capul pe după uşă, doar atât cât să vadă cu un ochi. Când îl retrase, spuse:

— Două vehicule organice, parcate de o parte şi de alta a străzii, în dreapta noastră. Reflectoarele lor luminează uşile de lângă ei. Câte un om din fiecare maşină manevrează reflectoarele. Doi oameni din fiecare maşină au intrat într-un apartament. Fiecare dintre cei doi cară câte un dispozitiv. N-am reuşit să văd ce era, dar cred că e vorba de detectoare de mirosuri.

— Trebuie să văd şi eu, spuse Snick.

Se aplecă şi ea, dar se uită în ambele părţi, înainte să se retragă.

— Există activitate şi în cealaltă parte. Curba îmi blochează vederea, dar cred că sunt maşini şi acolo. Probabil fac acelaşi lucru.

Părea extrem de probabil să fie în căutarea lor. Ce altceva ar fi putut fi? De unde ştiau că el şi Snick erau în acea zonă? Dacă îl văzuse vreun cetăţean, sau mai curând dacă crezuse că-l văzuse dar nu era sigur, i-ar fi anunţat pe organici. Dar de ce îi căutau ei pe criminali acum? De ce nu mai înainte? Răspunsul (dacă exista vreunul): probabil că trădătorul îl văzuse cu câteva ore înainte. Totuşi, raportase doar de curând, pentru că nu fusese sigur. O făcuse recent, probabil chiar înainte de oprirea curentului. Nu avusese cum să o facă după aceea.

Da, ar fi putut să se ducă la o secţie de poliţie sau la un poliţist şi să transmită personal informaţia. Dar asta ar fi însemnat să locuiască aproape de o secţie de poliţie sau să fi văzut vreun organic trecând, altfel nu s-ar fi aventurat afară în întuneric.

Dar... informatorul trebuia să fie afară din apartament, când îşi amintise că-l văzuse pe Duncan. Sau poate într-un magazin care nu avea încuietori la uşi.

Conta cum se întâmplase? Se întâmplase şi acesta era aspectul important.

Conta că poliţiştii nu ştiau exact unde se aflau ei. Altfel ar fi venit în forţă până în faţa apartamentului, gata să dea năvală înăuntru.

De fapt, dacă ar fi ştiut sigur că se află în acea vecinătate, ar fi umplut străzile, în căutarea lor. Poate că ştiau doar că era la acel nivel, sau în acel turn.

Se uită din nou afară. Un poliţist stătea lângă fiecare maşină şi îndrepta reflectorul pe uşile apartamentelor în care intraseră colegii lui.

Duncan se retrase şi spuse încet:

— Dacă reuşesc să ne prindă când nu sunt cetăţeni în preajmă, ne pot face orice. Ne pot ucide sau ne pot aresta şi duce neobservaţi la cea mai apropiată secţie de poliţie.

— Tu ce crezi? întrebă Snick.

— Eu cred că ar vrea să afle despre toate acţiunile noastre şi despre cei cu care ne-am asociat. Dar, dacă suntem în viaţă, am putea deveni foarte stânjenitori pentru guvern, plus un fel de simbol pentru cei nemulţumiţi şi pentru radicali. Dacă aş fi Consiliul Mondial, aş prefera să ştiu că suntem morţi.

— Foarte liniştitor, zise Snick. Hai să doborâm cât mai mulţi putem.

Duncan zâmbi. Vechii vikingi care dispreţuiau altă moarte decât cea în bătălie erau nimic pe lângă ea. Dacă exista Valhalla, valkiriile trebuiau să o ducă şi pe ea acolo, chiar dacă era femeie.

Snick vru să spună altceva, dar Duncan ridică mâna, făcându-i semn să tacă. Un zgomot slab, un murmur ca al mai multor voci,

se auzise la uşă. Snick se apropie să audă şi ea.

– Ce e asta?

Duncan se uită din nou pe după colţ, Snick strecurându-se între el şi uşă ca să vadă şi ea. Cei doi poliţişti de lângă maşină erau cu spatele la ei. Acum, luminile de după colţ deveniseră mai puternice. Apăru o maşină de poliţie, cu farurile aprinse. Când luă curba, apărură şi câţiva poliţişti pe jos, cu armele în mâini. În spatele lor, mergând într-un stil nedisciplinat, venea prima parte a grupului, evident demonstranţi arestaţi. Strigau sloganuri, Duncan reuşind să distingă o parte dintre ele.

— Lăsaţi-ne să trăim în fiecare zi!

— Jos cu guvernul!

— Un proces corect pentru Caird şi Snick!

— Trăiască revoluţia!

— Daţi-ne şi nemurirea!

— Jos cu porcii!

— I-au adunat şi îi duc spre scări, zise Duncan. Sau poate vor să ducă o parte dintre ei în vreo sală şi să-i încuie acolo, până când vor avea timp să se ocupe de fiecare în parte.

Poliţiştii din apartamente priveau din pragul uşilor. După ce îşi satisfăcuseră curiozitatea, se întoarseră înăuntru. Un minut mai târziu, ieşiră şi intrară în apartamentele de alături.

— Încercăm să intrăm în mulţime? întrebă Snick.

— Nu. Îi vor examina pe toţi, poţi fi sigură de asta.

În scurt timp, ultima sută de demonstranţi apăru de după curbă. Maşinile de patrulare şi poliţiştii pedeştri care reprezentau ariergarda apărură şi ei de după colţ. Cei doi ofiţeri care stăteau lângă maşini se urcară în ele şi le conduseră cu câţiva metri mai aproape de pragul uşii în care se aflau Duncan şi Snick. Începură să privească uşile asupra cărora erau centrate reflectoarele lor. Apoi, auzind alte zgomote ca de mulţime spre vest, se întoarseră să se uite în acea direcţie.

Duncan şi Snick ieşiră în fugă în stradă, sunetul paşilor lor fiind acoperit de zgomotul mulţimii. Acesta scădea totuşi, semn că demonstranţii erau conduşi pe o stradă aflată la capătul celeilalte. Când mai erau doar la şase metri de poliţişti, Duncan şi Snick traseră cu armele setate pe putere maximă. Izbiţi în ceafă, organicii se prăbuşiră şi nu se mai mişcară după aceea.

Duncan intră în apartamentul din dreapta lui, Snick în cel de pe partea cealaltă a străzii. Duncan putea să vadă camera frontală, bine luminată de reflector. Holul era mai puţin luminat, dar nicidecum întunecat. Când auzi voci venind din camera de stonare, îşi încetini pasul.

Capitolul 17

Uşa camerei de stonare era parţial deschisă. Privind prin crăpătura dintre uşă şi perete, văzu doi poliţişti stând în faţa unui cilindru. Femeia îndreptase raza lanternei spre uşa deschisă. În cealaltă mână avea o armă cu protoni. Bărbatul ţinea un detector de miros cilindric, gri strălucitor, de mânerele din partea de sus a dispozitivului. Avea ochii fixaţi pe ecranul sclipitor montat pe aparat.

Era suficientă lumină ca Duncan să vadă că cele două stonere nu fuseseră deschise. Căutau un criminal ascuns într-un stoner sau o urmă de molecule care să indice că respectivul se aflase acolo.

— Durează prea mult, spuse femeia. Ni s-a ordonat să facem un control rapid.

— Mai rapid nu se poate, dacă vrem să fie şi eficient, mârâi bărbatul.

Se ridică şi se îndreptă spre celălalt cilindru. Trase cu o mână de mâner, în timp ce femeia

îndrepta lanterna şi arma spre interiorul cilindrului.

— E o tâmpenie, zise bărbatul. Doar nu sunt atât de proşti să stea aici. Atâta timp cât e oprit curentul. Oricum, de unde naiba ştiu ei că indivizii se află în turn?

Duncan păşi înăuntru şi o împuşcă pe femeie în spate. Ea se prăbuşi fără nici un sunet, la atingerea razei violete. Înainte ca ea să atingă podeaua, Duncan trase şi în bărbat. Lanterna, arma şi detectorul căzură aproape fără zgomot pe covorul gros. Bărbatul se prăbuşi cu faţa înainte în uşa cilindrului.

Când se întoarse în stradă, Duncan o văzu pe Snick venind spre el.

— Nici o problemă, spuse ea.

Luă fiecare câte un poliţist de subraţe şi îl târî în camera de zi a apartamentului din care tocmai ieşise Duncan. După ce lipiră corpurile de un perete, aşa încât să nu fie văzute de nimeni care s-ar fi uitat din prag, Duncan zise:

— Ştim că uniformele din apartamentul lui Tan ni se potrivesc. O să le punem pe acelea.

La lumina lanternelor luate de la ofiţerii inconştienţi, alergară la locuinţa lui Tan şi Shurber şi la cilindrii familiei Cloyd. Uniformele şi căştile fuseseră ascunse la baza stonerelor. Se schimbară de haine cât mai repede cu putinţă, transpirând, respirând aerul stătut. Alergară înapoi la unul din vehiculele de patrulare, o maşină fără capotă şi uşă.

Duncan întoarse maşina cu faţa spre vest. Porni, lăsând cealaltă maşină în spate, cu farurile aprinse. Intenţiona să folosească scările de lângă şirurile de lifturi din Blue Moon Plaza. Acestea trebuiau să fie mai puţin aglomerate decât scările de urgenţă de la perimetrul turnului. Nu ştia când aveau să fie descoperite maşina furată şi poliţiştii leşinaţi. Dar calculă că aveau la dispoziţie cel puţin douăzeci de minute, înainte să se întâmple asta. Mirosul lui şi al lui Snick urmau să fie descoperite de detectoare, în mod inevitabil. Poliţiştii aveau să verifice locuinţele din apropiere şi să descopere mirosul deosebit de puternic în apartamentul lui Tan şi Shurber. La revenirea curentului, care putea să se întâmple în orice clipă acum, toţi cei din apartament urmau să fie destonaţi. Acesta era sfârşitul membrilor OMC, chiar dacă fuseseră injectaţi cu anti-DA. Poliţiştii aveau să scoată adevărul de la ei, într-un fel sau altul.

Lui Duncan îi părea rău pentru colegii lui, dar nu putea face nimic pentru ei. Ar fi vrut măcar să-i poată avertiza pe Erlend, Simmons şi Diszno că poliţiştii aveau să le ia urma. Dar el şi Snick erau norocoşi dacă reuşeau să-şi scape propria piele.

Exclamaţia murmurată a lui Snick îl smulse din meditaţie.

— Oh, oh!

Mâna ei se strânse pe patul armei de pe genunchi.

La vreo şaizeci de metri în faţa lor, patru tricicluri electrice, două în faţă, luminate de cele două din spate, cotiră la o intersecţie. Se îndreptau spre ei. Dar vehiculele trecură pe lângă, sunând din claxoane în semn de salut. Duncan claxonă şi el. Snick le făcu cu mâna.

În faţă era Blue Moon Plaza, piaţa mare înconjurată de multe magazine, câteva teatre, o arenă de sport, o sală de gimnastică, o şcoală generală, un liceu şi un colegiu, un spital, o secţie de poliţie, un birou al administraţiei superblocului şi câteva depozite.

Lumini portabile mari erau aranjate în lungul marginii pieţei şi al fântânilor acum secate. Lămpile iluminau o mulţime de aproximativ două sute de oameni de lângă fântână şi câteva grupuri mari de organici. Un vehicul blindat foarte mare, cu un tun cu apă pe turelă, se afla de cealaltă parte a mulţimii. Maşini de patrulare pline cu organici îi încercuiseră pe protestatari. Farurile tancului cu apă şi ale maşinilor luminau feţele încordate şi pumnii tremurători ai prizonierilor. Deşi Duncan era prea departe ca să le audă cuvintele, ştia că acestea erau insultătoare sau sfidătoare.

Întoarse maşina ca să pornească pe drumul ce traversa perpendicular strada. Nu vroia să traverseze piaţa. Erau prea mulţi poliţişti acolo

şi, deşi ar fi presupus că el şi Snick erau tot organici, era posibil ca vreunul dintre ei să-i recunoască. Luminile erau prea puternice.

Vroia să meargă pe strada aceea şi apoi să cotească pe o alta care să treacă pe lângă piaţă. Astfel avea să ajungă direct la un şir de lifturi şi la scările de lângă acestea.

— Oh, la naiba! zise Duncan.

Pe stradă erau multe lumini ale unei mulţimi de maşini ale organicilor, tricicluri şi două reflectoare foarte mari deasupra celorlalte. Un alt tanc cu apă. Luminile dezvăluiau o masă întunecată în spatele luminilor din faţă. Alţi prizonieri.

Maşina lui nu avea pe unde trece. Trebuia să oprească cât mai aproape de uşa apartamentului şi să aştepte ca mulţimea să treacă pe lângă vehiculul lui.

Nu avu şansa asta. O voce amplificată de o portavoce vorbi din faţa mulţimii.

— Aici colonelul Peckapore! Întoarceţi! Mergeţi în piaţă!

Duncan opri maşina, extrem de conştient de luminile care se focalizaseră acum pe faţa lui şi a lui Snick. Dădu maşina cu spatele jumătate de cerc şi apoi porni înapoi pe drumul pe care veniseră.

— Se pare că lui Peckapore nu-i pasă care este misiunea noastră, zise Duncan. Rechiziţionează tot personalul disponibil.

— Vrei să fugim?

— Nu. Mergem cu ei şi ne depărtăm la prima ocazie.

Cum nu i se ordonase să parcheze maşina într-un anumit loc, Duncan merse în lungul marginii pieţei până într-un loc apropiat de tancul de apă. Maşina avea botul spre vest, spre scări.

Coborâră din maşină şi rămaseră în picioare lângă ea, cu armele în mâini. Cavalcada intră în piaţă. Pentru o vreme se auziră o mulţime de strigăte şi se produse confuzie. Grupul de prizonieri nou-sosiţi fu îndrumat cu ordine strigate şi împunsături cu bâtele spre un loc de lângă fântână. Acum erau două grupuri de arestaţi, separate unul de celălalt de fântână. Demonstranţii nu stăteau în rând, aşa cum li se ordonase, ci se mişcau într-o parte şi în cealaltă, extinzându-se şi contractându-se, formând pseudopozi, ca două amoebe gigantice.

Pe deasupra strigătelor, ţipetelor şi urletelor bubui vocea colonelului Peckapore, prin intermediul portavocii lui.

— Încetaţi imediat rezistenţa şi acest zgomot! Păstraţi tăcerea şi faceţi exact ceea ce vi se ordonă, altfel veţi fi cu toţii paralizaţi cu armele protonice!

În timp ce el urla, un căpitan dădu peste Duncan şi Snick.

— Ce naiba faceţi voi doi aici? Treceţi acolo şi ajutaţi la reţinerea prizonierilor!

— Nu ni s-a ordonat să ajutăm, spuse Duncan. Ni s-a spus doar să venim aici.

— Iisuse Christoase! zise căpitanul cu o faţă schimonosită de furie. Unde naiba vă este iniţiativa?

În clipa aceea se aprinseră luminile. Pentru moment se lăsă o oarecare tăcere. Peckapore se opri din strigat şi prizonierii nu mai ţipară. Apoi, pe măsură ce surpriza dispărea, reîncepu zgomotul. Căpitanul păru surprins, dar nu foarte tare, de reaprinderea luminilor. Duncan şi Snick începuseră să se îndepărteze, când ea strigă:

— Staţi pe loc! Veniţi aici, amândoi!

Duncan se întoarse spre ea, spunând:

— Ce s-a întâmplat, căpitane?

Femeia se apropie de el. Ochii ei se îngustară şi îl privi cu atenţie pe Duncan, apoi pe Snick. O expresie alarmată îi înlocui furia de pe faţă. Întinse mâna spre toc, în acelaşi timp strigând:

— Sunteţi...

Raza violetă a armei lui Snick o lovi în piept şi femeia căzu pe spate, arma ei zăngănind pe podea.

Duncan se învârti pe loc, ca să se uite dincolo de tancul de apă, a cărui siluetă îi masca parţial. Se părea că nimeni nu observase împuşcătura, dar nu avea să mai treacă mult înainte ca trupul căpitanului să fie găsit. Duncan sări spre ea, o ridică pe umăr, se

duse la maşină şi o aruncă pe podea, sub scaunul din spate. Snick sări pe scaunul şoferului. Imediat ce Duncan ocoli maşina în fugă şi sări lângă ea, apăsă pe acceleraţie.

Vehiculul alimentat electric nu avea o acceleraţie prea puternică, dar ea o apăsă la maxim. Doi poliţişti pe tricicluri veneau în piaţă dinspre vest. Era clar că îi văzuseră aruncând-o pe femeie în maşină. Îşi opriseră vehiculele şi coborâră. Duncan îl împuşcă pe unul dintre ei, cu arma setată pe DIST MAX. Snick, virând cu o mână, îl împuşcă pe celălalt. Copoii căzură pe spate, armele lor căzând pe jos. Un fuior subţire de fum se înălţa din piepturile lor pârjolite. Maşina trecu în viteză pe lângă corpurile prăbuşite şi ieşi pe stradă. Acum ajunsese deja la viteză maximă, şaizeci kilometri pe oră.

— Probabil că au transmis prin staţie, zise Snick.

— Nu sunt sigur de asta. Abia au avut timp să-şi scoată armele. Păreau destul de surprinşi.

Se îndoia că cei doi pe care-i împuşcaseră erau morţi. Se aflaseră aproape de limita distanţei de acţiune a armelor cu protoni. Dar erau în mod sigur grav răniţi.

Coloanele uriaşe care încercuiau lifturile şi scările deveniră vizibile cu câteva minute înainte să ajungă la ele. Maşina trebui să vireze de pe şosea pe o stradă şi să meargă încă două cvartale. Duncan zâmbi când văzu

că monitoarele de pe stradă de la ultimele două intersecţii fuseseră acoperite cu vopsea neagră adezivă. Monitoarele de la acea intersecţie fuseseră şi ele „orbite” de demonstranţi. Asta le oferea un avantaj, lui şi lui Snick. Deşi curentul revenise, acele monitoare nu puteau să-i vadă.

Totuşi, doi poliţişti stăteau lângă cele două coloane în care se aflau liftul şi casa scărilor. Aceştia reacţionară aşa cum era normal la vederea altor doi ofiţeri care se apropiau de ei într-o maşină. Căzură, loviţi de razele armelor setate din nou pe PARAL MAX. Ecranele monitoarelor din apropiere nu aveau să transmită imagini ale luptei la cartierul general. Şi ele fuseseră acoperite cu vopsea neagră.

Duncan şi Snick coborâră din vehicul şi târâră cele trei corpuri prin uşa deschisă a unui apartament aflat în cealaltă parte a străzii, faţă de coloane. Căpitanul şi unul dintre poliţişti fură introduşi într-unul dintre stonerele goale. Al treilea fu înghesuit într-un cilindru ocupat. Apoi, gâfâind transpiraţi, Duncan şi Snick merseră la intrarea în casa scărilor.

Acum, când energia revenise, cetăţenii urmau să se întoarcă în apartamentele lor. Urma să fie un proces destul de lung şi de confuz, şi majoritatea organicilor ce se ocupau de căutarea lor urmau să fie nevoiţi să ajute la desfăşurarea lui corectă. Cu toate acestea, în

scurt timp, poliţiştii pe care-i lăsaseră în apartamentul familiei Cloyd aveau să-şi revină. La fel, cei aflaţi sub comanda căpitanului se întrebau probabil ce se întâmplase cu ea.

Luminile indicatoare de deasupra uşilor liftului se aprindeau în dreptul numerelor ce indicau nivelele. Probabil că începuseră să-i aducă pe cetăţeni, deşi mai avea să treacă ceva timp înainte ca lifturile să poată fi folosite de cei ce plecaseră de la nivelul 112. Probabil că numărul de oameni care coborâseră pe scări era mare. Foarte puţini aveau să dorească să urce pe scări la nivelele superioare.

Porniră repede pe scări, coborând cu o mână pe balustradă. Treptele aveau şase metri lăţime şi mergeau până la palier. Acolo cotiră şi alergară pe următoarele. Acum fuseseră activate şi ecranele de perete, dar numai pentru un canal.

Reporterul fusese înlocuit de un maior organic, Prewett. În timp ce vorbea, lângă el erau arătate imaginile lui Duncan şi Snick. Sub ele scria: FIŢI ATENŢI LA ACEŞTI CRIMINALI. RAPORTAŢI OBSERVAREA LOR CELUI MAI APROPIAT OFIŢER ORGANIC SAU LA CEA MAI APROPIATĂ SECŢIE DE POLIŢIE. NU ÎNCERCAŢI SĂ-I PRINDEŢI. SUNT ÎNARMAŢI ŞI PERICULOŞI.

Vocea maiorului Prewett îi urmărea în timp ce coborau rapid scările.

— Energia a fost redată complet în Complexul Turn La Brea. Toţi cetăţenii trebuie să se întoarcă la locuinţele lor, conform indicaţiilor ofiţerilor organici. Vă rog să fiţi calmi. Ordinea a fost restabilită. Cei doi criminali căutaţi de poliţie, Jefferson Cervantes Caird, cunoscut şi drept William St. George Duncan sau Andrew Vishnu Beewolf şi Panthea Pao Snick, cunoscută şi drept Jenny Ko Chandler, au fost văzuţi la nivelul 112. Pentru moment, sunt încă liberi. Recompensa pentru orice informaţie ce poate duce la capturarea sau uciderea lor a fost ridicată la 75000 de credite.

Şi apoi din nou, de la capăt.

Duncan observă că poliţiştii încă nu ştiau că ei erau în uniforme. Altfel ar fi transmis acea informaţie.

Până ce el şi Snick ajunseră gâfâind la nivelul 12, situaţia se schimbase.

— ... au atacat şi doborât mai mulţi ofiţeri organici şi au luat uniformele a doi dintre ei. Criminalii se dau acum drept ofiţeri. Trebuie...

Pe o a treia secţiune de ecran apărură Duncan şi Snick în uniforme de ofiţeri în patrulă. Probabil că operatorii lucraseră rapid la simularea acelor imagini.

Imediat după aceea, fură nevoiţi să încetinească. O masă de bărbaţi, femei şi copii urcau pe trepte, umplând spaţiul din perete în perete. Deşi mulţi dintre ei văzuseră imaginile,

nici unul dintre cei din mulţime nu-i recunoscu sau nu dădu nici un semn că ar fi făcut-o – era posibil ca în cazul în care îi recunoscuse, respectivul să fi ascultat ordinul de a nu încerca să-i prindă pe criminali. Pe de altă parte, îşi spuse Duncan, acea recompensă l-ar fi ajutat să-şi învingă frica. Persoana ar fi strigat numele lor, şi fiind astfel responsabil de capturarea lor, ar fi câştigat cele 75 000 de credite. Duncan încercă să se liniştească, spunându-şi că cetăţenii obosiţi şi nervoşi nu făcuseră legătura între imaginile de pe ecrane şi cei doi poliţişti care apăruseră brusc.

Continuă să coboare, împreună cu Snick, forţând ca să-şi facă loc pe lângă perete. Deşi cei mai mulţi încercau să-i lase să treacă, presiunea corpurilor le încetinea înaintarea. Dar acest aspect avea şi avantajele lui. Duncan văzu căştile a doi poliţişti ceva mai sus. Erau lângă balustradă şi, chiar dacă văzuseră casca lui şi a lui Snick, nu făcură nimic în privinţa asta.

După zece minute de împins coborâseră doar trei nivele. Apoi masa de oameni începu brusc să se răărească. Pe un şir de trepte mai urcau numai câţiva întârziaţi. Iar pe următorul nu mai era nimeni.

Când ajunseră la palierul de la nivelul doi, se uitară după colţ. Doi poliţişti stăteau sprijiniţi de capătul balustradei de la nivelul unu.

Capitolul 18

Duncan şi Snick se retraseră la uşile glisante uriaşe de la intrarea nivelului doi. Aruncară o privire prin geamurile mari şi se traseră înapoi, să nu fie văzuţi. Doi organici stăteau de vorbă în apropierea uşii, triciclurile lor fiind la câţiva paşi de ei.

— Probabil că au plasat ofiţeri la ieşirea de pe scară a fiecărui nivel, spuse Snick.

— Dacă e adevărat, atunci abia au făcut-o, zise Duncan.

Nu ştia de ce poliţiştii de la primul nivel intraseră dincolo de uşi. Ceea ce conta era că o făcuseră. Se încruntă, ridicându-şi colţul drept al gurii. Probabil că monitoarele erau pornite, dar persoana de la Cartierul General care urmărea activitatea de pe casa scărilor nu raportase apariţia criminalilor. Sau poate că cineva de la CG setase monitoarele să se oprească pe rând, în timp ce el şi Snick coborau de la nivel la nivel. Ceea ce însemna că un ofiţer organic superior îi proteja atât cât putea. Diszno? Simmons? Nu era o operaţiune prea periculoasă, dacă nu-l urmărea nimeni pe observator. Era vorba doar de o întrerupere de moment, pentru fiecare nivel.

Dacă asta se întâmpla de fapt şi nu era doar o defecţiune, atunci probabil că operatorul

începea să fie neliniştit. Probabil că ştia că Duncan şi Snick erau blocaţi de poliţiştii de dincolo de uşa acelui nivel şi de cei de la picioarele scărilor. Iar el nu putea întrerupe monitoarele prea mult timp.

Duncan îi spuse lui Snick ceea ce credea el că se întâmpla.

— Hai să-i lichidăm pe ticăloşii de la primul nivel, zise ea.

Duncan se uită peste balustradă. Organicii, un bărbat şi o femeie, stăteau pe ultima treaptă. Probabil că erau obosiţi – ca toţi ceilalţi din acest turn, cu excepţia noastră, îşi spuse Duncan. Se odihneau pentru câteva clipe, liniştiţi la gândul că monitoarele i-ar fi detectat pe criminali, dacă coborau pe trepte. Aveau tot timpul să fie avertizaţi, dacă se întâmpla aşa ceva. Probabil că nu se gândiseră însă la toate posibilităţile.

Când Duncan şi Snick ajunseseră la jumătatea scării, femeia se ridică de pe trepte, se întinse, căscă şi se întoarse spre tovarăşul ei. Tocmai deschisese gura, când raza lui Duncan o lovi în piept. Bărbatul se aplecă, lovit de raza lui Snick, sprijinindu-se cu umărul de balustradă. Apoi se prăbuşi în faţă.

Duncan şi Snick setară din nou armele pe ARDERE MAX şi se uitară pe geamurile mari. Structura primului nivel era aproximativ identică cu a celorlalte. Strada-perimetru era foarte largă, la capătul ei aflându-se o altă

stradă cu locuinţe, relativ îngustă. Acolo erau oameni în faţa apartamentelor, fără îndoială vorbind despre chinul la care fuseseră supuşi. Până acum, singura explicaţie a întreruperii curentului fusese o defecţiune. Nu se vedea nici un organic, iar vehiculele ofiţerilor leşinaţi erau în apropiere.

Duncan şi Snick activară uşile, care se retraseră în lateral în nişele lor, suficient ca ei să poată trece. Apoi închiseră uşile. Se urcară pe scaunele triciclurilor şi se pregătiră să pornească. În clipa aceea auziră vuietul sirenelor organice. Înainte să poată decide ce să facă, de pe o stradă din stânga lor apăru o maşină de patrulare cu farurile aprinse, urmată de patru ofiţeri pe tricicluri.

— Stai! zise Duncan. Poate că nu sunt pe urmele noastre!

Se bucură că hotărâse să nu fugă. Grupurile cotiră în viteză la intersecţie.

— Acum! spuse Duncan, şi porniră pe urmele grupului.

Duncan porni sirena şi farurile vehiculului. Snick la fel. Când grupul coti pe o stradă, Duncan şi Snick continuară în aceeaşi direcţie până când se apropiară de o ieşire, care reprezenta destinaţia lor finală.

Parcară în faţa unui cubicul mare, intrară în el şi coborâră un şir de trepte. La bază porniră pe un hol care conducea la clubul de yahting al elitei, în care intraseră în noaptea în care

fugiseră de pe acoperiş. Nu era nimeni acolo, deşi monitoarele erau în mod sigur activate. Asta dacă nu cumva binefăcătorul lor necunoscut continua să le întrerupă pentru ei, îşi spuse Duncan. Trebuia să existe o astfel de persoană. Altfel, împuşcarea celor doi organici de la primul nivel i-ar fi adus pe toţi ceilalţi peste ei.

Când ajunseră la arcada ce ducea spre docuri, aceeaşi arcadă pe care o folosiseră înainte, ieşiră în noapte. Cerul senin era plin de stele, iar alte turnuri şi podurile dintre ele sclipeau de lumini. Era frig. Apa clipocea pe lateralul turnului, sub docuri. Vasele de pe apă se balansau. Totuşi, scena se schimbase considerabil. Între baza turnului şi docuri erau parcate peste cincizeci de nave organice.

Ofiţerii care veniseră acolo de la celelalte turnuri fuseseră chemaţi ca să ajute la vânătoarea criminalilor şi cu exodul populaţiei.

Duncan plănuise să se scufunde după nava pe care o lăsase la fundul apei şi să o ridice. Asta presupunea însă frig, umezeală şi era o sarcină dificilă, pe care nu era prea nerăbdător să o facă. Acum, nici nu mai era nevoie, mulţumită copoilor.

Totuşi, în primul rând, deşi asta necesita destul de mult timp, trebuia să seteze vocal programele tuturor navelor, împreună cu Snick. Munciră din greu, dar într-o oră programaseră numai treizeci.

— Ajunge, spuse Duncan, transpirat. S-ar putea ca unii dintre organici să se întoarcă la cartierul lor general înaintea celorlalţi.

— De ce să nu le distrugem pe celelalte? întrebă Snick.

— Mi-ar plăcea. Dar dacă vreo navă de patrulare vede întâmplător razele tunului, s-ar putea să vină să investigheze.

Ridică un deget, ca să arate luminile unui vas de suprafaţă care se afla la aproape un kilometru depărtare.

Din când în când, câte o navă trecea pe deasupra bazinului, dar acum nu se vedea nici una.

— O să mă uit eu, spuse Snick. Dacă apare vreun vas de patrulare, îţi voi spune să opreşti focul.

Duncan ezită. Era posibil ca o navă aeriană sau acvatică să apară de după colţul turnului şi să observe razele violete. Dar, la naiba, el vroia să facă lucruri mult mai riscante şi periculoase de atât. Ardea de o furie care cerea tot mai mult combustibil.

— OK.

Se urcă în carlinga navei de patru locuri pe care o alesese ca să se depărteze de turn. Bateriile tunurilor erau pline. După ce ridică nava, o duse în cel mai îndepărtat punct al parcării. Apoi o întoarse şi o aduse la nivelul solului. După ce setă cadranul la PUTERE MAX, înaintă cu nava până când vârful tunului ajunse

la numai câţiva centimetri de nava programată pentru distrugere. Raza tăie nava în două. Îşi împinse propria navă mai în faţă, botul ei ascuţit aruncând într-o parte jumătăţile bărcii distruse. Tăie nouăsprezece nave, una după cealaltă, ascultând mereu vocea lui Snick în receptor. Toată treaba durase numai două minute.

Snick veni în fugă şi se urcă pe scaunul de lângă al lui. Râdea încet, iar după ce închise parbrizul, spuse:

— Omule, ce amuzant a fost!

Duncan aprobă din cap, fără să zâmbească. Ridică nava deasupra apei de dincolo de docuri.

— Să mergem, zise el.

Spuse cuvântul de cod, Eris, ca să transmită semnalul radio programelor din celelalte treizeci de nave. Acestea se ridicară de la pământ şi porniră în direcţiile setate pentru fiecare. Luminile de navigaţie începură să clipească.

Nava lor coborî în apă până când suprafaţa apei ajunse la nivelul bărbiei lui Duncan. În clipa în care ei porniră spre vest, celelalte treizeci de nave programate decolară, accelerând la viteză maximă. Zece porniră spre nord, îndreptându-se spre Hollywood Hills, de care aveau să se zdrobească. Zece ţâşniră spre vest şi aveau să continue să meargă peste golf, ieşind în Oceanul Pacific, unde

urmau să rămână fără combustibil – dacă nu se loveau înainte de navele ancorate în afara golfului. Ultimele şase porniră spre est, zborul lor urmând să se încheie când se ciocneau de munţi.

Duncan savură imaginea consternării şi uimirii produse la apariţia bruscă a treizeci de nave pe radarele organice ale turnului. Nici o navă de suprafaţă nu trebuia să se mişte în zona LA, decât după ce erau anunţaţi operatorii de trafic din vârful dealurilor. Aceştia aveau să fie şi mai supăraţi, la prăbuşirea navelor.

După ce aveau să constate că navele aveau un punct de pornire comun, Turnul La Brea, operatorii urmau să-i anunţe pe organici. Cei din turn aveau să se grăbească spre docuri, iar alţii să fie trimişi cu navele lor, la aceleaşi docuri. Iată, câteva veneau deja, luminile lor plimbându-se pe acoperişurile turnurilor şi pe zidurile altor turnuri. Navele se învârtiră pe deasupra lor, fără să vadă nava lui Duncan, care avea luminile stinse şi era scufundată aproape total în apă.

— Dacă nu-i pot doborî pe zei, măcar să creez ceva agitaţie peste Acheron, murmură Duncan.

— Poftim? întrebă Snick.

— Nimic important.

Nu ştia de unde venise acel gând, categoric un citat din literatura antică. Era sigur că nu

învăţase acea frază după evadarea din instituţia de reabilitare Manhattan.

O altă scăpare a uneia dintre fostele lui personalităţi.

În faţă era turnul de distribuţie a energiei de pe Baldwin Hills. Lumina becurilor de pe acoperişul lui se reflecta dintr-un dirijabil argintiu uriaş şi câteva aeronave enorme. Duncan era prea departe ca să vadă cablurile întinse sub aeronavă, dar era sigur că acestea se aflau acolo. Canalele de ştiri menţionaseră de câteva ori că în clădire urma să fie instalat un convertor/distribuitor auxiliar. Dacă energia mai era întreruptă vreodată, urma să intre în funcţie echipamentul auxiliar. Reporterii îi asiguraseră pe privitori că o nouă întrerupere era foarte puţin probabilă. Măsurile de securitate folosite acum aveau să împiedice repetarea sabotajului lui Duncan şi Snick.

Arcada prin care intraseră el şi Snick ca să distrugă convertor/distribuitorul fusese închisă. Dar Duncan nu avea de gând să încerce să folosească acea intrare.

În loc de asta, aduse nava lângă zidul turnului, aproape atingând cu chila ei metalul negru tare. Acum cupola se retrăsese în chilă şi curentul de aer produs de ascensiune îl lovea în faţă. Chiar înainte să ajungă la acoperiş, întoarse nava cu faţa spre turn. Ajunse la margine, încă urcând, şi apoi deplasă nava în lateral, în lungul dirijabilului, tunul ei

perforând suprafaţa aparatului de zbor şi tăind inelele, transversalele şi celulele de gaz din chilă. Magnificul dirijabil căzu, cu botul în jos, convertorul uriaş şi greoi de la capătul cablurilor de sub el trăgându-l irezistibil în golul deschizăturii. Se blocă acolo, cu corpul pe verticală. În acest timp, Duncan tăiase cele trei nave aeriene Titan în două, iar părţile ataşate la cabluri se prăbuşiseră în deschizătură, care reprezenta o treime din acoperiş.

Muncitorii de pe acoperiş se împrăştiaseră, la căderea dirijabilului. Printre ei erau şi poliţişti, dar aceştia erau prea ocupaţi cu fuga, ca să mai aibă timp să tragă.

Duncan introduse nava în puţ. Galeriile din puţ treceau pe lângă ei ameţitor. Muncitorii din ele se holbau la el cu gura căscată. Apoi trecu pe lângă convertor/distribuitor, un cilindru Brobdingnagian care căzuse aproape pe o parte şi zdrobise multe dintre galeriile inferioare. Indicatorul de energie de pe panoul lui cu instrumente era roşu intens, când Duncan opri nava. Se simţi apăsat în jos în scaunul lui, când motorul Gernhardt se străduia să decelereze suficient de rapid ca nava să nu se zdrobească de podea.

Baza chilei se lovi de podea şi sări iar în sus. Gâtul lui Duncan scoase nişte trosnete ciudate şi avu impresia că îi era înfundat capul între umeri. Indicatorul de energie era din nou roşu pal, iar numerele de pe el scăzuseră la 12. În

faţă era un hol larg, pe care alergau spre el doi poliţişti, cu arme în mâini. Raza tunului navei ţâşni printre ei şi cei doi se aruncară pe cele mai apropiate uşi. Duncan lansă nava pe hol, întorcându-i rapid botul spre dreapta şi apoi spre stânga de câteva ori, în timp ce mergea drept în faţă. Raza violetă arse pereţii, iar atunci când ajunse în dreptul uşilor pe care dispăruseră cei doi poliţişti, aceştia nu mai erau acolo.

Nava traversă repede holul, coti la stânga şi porni pe un nou hol. Încă un viraj, încă un hol. O femeie aflată acolo ţipă şi se lipi de perete. O rază a armei lui Snick o paraliză, în timp ce treceau pe lângă ea. Încă un viraj şi ajunseră în holul care ducea la intrarea prin care trecuseră ei cu numai câteva ob-săptămâni în urmă. De data aceasta, atacau din direcţie opusă.

Ca şi înainte, Duncan opri nava la uşa spre camera înaltă în care se aflase convertorul pe care-l distrusese cu tunul. Întoarse nava cu botul spre noul convertor. Razele violete topiră metalul şi echipamentul din interior, în timp ce inginerii, muncitorii şi organicii alergau afară. Înainte să termine, poliţiştii din celelalte galerii începuseră să tragă în el. Dar erau prea sus ca să-l poată ţinti bine. Fasciculele trase de ei loveau podeaua, făcând găuri fumegânde în ea.

Duncan nu ştia cât îi luase să distrugă convertorul. Poate treizeci sau patruzeci de

secunde. Dar ştiu când îşi încheiase sarcina. Luminile se stinseră. Întoarse nava pe loc şi zbură cu ea la numai jumătate de metru deasupra podelei. Înainte să ajungă în locul în care credea că era joncţiunea holului, aprinse farurile. În ciuda fumului, acestea îi permiteau să vadă la aproximativ şase metri în faţă. În scurt timp ajunse lângă puţul mare în care zăceau epava convertorului auxiliar şi navele Titan distruse. Stinse luminile şi activă radarul. Intră în puţ ghidat de acesta, dar înaintând încet. Urcă şi mai încet până ajunse aproape de botul dirijabilului. Nava lui se strecură în sus, printre epava balonului şi zidul puţului, ascunsă de corpul masiv al dirijabilului. Din când în când din galerii ţâşneau fulgere, unele îndreptându-se spre nava lui, dar pierzând-o, pe măsură ce aceasta accelera. De sus intra puţină lumină de la lămpile portabile ale echipelor de lucru, care le folosiseră pe lângă luminile de pe acoperişul turnului. Când nava lor ajunse aproape de partea de sus a puţului, Duncan încetini. Încă ascuns de partea superioară a dirijabilului, trecu peste margine şi coborî aproape de perete.

Snick închise cupola când nava era la jumătatea distanţei de marginea turnului. O clipă mai târziu, nava era scufundată până la cupolă. În aer şi în apă erau acum multe nave, cu farurile aprinse şi ale căror detectoare în infraroşu şi radar scanau toată zona. Duncan

încetini şi mai mult nava şi o scufundă cu încă cinci centimetri. Drumul înapoi până la Turnul La Brea fu o înaintare lentă, dar ajunseră la baza acestuia fără nici un incident. Aşteptară acolo până când pe partea vestică nu mai rămase nici o navă organică. Apoi, nava urcă aproape de perete, cu cupola deschisă.

De pe acoperiş se părea că nu venea nici un fel de lumină. Dacă exista vreo navă organică acolo, atunci avea farurile stinse. Opri nava lor parţial sub coama zidului. După ce se asigurară că nu era nimeni acolo, urcă nava pe acoperiş. Snick aprinse lanterna ca să-l ghideze. Aterizară lângă trapă şi coborâră. În câteva secunde deschiseseră uşa hangarului şi coborâseră în cameră, la lumina lanternei lui Snick. Era la fel ca atunci când plecaseră de acolo, cu o navă parţial reparată într-un colţ al camerei uriaşe.

După ce Snick sprijini scara de gura trapei, Duncan urcă şi închise trapa. Trecură la lumina lanternelor prin toate camerele, ca să se asigure că acestea erau libere. Apoi căutară mâncare în numeroasele bufete şi frigidere. Găsiră conserve, printre care şi cu sucuri de fructe, precum şi produse proaspete, mai mult decât suficiente să le ajungă câteva zile. Oricum, nu aveau de gând să stea acolo mai mult decât era strict necesar.

Mâncară şi băură la lumina lanternelor, discutând fericiţi despre reuşita lor. Apoi se

duseră în dormitorul uriaş în care dormise bunicul lui în timpul frecventelor sale vizite în Los Angeles. Dacă ar fi fost energie electrică, ar fi putut depolariza ferestrele, dar acum acestea erau la fel de negre ca noaptea de afară. Exista şi un avantaj al acestei opacităţi. Dacă ei nu puteau afară, nici cei de afară nu puteau să vadă înăuntru.

Duncan căscă şi se întinse.

— Focul s-a oprit. O să mă culc. Nici măcar n-o să mă spăl pe faţă.

— Ceea ce oricum n-ai fi putut face, zise ea. Pompele de apă nu merg. Toaleta va fi o chestie tare urâtă, până la revenirea curentului.

— Vom ţine uşa închisă, zise el. Oricum, aici sunt o mulţime de toalete.

Începu să-şi scoată jacheta.

Următorul lucru pe care-l realiză era că se uita în sus, de pe podea. Fasciculele luminoase ale unor lanterne îl orbeau.

O voce bărbătească ce părea familiară spuse:

— În sfârşit, v-am găsit.

Capitolul 19

Extras dintr-un raport secret către Consiliul Mondial, făcut de Gunther Geronimo Zagak, Mareşal, Departamentul Organic, Organul Ministerial al Americii de Nord (unitate guvernamentală care cuprinde fostele Canada şi SUA):

„... prin aceasta devenind absolut necesară declararea legii marţiale în subprovincia California de Sud.

... investigaţii intense au scos la iveală faptul că bănuita organizaţie trădătoare ajunsese la nivele mai înalte decât probabilităţile calculate de computer. S-a aflat că Diszno, general al Departamentului Organic al statului Los Angeles de marţi, card de identitate nr. TLA-x/4529Y, era şeful unui grup subversiv care îşi spunea OMC, PUPA şi alte titluri care se schimbau frecvent. Bănuim participarea organică a mai multor personaje, unele probabil plasate în poziţii înalte, şi în alte zile. Ofiţerii trimişi la apartamentul generalului ca să-l destoneze au descoperit că acesta nu era

acolo. A fost găsit totuşi într-o navă aeriană, când se pregătea să fugă. I s-a ordonat să se predea, dar a tras asupra ofiţerilor, rănind unul şi ucigând un altul. Focul de ripostă al poliţiştilor l-a ucis pe loc, deşi am fi preferat să fie prins viu, pentru interogare.

... am fi detectat pe Diszno şi pe ceilalţi în apartamentul în care se refugiaseră Duncan şi Snick, dacă acea cădere a energiei electrice nu ar fi întârziat detectarea diverselor circuite ilegale.

... se pare că generalul Diszno, sau poate alţii încă neidentificaţi, i-au ajutat pe Caird şi Snick în timpul operaţiunilor lor din Complexul Turn La Brea. Faptul că monitoarele turnului nu au reuşit să-i identifice pe cei doi nelegiuiţi suntem convinşi că a fost provocat de unul sau mai mulţi ofiţeri organici, care au acţionat aceste monitoare în mod criminal şi trădător, aşa încât alarmele-detectoare să nu fie activate. Se desfăşoară o investigaţie intensă în această problemă şi suntem siguri că vinovaţii nu vor scăpa din reţeaua organică, de această dată.

... recunosc cu regret că... nu avem idee unde se află în acest moment criminalii Caird şi Snick. Faptul că reuşesc să scape tot timpul şi succesul atacurilor lor arată clar slăbiciunea sistemului nostru de securitate. Dar o parte a succesului lor poate fi atribuită îndrăznelii extraordinare şi şireteniei lui Caird-Duncan şi

Snick-Chandler. Dacă îmi permiteţi o remarcă neoficială în acest raport, este ca şi cum Robin Hood şi Wilhelm Tell ar fi făcut echipă comună împotriva societăţii. Sau ca şi cum Stenka Razin şi Lu K'uei ar fi devenit parteneri. Un raport-analiză anterior al situaţiei (ordonat a fi şters) îl compara pe Caird-Duncan cu anumite personaje ale mitologiei antice. Printre acestea se numărau şi eroii indieni americani, Old Man Coyote şi Wabasso, The Great White Hare. În ciuda exagerărilor inerente din această comparaţie, sau poate tocmai datorită lor, Caird-Duncan şi Snick-Chandler au devenit eroi pentru cetăţenii mai puţin supuşi legii şi mai necugetaţi.

... factorul major al capacităţii lor de a se ascunde şi a se aventura în atacuri îl reprezintă slăbiciunea sistemului nostru. Timp de o mie de ob-ani, nemulţumirea şi crima au fost elemente minore ale societăţii. Noua Eră a fost atât de aproape de Utopie cât poate fi o societate compusă din fiinţe umane. Încă din copilărie, cetăţenii au fost condiţionaţi împotriva violenţei şi rebeliunii, iar eliminarea pericolului sărăciei şi a lipsei unei case, abundenţa hranei, educaţia liberă, îngrijirea mentală şi medicală şi accesul lor la principiile şi procedurile democratice au făcut ca sistemul lumii zilelor să fie un rai, în comparaţie cu iadul în care trăiau cetăţenii de dinaintea Noii Ere. Deşi o minoritate s-a plâns în legătură cu

monitorizarea de către guvern a cetăţenilor, majoritatea par să o accepte. Ei înţeleg că o societate nu poate atinge dezideratul Noii Ere decât dacă este supravegheată.

... mulţumire de sine. Departamentul organic se aşteaptă la supunere imediată din partea cetăţenilor în faţa legii şi a comenzilor ofiţerilor ei. Nu este de aşteptat o rebeliune violentă pentru că nu există nici un motiv sau cauză logică pentru aşa ceva. Cu toate acestea, sugerez să revedeţi benzile MINTEA ŞI SPIRITUL LUI HOMO SAPIENS, ale faimosului psiholog doctor Bella Jinrick Fordswanter. Ea subliniază ceea ce denumeşte idiomatic „spiritul de contradicţie înnăscut al fiinţelor umane”, înclinarea iraţională „de a se revolta împotriva conducerii”. Aşa cum un procent de zece la sută dintre cetăţeni reprezintă „conducători înnăscuţi”, se estimează că trei la sută dintre ei sunt „rebeli înnăscuţi”. Dintre aceştia din urmă, jumătate au tendinţe criminale. Oamenii de ştiinţă au efectuat o analiză genetică a unui anumit procentaj de conducători înnăscuţi şi rebeli înnăscuţi, dar nu au reuşit să identifice nici un complex genetic şi nici un factor de mediu care să fie responsabile pentru aceste trăsături de caracter.

... prea milos şi permisiv. Politica guvernului de folosire a unei lese lungi, care să fie strânsă numai atunci când principiile şi procedurile Noii

Ere sunt „în mare pericol”, trebuie schimbată. Oamenii trebuie făcuţi să înţeleagă că un control mai strict al acţiunilor lor este în interesul general.

... surprins. Nici chiar eu, care sunt mareşal de douăzeci de sub-ani, nu bănuiam că populaţia lumii este de două miliarde, nu de zece miliarde, cum se spunea în benzile educaţionale şi în rapoartele sub-anuale guvernamentale. Accept, bineînţeles, înţelepciunea consilierilor mondiali de a ţine ascunse aceste numere faţă de toată lumea, cu excepţia persoanelor lor şi, desigur a unui grup mic, dar de elită, al statisticienilor guvernamentali. Această manipulare a datelor a fost făcută pentru binele general, evident cu scopul de a preveni orice cerere de desfiinţare a Noii Ere şi întoarcere la viaţa de zi cu zi.

Dar acum oficiali înalţi au fost informaţi că acuzaţia lui Caird-Duncan că guvernul ar minţi este adevărată. Bineînţeles, înalţilor oficiali li s-a spus adevărul, aşa încât să nu se simtă trădaţi atunci când acesta se va afla, până la urmă. Acest lucru s-a întâmplat din cauza cererilor tot mai numeroase ale populaţiei ca acuzaţia lui Caird-Duncan să fie validată sau invalidată. Eu unul nu ştiu cum poate fi continuată manipularea datelor, dacă unui corp de oameni de ştiinţă dezinteresaţi şi de cetăţeni obişnuiţi li se va permite să verifice

datele referitoare la numărul populaţiei. Iar asta pare inevitabil.

... aşa cum ştiţi, au fost chestionaţi cetăţenii din fiecare zi din apartamentul despre care am vorbit înainte. Toţi s-au dovedit a fi membri ai organizaţiei subversive, cu excepţia cuplului de vineri. În timpul interogării celorlalte zile din acel apartament a devenit evident că au capacitatea de a minţi sub efectul DA. Această capacitate este asemănătoare cu cea a lui Caird-Duncan, dar nu are aceeaşi proveniență. Anumite măsuri a căror descriere exactă nu este necesară i-au forţat pe suspecţi să mărturisească că fuseseră injectaţi cu un produs anti-DA nou-inventat (Vezi Raportul nr. OD-HS 7392-C pentru detalii. Se ordonă ştergerea după citire.). Această dezvăluire a produs o mare îngrijorare în rândurile organicilor din toate zilele. De fapt, a deranjat serios departamentul. Asta face ca interogatoriile şi investigaţiile să fie mult mai puţin sigure şi determinante. Totodată, apare întrebarea: cât de răspândită a fost injectarea acestui anti-DA sau, aşa cum este numit acum în mod oficial, A-DA.

... nu ştim dacă subversivii din Los Angeles şi Manhattan fac parte dintr-o organizaţie mondială, dacă sunt afiliaţi cu altele sau dacă sunt total independenţi. Această problemă este investigată foarte serios la nivel global şi în fiecare zi”.

Capitolul 20

Duncan se ridică cu mintea limpede şi cu corpul gata de acţiune. Vru să întindă mâna spre arma din toc, dar se opri. Ar fi fost împuşcat înainte să poată atinge arma.

— Ce s-a întâmplat? auzi vocea lui Snick.

Răsunase ca şi cum ar fi avut gâtul plin de praf. Şi el îşi simţea gura foarte uscată şi îl durea capul.

Aceeaşi voce spuse:

— Armele v-au fost luate în timp ce eraţi inconştienţi. Oricum, nu aveţi nevoie de ele.

Duncan întoarse capul spre dreapta şi apoi spre stânga, ţinând ochii întredeschişi, ca să-i protejeze de lumina puternică. Numără cinci fascicule, dar era posibil să mai fie şi alţi oameni în întuneric.

Un bărbat păşi în cercul de lumină. Era de înălţime medie, sub un metru optzeci, cu umeri foarte largi şi purta uniformă de ofiţer organic. Vulturul auriu de pe umărul lui stâng strălucea puternic. Duncan recunoscu faţa largă, cu cute proeminente, şi spuse:

— Colonelul Kieth Alan Simmons!

— Exact, zise Simmons. Sunt prietenul vostru. Vă vom duce în altă parte. Nu faceţi gălăgie. Ascultaţi ordinele. Iată armele voastre. Pachetele de alimentare au fost scoase.

Duncan îşi primi arma de la o femeie care păşi în arena de lumină. O văzu pe Snick, luându-şi arma de la un bărbat.

— Cum ne-aţi prins? întrebă Duncan.

— Nu aţi fi ajuns atât de departe dacă nu aş fi blocat ecranele monitoarelor, când aţi părăsit apartamentul vostru, spuse Simmons. Dar nu e timp de vorbe acum. Explicaţiile, mai târziu.

Snick se uită la Duncan. El ridică din umeri, în semn că pentru moment nu puteau face decât ceea ce le cerea colonelul. Deşi nu era nevoie să-i spună el asta.

Părăsiră apartamentul un minut mai târziu. Duncan se aşteptase să folosească uşa dinspre coridor. Dar ieşiră prin apartamentul dinspre camera hangarului. Trapa era deschisă complet şi o navă aeriană plutea la câţiva centimetri de acoperişul hangarului. Era o aeronavă cu douăsprezece locuri, atât de mare încât probabil că răzuise zidurile camerei, la coborârea în hangar. Duncan şi Snick urcară în ea. Patru poliţişti se aşezară în spatele lor, iar Simmons împreună cu alţi doi, inclusiv pilotul, în faţa lor.

Nava se ridică încet până trecu de trapă. Pluti aproape de margine, în timp ce doi poliţişti alergară şi închiseră trapa. Acoperişul era plin de refugiaţi şi din loc în loc se vedeau luminile de urgenţă. Erau şi mulţi organici, pentru păstrarea ordinii. Cei aflaţi în apropiere

se uitară la navă, dar o considerară doar o parte a exodului.

Nava se ridică şi viră spre nord.

Nimeni nu vorbi, pe durata întregii călătorii. Pilotul ridică nava la o altitudine de trei sute de metri spre nord, printr-un trafic intens. După ce lăsă golful LA în spate, nava urcă la şase sute de metri. Pilotul trecu pe automat şi nava continuă să înainteze conform controlului traficului din Valley. Îşi crescu viteza, mergând acum cu 650 kilometri pe oră, limita maximă a motoarelor ei Gernhardt. Înainte să ajungă la Santa Barbara, începu să coboare. Pilotul deconectă pilotul automat şi viră spre pădurile dese de la estul zonei Turnului Santa Barbara. Trecu peste câteva dealuri aproape la nivelul copacilor, apoi coborî nava într-o vale mică. Ateriză în faţa unei cabane foarte mari, din lemn, de la baza dealului. Cabana şi zona din jurul ei erau bine luminate. Lângă cabană erau două hangare şi un ţarc. Un pârâu măricel trecea aproape de uşa din faţă.

Intrară cu toţii în cabană, tot fără să vorbească. Camera din faţă era mare şi avea un cămin de piatră, în care ardea un foc de lemne. Două dintre ziduri erau pereţi ecran, pentru moment oprite. O scară urca la un al doilea etaj, deschis. Cuplul care-i întâmpină avea şaptezeci de ani şi erau servitori, lucru ce deveni evident imediat. Ei aduseră de băut şi sandvişuri, în timp ce Duncan şi Snick erau la

baie. Când Duncan reintră în cameră, i se spuse să se aşeze pe o canapea, lângă foc. Snick i se alătură. Amândoi cerură ceai cu gheaţă şi fură serviţi. După ce băură rapid un pahar, mai cerură unul şi îl primiră.

Colonelul Simmons stătea în picioare, cu un pahar de vin în mână, şi spuse:

— Acum, putem să vorbim. Dar eu voi vorbi cel mai mult.

Trei dintre poliţişti se duseseră în altă parte, dar ceilalţi stăteau pe scaune, nu prea departe. Cei doi servitori, cărora colonelul le spusese să se ducă în stonerele lor, plecaseră şi ei.

— Probabil că voi doi sunteţi cei mai vicleni oameni pe care i-a văzut vreodată Pământul, spuse Simmons. Categoric sunteţi printre cei mai alunecoşi şi, Dumnezeu ştie, cei mai distructivi. Dar m-am gândit că veţi reveni exact în locul în care nimeni nu se va gândi că veţi avea curajul să mergeţi. Cine altcineva ar fi avut tupeul să facă asta? Aşa că am plasat acolo nişte detectori de greutate pe baterie, ascunşi sub forma unor articole de mobilier. Când aţi venit înapoi, după acea ispravă incredibilă...

Făcu o pauză, zâmbi şi izbucni într-un hohot de râs. Când se opri, continuă:

— Detectorii au transmis o alarmă radio. Totodată, ei au eliberat gaz din containerele plasate de mine acolo, tot deghizate. Restul îl cunoaşteţi.

— Dar nu ştim o mulţime de lucruri, zise Duncan. Ce ai de gând? De ce suntem aici? S-a întâmplat ceva care îţi forţează mâna, nu-i aşa?

— Voi doi, mai ales tu, Duncan, veţi juca în evenimentele ce vor urma un rol mai mare decât credeţi. S-a terminat cu fuga. Asta e de domeniul trecutului. Am decis că e timpul să preiau iniţiativa. Nu prin atacarea şi distrugerea echipamentelor şi oamenilor deranjanţi, deşi voi aţi făcut mai mult de atât. Aş începe spunându-vă că eu am fost şeful adevărat al tuturor grupurilor subversive din LA şi din restul lumii. Diszno a avut un grad mai mare ca mine în departamentul organic, dar eu eram conducătorul OMC-ului. Când Diszno a fost ucis, am ştiut că nu va mai trece mult până la descoperirea mea. Aşa că am decis să trec la acţiune. Tu eşti principala mea armă.

Se uită la ecranul de perete.

— Este 1:02, a.m. chiar în clipa asta. În LA e zăpăceală mare, dar noi vom profita de toată acea confuzie. Acum... vreţi să dormiţi?

— Am putea măcar să ne facem o idee despre ce ai de gând cu noi? zise Duncan.

Simmons zâmbea, dar vocea lui era puţin mai dură.

— Voi doi sunteţi onoraţii mei oaspeţi. Dar aş vrea să faceţi ceea ce spun eu. Veţi vedea mai târziu motivele. Oamenii mei şi cu mine

avem mult de lucru şi m-aş simţi mai bine dacă voi aţi sta liniştiţi acum, să spunem ca să vă reveniţi după îndelungata voastră epopee. Acesta este un loc de odihnă pentru organicii cu funcţii înalte. Dar nu va veni nimeni aici, cel puţin pentru o săptămână. Toate rezervările au fost anulate. Celelalte zile vor primi şi ele mesajul, puteţi fi siguri de asta. Trebuie să aveţi încredere în mine.

— Oricum nu putem face altceva, comentă Duncan. Dar... ce e cu servitorii pentru restul zilelor săptămânii? Dar cu paznicii noştri?

— Nu-ţi mai face griji pentru detalii. Am avut grijă de tot.

Simmons făcu semn cu degetul şi trei poliţişti se ridicară şi se apropiară de Duncan şi Snick.

— Court, Chang şi Ashwin, zise Simmons. Ei sunt umilii voştri supuşi. Orice aveţi nevoie, cereţi-le lor. Ashwin vă va răspunde şi la orice întrebări, bineînţeles, cu excepţia celor care ar pune în pericol securitatea. Sper că înţelegeţi asta, nu?

Ieşi din cabană împreună cu alţi trei poliţişti. Ashwin, un bărbat destul de slab, cu o mustaţă deasă şi o bărbie şi o guşă supradezvoltate, îi conduse într-o cameră de la etajul doi. În cameră erau două paturi şi o baie. Înainte să le ureze noapte bună, Ashwin scose două arme cu protoni şi câteva pachete de alimentare din sacul lui de umăr.

— Şeful a zis să vă dau astea. În primul rând, asta arată încrederea lui în voi. În al doilea rând, e bine să le aveţi în eventualitatea unui atac. Este extrem de improbabil, dar nu se ştie niciodată.

Ashwin se înclină şi ieşi din cameră, închizând uşa în spatele lui.

— Camera e monitorizată, probabil, spuse Snick.

— Nu contează. Spune ce vrei să spui.

— Nu am chef de vorbă, deşi mă preocupă o mulţime de chestii, zise ea. Dar pot aştepta până mâine... când ne trezim.

Zece minute mai târziu, adormiseră.

Duminică, cerul era însorit. Duncan se trezi cu puţin înainte de prânz şi se duse la parter. Snick servea deja micul dejun sau prânzul, stând la masă cu Ashwin şi două femei. Acestea, care fuseseră printre poliţiştii ce-i ridicaseră în ziua precedentă, fură prezentate drept Rani şi Jiang. Duncan nu scoase nici un cuvânt în timpul mesei. Snick deschise gura foarte rar, ca de obicei. Ceilalţi vorbiră cu vioiciune despre un nou mini-serial.

— Aş vrea să aflu aranjamentul camerelor de aici, zise Duncan, când ajunse la cafea. Şi aş vrea să văd ştirile şi să primesc orice informaţii aveţi şi care nu au fost încă dezvăluite publicului.

— Şeful a spus că poţi primi orice date ceri, cu excepţia celor legate de anumite probleme de securitate, spuse Ashwin.

Prin fereastra deschisă se auzeau fornăitul şi tropotul cailor, precum şi voci feminine şi masculine. De undeva se auzi croncănitul unei ciori. Din apropiere răsuna cântecul frumos al unui cardinal. Prin minte îi trecu imaginea unei case în oraş. Casa avea o grădină cu peluză în faţă şi o alta în spate. În grădini erau păsări de tot felul, prihori, cardinali, gaiţe, colibri, cintezoi. Un şoim plutea în depărtare, căutând porumbei sau iepuri. Cerul şi soarele erau reale, nu ca în lumea sterilă a turnurilor, cu cerul şi soarele lor artificiale, unde singurele păsări erau în colivii, în pieţe, iar singura vegetaţie erau arborii pitici.

Casa aceea? Unde se afla?

— Nu sunt multe de spus despre acest loc, zise Ashwin. Este o fermă pentru odihna şi recreerea organicilor cu grade înalte. Servitorii şi îngrijitorii nu vor fi curioşi că ne aflăm aici duminica. Din când în când, înalţii ofiţeri organici sparg ziua din motive pe care nu trebuie să le explicăm servitorilor. Ei ştiu că acum există o urgenţă, aşa că acceptă faptul că noi nu suntem oameni de duminică.

Se ridică, spunând:

— Acum vom privi ştirile. Nu numai cele referitoare la această zonă. Ştiri din toată lumea şi din diverse zile.

Reporterul de la ştirile locale era extrem de preocupat de oprirea curentului din statul Los Angeles. El spuse că se credea că responsabili de aceasta erau cei doi super-criminali, Duncan şi Snick. În viitorul apropiat aveau să fie disponibile mai multe detalii. Generalul organicilor din LA-ul de sâmbătă avea să fie înlocuit, fără îndoială, şi urma să fie iniţiată o anchetă privitoare la competenţa guvernatorului LA-ului de sâmbătă.

Restul ştirilor erau despre evenimente locale. Totuşi, la fiecare zece minute, pe o secţiune separată a ecranului apăreau imaginile şi datele biografice ale celor doi criminali. Recompensa pentru prinderea lor era acum de 120 000 credite.

După aceea, Ashwin activă prezentarea diverselor benzi din celelalte zile şi din mai multe părţi ale lumii. În mai multe oraşe avuseseră loc demonstraţii şi zeci de revolte în organele ministeriale ale Chinei, Africii de Sud, Europei de Vest, Rusiei, Braziliei şi Australiei.

— Simmons trebuie să aibă o organizaţie întinsă, spuse Duncan. E nevoie de multă influenţă şi de mulţi oameni ca să obţii aceste benzi.

— Eşti destul de perspicace, fu singurul comentariu al lui Ashwin.

Dar părea încântat.

Duncan era mulţumit. Mesajele lui provocaseră o furtună, aşa cum sperase. Cum

putea fi menţinută această stare? Cum să împiedice stingerea agitaţiei?

Exista un singur răspuns. Nu el, ci poporul trebuia să facă asta. Un om nu poate distruge sau salva singur o lume. Oamenii trebuiau să menţină acea furie până când aceasta ardea toate fundaţiile putrede.

Slăbiciunea acelei semi-revolte – asta era, deocamdată, o jumătate de revoluţie – era că îi lipsea o organizaţie monolitică suficient de puternică pentru a ieşi în faţă. Totodată avea nevoie de un conducător hotărât, care să coordoneze organizaţia. Poate că acel impuls care cuprinde uneori masele putea aduce victoria. Din când în când, în zilele dinaintea Noii Ere, marea masă a poporului fusese posedată de un demon care o făcea să acţioneze la unison. Aduşi la exasperare, ca o entitate cu multe capete dar cu un singur suflet, oamenii dărâmaseră tirani şi guverne.

În acea după-amiază se plimbă împreună cu Snick prin pădure, însoţiţi de Ashwin şi de un alt bărbat. După aceea, Ashwin le oferi cai, ca să călărească. Deşi nici unul dintre ei nu mai călărise înainte şi probabil că nu avea să o mai facă niciodată, se urcară pe animalele blânde şi se plimbară timp de o oră pe o cărare lungă şi şerpuită prin pădurea din cealaltă parte a fermei. Ashwin le dădea instrucţiuni, în timp ce călăreau.

La scurt timp după ce îşi terminară cina, Ashwin coborî pe scara mare din lemn. Se opri în faţa lor şi spuse:

— Colonelul vrea să vă vadă acum. Vă rog să mă urmaţi.

Îi conduse sus pe trepte şi apoi pe hol, până în faţa unei uşi în faţa căreia stăteau doi copoi înarmaţi. Ashwin ciocăni la uşă şi vocea adâncă a lui Simmons le spuse să intre. Colonelul era aşezat în spatele unui birou mare de mahon, pe care se aflau coşuri pline cu sfere – înregistrări – divers colorate şi grămezi de foi tipărite. Simmons se ridică la intrarea lor. Zâmbetul lui radia bucurie şi încredere, şi o imensă satisfacţie. Bărbia lui ascuţită părea să proiecteze lumină, ca şi cum ar fi fost o antenă de emisie.

— Am veşti bune pentru voi, zise el. Sper că le veţi considera veşti bune. Dacă sunteţi de acord să mergeţi, la noapte plecăm spre Zürich.

Capitolul 21

— Zürich? întrebă Duncan. Capitala lumii?

— Da, spuse Simmons zâmbind, cu ochii fixaţi pe faţa lui Duncan, ca şi cum s-ar fi străduit să-i citească gândurile. Statul Elveţia. Locul în care Consiliul Mondial tocmai a scos lista de nominalizaţi pentru înlocuirea lui Ananda.

— Nu am văzut asta la ştiri, zise Snick.

— Nu a fost anunţat încă.

Duncan nu mai era surprins de accesul lui Simmons la informaţii care nu erau accesibile publicului.

— De ce? întrebă el. De ce vrei să mergem noi acolo?

— Luaţi loc, vă rog.

Simmons se lăsă pe spate pe scaun, cu mâinile împreunate la ceafă.

— Aţi scăpat de organici şi după atacurile voastre datorită îndrăznelii, spuse el. L'audace, toujours l'audace. Ştiţi ce înseamnă asta?

Duncan şi Snick negară din cap.

— Curaj, curajul este totul. Este o frază măreaţă, într-o limbă măreaţă. Franceza, din nefericire la fel de moartă ca şi latina. Dar spiritul galic continuă să existe. Curajul, curajul este totul. În voi doi sălăşluieşte acest spirit. Dar fugiţi de prea mult timp, şi este vremea ca

voi... ca noi... să executăm un atac, o mişcare strategică ce va avea un efect mai mare decât oprirea curentului în Los Angeles de două ori la rând, pentru Dumnezeu! În definitiv, ceea ce aţi făcut voi acolo a avut numai o valoare deranjantă, deşi cred că pentru cetăţenii din LA a fost mai mult decât un simplu disconfort.

Puse mâinile pe birou şi se aplecă în faţă.

— Iată ce propun eu.

Deşi se abţinură cu greu, Duncan şi Snick ascultară fără să-l întrerupă până când Simmons termină ce avea de spus.

— Asta e, încheie Simmons. Ce părere aveţi? L'audace, nu?

— Sau sinucidere, spuse Snick. Nu mă înţelege greşit. În principiu sunt de acord cu tine. Dar este vorba de o mişcare decisivă, fără cale de întoarcere. Există într-adevăr şanse să avem succes?

— Nu putem şti până ce nu o facem, bineînţeles. Tu ce părere ai, Duncan?

— Dacă toată afacerea este pregătită aşa cum ne-ai prezentat-o, s-ar putea încheia cu o mare victorie pentru noi. Am spus: s-ar putea. Dezavantajul... ei bine, nu-mi place ideea de a mă preda... şi pe Snick, o dată cu mine... în mâinile inamicului. Pe de altă parte, asta se poate spune despre orice aventură.

— Recunosc că riscurile sunt mari, spuse Simmons. Dar asta nu v-a oprit niciodată, până

acum. În plus, în această fază a jocului, ce altceva ar fi de făcut?

— Ar fi o surpriză uriaşă, zise Duncan. Îi va lua pe nepregătite, îi va dezechilibra.

Se uită la Snick, care spuse:

— Duncan şi cu mine trebuie să discutăm puţin despre asta. Singuri.

Simmons se ridică.

— Bineînţeles. Mă aşteptam să vreţi să discutaţi problema între voi. Puteţi folosi camera asta. Vă promit că nu veţi fi monitorizaţi.

Ieşi, urmat de Ashwin. Când uşa se închise, Duncan spuse:

— Sunt o mulţime de puncte de siguranţă în plan, iar copoii nu vor îndrăzni să ne împuşte. Vom fi în văzul publicului.

— Dacă Simmons poate face ceea ce promite că va face, spuse ea. Dar ceea ce mă deranjează cel mai tare este că nu înţeleg cu ce se alege el din asta. De ce o face? El va fi într-un pericol la fel de mare ca şi noi.

Snick avea dreptate să fie suspicioasă. Şi Duncan se întrebase care erau motivele lui Simmons.

— Puterea, spuse el. Dacă reuşim, el va avea o putere uriaşă. Probabil că este extrem de ambiţios, de îndrăzneşte aşa ceva. Răsplata pe care crede că o va primi este mai importantă decât riscul.

— Sau poate e un revoluţionar adevărat, zise Snick.

— Da. Dar nici măcar aceştia nu sunt conduşi doar de marile idealuri. Ei vor să zdruncine puterea guvernului împotriva căruia se revoltă, iar acest guvern trebuie în cea mai mare parte a timpului să fie schimbat. Însă în adâncul sufletului există şi foamea de putere.

— Dar noi? întrebă Snick. Asta e valabil şi pentru noi?

Duncan râse.

— Nu cred, zise el. Nu am avut niciodată ambiţia să-i conduc pe alţii. Dar cine ştie ce este acolo, în adâncuri, unde conduce o fiară nesăbuită? Oricum, motivele lui Simmons nu prea contează acum. Contează ceea ce se va întâmpla când vom merge la Zürich.

— Mergem?

— Eu merg, spuse Duncan.

— Atunci merg şi eu. Numai că...

— Da?

— Cu mult timp în urmă am văzut un spectacol despre Revoluţia Franceză. Personajul principal, cred că îl chema Danton, a fost marele conducător al revoltei. Tuturor celor din Franţa le era o frică de moarte de el. El a fost responsabil pentru trimiterea la ghilotină a mii de oameni. Până la urmă însă, a fost şi el condamnat, şi i s-a tăiat capul. În timpul procesului, a spus... stai puţin să-mi

amintesc. Oh, da. A spus: Revoluţia este ca Satana. Îşi mănâncă propriii copii.

Duncan nu răspunse. Faţa copilului, faţa lui, ardea ca un meteorit în mintea lui. Şi, ca şi în cazul unei stele căzătoare, dispariţia ei lăsă în urmă întuneric, dar un întuneric format din groază şi disperare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Snick.

— Imaginea acelor capete rostogolindu-se într-un coş. Nu contează. Nu e obligatoriu ca istoria să se repete.

— Natura umană se repetă, zise ea. Dar ai dreptate. Nu putem refuza să acţionăm doar din cauza a ceea ce li s-a întâmplat altora. Noi nu suntem ca ei.

Duncan se duse la uşă şi o deschise. Ashwin stătea de pază pe coridor.

— Spune-i lui Simmons să suntem gata, zise Duncan.

O clipă mai târziu, colonelul intră în cameră, urmat de Ashwin. Zâmbea, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o acceptare a propunerii lui.

— Mergem, spuse Duncan. Până la capăt.

— Bun! E ca traversarea Rubiconului de către Iulius Caesar. Zarurile sunt aruncate. Podurile sunt arse în spatele nostru. Murim sau învingem.

— El a învins, spuse Snick. Dar mai târziu a avut parte de un final urât.

— Şi tu, Brutus, zise Simmons, încă zâmbind. În ciuda prudenţei şi cinismului lui, a avut

încredere în oameni nepotriviţi. Eu nu voi face aceeaşi greşeală.

Nu, îl corectă Duncan în gând, vei face propriile tale greşeli.

— Vă voi spune detaliile de care aveţi nevoie, zise Simmons. Până la miezul nopţii, când vom pleca, trebuie să aveţi toate datele şi echipamentul ce vă sunt necesare.

O oră mai târziu, Duncan merse în dormitorul lui şi se întinse în pat. Închise ochii şi încercă să scoată din adâncurile memoriei sale tot ceea ce ştia despre Jefferson Cervantes Caird. Simmons îi spusese că va merge la Zürich deghizat în servitorul personal al colonelului. În timpul călătoriei trebuia doar să rămână tăcut şi să urmeze procedurile stabilite pentru vizitatorii zonei intertemporale. Totodată, îşi spuse că putea să înceapă să se gândească la sine ca la Caird, nu Duncan.

Dar fusese atât de multe alte personaje: Bob Tingle, Jim Dunski, Wyatt Repp, Charlie Ohm, părintele Tom Zurvan, Will Isharashvili şi William St. George Duncan. Acestea nu erau simple identităţi asumate de el. El devenise acele persoane. Scurtele identităţi de tranziţie ale lui David Grim şi Andrew Beewolf fuseseră doar nişte nume cu biografii false ataşate, nişte simple roluri. Acum, ca să redevină Jefferson Cervantes Caird, trebuia să meargă în urmă cu Duncan şi cu ceilalţi, până la originalul Caird.

Nu era o sarcină uşoară. Probabil că nimeni altcineva din lume nu mai avusese atâtea personalităţi, poate cu excepţia vreunui psihopat cu personalitate multiplă. El era singurul om care le putea crea atunci când vroia, care putea să devină altul. Dar descoperi curând că îndepărtarea lor era cu totul altceva.

După o vreme renunţă la încercarea chinuitoare de a trece dincolo de Duncan, cel mai recent eu al său. Respira greoi. Tehnicile lui mentale exotice şi uneori suprarealiste fuseseră inutile. Duncan rămăsese înfipt în mintea lui.

Toate celelalte personalităţi ale lui erau încă neatinse. Ele vorbeau cu voci subţiri, dar puternice. Deşi presupuşi a fi morţi şi îngropaţi, insistau să fie reînviaţi şi mişcau puţin pietrele de pe mormintele lor. Erau cu toţii nişte supra-zei sau, din alt punct de vedere, nişte supra-diavoli.

El avea să se numească din nou Caird, dar în realitate încă era Duncan. Şi nu reuşea să realizeze reînflorirea totală a amintirilor şi psihicului lui Caird. Vocile strămoşilor lui, pe care şi-i crease singur, puteau să vorbească din când în când. Ei îl aruncau undeva departe de destinul spre care se îndrepta, la fel cum făcea şi faţa acelui copil. Ei îl transformau într-o parabolă auto-distorsionantă, într-o traiectorie întortocheată. Pe curba minţii lui se aflau unde sinusoidale intercalate cu unde

dreptunghiulare. Vocile produceau nişte fulgere psihice care, la rândul lor, produceau impulsuri de energie şi căderi. Putea spune că degetele lui nu erau întotdeauna la comanda reostatului lui mental. Degetele altora încercau să pună mâna pe el.

Oftă, întrebându-se în acelaşi timp dacă acel oftat era numai al lui. Nu ştia cât de atent sau nu îl supravegheau ceilalţi şi nici ce gânduri şi acţiuni îi aparţineau numai lui Duncan.

Totuşi, se simţi bine când coborî în camera principală şi Snick îl salută spunându-i „Jeff”. Acel nume părea primul pas spre recâştigarea identităţii lui originare. Era ca şi cum într-o cameră întunecată uşa se deschisese puţin, lăsând să intre o rază firavă de lumină. Dispoziţia i se îmbunătăţi mult când văzu noile benzi afişate pe ecrane pentru pasageri. Unele dintre acestea erau canale pentru ştirile publice. Unele erau benzi făcute de departamentul organic numai pentru ochii autorităţilor superioare.

Canalele de ştiri erau din treizeci şi ceva de metropole din întreaga lume şi din mai multe zile. Deşi susţineau poziţia guvernului şi erau cenzurate, arătau totuşi că peste tot erau nelinişti şi agitaţii considerabile. Caird observă însă că unele dintre demonstraţiile populare erau pentru sprijinirea guvernului şi că existaseră câteva incidente în care acestea fuseseră atacate de protestatari. Nu era

surprins. Mulţi cetăţeni nici nu vroiau să se gândească să renunţe la sistemul zilelor. Ideea îi neliniştea provocându-le teamă şi furie.

Benzile organicilor arătau mult mai multe demonstraţii decât cele de pe canalele de ştiri. Unele dintre ele erau prelegeri ţinute de ofiţeri organici de grad înalt, despre cum trebuiau controlate aceste demonstraţii şi cum trebuiau trataţi conducătorii lor. Totodată, ele oferea statistici referitoare la numărul demonstranţilor şi probabilităţi calculate pe computer ale succesului guvernului în înăbuşirea lor. Ceea ce-l interesa cel mai mult pe Caird era numărul estimat al cetăţenilor care fabricau şi foloseau ilegal elixirul de încetinire a îmbătrânirii. Calcularea acestui număr se baza pe numărul de furturi şi atacuri la laboratoarele biochimice şi al arestărilor de oameni care vindeau elixirul. Vânzare nu era un cuvânt corect. Comercianţii schimbau elixirul pe daruri cumpărate pe cardurile de identitate ale cumpărătorilor. În unele cazuri nu existaseră nici aceste schimburi. Deţinătorii elixirului îl ofereau pur şi simplu.

Capitolul 22

La 10:32, grupul de cincisprezece oameni decolă de la fermă într-o navă aeriană mare. Se îndreptară spre nord-vest, spre Armada Field, aflat la 200 kilometri depărtare. Cerul era foarte înnorat, deşi existau câteva spărturi prin care se vedeau stele strălucind slab, în ceaţă. Nava, pilotată pe comandă automată, zbura în viteză la nivelul vârfurilor copacilor, înălţându-se peste dealuri şi coborând în văi. Luminile de navigaţie erau stinse. Drumul din faţă era cercetat în infraroşu şi radar.

Pasagerii erau tăcuţi, protejaţi de vânt de cupolă, dar neprotejaţi de uraganul gândurilor, de îndoieli şi tensiune. Vocile lor interioare erau puternice.

La 10:53, luminile reflectate de pe cer deveniră mai puternice. Nava ţâşni peste coama unui deal şi Armada Field apăru pe câmpia de dedesubt. Se întindea ca un octopod strălucitor. Turnuri de apă, turnuri de control, lansatoare de rachete şi de reactoare se înălţau peste tot. În jurul aeroportului imens nu exista nici un gard. De ce să fie aşa ceva, când nu existau inamici împotriva cărora să fie apărat? Nu mai existaseră războaie de peste două mii de ob-ani, iar senzorii ar fi detectat

orice pătrundere neautorizată a unei fiinţe mai mari de un hârciog.

Simmons nu le dăduse nici un detaliu despre cum aveau să folosească aeroportul. Nu explicase procedurile folosite pentru traversarea câmpului şi transportarea grupului de acolo la Zürich. Caird presupuse că ordinele fuseseră transmise prin date introduse în băncile departamentului organic. Acestea puteau fi chiar legitime, deşi scopul nedeclarat al lui Simmons nu era în nici un caz aşa.

Un ecran din faţa pilotului se aprinse. Acesta spuse ceva pe voce scăzută în microfonul căştii. Opri comanda automată şi îndreptă nava spre câmpul de aterizare. Nava încetini şi se aşeză într-un spaţiu de parcare marcat. Longeroanele atinseră pavajul cu capetele lor rotunde şi spongioase. Cupola se retrase. Uşile laterale se deschiseră. Pasagerii începură să coboare. Fiecare dintre ei avea pe umăr un sac destul de plin.

Afară îi aşteptau doi oameni. Unul dintre ei era o femeie înaltă, în uniformă de poliţist şi cu o mantie lungă şi verde. Ea şi Simmons schimbară câteva cuvinte, în timp ce ceilalţi intrară în clădire. În cameră mai erau doar trei persoane, funcţionarii de zbor. Vocile lor răsunau sec în camera uriaşă.

Simmons se duse să vorbească cu ei. Ceilalţi din grup, după ce îşi puseră sacii mari pe podea, se aşezară, începură să se învârtă într-o

parte şi în cealaltă, sau se duseră în camera de odihnă.

Privind prin fereastra mare de pe lateralul clădirii, Caird văzu încă un avion aterizând. Din el coborâră doi bărbaţi şi două femei. Cu mult înainte ca ei să intre în clădire, cu rucsacii înălţându-se mult deasupra capului, Duncan îi recunoscu pe doi dintre ei: Barry şi Donna Cloyd. Fiecare avea într-o mână o cutie mare.

Duncan fu la fel de surprins şi bucuros ca şi cum ar fi dat pe neaşteptate peste nişte prieteni vechi. Donna îşi aşeză zâmbind cutia pe podea şi alergă spre el. Îl îmbrăţişă pe Caird şi îl sărută pe obraz, apoi încercă să o cuprindă cu braţele pe Snick. Snick zâmbea, dar se feri de îmbrăţişare şi se înclină în faţa Donnei.

— Ce naiba, Thea, spuse aceasta. Nu mai fi aşa rece!

Barry îşi pusese şi el cutia pe podea. Îl îmbrăţişă pe Caird şi o prinse pe Snick înainte ca ea să-l poată respinge. Aşa că tot ce putea să mai facă era să accepte, cu cât mai multă graţie.

Înainte ca Duncan să le poată pune întrebări, Simmons anunţă că urmau să plece. Îi conduse afară din cameră, apoi pe un hol larg, cu tavan înalt şi într-o altă cameră mare. La capătul unei rampe ce ducea la o uşă erau un bărbat şi o femeie în uniforme de piloţi. Aceştia îi salutară şi îi conduseră printr-un spaţiu îngust, printr-un burduf şi ajunseră într-

un avion mare. Zece minute mai târziu, nava se retrase cu spatele de lângă pod, întoarse silenţios, cu excepţia scrâşnetelor fuzelajului – care era foarte flexibil – şi apoi înaintară pe o rampă, spre catapultă. După ce toată lumea avu centurile de siguranţă puse şi scaunele lăsate suficient de mult pe spate – pasagerii erau aproape întinşi la orizontală – se auzi bâzâitul de avertizare. Vocea pilotului şef le spuse să se pregătească de decolare. Se auzi din nou soneria. Lumini portocalii începură să clipească pe pereţi şi ecrane. Pilotul începu numărătoarea inversă. La zero, pasagerii fură împinşi în spate, în spătarele pufoase. Sângele lor se repezi spre partea inferioară a corpului. Caird fu gata să leşine. Se simţea aproape imponderabil. Era un sentiment fals, psihologic. Motoarele Gernhardt erau pornite şi nava începu să se înalţe, ridicată şi aruncată înainte de interacţiunea echipamentului magnetic al avionului cu câmpul Pământului. Un minut mai târziu, porniră reactoarele. Fuzelajul tremura şi continuă să facă aşa aproape până la capătul zborului.

Când ajunseră la altitudinea de 20 000 de metri, se auzi iar soneria. Luminile clipiră din nou. Pilotul şef spuse că-şi puteau ridica scaunele. Dar nu puteau să-şi slăbească sau să-şi scoată centurile de siguranţă.

Pasagerii erau cufundaţi în gânduri, făcându-şi griji pentru viitorul apropiat, întrebându-se

dacă totul avea să meargă atât de bine cum prezisese Simmons. Fiecare proiecta o duzină de scenarii posibile, toate pesimiste. Cel puţin asta presupuse Caird că făcea fiecare. El aşa făcea. Nu ştia ce se întâmpla în mintea indescifrabilă a lui Snick. Probabil imagini în care era încolţită şi trebuia să-şi croiască drum trăgând în inamici, viziuni fericite pentru ea. Probabil că era singura de la bord pe care o bucura perspectiva unui conflict cu autorităţile. Simmons avea poate şi el imagini luminoase ale succesului, dar acestea nu erau scenele sângeroase ale lui Snick.

Nava se zdruncină când reactoarele porniră în marşarier, încetinind-o. Zece minute mai târziu, motoarele cu reacţie se opriră şi generatoarele Gernhardt preluară comanda. Pasagerilor li se permise să se ridice, să se întindă şi să facă câţiva paşi. Câteva minute mai târziu trecură iar la locurile lor. Scaunele erau acum ridicate complet, dar fură nevoiţi să-şi prindă din nou centurile. Când traversară valea Linth-ului, dincolo de munţi, era luni, 11:35, a.m. Cerul era senin, iar temperatura la sol în oraş era de 22 de grade Celsius. Lacul Zürich sclipea albastru şi era plin de culoare datorită pânzelor albe, roşii, verzi şi albastre. Caird văzuse benzi în care apăreau delfinii de apă dulce care trăiau în lac. Strămoşii lor fuseseră aduşi acolo cu o mie de ob-ani în urmă. Erau recunoscuţi ca fiinţe conştiente şi

aveau aceleaşi drepturi civile ca şi oamenii, numai că nu li se permitea să voteze. Totuşi, şeful lor, care reprezenta consiliul delfinilor, trata cu un reprezentant al Departamentului Interfeţei Non-umane. Existau şapte reprezentanţi umani, câte unul pentru fiecare zi, căci delfinii nu erau obligaţi să adere la organizarea pe zile a vieţii.

Oraşul era localizat încă la capătul nord-vestic al lacului. Nu avea suburbii. Restul malului lacului era un parc public supravegheat de rangeri. Exact la marginea oraşului era un turn rotund, verde în totalitate, cu multe ferestre, înalt de opt etaje şi cu un diametru de doi kilometri şi jumătate. În partea de sus avea o structură gigantică tip pagodă, care avea în vârf un glob rotativ al Pământului. Acesta se mişca sincronizat cu rotaţia planetei pe propria axă. În interiorul clădirii erau birouri şi apartamente ale administraţiilor din fiecare zi a statului Elveţia şi ale guvernului mondial. Totodată mai cuprindea toate magazinele, restaurantele şi facilităţile de transport necesare locatarilor. Partea oraşului din exteriorul turnului era formată din clădiri mici cu birouri şi apartamente, nici una mai mare de trei etaje, şi case de locuit. Acestea erau faimoasele case rotunde cu acoperişuri înclinate pe care Caird le văzuse în multe benzi educative. Coşurile decorative de pe ambele părţi şi ferestrele care semănau atât de mult

cu nişte ochi deasupra unor guri îi aminteau de ilustraţiile lui Neill, ale caselor din Oz.

Afacerea Oraşului ne-turn Zürich era în principal turismul. Sute de mii de oameni mergeau acolo în fiecare an. Cea mai mare atracţie, în afară de turul turnului, era corpul stonat al lui Sin Tzu, fiul lui Wang Shen, fondatorul Erei Noi. Acesta stătea pe un piedestal, într-un parc aflat aproape de marginea lacului.

Capitolul 23

Terenul de aterizare era la cincisprezece kilometri de oraş şi spre interior, faţă de lac. O parte a muntelui fusese dezintegrată ca să i se facă loc. Lângă terenul de aterizare era staţia terminus a căii ferate, unde erau coborâţi turiştii, stonaţi sau nestonaţi. Cei stonaţi erau duşi în depozit, ca să-şi aştepte ziua de reanimare. Cei nestonaţi mergeau în oraş cu autobuze. Terenul de aterizare efectiv era rezervat în principal pentru aeronave guvernamentale. Nava ateriză lângă o clădire mare şi rotundă, făcută din stâncă verde artificială, sclipitoare. Cum toate cardurile de identitate şi planul de zbor fuseseră cercetate, pasagerii coborâră la sol fără alte întrebări. În lobby se aflau o mulţime de oameni, majoritatea în uniforme ale diverselor departamente, toţi vorbind între ei cu animaţie.

Caird şi ceilalţi se aşezară la un rând din capătul îndepărtat al camerei şi îşi introduseră cardurile de identitate în fante. Personalul Biroului de Turism urmărea afişajele pe ecran, dar nu părea foarte preocupat de activitatea sa.

Procedura decurgea rapid. Nici unul dintre cei din grupul lui Simmons nu fu nevoit să-şi

plaseze degetul mare pe placă, pentru ca să i se compare amprenta digitală cu cea de pe cardul afişat. Cardul şi gradul fiecăruia aveau destulă greutate ca procedurile normale să fie eliminate.

Ofiţerii TB le făcură semn să treacă şi grupul îl urmă pe colonelul Simmons. Ieşiră pe partea cealaltă a clădirii, unde îi aştepta un autobuz închiriat pentru grupul lor. Maşina porni silenţios şi încet şi în scurt timp intră în traficul de pe autostrada principală spre Zürich. Nu erau atâtea maşini cât se aşteptase Caird, dar benzile pentru biciclete de la marginea drumului erau pline.

Autobuzul ieşi de pe autostradă pe o rampă şi intră pe un drum lateral. Acesta merse pe un drum şerpuit prin parc, până când ajunse la o parcare din apropierea unui spaţiu deschis întins. În centrul acestui spaţiu era un piedestal de bronz pe care se afla corpul gorgonizat al lui Sin Tzu. În zonă erau bănci pentru oameni şi multe gherete, la care erau vândute floricele, sandvişuri, îngheţată, orgasm şi băuturi. La scurt timp după ce pasagerii coborâseră din autobuz, sosi un alt vehicul. Din acesta coborî o echipă de televiziune. Caird ştia că aceasta fusese chemată de Simmons, prin canale ştiute numai de acesta. Faptul că alături de echipă nu se afla şi inevitabilul ofiţer organic demonstra capacitatea de previziune a lui Simmons. Reprezentanţii presei primiseră

ordin să se afle acolo, de la o autoritate aparent legală.

Trebuia să-l admire pe Simmons. Colonelul era gata să-şi vâre capul în gura leului, deşi era foarte probabil să fie muşcat. L'audace, toujours l'audace.

Totodată Simmons era gata să rişte şi capetele altor oameni. Acest lucru nu putea fi evitat. Oare el, Caird, ar fi făcut acelaşi lucru cu ceilalţi, dacă ar fi apărut ocazia? Bineînţeles că da.

Şefa echipei de televiziune, o brunetă înaltă şi zveltă, vorbea cu Simmons. În timpul schimbului de cuvinte intens, bruneta părea nedumerită şi supărată. În cele din urmă, după alte câteva cuvinte ale lui Simmons, pe care Caird nu reuşi să le audă, ea aprobă din cap. Se întoarse la echipa ei şi le vorbi oamenilor. Aceştia îşi ridicară sprâncenele a mirare, iar unii dintre ei părură gata să protesteze, dar îi urmară cu toţii pe Simmons şi grupul lui spre centrul parcului. Turiştii şi cei din jur se apropiară şi ei, ştiind că urma să se întâmple ceva, dar fără să ştie ce anume. Printre ei erau mulţi copii. Mai mulţi adulţi aveau camere de filmat. Ei urmau să înregistreze întâmplările. Poliţiştii, când aveau să sosească, urmau să încerce să confişte camerele de filmat, dar probabil că nu aveau cum să reuşească decât arestând pe toată lumea. Oricum, nu puteau şterge memoria privitorilor. Aveau să încerce

să-i împiedice să vorbească despre ceea ce văzuseră. Unii aveau să fie suficient de speriaţi ca să tacă. Alţii însă aveau să vorbească tocmai pentru că li se interzisese.

Cele două grupuri se opriră când Simmons ajunse în faţa corpului lui Sun Tzu. Oamenii de la televiziune, fiecare având în mână câte o cameră de filmat mică, se împrăştiară ca să prindă acţiunea din toate unghiurile. Trei dintre ei împiedicară mulţimea să intre în zona din jurul monumentului. Acela ar fi trebuit să fie un pământ sacru, deşi nimeni nu ştia de ce. Privitorii, bine condiţionaţi să asculte ordinele celor de la televiziune, rămaseră afară din câmpul vizual al camerelor. Ei observau, dar în acelaşi timp participau la un ritual. Care reprezenta totuşi un mister. Astfel, era ca un fel de ceremonie religioasă al cărei adevărat înţeles nu era cunoscut de public, dar care tocmai prin asta devenea mai interesantă.

Sin Tzu, stonat pentru eternitate sau pentru suficient timp ca să poată fi considerat o eternitate, stătea pe un piedestal înalt de bronz. Era îmbrăcat în roba verde, de asemenea stonată, a Consilierului Mondial Suprem, un titlu pe care nu-l mai purtase nimeni după el. Privea spre exterior, cu spatele la oraş, ochii lui deschişi îndreptându-se spre munţii de dincolo de lac. Trăsăturile lui erau „pur” mongole, foarte rar văzute în prezent, din cauza hibridizării intensive încurajată de

guvern. Dar un bunic fusese scoţian. O bunică fusese punjabi. Capul şi mâinile lui dezgolite erau pictate cu culori vii, pentru acoperirea cenuşiului corpurilor stonate. Părul tuns scurt era negru, ochii la fel, pielea aurie. Una din mâinile lui, întinsă, ţinea în palmă un glob mare, reprezentând Pământul, iar pe una din părţile acestuia erau scrise cuvintele: PAX. Pe toate cele patru feţe ale piedestalului erau plăci de bronz, pe care era scris numai numele lui, cu caractere engleze, loglan şi chinezeşti.

Nişte emiţătoare ultrasonice, plasate sub cele patru colţuri ale piedestalului, îi împiedicau pe porumbei să se aşeze pe el.

Simmons se uită la Sin Tzu pentru o clipă şi apoi se întoarse cu spatele. Poate că îşi spunea că într-o zi el avea să aibă acelaşi rang. Corpul gorgonizat al lui Simmons avea să stea pe un piedestal, în timp ce turiştii se învârteau şi exclamau în jurul lui, mâncând floricele şi prăjituri, iar muzica avea să se audă, ca şi acum, de undeva din depărtare.

Caird, în timp ce îl privea şi el pe Sin Tzu, îşi deschisese sacul de umăr, plasat acum pe pavaj, aproape de baza piedestalului. Ceilalţi membri ai grupului făcură acelaşi lucru. El scoase ceva ce semăna cu o frânghie foarte lungă, dar era de fapt un lanţ din metal stonat, acoperit cu un material maroniu, pentru protecţia împotriva răcelii zalelor. La un capăt al lanţului era ataşată o curea foarte subţire

din acelaşi metal izolat. Caird îşi puse cureaua în jurul taliei şi o strânse până simţi durere. Apoi împinse un capăt al curelei prin cataramă şi învârti cadranul micuţ de deasupra încuietorii.

Acum, cureaua putea fi desfăcută numai de o persoană care cunoştea combinaţia.

Apoi, mişcându-se rapid, aruncă celălalt capăt al lanţului peste partea de sus a piedestalului. Cineva de pe cealaltă parte prinse lanţul, îl trecu peste piedestal şi Caird îl aruncă din nou în sus. Apoi îi ajută pe ceilalţi să-şi lege lanţurile în jurul picioarelor lui Sin Tzu. În două minute, toate lanţurile fuseseră strânse în jurul gleznelor lui Sin Tzu, capetele libere fuseseră introduse în încuietorile cu cifru ale curelelor, iar cadranele de la fiecare încuietoare fuseseră rotite.

Întregul grup era acum legat de corpul fondatorului Erei Noi.

Camerele de filmat ale echipei de televiziune şi ale spectatorilor înregistrau fiecare mişcare.

Simmons plasase pe unii dintre oamenii lui în mijlocul mulţimii. Aceştia filmau cu camere miniaturale în formă de nasturi sau ornamente.

Simmons se întoarse cu faţa spre turn şi strigă:

— Atenţiune, cetăţeni! Atenţiune, cetăţeni! Sunt colonelul Kieth Alan Simmons din Departamentul Organic de Marţi al statului Los

Angeles, Organul Ministerial Nord-American! Această femeie – zise el arătând spre Snick – este fugara şi presupus vinovata Panthea Pao Snick! Iar acest om este tot un fugar şi un presupus criminal! I-aţi văzut faţa şi datele biografice pe ecran de multe ori. El este Jefferson Cervantes Caird!

Se opri pentru o clipă. Din depărtare se apropia vuietul unor sirene. Erau vehiculele de suprafaţă ale organicilor, care veneau în viteză, fiind mai aproape decât indica nivelul sunetului, pentru că vântul bătea dinspre lac spre continent. Din turn coborau nave aeriene, cu luminile lor portocalii aprinse. O duzină de alte nave se apropiau dinspre secţiile oraşului.

— Ştiţi cum guvernul, Consilierii Mondiali şi toată clica lor de funcţionari v-au minţit! urlă Simmons. V-au manipulat, cetăţeni, pentru a-şi atinge propriile interese! Aţi văzut mesajele lui Caird, în care era expus complotul de a vi se ascunde elixirul de încetinire a îmbătrânirii, care este totuşi folosit pentru oficialii de rang mare, pentru ca ei să poate trăi de şapte ori mai mult decât voi, cetăţenii înşelaţi ai aşa-zisului Commonwealth al Pământului!

Prima aeronavă care ajunsese ateriză la marginea ariei pavate din jurul corpului lui Sin Tzu. În ea erau şase organici, cu armele în mâini.

Caird se simţea foarte incitat, dar şi foarte rece. Oare pielea lui era la fel de palidă ca a

celorlalţi din grup, cu excepţia lui Simmons, care era roşu la faţă?

O altă navă era gata să atingă pământul în cealaltă parte a cercului.

Câţiva spectatori începură să se îndepărteze. Ceilalţi păreau incapabili să se desprindă de ceea ce ştiau că în curând avea să devină centrul unor mari tulburări. Cei cu camere de filmat continuară să înregistreze.

— Ne-am legat cu lanţuri de Sin Tzu şi vom rămâne aici până când ne vor satisface cererile şi cauza noastră, de fapt, cauza voastră! strigă Simmons. O facem ca semn de protest împotriva fraudei, corupţiei şi activităţilor ilegale ale guvernului! O facem, deşi ştim că vom fi arestaţi! Vrem ca acest eveniment să fie public, ca întreaga lume să aibă ocazia să îl vadă! Cerem ca opinia publică să urmărească îndeaproape procesul şi să protesteze, dacă guvernul ne va ignora drepturile...

Un general organic, splendid într-o uniformă verde deschis, cu şnur auriu, epoleţi şi o cască cu pene, se îndreptă spre Caird. Pe faţa lui lungă şi îngustă se citea furie, iar pielea lui era mai palidă decât a celor înlănţuiţi. Arma cu protoni din mâna lui era îndreptată spre Simmons.

— Colonele Simmons, te arestez în numele Commonwealth-ului şi a Consiliului Mondial! Vei coborî de acolo şi vei înceta acest discurs subversiv! Voi, ceilalţi, spuse el, fluturându-şi

mâna liberă, sunteţi arestaţi sub aceleaşi acuzaţii: conspiraţie pentru subminarea guvernului, spargere de zi, fugă pentru evitarea arestării, opunere la arestare, sabotaj, diseminare de date false ilegale şi subversive, incitare la revoltă, declaraţii inflamatorii şi false la adresa autorităţii, uz ilegal al băncilor de date, introducere de date false în bănci şi...

Se opri ca să îşi tragă respiraţia şi totodată ca să sublinieze acea ultimă acuzaţie:

— Crimă!

Caird observă că omul nu menţionase oprirea curentului în LA. Dar el sau alţii aveau să ajungă şi la asta.

Alte două aeronave atinseră pământul. Erau prezente cel puţin douăzeci de vehicule organice şi mai veneau şi altele. Copoii cereau deja cetăţenilor care aveau camere de filmat să le predea autorităţilor.

Simmons nu-i dădu nici o atenţie generalului şi continuă să-şi repete mesajele. Dar acum totuşi, vocile puternice ale organicilor şi ale cetăţenilor îmbrânciţi începuseră să-i acopere glasul. Un fotograf curajos din primul rând continua să facă poze. Nici un poliţist nu ajunsese încă la el. Apoi se opri, scoase din aparat filmul, o sferă mică, şi îl băgă în buzunar. Lăsă aparatul să cadă, se întoarse şi intră în mulţimea gălăgioasă şi agitată.

Generalul organic urlă, cu faţa roşie ca focul:

— Opreşte-te din vorbit!

Simmons se opri din discurs ca să spună, la fel de tare:

— Nu mi-ai citit drepturile!

— Organicilor nu li se citesc drepturile! ţipă generalul. Ei le cunosc!

— Noi nu suntem organici! spuse Caird. Şi nici nouă nu ne-aţi citit drepturile!

— Linişte! Cer linişte! strigă generalul şi apăsă butonul armei cu protoni.

Din vârf ţâşni o lumină violetă foarte subţire, care atinse bărbia lui Simmons. Acesta se dădu în spate, împleticindu-se, şi lovi baza piedestalului, după care se prăbuşi, inconştient, peste acesta.

— Brutalitate a organicilor! urlă Caird. Cetăţeni, declar că colonelul Simmons v-a spus adevărul! Mai mult, eu pot completa datele prezentate de el! Vă voi spune multe dintre nelegiuirile comise de guvern, toate împotriva drepturilor şi bunăstării voastre!

Generalul îndreptă arma spre Caird şi apăsă pe trăgaci.

Capitolul 24

Caird se trezi cu o durere de cap şi în bărbie, şi în plus cu o durere surdă a tuturor muşchilor. Durerea nu era continuă. Pulsa, ca un semnal dreptunghiular. Stătea întins pe spate, pe o masă tare, cu capul pe o pernă subţire. Un mecanism de scanare, al cărui capăt rotund şi alb semăna cu ochiul lui Dumnezeu – un Dumnezeu destul de cretin – se mişca într-o parte şi în cealaltă pe deasupra lui. Poliţiştii stăteau în jurul mesei, supraveghindu-i pe el şi pe doctoriţa în uniformă alb-roşie. Unul dintre ei era generalul care trăsese în el. Singurul civil care mai era prezent în afară de doctoriţă era un bărbat scund şi solid, de vreo şaizeci de sub-ani, cu cel mai mare nas pe care-l văzuse Caird vreodată.

Doctoriţa spuse:

— Te doare capul.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Îi făcu o injecţie în partea superioară a braţului drept gol. Durerea se retrase în câteva secunde, ca nivelul mării în timpul refluxului.

Ridică braţele şi apoi îşi pipăi încheieturile mâinilor. Centura şi lanţurile dispăruseră. Nu puteau fi tăiate cu o rază cu maseri sau protoni, ceea ce însemna că folosiseră un

scaner de frecvenţă, ca să determine combinaţia încuietorilor.

Bineînţeles, pereţii înregistrau tot ce se întâmpla în cameră, iar cei trei poliţişti foloseau camere de filmat.

Omul cu nas mare îşi făcu loc printre ceilalţi până lângă masă. El luă mâna lui Caird între mâinile lui mari şi reci şi spuse:

— Eu sunt avocatul tău, cetăţene Caird. Nels Lupescu Bearss, de la firma Shin, Nguma şi Bearss, şi sunt un avocat destul de scump. Dar m-am oferit voluntar ca să te reprezint, fără să-ţi cer nici un credit. Consiliul Mondial m-a acceptat ca reprezentant al tău, ceea ce era şi cazul să facă, la naiba.

Vocea lui era adâncă, rezonantă şi curgătoare.

— Mulţumesc, spuse Caird. Ce e cu ceilalţi?

— Fiecare dintre ei are câte un avocat.

— Sunt buni cu toţii?

Bearss lăsă mâna lui Caird. Zâmbi cu amărăciune, ridică din umeri şi zise:

— Ei...

Doctoriţa se uita la afişajul de pe unul din pereţii-ecran. Pe acesta apăreau indicaţiile maşinii care se mişca pe deasupra lui Caird.

— Poate fi dus în celulă acum, zise ea.

— Nu te oboseşti nici măcar să mă întrebi cum mă simt? întrebă Caird.

Doctoriţa păru surprinsă. Arătă spre ecran şi zise:

— De ce?

Bearss îşi ridică nasul şi se uită la ea în lungul lui.

— Chiar aşa, de ce? Nu e nevoie de interes personal aici, nu, nici un pic compasiune sau bunătate. Lasă maşina să vorbească! Iar atunci când a vorbit, spusele ei reprezintă cuvântul divin! Nu cumva Dumnezeu are vreo conexiune desprinsă, vreo defecţiune? Lui Dumnezeu îi pasă? Dumnezeu trimite tunetele de pe Muntele Sinai prin intermediul unui ecran?

Faţa doctoriţei deveni roşie.

— A fost verificat de două ori, zise ea.

— Gata cu prostiile! spuse tare generalul. Duceţi-l în celulă!

— Am dreptul să discut cu avocatul meu, zise Caird.

— Toate drepturile tale vor fi respectate cu stricteţe!

Doi poliţişti îl prinseră de umeri pe Caird şi îl ridicară în şezut. Când ajunse în picioare, el constată că, deşi durerea dispăruse, era slăbit. Cu toate acestea, spuse:

— Pot să merg fără ajutor.

Râse încet şi adăugă:

— Şi nu sunt într-o stare în care să pot fugi. Din nou.

Bearss porni imediat în spatele lui Caird. Grupul merse pe hol, trecând pe mai multe uşi închise. Caird ştia că pereţii-ecran monitorizau

totul, pe hol. Nu avea să scape de ochii camerelor de filmat nici măcar o secundă, cu excepţia timpului petrecut în baie. Şi nu era sigur că nu va fi observat şi acolo. Existau şi multe alte mijloace prin care ceilalţi să se asigure că el nu scăpa, dar asta nu conta. Nu venise acolo ca să încerce apoi să fugă.

— Cetăţene Bearss, zise Caird peste umăr. Tu eşti avocatul meu pentru azi? Ştii cine va fi avocatul meu mâine?

— Eu sunt. Am primit un paşaport temporal din cauza gravităţii presupuselor tale crime. La fel şi avocaţii colegilor tăi.

— Va fi o experienţă nouă pentru tine, zise Caird. Să trăieşti în fiecare zi.

— Abia aştept.

Grupul se opri aproape de capătul holului. Un căpitan ieşi în faţa grupului şi spuse un cuvânt de cod al uşii. Caird nu reuşi să audă cuvântul. Uşa se retrase în dreapta, într-o nişă a peretelui. Caird intră într-o cameră mare, simţindu-se foarte obosit. Pereţii băii erau formaţi de nişte pereţi falşi dintr-un colţ, deschişi în partea de sus. În cameră mai era mobila sărăcăcioasă obişnuită a celulelor prizonierilor, inclusiv echipamentul de exerciţii fizice, dar nu era nici un cilindru de stonare. Generalul vorbi despre asta pentru telespectatorii TV, spunând că în acest caz nu era folosită practica de stonare a prizonierului, cu excepţia anumitor intervale. Prizonierul

urma să aibă privilegiul de a-şi consulta avocatul de câte ori dorea, noapte sau zi. Generalul arătă apoi că prizonierul avea acces la toate cele şaptezeci de canale, inclusiv la cele de ştiri. Legea cerea ca prizonierul să le poată vedea, dacă dorea. În timp ce generalul vorbea, Caird se aşeză pe un scaun. Apoi, generalul i se adresă direct prizonierului:

— Cetăţene Jefferson Cervantes Caird, prizonier cu numărul ISB-NN-9462-X, ai vreo plângere referitoare la arestarea ta sau la tratamentul aplicat în închisoare, până acum?

— Da, spuse Caird. Nu era necesar şi a fost o acţiune brutală să mă doborâţi cu o rază de protoni.

— A fost o procedură necesară, prevăzută în WCIC-6, ca să poţi fi adus în stare de inconştienţă, zise generalul. Poţi să-ţi prezinţi plângerile avocatului şi ele vor fi prezentate unui tribunal, la momentul potrivit.

Generalul ieşi, urmat de toţi ceilalţi, cu excepţia lui Bearss. Uşa se închise. Avocatul se prinse cu mâna de nasul lui mare şi îl strânse de câteva ori. Poate că încerca să-şi pompeze curaj şi încredere din el, prin vreun traseu spre creier, îşi spuse Caird.

— Nu avem mult timp. Procesul tău începe mâine, ob-mâine, adică, la prânz. S-ar putea să se termine până la ora cinci, în aceeaşi seară. Aşa s-ar întâmpla, dacă ar fi un proces obişnuit. S-ar putea ca autorităţile să vrea să

tragă de el pe durata tuturor celor şapte zile. Bineînţeles, s-ar putea şi să dorească să termine rapid şi în celelalte zile să arate benzile procesului, pe diverse canale. Dar eu cred că barosanii vor să-şi facă idee de reacţia publicului, înainte să te condamne. Ai stârnit o adevărată furtună, prietene.

Chicoti şi adăugă:

— Nu am mai văzut nimic asemănător, în toată istoria modernă.

— Vorbeşti ca şi cum verdictul ar fi deja dat.

— Oh, vei fi găsit vinovat, fără îndoială. O să mă lupt din răsputeri împotriva acestui verdict, şi sunt bun la asta, foarte bun. Dar dovezile...

Se încruntă şi îşi strânse din nou nasul. Oare spera să constate că era mai mic decât ultima dată? Sau încerca în mod inconştient să-l micşoreze? Sau îi plăcea să atragă atenţia asupra lui? Era mândru de el, în stilul lui Cyrano de Bergerac?

Se trase în faţă, trăgând şi scaunul cu el.

— Avocatul acuzării m-a informat asupra unor chestiuni pe care este legal obligată să le dezvăluie. Ea spune că guvernul este foarte hotărât ca procesul să nu fie transformat într-un forum public. Acuzaţii nu vor avea ocazia să ţină nici un fel de discurs. Nu vei putea acuza guvernul de fraudă, corupţie sau conspiraţie împotriva poporului. Ţi se va permite doar să te declari vinovat sau nevinovat în cazul anumitor acuzaţii. Tu şi colegii tăi sunteţi

indiscutabil vinovaţi în aceste cazuri şi veţi fi găsiţi vinovaţi. Tu şi Snick, de exemplu, veţi fi acuzaţi de introducerea de date false şi de spargerea zilei. Veţi fi acuzaţi şi de atac împotriva centralelor de energie din LA şi a centralelor termice, precum şi pentru cauzarea de neplăceri, deranj şi suferinţă cetăţenilor din Los Angeles şi California de Sud. Motivele pentru care aţi comis aceste fărădelegi nu vor fi amintite în timpul procesului.

— Nu poţi face nimic în privinţa faptului că suntem reduşi la tăcere? întrebă Caird.

— Oh, voi obiecta şi voi face apel! Dar nu voi ajunge nicăieri. Judecătorii mă vor informa că motivele infracţiunilor tale sunt irelevante pentru procesul legal. Motivele sunt relevante numai pentru terapia pe care ţi-o vor administra terapeuţii din instituţia de reabilitare.

— Atunci sentinţa este deja hotărâtă?

— Şi anume că nu vei fi condamnat imediat la gorgonizare. Nu mi s-a spus dacă doctorii te vor găsi sau nu de nereabilitat. Teoretic, rezultatele terapiei nu vor fi cunoscute decât după ce îţi va fi aplicată. S-ar putea spune că guvernul nu consideră necesar să te stoneze şi că vrea să lase viitorul să se ocupe de tine. Asta înseamnă că, dacă sunt inventate tehnici terapeutice care să te poată vindeca, atunci...

— Ştiu asta, îl întrerupse Caird. Dar cum rămâne cu mesajele TV pe care le-am trimis,

prin care am acuzat guvernul că minte oamenii, prin care am anunţat fraudele ce sunt comise? Dacă nu se aduce vorba de ele, publicul se va întreba de ce.

Bearss îşi pompă nasul şi îl privi gânditor. Indiferent ce se întâmpla în capul lui, era clar că el considera că era dureros.

— Mesajele nu vor fi incluse în acuzare. Dar guvernul are de gând să lămurească această problemă. Nu ai de unde să ştii asta, dar a fost dată deja o declaraţie pe canalele de ştiri. O poţi vedea în reluare, dacă vrei. Guvernul pretinde că abia a descoperit adevărul despre consilierul mondial Ananda, născut Gilbert Ching Immerman. Întreaga poveste sordidă şi murdară – acestea sunt exact cuvintele guvernului – a fost dezvăluită. Conexiunile şi activităţile tale ca membru al immerilor au fost de asemenea dezvăluite. Dar nu vei fi acuzat de nimic din toate acestea. Astfel, orice mărturie pe care ai vrea să o faci şi care ar putea face rău guvernului nu va fi făcută publică.

— Şi aşa se duce de râpă planul lui Simmons, zise Caird. Dar ce vor face cu FII-ul? În problema asta, publicul nu se va da bătut fără o luptă zdravănă.

— Guvernul a recunoscut că a fost o greşeală în această privinţă. S-a descoperit că FII-ul este exact ceea ce ai spus tu. În consecinţă, va fi administrat oricărui cetăţean

îl va cere. Poţi paria că nu o să refuze nimeni. Mulţi cetăţeni sunt iritaţi de faptul că nu l-au primit când erau mai tineri, şi pentru asta îi acuză pe immeri. Am înţeles – procurorul mi-a spus-o – că ai pierdut mult din simpatia publicului din cauza faptului că ai făcut parte din această conspiraţie elitistă care a ascuns FII-ul publicului.

— A existat un motiv bun pentru asta, spuse Caird.

— Încearcă să spui asta celor care se simt înşelaţi. Mă poţi include şi pe mine printre ei. Durata mea de viaţă va fi mărită, dar ar fi fost şi mai mare, dacă aş fi primit FII-ul când aveam douăzeci şi unu de ani.

— Dacă astea sunt sentimentele tale, poate că nu ar trebui să fii avocatul meu.

— Sunt un profesionist, zise Bearss. Oricum, nu vei fi acuzat pentru ascunderea existenţei FII-ului şi interzicerea folosirii lui pentru binele comun. Aşa că nu am legătură cu acest element al cazului. Publicul este cel care te va condamna pentru asta, nu guvernul.

— Atunci, revoluţia este o cauză pierdută?

Bearss zâmbi, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere să răspundă.

— Nu, nu este. Tu ai pornit ceva care s-ar putea să-şi fi pierdut impulsul, în anumite privinţe. Dar oamenii sunt totuşi agitaţi. Consiliul a recunoscut deja că populaţia lumii este, aşa cum ai pretins tu, de numai două

miliarde, nu de zece miliarde. Şeful Biroului de Date ale Populaţiei şi o parte dintre oamenii lui aflaţi în poziţii înalte au fost acuzaţi de conspiraţie în scopul înşelării guvernului şi a poporului cu date false.

— Pentru Dumnezeu! spuse Caird. Lucrurile au mers repede!

— Mult mai repede decât ar fi trebuit, ţinând cont de încetineala obişnuită a evenimentelor, spuse Bearss, zâmbind viclean. Evident, este...

— O înscenare! îl întrerupse Caird.

Bearss păru puţin deranjat că fusese întrerupt.

— Ce pot face eu? continuă Caird. Dacă acuz guvernul de asta, voi fi pus sub acuzaţie în timp ce, teoretic, dau în judecată guvernul. Nu voi reuşi să dovedesc nimic şi voi ajunge la reabilitare.

Bearss ridică din umeri.

— Eu sunt un cinic. Toţi avocaţii sunt cinici. Nu practicarea dreptului m-a făcut cinic, aşa m-am născut. Numai cinicii intră în avocatură.

După o scurtă tăcere, Caird spuse:

— Guvernul – sau poate numai Ananda – i-au făcut o înscenare lui Snick, pentru ca să o oblige să-şi ţină gura şi ca să acopere frauda guvernului. Bineînţeles, nu se va discuta despre asta în timpul procesului ei.

— Dacă insistă să vorbească despre asta în ciuda ordinelor tribunalului, va fi dusă înapoi în celula ei.

— Dar publicul va vedea întregul proces. Vor auzi obiecţiile ei iniţiale.

— Numai câteva cuvinte. Sunetul va fi oprit şi publicul nu va auzi mai mult de începutul protestelor ei. Asta este legal, căci curtea va hotărî că declaraţiile ei sunt irelevante. Va fi luată de acolo şi ţinută în camera ei până când va accepta să vorbească numai despre ceea ce tribunalul consideră drept relevant. Dacă refuză, procesul va continua fără ea. Va avea dreptul să privească procesul la televizor, dar nu i se va permite să depună mărturie.

— Ceilalţi? Simmons? Familia Cloyd?

— La fel. Acuzaţi de conspiraţie pentru subminarea guvernului şi fugă ilegală de la Los Angeles la Zürich. Apropo, filmul cu legarea cu lanţuri a conspiratorilor de monumentul lui Sin Tzu a fost rulat în toată lumea. Guvernul a permis asta. O mişcare inteligentă. Se ştia că publicul îl va vedea oricum ilegal şi s-a dorit evitarea acuzaţiilor de suprimare a libertăţii cuvântului şi vizionării.

Caird clătină din cap, a mirare.

— S-a renunţat la acuzaţiile de crimă?

— Guvernul nu are nevoie de ele ca să vă condamne. Totodată, se teme că nu va reuşi să împiedice apariţia unor dovezi care să arate că nici ei nu sunt inocenţi. Crima este cea mai gravă acuzaţie din cărţi şi poate fi destul de dificil de declarat irelevanţa, în acest caz.

— Mă sfătuieşti să-mi recunosc de la început vinovăţia?

Capitolul 25

— Hm, începu calm Bearss. Cazul tău este unic şi neobişnuit de dificil. Adică, dificil pentru guvern. Capacitatea ta de a rezista la DA este bine-cunoscută. Se spune că poţi minţi sub efectul drogului chiar dacă eşti inconştient.

— Adevărat, spuse Caird.

— Curtea ştie că acest lucru a fost stabilit, dar va trebui să fii supus din nou la DA, ca să se stabilească dacă nu ţi-ai pierdut această capacitate. Eu voi insista, ca drept al tău, ca la test să particip şi eu şi câţiva oameni de ştiinţă despre care ştiu, sau mai bine zis cred, că sunt obiectivi. Testul va fi filmat, desigur. Asta e problema guvernului. Ca să dovedească că minţi, va trebui să-ţi pună întrebări despre anumite probleme. Acestea sunt evenimente cunoscute de guvern. De exemplu, faptul că ai atacat centralele energetice. Tu vei recunoaşte asta. Nu are sens să minţi în această privinţă. Vei mai fi întrebat dacă s-au întâmplat anumite lucruri care nu s-au întâmplat. Vei nega că acestea s-au întâmplat. Nu vei fi întrebat nimic despre evenimente care s-au întâmplat personalităţilor tale anterioare. Repetarea testului DA va dovedi că nu-ţi aminteşti despre acestea. Adică, nimic semnificativ sau important din punct de vedere legal. Nu îţi vor

pune întrebări despre nici o altă perioadă a vieţii tale cu excepţia celei de după evadarea ta din instituţia Manhattan. Acea perioadă de timp ulterioară creării acelei identităţi a ta la care te gândeşti sub numele de Duncan.

Bearss îşi trase scaunul mai aproape. Nasul lui era la numai câţiva centimetri de al lui Caird. Zâmbetul lui părea o semilună.

— Până acum, raportul sub interogarea cu DA a reprezentat întotdeauna baza condamnării. Dacă DA-ul arată că prizonierul e inocent, tribunalul va decide automat nevinovăţia lui şi îl va elibera. Dacă DA-ul arată că prizonierul este vinovat, este decretat contrariul. Dar, pentru prima dată, este acuzată o persoană care îşi poate nega vina, chiar dacă este vinovată. Eu voi prezenta acest aspect tribunalului şi ei ştiu că voi face asta. Cred că lucrează chiar acum la această problemă. Voi insista că acest caz al tău este fără precedent. În consecinţă, vor trebui create noi precedente şi acestea vor deveni lege. Cazul tău va fi amânat până când se vor stabili aceste legi.

— Asta mă va ajuta cu ceva, pe termen lung? întrebă Caird. Nu va trebui să se revină la vechiul sistem de judecată cu ajutorul juriului? Să se decidă pe baza probelor?

— Ba da, aşa vor face. Dar în final nu va conta. Nu există nici o îndoială că ai furat nava organică şi ai distrus centralele energetice.

Judecătorii vor încerca să declare că faptul că ţi-ai recunoscut vina sub efectul DA este suficient. Vor considera această recunoaştere suficientă ca să conducă procesul foarte repede şi sub efectul legii actuale. Dar eu voi insista că tu ai capacitatea să minţi sub DA. Faptul că ai recunoscut distrugerea nu va mai avea atunci nici o relevanţă asupra vinovăţiei sau inocenţei tale. În consecinţă, va avea loc un proces, chiar dacă toată lumea ştie că eşti vinovat.

— O să-ţi spun un secret, dacă îl vei comunica şi avocaţilor care-i apără pe Snick, Simmons şi pe ceilalţi.

Bearss şovăi, îşi înălţă capul, făcu ochii mari şi se strâmbă. Apoi, spuse:

— În regulă. Promit.

— Nu sunt singurul care poate minţi sub efectul da. Capacitatea mea este naturală. Dar Simmons, Snick, toţi cei din proces – au fost injectaţi cu anti-DA.

Bearss se ridică de pe scaun, ca şi cum brusc ar fi devenit imponderabil.

— Cum?

— Noi toţi am fost injectaţi, spuse Caird. Şi acest anti-DA este distribuit prin OMC şi Dumnezeu ştie câte alte organizaţii.

Bearss începu să se învârtă într-o parte şi în cealaltă, cu mâna la nas.

— Blackstone să ne apere!

— Cine?

— Blackstone a fost un jurist englez antic. Nu contează. Dumnezeule! Îţi dai seama care sunt implicaţiile? Bineînţeles că îţi dai seama! Va fi necesar să fiţi judecaţi cu toţii conform regulilor vechi ale procesului cu juraţi, sau oricum de un grup de judecători. Şi acest anti-DA va ajunge la cunoştinţa publicului într-o zi. Oamenii îl vor cere, şi îl vor primi, legal sau nu. Gândeşte-te ce se va întâmpla cu sistemul nostru juridic!

Deşi era surprins de veşti, nu părea deranjat. Caird îi înţelegea reacţia. Această perspectivă avea să aducă mai mult de lucru avocaţilor şi să conducă la o cerere de mai mulţi avocaţi.

— Ştii, vei fi un martir, spuse Bearss, frecându-şi mâinile. Dar te poţi consola cu ideea că ai început o revoluţie. În cele din urmă, sistemul Noii Ere va trebui abolit. FII-ul va produce schimbări esenţiale pe plan social, psihologic şi al populaţiei. Anti-DA-ul va modifica considerabil sistemul nostru legal şi justiţiar. Pot întrevedea o mulţime de schimbări, dar vor fi mai multe, pe care nimeni nu le poate prezice. Nici măcar blestematele lor de computere.

— Nu e cine ştie ce consolare, spuse Caird. Să ştii că ai cauzat vremuri interesante, nu te scuteşte de mâhnirea că nu poţi lua parte la distracţie.

— Întotdeauna trebuie să vedem partea bună a lucrurilor, spuse Bearss, aşezându-se din nou. În concluzie, cred că ar trebui să pledezi nevinovăţia. Să-i facem să muncească puţin şi să amâne condamnarea. Nu eşti de acord?

— Bine, nevinovat va fi, zise Caird.

— Stabilitatea ta mentală, dacă îmi permiţi să folosesc acest termen, va fi prezentată tribunalului, pentru a fi luată în consideraţie. Asta ar trebui să ducă la o sentinţă mai moderată.

— Nu, spuse Caird. Asta ar fi o eschivare, o trădare a tuturor principiilor pentru care am luptat. Îţi interzic să foloseşti această scuză.

— Foarte bine, deşi părerea mea este să renunţi la orice speranţă de a scăpa uşor. Oricum, vei merge într-o unitate de reabilitare. Raţionamentul guvernului este că, dacă eşti anti-social, atunci trebuie să fii psihopat sau măcar extrem de nevrotic. Cum guvernul hotărăşte dacă recomandarea unui doctor ca un pacient să fie eliberat ca sănătos sau nu trebuie urmată...

Ridică mâinile, cu palmele în sus.

— S-ar putea să stai acolo mult, foarte mult timp. S-ar putea chiar să fii declarat incurabil şi atunci vei fi gorgonizat.

— S-ar putea. Ştii ce mă doare cu adevărat? Eu am devenit voluntar immer. Dar Snick, ea îşi făcea doar meseria, şi totuşi a suferit din

cauza asta. Numai un nevolnic ar fi acceptat nedreptatea, iar ea nu este în nici un caz aşa ceva. Bineînţeles că a devenit o proscrisă! Tu nu ai fi făcut la fel?

Bearss îşi pipăi repede capătul bombat al nasului, ca şi cum tocmai ar fi descoperit o excrescenţă ciudată.

— E posibil ca tribunalul să ia asta în considerare, dacă are cât de cât conştiinţă. Dar asta doar dacă judecătorii cunosc circumstanţele pedepsirii ilegale a lui Snick. E probabil ca lor să nu le fi fost adusă la cunoştinţă această informaţie. Iar în tribunal nu va fi deloc adusă în discuţie.

— Dacă voi fi vreodată liber, îmi voi face un ţel în viaţă din a mă asigura că toată lumea va afla adevărul despre ea, într-un fel sau altul. Va fi reabilitată!

— Eşti într-o continuă agitaţie, spuse Bearss. Dar atunci când vei intra iar în necazuri, să mă angajezi pe mine. Te admir, deşi asta nu înseamnă că aprob tot ce ai făcut.

Se opri din mers.

— Am căzut de acord asupra modului în care vei pleda?

— Nu e nevoie să mai întrebi.

— Ne vedem mâine, la tribunal.

Avocatul spuse un cuvânt de cod spre perete. Se aprinse un ecran fără imagine.

— Am terminat discuţia, zise el. Acum îi puteţi administra DA clientului meu.

Se întoarse apoi spre Caird şi spuse:

— Vor veni să înceapă interogatoriul peste numai câteva secunde. Este doar o formalitate, ca să valideze...

— Ştiu. Te-am auzit de prima dată, spuse Caird.

— Eu voi asista la procedură, ca să te protejez împotriva oricărei şmecherii. Vor fi prezenţi şi doi doctori presupuşi obiectivi.

— Nu uita ce mi-ai promis.

Intrară generalul, trei ofiţeri, doi doctori şi specialistul în DA. Duncan se întinse pe canapea, aşa cum i se ordonase. Specialistul, o femeie între două vârste, pulverizã DA spre faţa lui. Duncan căzu în neştiinţă cu răspunsurile pregătite. Orice întrebări pe care nu le recapitulase în minte nu contau. Conştientul lui prelua ideea, nu ştia cum, şi răspundea ca şi cum el ar fi fost treaz.

De data aceasta, mintea lui nu era la fel de goală ca şi cum ar fi fost stonat. Visa.

Ştia că visa. Mai ştia şi că făcea ceva ce nu se gândise să facă şi nici nu vroia să facă.

Ceva, un anume ceva prelua controlul. Era incapabil să-l oprească. El, care avusese un autocontrol deplin asupra lui, cu excepţia acelui unic moment, în Manhattan, era guvernat acum de o entitate sau o parte rebelă a propriului eu.

Îi plăcea sau nu, şi era sigur că nu-i plăcea, începuse să creeze o nouă personalitate.

Se luptă cu dungile puternice care-l învăluiau, ca şi cum ar fi fost o muscă prinsă în plasa unui păianjen.

O lumină violet, palidă, apăru la marginea nopţii din interior, deşi de fapt nu exista nici o margine. Era un răsărit fără soare, asta dacă nu considera creierul lui drept soare. Lumina se extinse încet spre exterior – şi în acelaşi timp în interior – până când întunericul deveni violet, cu excepţia unui bloc neregulat, întunecat ca bazaltul în centrul care nu era centru. Dar marginile câmpului deveniră agitate. Erau pulsaţii ale unui violet puţin mai întunecat, şi sclipeau în formă de conuri, pătrate şi dinţi de fierăstrău. Ştia foarte vag că ele reprezentau cealaltă personalitate, care încerca să pătrundă. Acesta era momentul în care încerca în mod conştient să creeze o nouă personalitate, momentul celei mai mari forţe a lui, şi în acelaşi timp al slăbiciunii lui.

Voci slabe veneau de sus, de acolo de unde nu exista nici un sus. Le recunoscu, în ciuda slăbiciunii lor. Originalii Caird, Tingle, Dunski, Repp, Ohm, Zurvan şi Isharashvili. Ultimul care vorbi era Duncan. Nu putea să audă ce spuneau, dar le înţelegea tonurile. Erau pline de furie, frustrare, cereau să li se permită să trăiască pe de-a întregul şi să deţină controlul corpului şi minţii lui. Asta era imposibil. Unul singur putea să aibă controlul deplin al acelei case de carne şi oase născută drept Caird.

În clipa aceea se gândi: Trebuie să-i ucid pe toţi.

Din lucrul negru din centru începu să curgă culoare – violet – şi el începu să se micşoreze. Se topea, în timp ce câmpul violet din jurul lui devenea mai întunecat şi formele de la margini se umflau, iar vocile erau tot mai puternice. Se încordă să împingă înapoi formele ameninţătoare. Singura voce ale cărei cuvinte le putea înţelege era a lui Duncan. Parţial Duncan, de fapt. Aceasta era bătălia principală. Fu cuprins de panică. Realiză că dacă nu câştiga acea bătălie, era posibil să fi pierdut pentru totdeauna. Ceilalţi ştiau cumva că el era într-o situaţie foarte precară şi că acum era foarte fragil şi deschis?

Strânse mental din dinţi. O voce neauzită, şi totuşi puternică, făcu câmpul violet să tremure. Formele de la margini, care creşteau în continuare, fură aruncate în spate, comprimate, ca şi cum ar fi fost călcate de un picior, apoi începură să se învârtă şi fură îndesate sub marginea viziunii care nu era o viziune.

Categoric, vocea nu era a lui Dumnezeu, dar semăna cu vocea care bubuise de pe Muntele Sinai asupra înfricoşatului Moise. Era ceva ce nu admitea rostirea prostiilor. Era – oricine ar fi devenit el – vocea unui vulcan în plină erupţie.

Marginile continua să sclipească. Formele se îndepărtau. Din ele pornea întunericul, iar

sclipirile nu mai erau de la violet acum, ci de la întunericul care înainta încet spre exterior – şi spre interior. Lucrul negru din centru se scurgea, ca o lumânare ce ardea cu ţâşniri de non-lumină.

Pierdea lupta cu sine însuşi.

Un gând ca o fantomă pluti pe coridorul unui castel vechi, o prezenţă invizibilă dar prezentă, care traversă violetul.

Mai avea puţin timp.

Asta nu însemna acelaşi lucru ca atunci când era în contact deplin cu lumea exterioară. Timpul era un concept foarte greu de înţeles acolo. Totuşi, trecea filtrat şi îl atingea în treacăt, ca aripile unui fluture pe faţa unui om adormit. Atingerea şi reziduul moale al aripii fluturelui rămas în urmă nu-l trezi la conştientizarea timpului. Trezi în el un vis într-un vis dintr-un vis. Ideea de timp era îndepărtată în mod repetat din realitatea exterioară.

Trebuia să facă asta. Nu vroia să o facă.

Dar o făcea.

O făcea...

Imaginea din centru, neagră ca inima unei pietre, dar moale precum chitul, încetase să se mai micşoreze. Petele de întuneric se învârteau acum în jurul violetului – ca nişte fire de praf în ochi – şi erau aruncate înapoi în bloc. În el ardea un foc negru. Forma –

personalitatea – ascunsă în acel monolit fără margini începea să iasă la suprafaţă.

O faţă traversă atât câmpul negru, cât şi blocul violet. Era acea faţă care îi mai apăruse fulgerător şi înainte. Faţa copilului. El, când era mic.

Dispăru, lăsând în urmă numai valuri. Era ca un cronon într-o cameră de vapori, numai că acea faţă, spre deosebire de particula undei temporale, putea fi văzută direct.

Ignorând efectele ce scădeau încet, o cortină mişcată de vânt, dar încă fluturând, imaginea lui Baker No Wiley se formă din acea masă. Arăta exact ca el, ca toţi ceilalţi.

Baker No Wiley? Nu mai auzise niciodată acel nume.

Se umfla. Era ca un balon, care se întindea, blocând toată lumina violetă. Când avea să împingă acea lumină afară, fără să mai rămână nici o urmă din ea, el avea să fie acolo.

Iar celălalt el, Caird, avea să dispară.

Acesta era actul cel mai dur şi mai dureros. Să se predea.

Strigă violent: Nu! Nu! Nu!

Era contorsionat şi sfâşiat de durere.

Dar el – toate personalităţile lui – nu puteau îndura durerea şi pierderea, deşi cantitatea de toleranţă era diferită. Când îl crease pe Duncan, probabil că se gândise doar la acea necesitate. Duncan avea o voinţă de fier, era dur, dur, dur. Totuşi...

Acum era mai rău ca oricând. Atunci fusese conectat, printr-o reţea oricât de slabă, cu... cu cine?

Lumina violet dispăruse şi acum singurul lucru pe care putea să-l vadă în faţa lui era corpul gol şi maroniu-deschis al lui Baker No Wiley. Căzu cu el prin spaţiul fără luminozitate, învârtindu-se şi rotindu-se la nesfârşit. Centrul dispăruse, ca concept. Nu avea nici o axă, şi totuşi se învârtea în acelaşi timp în jurul tuturor celor trei axe.

Întunericul îl presa din toate părţile.

Era o lumină în care vocea lui stridentă era aproape vizibilă.

— Nu! Nu! Nu te cunosc! Nu te vreau!

Apoi, nimic. Era piatră, omul care văzuse Meduza, şi nu avea mai multă conştiinţă decât piatra.

Capitolul 26

— Ai văzut toate înregistrările cunoscute despre viaţa ta de până acum, Jeff, spuse femeia psihiatru. Nu au produs nici cea mai slabă amintire a vreuneia dintre personalităţile tale anterioare?

— Absolut nimic, spuse el.

Se gândea la el însuşi ca la Baker No Wiley. Dar cum toţi cei de la centrul de reabilitare insistau să i se adreseze după numele lui originar, Jefferson Caird, răspundea la acest nume.

Stătea pe un scaun semi-rabatabil. Deasupra lui, maşina detectoare se mişca în faţă şi în spate pe şinele ei. Frecvenţele ei, sonică, electromagnetică şi laser, testau partea superioară, frontală şi posterioară a capului lui, precum şi pielea goală de pe picioare şi piept. Psihiatrul, doctor Arlene Go-Ling Bruschino, stătea în faţa lui. Privirea ei trecea rapid de la faţa lui la ecranul de monitorizare de pe perete şi înapoi. În partea superioară a peretelui din spatele ei era un ecran pe care erau înregistrate şi expresiile lui. Acestea erau introduse într-o reţea şi erau analizate de computer. Lângă ecranul din spatele lui era un altul, pe care erau înregistrate interpretarea

mişcărilor lui faciale şi schimbările de frecvenţă ale vocii.

Maşinăria de deasupra mai avea şi un detector de miros, care analiza moleculele ce se ridicau de pe corpul lui. Computerul era atent la orice schimbare ce ar fi putut arăta că el se temea sau minţea. Foloseau toate acestea, deşi dovedise că putea trece voit într-o stare de amnezie psihologică şi să-şi facă propriul corp să emită particulele unui om ce se temea şi minţea. Le putea porni sau opri aproape la fel de rapid ca şi cum ar fi apăsat pe un comutator. Asta o impresionase pe Bruschino, dar psihiatrul nu reuşea să înţeleagă de ce era el capabil să o facă. Spunea că el nu ar fi trebuit să-şi amintească cum să o facă.

— Dar este adevărat că nu-mi amintesc nimic din fostele mele personalităţi, Arlene, îi spusese Caird. Şi totodată sunt incapabil să creez una nouă. Am încercat de multe ori de când am venit aici şi nu am reuşit. Dar am reţinut o parte din acele puteri, inclusiv capacitatea de a minţi sub DA.

Acum se aflau în camera mare în care Caird îşi petrecea câteva ore în fiecare marţi. În stânga lui era o fereastră mare, cu vedere spre o pajişte întinsă, ce se termina cu o pantă bruscă. Când întoarse capul, văzu părţi din valea de dedesubt. În cealaltă parte a ei se înălţa versantul abrupt al unui munte, cu pini

la poale, stâncă la mijloc şi zăpadă pe vârf. Nu ştia unde se afla, decât că probabil era un stat din zona temperată superioară sau arctică inferioară. Deşi i se permisese să stea printre ceilalţi pacienţi de la reabilitare, nu reuşise să afle nimic de la ei, referitor la locul în care se aflau. Ca şi el, fuseseră aduşi acolo stonaţi.

Arlene Bruschino era o femeie între două vârste, foarte drăguţă, blondă cu ochi albaştri. Părul ei lung era strâns într-un coc, prin care era trecut un ac de păr argintiu, cu un diamant artificial mare la un capăt. Pandantivul de la gât era o stea cu douăsprezece colţuri, în mijlocul căreia era cardul ei de identitate. Era ascuns de un ornament argintiu în forma unui labirint, în mijlocul căruia se vedea capul unui minotaur, jumătate om, jumătate taur. Oricare dintre cele douăsprezece vârfuri ale ornamentului putea fi introdus într-un aparat de emisie-recepţie, pentru citirea sau introducerea de date pe card.

Bruschino purta o bluză albă transparentă, cu un guler de dantelă înalt, o fustă până la glezne şi sandale. Din cele câteva răspunsuri la numeroasele întrebări pe care i le pusese despre viaţa ei personală, Caird aflase că ea locuia cu doi bărbaţi. Doctoriţa spusese, râzând, că avea suficientă dragoste ca să-i cuprindă pe cei doi bărbaţi şi cei doi copii ai ei, ba chiar şi mai mult de atât.

— Da, şi sâni destul de mari, de asemenea, zisese Caird.

Iar ea izbucnise din nou în râs.

Un capăt al aparatului care se mişca pe deasupra lui Caird era îndreptat spre Arlene. Acesta înregistra schimbările ei neurale şi metabolice pe timpul terapiei. În timpul acestor sesiuni, psihiatrul trebuia să cunoască şi propriile ei reacţii. Dar Bruschino era calmă şi neafectată de frică. Psihiatrul din Manhattan, Arszenti, se temuse că aflase prea multe de la Caird despre activităţile ilegale ale guvernului şi că autorităţile aveau să se descotorosească de ea, după ce termina tratamentul lui Caird. Bineînţeles, Caird nu-şi amintea asta. Dar Arlene, care văzuse benzile cu Caird şi Arszenti, îi povestise despre ele. Nu se reţinea deloc în a-i spune tot ce credea ea că era important. Caird o întrebase ce se întâmplase cu Arszenti. Ea îşi încreţise fruntea şi spusese:

— Nu ştiu. Dar poţi fi sigur că nu a păţit nimic. Altfel, benzile acestea nu mi-ar fi fost date mie.

— Nu sunt sigur de asta, spusese el.

Se uită din nou pe fereastră. Afară începuse vara. Pajiştea era plină de margarete şi alte flori al căror nume nu îl ştia. La marginea ei se plimbau căprioare. Erau nişte creaturi mici, maronii, cu pete albe mari. O pasăre mare şi întunecată, prea departe ca să-şi dea seama dacă era şoim sau vultur, se înălţă, ajutată de

un curent de aer ascendent. Zăpezile de pe vârful muntelui străluceau în soarele după-amiezii târzii. La un moment dat, înainte de venirea acestei perioade calde, zăpezile ajungeau până la jumătatea muntelui. Sau cel puţin aşa îi spusese un alt pacient.

— Nu am nevoie de aparat ca să mă conving că spui adevărul, zise Bruschino. Ceea ce ştii, de altfel.

— Deci, ce facem acum?

— Am trimis un raport prin care atest că acum eşti o altă persoană, care se recomandă drept Baker No Wiley, spuse Arlene. Conform cursului normal al birocraţiei, raportul va fi studiat de un grup de doctori şi organici. S-ar putea chiar să ţi se ceară să fii supus unor examinări de către alţi psihiatri. Dar atunci vei face o serie de teste şi vei fi eliberat. Aceste teste finale vor determina care să fie profesia sau aptitudinile tale şi vei fi trimis într-un loc în care să-ţi iei viaţa de la capăt.

Arlene se aplecă în faţă. Mâna ei trecu peste masa mică dintre ei şi se lăsă uşor peste a lui.

— Problema este că nu semeni deloc cu ceilalţi pacienţi pe care i-a avut vreun centru de reabilitare. Tu pretinzi că acum eşti incapabil să formezi o nouă personalitate. Dar încă poţi minţi atunci când eşti sub efectul DA-ului sau când eşti injectat cu alte droguri. Guvernul nu poate fi sigur că nu vei reveni la

vreuna dintre personalităţile anterioare sau că nu vei crea una nouă.

Oftă, îşi retrase mâna şi continuă:

— Oricum, eu am sugerat să fii tratat ca orice alt pacient de aici. Le-am spus că, după părerea mea, vei fi un cetăţean bun, adăugă, zâmbind. Dar cum nu eşti un candidat adevărat pentru reabilitare, ci doar un copil nou-născut, care ştie să vorbească fluent limba lui maternă, ar trebui să mergi într-un stat vorbitor de engleză. Vei avea o gamă mare de locuri şi climate din care să alegi. Bineînţeles, nu vei putea primi de lucru ca organic şi nu te-aş sfătui să profesezi religia. Nu se plăteşte bine, iar guvernul nu va crede în reabilitarea ta totală, dacă vei fi un credincios.

— Acesta nu reprezintă un element al caracterului meu, zise Caird.

— Ba da, dar este bine îngropat. Ai fost odată preot de stradă – când erai părintele Tom Zurvan. Oricum, poţi să te întorci la colegiu şi să porneşti într-o profesiune nouă. Educaţia ta va fi gratuită.

— Ce rost are să facem speculaţii despre noua mea viaţă, dacă în momentul de faţă nu există nici o siguranţă că voi fi eliberat?

— Eliberat. Asta face ca acest loc să pară o închisoare. Noi preferăm să spunem că ţi se va da drumul.

Caird zâmbi.

— Tu crezi asta?

— Nu este chiar o închisoare. Nu eşti condamnat la un anumit număr de ani. Depinde de tine să ieşi de aici.

— Asta e valabil poate pentru alţii. Nu şi pentru mine.

— Nu-i adevărat. În primul rând, dacă eşti eliberat, vei fi ca un indicator luminos pentru guvern. Te pot folosi drept exemplu al politicii lor umane.

— Fugarul devenit indicator, spuse el.

Ea zâmbi, zicând:

— Îhm!

— Scuze, presupun că ar fi trebuit să elimin acel program deplorabil pentru glume.

Nu avea nici o amintire reală a vieţii lui ca fugar, dar toate benzile pe care le primise îi creaseră o memorie flotantă excelentă. Dorea să coopereze cu societatea, pe care o privea ca pe un eufemism al guvernului. Mai bine zis, era un eufemism, dacă una dintre colocatarele lui, Donna Cloyd, avea dreptate. O vedea din când în când în sala de masă sau în cea de gimnastică. Ea spunea că îl cunoscuse în Los Angeles şi că îl însoţise la Zürich. O credea, căci o văzuse în benzile despre legarea cu lanţuri de monumentul lui Sin Tzu. Dar încă nu era pe deplin reală pentru el. Deşi o putea atinge, o vedea transpirând, o auzea râzând, el o privea mai mult ca pe o simulare TV.

Aceasta era una dintre problemele lui, poate cea mai mare. Nimeni nu era real. Se aştepta

ca oamenii să dispară, în orice clipă. Asta nu se întâmpla niciodată, dar senzaţia era permanent prezentă.

Singura persoană căreia îi dezvăluise acest lucru era Arlene Bruschino. Lucraseră împreună asupra acestei „alienări”, cum o numea ea. Deşi nu o spusese clar, probabil era convinsă că el nu putea fi lăsat să plece până când nu era rezolvată acea „distanţare”. Adică până nu îşi recăpăta senzaţia de consistenţă şi permanenţă a lucrurilor şi oamenilor.

Caird îi spusese că uneori o vedea nu ca pe o femeie foarte frumoasă şi atrăgătoare, ci ca pe un model de atomi. Avea o formă, dar marginile ei erau neclare. Era închisă şi protejată de un câmp electromagnetic care se putea strica în orice clipă. Şi atunci ea s-ar fi dezintegrat şi ar fi devenit un haos luminos.

Asta îl deranja, dar în acelaşi timp era foarte liniştitor. În felul acesta nu se putea apropia de ea, şi de nimeni altcineva. Nu putea fi rănit, pentru că îi privea pe ceilalţi drept nişte simulări ce puteau fi oprite oricând.

Totuşi, care era cauza acestei detaşări? La întrebarea lui, ea îi sugerase că îşi crease de prea multe ori o nouă personalitate.

— La fel ca locul Troiei antice, spusese ea. Ştii ce a fost Troia?

— Îmi amintesc lucrările lui Homer. Asta este ciudat, pentru că nu-mi amintesc în ce personalitate le-am studiat.

— Troia a fost unul dintre numeroasele oraşe construite în acelaşi loc. Primii oameni care au trăit acolo au fost triburile din epoca de piatră. Vestigiile lor au fost acoperite de cele ale ocupanţilor ce le-au urmat. Colibele mici au devenit sate, apoi cetăţi şi oraşe. Fiecare a fost construit deasupra celui anterior. Tu eşti o Troie în carne şi oase. Ai construit o personalitate după alta, deasupra celor dinainte. Numai ultima, ca şi Troia finală, este cea vizibilă, aflată deasupra pământului. Dar toate celelalte există sub această personalitate pe care o numeşti Baker No Wiley.

— Ce vrei să spui? Oraşul final nu a fost influenţat de cele de sub el. Cel puţin, din câte ştiu eu.

— Nici o analogie nu este perfectă. În plus, nu sunt sigură că nu a fost afectat. Există aşa numita influenţă psihică.

— Tu, un om de ştiinţă, crezi în asta?

— Nu pot spune că cred sau nu. Este posibil, deşi nu este dovedit. Totuşi, în cazul tău... Să presupunem că Troia finală, Troia ta, a fost subminată. Are o fundaţie slabă, ce poate fi zdruncinată de un cutremur de pământ, iar tunelurile subterane şi peşterile se vor prăbuşi. Asta face ca efectele cutremurului să fie mai rele decât în alte cazuri. Tu...

— Eu am fost supus unui astfel de cutremur, ca să zicem aşa, în momentul în care s-a născut această nouă personalitate? Observi că

spun „s-a născut”. Simt foarte clar, deşi nu pot explica de ce, că nu eu l-am creat pe Baker No Wiley. Am fost forţat să o fac.

— Cine te-a forţat? Oricum, ai reuşit să creezi un nou eu. Dar ai aplicat un stres şi o tensiune prea mare asupra ta, ca persoană... asupra tuturor persoanelor care ai fost. Ceva a mers prost. Nu ştiu ce, încă. Poate nu o să aflu niciodată.

Se aplecă în faţă şi îl luă de mână. Caird o simţi rece şi moale, dar mult prea uşoară. O văzu plutind. S-ar fi înălţat dacă braţul de care era ataşată nu i-ar fi oferit o greutate suplimentară.

— Te-ai jucat cu realitatea, cu personalitatea ta originară, prea mult şi prea dur. Acum, ai plătit preţul, ai rămas fără credite. Psihicul tău nu vrea să mai aibă prea mult de-a face cu realitatea. Tu nu vrei să ai de-a face cu ea.

— Poate că nu este vorba de realitate, aşa cum o cunoaştem noi, zise Caird. Există mai multe nivele ale realităţii. Eu văd nivelul atomic. Privirea mea pătrunde prin realitatea în care am fost născut, ca să vadă şi să perceapă o altă formă a ei. Una de alt fel.

— Doar nu ne vezi efectiv ca pe un dans al atomilor, spuse ea. Este doar o imagine mentală, nu?

— Cea mai mare parte a timpului. Uneori, văd... există o schimbare, şi ochii mei comută pe o altă stare. Văd sarabanda moleculară

mişcându-se în câmpul ei electromagnetic. Este foarte deconcertant... sau cel puţin era. Te poţi obişnui cu orice, cu aproape orice.

— Cred că nu minţi. De ce ai face-o?

— De ce aş face-o?

Ea îşi luă mâna şi se lăsă pe spate.

— Este posibil să vrei să fii catalogat drept bolnav mental irecuperabil.

— De ce?

— Pentru că nu poţi înfrunta realitatea. Sau poate că ar trebui să reformulez acest clişeu. Nu vrei să ai de-a face cu fiinţele umane. Spune-mi, când te uiţi pe fereastră şi vezi căprioarele, le vezi vreodată ca atomi?

— Nu, zise el încet.

— Te-ai uitat vreodată în oglindă sau la vreo bandă cu tine însuţi şi le-ai văzut ca pe o configuraţie de particule?

— Nu încă.

— Este posibil să simţi, inconştient, că tu eşti configuraţia, nu oamenii pe care-i vezi. Dar inversezi psihologia originară, pentru că nu poţi să suporţi asta, din cine ştie ce motiv. Realizezi o proiecţie. În ceilalţi vezi de fapt o imagine în oglindă a ta. Nu ei sunt atomii. Tu eşti.

El ridică din umeri.

— Posibil.

— Gândeşte-te la asta. Şi mai gândeşte-te de ce primeşti această ipoteză cu atâta calm. Mulţi pacienţi ar fi considerat-o neliniştitoare.

— Asta este firea mea, zise el. Sau cel puţin a acestei personalităţi a mea. Să vadă ambele feţe ale unei afirmaţii. Totuşi, adevărul este unul singur. Toată chestia asta despre existenţa mai multor adevăruri este o prostie. Adevărurile nu au clone.

— Ah! spuse ea, îndreptându-şi spatele. Ce înseamnă asta?

— Ce anume?

— Că adevărurile nu au clone.

— Nu ştiu, sincer. Mi-a ieşit din gură fără să gândesc. Dar ceea ce am spus trebuie să fie adevărat, spuse el şi râse. Sau poate ceea ce am spus era o clonă a adevărului, şi atunci mă înşel. Însă asta e o prostie, nu?

— O prostie?

El se simţi puţin neliniştit. Ştia că atunci când un pacient spunea că afirmaţia lui era o prostie, se apropia prea mult de ceva ce vroia să evite. Cel puţin aşa îi spusese Bruschino, iar el citise acelaşi comentariu pe una din benzile de psihiatrie transmise în camera lui de la bibliotecă.

— Dacă înseamnă ceva, nu am nici cea mai mică idee ce, zise.

Ea trecu brusc la un alt subiect. Sau poate era legat de cel dinainte într-un mod pe care doar ea îl vedea, iar el nu.

Bruschino îşi împreună mâinile şi le apăsă pe piept. Arăta ca şi cum ar fi prins adevărul, sau

o urmă a adevărului, o pasăre rară pe care vroia să o încălzească la pieptul ei.

— Aşa cum ştii, am studiat benzile făcute de doctor Arszenti, când te trata în Manhattan. În acelaşi timp...

— O parte dintre benzile pe care le-a făcut. Mă îndoiesc că ţi le-au dat pe toate. Guvernul...

— Te rog să nu mă întrerupi. În acelaşi timp, am primit şi benzile făcute de psihiatrul care te-a tratat începând de la vârsta de trei ani şi până la şase ani. Erai un copil foarte timid, aproape patologic de timid, conform rapoartelor, deşi mie mi se pare că era o judecată prea severă. Apoi, dintr-o dată, aproape peste noapte, ai devenit un copil foarte sociabil, agresiv şi prietenos. Asta s-a întâmplat la cinci...

— M-ai lăsat să văd benzile. Nu mi-au trezit nici o amintire. Era ca şi cum aş fi privit un străin.

— Au stârnit ceva, zise Bruschino. Detectorii au arătat asta. Dar tu ţi-ai înăbuşit reacţia. Oricum, psihiatrul din copilăria ta a fost foarte nedumerit de acea schimbare. Un alt psihiatru a făcut o continuare a studiului, când aveai douăzeci şi doi de ani, la scurt timp după moartea părinţilor tăi. El te-a raportat ca fiind mai curajos şi mai agresiv decât tipul cetăţeanului mediu. Dar doctorului care te-a examinat atunci când ai candidat la Academia organică i-a plăcut asta.

Ochii ei, care fuseseră îndreptaţi spre ecranul din spatele lui, se întoarseră acum spre faţa lui Caird.

— Nici o reacţie perceptibilă, zise ea. Dar cred că reacţionezi, acolo, undeva, în adâncuri.

Se uită din nou la afişajul digital de pe peretele din spatele lui.

— Am depăşit cu cinci minute timpul nostru.

Se ridicară amândoi.

— Trebuie să fie greu să tratezi un pacient care nu are copilărie. Şi încă şi mai greu dacă nu are o viaţă de adult pe care să şi-o amintească, deşi nu este un amnezic real.

— Nu am mai avut niciodată un caz mai greu, spuse ea. Sunt recunoscătoare pentru asta. Din punctul meu de vedere, nu există cazuri plictisitoare. Dar unele sunt puţin iritante, iar majoritatea sunt obişnuite. Dar tu eşti unic. Nu sunt sigură...

— De ce această ezitare, Arlene? întrebă el.

— S-ar putea să fii un mutant mental.

— Asta însemnând că nu ai precedente conform cărora să mă tratezi?

— Poate. Nu. Ai dreptate. Nu am. Asta te transformă într-o provocare fantastică şi...

— Cazul meu te va face faimoasă.

Ea râse şi zise:

— Mărturisesc că mă gândesc la asta. Dar nu este un gând care să-mi dicteze acţiunile. Nu, principalul este că tu eşti unic şi foarte

imprevizibil. Nu poţi fi clasificat drept schizofrenic. Efectiv, nu ştiu cum să te clasific.

— Ce-ai zice de „total dat peste cap”.

Ea râdea încă, atunci când el ieşi din cameră.

Lui Caird nu-i venea să râdă. Imediat ce uşa se închise în spatele lui, soarele, râsul, lumina radiată de ea dispărură şi el rămase încercuit de întuneric. Leviatanul îl înghiţise. Prins în stomacul lui întunecat şi opresiv, el era remodelat de acizii de acolo.

Capitolul 27

O revoluţie politică, conform benzii-dicţionar, reprezintă o răsturnare a unui guvern, a unei forme de guvernământ sau a unui sistem social, acesta fiind înlocuit de un altul.

Guvernul Federaţiei Pământului nu fusese răsturnat şi nici forma lui nu se schimbase.

Caird văzuse tot ce îi putea fi pus la dispoziţie despre „revoluţie”. Deşi ştirile TV şi benzile documentare arătau doar o parte mică a „neliniştitor”, din ele reieşea clar că cel puţin o minoritate destul de mare a cetăţenilor lumii protestase şi încă protesta activ împotriva guvernului. Dacă la televizor erau arătate un număr de petiţii, demonstraţii în masă, revolte şi desene cu vopsea pe străzi, asta însemna ca existau alte o mie pe care nu le arătau. Dar Guvernul reuşise să iasă din furtună, deşi încă nu ajunsese într-un port sigur. Alte furtuni continuau să fiarbă la orizont.

Tot din benzile acelea aflase soarta celor cu care se presupunea că fusese implicat îndeaproape în crimele lui. Caird nu avusese nici un proces din cauza căderii lui psihice profunde şi progresive, cum o numiseră reporterii. Cu ceilalţi presupuşi conspiratori se rezolvase rapid, deşi nu atât de expeditiv cât se aşteptaseră judecătorii. Descoperirea că

acuzaţii fuseseră injectaţi cu anti-DA forţase o schimbare a procedurilor legale. Cu toate acestea, probele covârşitoare existente împotriva lor avuseseră ca rezultat condamnarea. Ca şi el, ei se aflau în instituţii şi, în cazul în care se decidea că reabilitarea lor era imposibilă, aveau să fie uciși sau stonaţi.

Toţi îi erau necunoscuţi, nereuşind să trezească nici o tresărire de recunoaştere. Totuşi, una dintre femei – despre care i se spusese că fusese partenera lui cea mai apropiată în fărădelegi – trezi în sufletul şi în vintrele lui un sentiment foarte apropiat de afecţiune. Era Panthea Pao Snick, o femeie scundă, de numai 1,70 metri înălţime, zveltă, dar cu un piept plin, cu piele măslinie, ochi căprui şi păr negru şi lucios ca al unei foci. Chiar şi numai părul ei tuns scurt, băieţeşte, era atrăgător. Oasele feţei ei erau fine.

Atunci când se uita la ea, putea crede că era singura persoană care reprezenta mai mult de o simulare, de un dans al atomilor.

Îi spuse asta lui Broschino.

— S-ar putea să fi fost iubita ta, îi zise ea. Dar, indiferent dacă a fost sau nu, se pare că tu ai fost îndrăgostit de ea.

— Aş vrea să fie transferată aici. Am senzaţia că mi-ar fi de ajutor să fiu cu ea.

— S-ar putea să nu fie de ajutor terapiei ei. Oricum, nu poate fi transferată, mai ales

ţinând cont de ce amestec periculos aţi reprezentat voi doi.

Apoi adăugă:

— Este prima dată când pari dezamăgit. E o reacţie slabă, dar există.

Câteva sub-zile mai târziu, Caird descoperi că putea să simtă şi mânie. Manifestarea ei exterioară nu fusese însă acea explozie de furie pe care o văzuse la alţii. Totuşi, era un sentiment suficient de puternic, ca să-i facă plăcere că simţea acea supărare. Tocmai se aşezase lângă Donna Cloyd, în sala de mese, şi începuse să-şi mănânce salata. Ea întorsese capul spre el şi spusese:

— Ştii, Jeff, am fost foarte furioasă pe tine. Şi foarte dezamăgită. Am crezut, şi încă o cred, că ai fost un trădător. Pur şi simplu nu puteam...

— Trădător? Ce vrei să spui? Pe cine am trădat? Pe tine?

— Da. Ai ales calea de scăpare a laşului. Ai devenit în mod deliberat o persoană nouă, astfel încât guvernul să nu te poată judeca pentru toate crimele tale. Ne-ai abandonat în voia sorţii. Nu aş fi crezut niciodată aşa ceva despre tine. Nu părea ceva potrivit cu caracterul tău. Dar, până la urmă, care este caracterul tău?

— Îmi pare rău că simţi aşa, zise el. Dar nu ştiu despre ce vorbeşti! Nu am de unde să ştiu ceva despre asta şi nu ştiu de ce ai aceste

sentimente! În plus, nu cred că am făcut-o în mod deliberat. A fost... un fel de cădere nervoasă. Nu am avut nici o putere asupra ei!

Ea se strâmbă.

— Dacă nu-ţi poţi aminti nimic, cum poţi spune că nu ai făcut-o intenţionat? Îmi venea să te ucid, atât eram de furioasă! Acum totuşi, m-am întrebat singură cum pot fi furioasă pe tine, atunci când tu nu eşti tu? Răspunsul este că, oricum, sunt dezgustată şi furioasă pe tine!

— Chiar crezi că sunt... că am fost... un laş, un trădător?

— Ce altă explicaţie există pentru ce ai făcut?

— Nu ştiu. Dar am această senzaţie că nu am avut nici un control asupra schimbării. Nu o pot dovedi. Dar aşa simt.

Pe obrajii ei începură să curgă lacrimi, din cine ştie ce motiv. Femeia se ridică, îl sărută rapid pe gură şi plecă. Caird o privi până dispăru după colţul de la capătul sălii, simţindu-se năucit, ca şi cum ar fi pierdut ceva ce nu putea defini. Apoi venise acea mânie, deşi nici nu ştia de ce era furios. Senzaţia că Donna fusese nedreaptă cu el? Avea să ducă o viaţă foarte mohorâtă, dacă nu îşi recăpăta intensitatea emoţiilor despre care doctor Arlene Bruschino îl asigurase că erau normale şi de dorit. Ea îi spusese că fără ele era doar o fantomă ce bântuia pe coridoarele umanităţii. Deşi aşa cum era acum nu putea fi rănit

emoţional, nici nu se putea bucura de viaţă. La fel de bine ar fi putut să fie mort. Nici chiar aşa, îl corectase ea. Atâta timp cât era în viaţă, putea spera că într-o zi îşi va putea recăpăta pe deplin omenia, cu încărcătura ei de plictiseală, durere şi încântare.

— Atunci când te-ai schimbat prin propriile puteri, aşa cum ai făcut atunci când te-ai transformat în Baker No Wiley, te-ai autodistrus psihic.

— Trebuie să-ţi spun mereu că sunt sigur că nu am făcut asta în mod deliberat?

— O parte a ta a vrut-o. Totuşi, ca să folosesc o altă analogie, mâna baronului Frankestein a tremurat, sau calculele au fost greşite. Rezultatul: un monstru.

De ce o personalitate atât de ştearsă, de palidă? se gândi Caird. În loc să devină un fluture, se scufundase înapoi în cocon, se metamorfozase din nou în larvă.

Elixirul de încetinire a îmbătrânirii avea să-i crească de şapte ori durata de viaţă. Asta însemna că putea trăi în plus trei sute cincizeci de ani – sau poate mai mult. Vroia el să existe – nu putea folosi cuvintele „să trăiască” – atât de mult timp într-o astfel de stare fantomatică?

Apoi îşi spuse că nu avea să trăiască atât de mult decât dacă autorităţile erau convinse că era vindecat şi că putea fi eliberat. Nu avea să i se acorde prea mult timp pentru asta. Dacă nu reuşea, urma să fie stonat.

În acest timp în care trăia, dacă nu reuşea să învingă şi să iasă din starea lui actuală, avea să se afle nu pe Pământ, în Rai sau în Iad, ci în acea ne-lume pe care anticii o numeau „pragul”. Simţi o tentativă de fior. Traversa un deşert şi nu se putea întoarce înapoi, pentru că nu exista nici un loc în care să se întoarcă. Era un deşert plat şi dur, fără oaze cunoscute, fără puţuri şi chiar şi fără miraje. Fără miraje, până acum. Un miraj fizic era apariţia iluzorie a unui obiect îndepărtat, produs prin curbarea razelor de lumină în straturile de aer de densitate variabilă. Ceea ce se afla departe părea aproape. Oare mirajele mentale reprezentau exact contrariul? Oare ceea ce era aproape părea să fie departe?

Cuvântul Miraj apăru ca o cometă din cerurile întunecate şi nesfârşite ale minţii lui.

Pentru moment uită de asta. Alarma peretelui ecran îi atrase atenţia ca să se ducă în curtea de exerciţii fizice. Dar înainte să ajungă acolo, Miraj apăru iar din acea cutie a Pandorei care era memoria lui. Nu ştia unde învăţase înţelesul acelui cuvânt sau de ce. Dar exista acolo. Miraj. Urcarea lui Mahomed la cer. Ce legătură avea asta cu mirajul? Nici una, îşi spuse, cu excepţia pronunţiei identice. Era doar unul din acele jocuri de cuvinte pe care subconştientul lui trişor le aruncase în faţa conştientului.

Oare era numai asta? Un trişor nu face niciodată nimic la întâmplare. Toate acţiunile lui au un scop. Ceea ce era un zdrăngănit într-un anumit loc producea o simfonie în imaginaţie, chiar dacă ascultătorul recepţiona notele una câte una.

Faptul că ştia asta nu-l ajută să vadă legătura dintre miraj şi Miraj. Poate într-o zi...

Zilele trecură, câte una din şapte, deşi păreau să vină imediat una după cealaltă. Pământul se învârti o dată în jurul soarelui, trecuse un ob-an şi el trăise cincizeci şi două de zile. Anotimpurile se apropiau şi se îndepărtau ca nişte steaguri la o paradă ce trecea rapid pe lângă tribună, pentru ca apoi să dispară complet. Într-o dimineaţă se scula şi vedea prima zăpadă, de un centimetru grosime. Dimineaţa următoare, marţea următoare, avea să fie de cinci centimetri grosime şi să rămână aşa timp de câteva zile de marţi. Apoi se topea rapid. Două zile mai târziu, dispărea total.

Primăvara avea aspectul unei cobre verde-deschis. Nu treceau multe zile şi devenea de un verde intens. Vara nu înainta la fel de repede ca primăvara, dar nici nu dura prea mult. Toamna aducea culori ce sărbătoreau moartea ce se apropia, apoi, parcă peste noapte, părea să bocească după galbenul mort, şi apoi redevenea albă, în numai câteva sub-săptămâni.

Ar fi fost plăcut să poată privi cum anotimpurile apăreau încet. În Noua Eră, ele era ca emisiunile unui program de televiziune. Editorul tăiase fără milă continuitatea din viaţa reală.

Chiar şi viaţa lui părea o schemă ce varia aleatoriu. Din când în când, apăreau psihologi, anatomişti, fiziologi, geneticieni şi experţi în biologia moleculară, veniţi să-l cerceteze. Până la sfârşitul anului, fiecare celulă, fiecare moleculă, fiecare organ şi sistem fuseseră înregistrate în trei dimensiuni şi în şapte unghiuri. Fuseseră înregistrate fiecare explozie a fiecărui neuron şi toate circuitele celulelor sanguine prin sistemul său circulator. Trilioanele de reacţii din el, electrice, chimice şi globale, erau înmagazinate pentru urmărire şi studiu.

Era total expus, mai dezbrăcat de atât nu era posibil să fie.

Şi totuşi încă reprezenta un mister.

Într-o zi de vară, a treia vară de când se afla acolo, Bruschino spuse:

— Dacă noi doi nu progresăm curând, vei fi stonat. Nu avem la dispoziţie o eternitate.

— Încerci să mă faci să-mi revin speriindu-mă? zise Caird.

Bruschino îl privi cu tristeţe.

— Nu, absolut deloc. Oricum, nu ar merge. Am raportat că ai făcut progrese, ceea ce e adevărat. Ai făcut ceva progrese, şi mă aştept

să mai faci şi altele. Dar statul legiferează rata acceptabilă de progres a criminalilor candidaţi la reabilitare. Ţie ţi-a fost acordat mai mult timp ca oricui, din cauza regresiei tale într-o altă persoană. În plus, tu eşti un fel de erou, şi statului i-ar plăcea să facă public că ai fost reabilitat total.

— Regresie e un cuvânt greşit, spuse el. Am mers înainte, am avansat într-o altă personalitate. Una nouă. Aşa că nu poate fi numită regresie.

— Acesta nu este un joc. Statul stabileşte regulile şi ia hotărârile. În prezent nu eşti o persoană total sănătoasă. Nu pari să fii un pericol pentru stat – am subliniat asta în rapoartele mele. Mă îndoiesc că vei mai fi vreodată, deşi nu pot fi sigură sută la sută. Dar nu eşti sănătos. Nici o persoană sănătoasă nu îi vede pe ceilalţi ca pe un dans de atomi, reţinut într-un câmp electromagnetic. În plus, se pare că nu-ţi pasă de nimic. Faci anumite mişcări. Eşti suficient de inteligent sau de viclean ca să te porţi faţă de alţii ca şi cum ai avea emoţii reale. Când eşti cu mine nu te prefaci. Dar nici pe ceilalţi nu-i păcăleşti cu adevărat, ştii?

— Şi nici pe mine, spuse Caird.

— Nici pe tine? Sau pe eu-l tău?

— Pe amândoi.

Fu la fel de nedumerit de acel răspuns ca şi ea.

În marţea următoare, aproape de sfârşitul unei şedinţe relativ nefructuoase, doctorul Bruschino se opri şi apoi spuse:

— Colonelul Simmons a evadat!

Se uită la faţa lui, apoi la indicatoarele de emoţii de pe peretele din spatele lui.

Sângele lui Caird se umflă de bucurie. Freamătul pe care-l simţea în corp era ceva nou. Nu era amintirea bucuriei. Era o emoţie clară, deşi câteva secunde mai târziu aduse cu ea amintirea altor emoţii, sau emoţia unor amintiri, prea rapide şi vagi ca să poată identifica ocaziile în care se produseseră.

— Dumnezeule! spuse Bruschino. O emoţie reală! Nu te prefaci, nu-i aşa?

— A fost ceva spontan, zise Caird. Ştii că am reacţionat prea rapid ca să mă fi prefăcut.

— Te cred, spuse ea. Numai că... nu ţi-l aminteşti pe colonelul Simmons, nu?

— Nu. Ştiu numai ceea ce am văzut despre el pe benzi.

— De ce ai reacţionat atât de puternic la o veste despre un necunoscut?

— Eu sunt prizonier, zise el. Mă identific cu el, sunt de partea lui.

— Dacă asta e adevărat, atunci faci progrese mai mari decât mă aşteptam.

Părea încântată.

— A fost prins?

— Nu încă. Dar va fi prins.

— Poate.

— Simmons a fugit dintr-o instituţie din care se credea că nu se poate evada. Numai trei persoane au făcut asta în ultimii cinci sute de ob-ani.

— Şi eu am fost unul dintre ei, zise Caird. Bineînţeles, nu-mi amintesc cum am făcut-o.

— De aici nu vei scăpa. Nimeni nu a reuşit asta. Dar nici nu-mi fac griji că ai încerca. Nu ai dorinţa de a o face. Dacă ai avea-o, nu ai avea focul interior necesar ca să-ţi duci la îndeplinire planurile pe care le-ai concepe.

Tonul vocii şi expresia de pe faţa ei îl făcură să creadă că ea ar fi dorit ca el măcar să se fi gândit la evadare. Atunci s-ar fi aflat pe calea însănătoşirii.

— Ştii vreun detaliu despre cum a făcut-o Simmons?

— Detaliile sunt cunoscute numai de organici. De fapt, eu nici n-ar trebui să ştiu despre Simmons. Dar am sursele mele de informaţii, surse legale, bineînţeles.

— Şi nu ar fi trebuit nici să-mi spui mie despre asta, nu?

Arlene dădu din mână.

— Sunt liberă să fac orice cred că ar ajuta la refacerea ta. În limite raţionale, bineînţeles.

— Ce-ai zice să mă ajuţi să evadez?

Ea râse şi spuse:

— Ţi-aş putea descrie numeroasele sisteme de securitate care ar face imposibilă ieşirea ta

de aici. Asta cred că mi-ar fi permis. Te-ar descuraja şi te-ar împiedica să încerci.

— Ai face-o?

Ea îşi îngustă ochii şi se aplecă în faţă.

— Chiar eşti interesat? Adică te simţi incitat, când te gândeşti la această posibilitate?

— Într-un fel, spuse Caird. Îmi place ideea. Mă plictisesc mult şi m-am săturat să stau închis. Dar...

— Dar?

— Ce aş face, chiar dacă aş putea să scap de aici? Tot ce e acolo, afară...

Făcu semn cu mâna stângă, indicând... ce anume? Nu ştia nici el.

— Nu ştiu aproape nimic despre ce e afară şi efectiv nu vreau să fac nimic. Însă... s-ar putea să aflu câte ceva.

— Trebuie să te descoperi pe tine, dacă vrei să-mi scuzi clişeul verbal, spuse ea. Asta trebuie să faci aici.

— Am o identitate.

— Un fel de...

— Foarte bine, zise el, simţind o mânie mocnită. Şi cum aş putea face ca să nu mai fie doar un fel de?...

După ce se uită deasupra şi în spatele lui, fără îndoială verificând indicatorii din perete, ea spuse:

— De când ai venit aici nu ai avut nici o relaţie sexuală. Nici măcar nu te-ai masturbat. Până marţea trecută nici măcar nu ai avut vreo

erecţie oneirogenetică. În acea dimineaţă, la 3:06, ai avut o semi-erecţie. Visai. Despre ce era visul?

El ezită şi apoi spuse:

— Despre tine.

Ochii ei se măriră foarte puţin, iar pe faţa ei apăru o urmă de plăcere. Fusese doar o schimbare foarte rapidă, dar existase. Caird era sigur de asta. Sau poate i se păruse, doar pentru că el dorea ca ea să fie încântată.

— Ai vrea să-l descrii?

— Era primăvară şi noi doi eram pe un deal, deasupra unei pajişti. Soarele era strălucitor, iar pajiştea era plină cu animale de diverse feluri – vite, nişte tauri mari, căprioare, cerbi şi ţapi cu coarne mari, oi şi berbeci. Şi toţi se zbenguiau. Parcă ar fi fost sezonul împerecherii. Nu ştiu. Aveam doar o impresie vagă a acestui lucru. Dar cineva din pădurea de pe partea cealaltă a dealului cânta la flaut. Iar tu interpretai dansul celor şapte voaluri pentru mine. Eu stăteam întins, privindu-te. Lângă mine era un coş cu pâine şi brânză şi o carafă cu vin. Scoteai voalurile unul câte unul, în timp ce dansai... sugestiv. Apoi, înainte să scoţi ultimul văl, m-am ridicat, te-am prins şi te-am trântit la pământ. Dar aveam doar o semi-erecţie, insuficientă ca să merg până la capăt, iar ultimul văl rămas era un obstacol. Ţi-am spus să-l scoţi, dar tu ai zis că eu trebuia să

fac asta. Şi eu nu puteam. Nu am reuşit să-l scot. Apoi visul a dispărut.

— Ai fost furios? Frustrat? Profund dezamăgit?

— Într-un fel, am fost furios. Atât de furios cât sunt eu capabil să fiu. Şi frustrat, da. Dezamăgit, dar nu profund. Ştii că profund este un cuvânt al cărui înţeles nu-l cunosc – cel puţin din punct de vedere emoţional.

— Ce crezi despre faptul că eu eram femeia din visul tău neterminat?

Caird îşi încrucişă picioarele, apoi se întrebă dacă era vorba de o dorinţă freuidiană de a-şi acoperi sexul. De ce ar fi făcut-o? Nu se întâmpla nimic. Ba da, iată. O umflătură foarte mică şi caldă. Ca un balon de aer cald, care nu era umflat complet, pentru că se terminase combustibilul arzătorului. Sau poate că balonul avea o gaură care se mărea, pe măsură ce aerul scăpa prin ea.

— Eşti categoric cea mai atrăgătoare femeie din acest loc. Aici nu ai concurenţă. Nu-mi amintesc de nici o femeie pe care s-o fi cunoscut înainte să vin aici. Bineînţeles, am văzut nişte frumuseţi la televizor, iar Panthea Snick îmi creează o anumită căldură greu de definit, după cum ţi-am spus. Dar tu eşti singura femeie pe care o cunosc... şi încă ce femeie.

Obrajii ei erau puţin îmbujoraţi, poate din cauza jenei, deşi Caird se îndoia de asta, sau

poate din cauza excitării. Nu-şi putea da seama dacă aceasta din urmă era cauzată de imaginile sexuale sau de speranţa că făceau un progres real. Poate că era vorba de ambele.

Bruschino privea pe lângă el, la ecran. Pentru o clipă, Caird se simţi iritat. De ce încerca în continuare să ajungă la el prin intermediul unei maşini? Faţa lui şi limbajul corpului nu îi erau suficiente?

— Gândeşte-te puţin, Jeff, spuse Arlene Bruschino. Visul vine din subconştientul tău. Problema este: din al cui subconştient? Al lui Wiley? Caird? Al lui Duncan? Ohm? Etcetera?

— Din al meu... Din prezentul meu eu. Din al cui altcuiva?

— Gândeşte-te.

Caird se gândi o vreme, bău puţin ceai şi se încruntă de câteva ori. Arlene îşi plimba mereu privirea de la faţa lui la peretele din spate şi înapoi. În cele din urmă, el spuse:

— Eu, noua mea persoană, nu exist de suficient de mult timp ca să am un subconştient. Cel puţin nu unul destul de dezvoltat. Să zicem doar unul aproape gol. Dar asta ar însemna că subconştientul, acea mare fără ţărmuri, poate fi compartimentat. Să vedem. Caird a avut subconştientul originar. Era în întregime al lui. Apoi Caird l-a creat pe Tingle, şi Tingle a avut o legătură cu acel subconştient. Dar cea mai mare parte din ce-i aparţinea lui Caird nu îi era accesibil. Totuşi,

cele două nu erau total separate. Apoi Tingle l-a creat pe Dunski. Sau nu? Oare Caird a creat toate celelalte şase persoane în acelaşi timp sau una după cealaltă? Sau Caird l-a creat pe Tingle, Tingle pe Dunski, Dunski pe Repp şi aşa mai departe?

Clătină din cap şi zise:

— Nu ştiu.

— Este vreo diferenţă? întrebă doctorul.

El îşi ridică bărbia şi apoi o coborî încet:

— Sigur că este, Arlene. Nu ştiu exact în ce fel. Oricum, existau anumite legături între compartimente. Wiley No Baker a distrus totuşi toate aceste legături. Sau nu chiar. Uneori există unele fulgerări, nu foarte strălucitoare, dar nu ştiu dacă sunt doar amintiri sau persoanele anterioare care spun ceva.

— Partea ciudată este că personalitatea Wiley a păstrat toate amintirile care-ţi sunt necesare ca să funcţionezi, zise ea. Nu a trebuit să înveţi din nou să vorbeşti. Ştii să citeşti şi să scrii, şi ştii convenţiile societăţii. De exemplu nu ai uitat să foloseşti furculiţa, cuţitul şi lingura, la masă. Toate acestea vin de la Caird şi de la ceilalţi.

— Omul nu poate trăi dacă are numai o memorie conştientă, zise Caird. Are nevoie şi de una subconştientă. Sau, hai să spunem că ar putea trăi fără acea memorie subconştientă, dar atunci ar fi doar o jumătate de om.

Se ridică, cu mâinile încleştate şi se încruntă la ea.

— Eu sunt o jumătate de om! Reflecţia întunecată a unui om, într-o oglindă întunecată!

— Nu atât de întunecată ca atunci când ai venit aici. Acel Caird pe care l-am întâlnit prima dată nu ar fi fost capabil să se înfurie aşa. Faci progrese.

El îşi descleştă pumnii şi se aşează. Bruschino se uita la peretele din spatele lui.

— S-a terminat timpul. Ne vedem mâiine.

— Eu o să te văd înainte de mâine, spuse el, îndreptându-se spre uşă.

— Ce vrei să spui?

— În visele mele.

Capitolul 28

O să discutăm foarte succint despre asta, spuse doctor Bruschino. Este vorba despre ceva relevant pentru capacitatea ta de a-ţi schimba personalitatea, deşi recunosc că nu ştiu în ce fel: metamorfoza ta subită ca personalitate, dacă nu şi ca persoană, la vârsta de cinci ani. Raportul doctorul Heuvelmans concluzionează că a reprezentat triumful voinţei libere asupra determinismului genetic. Triumful voinţei libere asupra determinismului! Nu a putut nega că ai suferit o schimbare ciudată de personalitate, cum s-a exprimat el. Însă nu avea nici o explicaţie, nici o teorie asupra modului în care ai făcut-o. I se părea foarte dificil de crezut că un adult şi-ar putea modifica total personalitatea. Dar un copil de cinci ani nu ar fi putut să o facă niciodată. Şi totuşi, faptele sunt evidente.

— Nu ştiu mai multe decât el despre ce s-a întâmplat, zise Caird. Nici măcar nu-mi amintesc când am avut cinci ani.

— Amintirea există acolo. Dar până acum nici o tehnică verbală, mijloace farmaceutice, stimulări sau explorări neurale nu au reuşit să-ţi activeze memoria copilăriei.

Ei i se părea ceva important, şi poate că şi era. Dar el nu se gândea niciodată la asta,

decât atunci când aducea ea subiectul în discuţie. Indiferent ce o fi însemnat copilăria lui, el era tot mai viu, cu fiecare zi. Oamenii din jurul lui deveneau mai solizi, mai puţin ectoplasmatici. El era asemenea unor cristale ce se precipitau într-un lichid. Lichidul era personalitatea lui originară. Cristalele erau faţetele dure ce apăreau din nefiinţă.

Începea să se trezească la viaţă.

Dintr-o dată încetase să mai fie un singuratic. Întreţinea conversaţii cu cei pe care îi ignorase până atunci, sau de care se ferise. Era vorba de pacienţi, asistente, doctori, servitori şi chiar organici. Reuşise chiar şi să învingă neîncrederea Donnei Cloyd faţă de el. Nu trecuse mult şi ea se convinsese că omul pe care-l acuza de laşitate nu exista în corpul lui Caird. Şi că el nu-şi schimbase în mod voit personalitatea.

Într-o zi, Bruschino îi spuse:

— Începi să te trezeşti la realitate.

Două dimineţi mai târziu, când intră în camera de şedinţe, fu întâmpinat de un parfum vag de PH nr. 5. Inspiră adânc, simţind căldura în stomac şi în vintre. Pentru o clipă se opri în uşă, în timp ce savura parfumul scump şi efectele lui. Doctorul Arlene Bruschino stătea în picioare şi zâmbea. Singura haină de pe ea era dintr-un material subţire şi semi-transparent. Parfumul îi confirma intenţia. PH nr. 5 conţinea feromoni fabricaţi în laborator,

excitanţi atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei.

— Nu am nevoie de el, spuse Caird.

— Cum? zise ea. Oh, de nr. 5! Ştiu că nu ai nevoie de el, dar orice ajutor e binevenit. În plus, poate că aveai nevoie de un semnal.

— Este prima dată, după mult timp, pentru mine, spuse el răguşit, îndreptându-se spre ea.

Arlene ieşi din spatele biroului şi îl întâmpină la jumătatea drumului. Nu ajunseră la canapea. Se contopiră pe podea.

După o a doua repriză pe canapea, se ridicară şi băură nişte vin.

— Ai fost minunată, spuse el, respirând greu.

— Mulţumesc. Am o experienţă lungă şi entuziasm, deşi cred că în privinţa entuziasmului m-ai depăşit. Dar eu nu am fost privată de asta atâta timp.

— A fost greu pentru mine.

Ea se aplecă şi îl sărută pe obraz.

— Şi tu ai fost minunat.

— Sper că nu am fost înregistraţi, spuse el. Deşi nu-mi pasă, la naiba.

— Am avut grijă ca monitoarele să fie oprite. Cel puţin cele de care ştiu eu. Dar nu se ştie niciodată. Însă, la fel ca şi tine, nu-mi pasă.

— Este vorba doar de terapie, sau te-ai simţit atrasă de mine? întrebă el.

— Ambele. Terapie şi pentru mine, într-un fel. Doi bărbaţi nu-mi ajung. Oh, cea mai mare

parte a timpului sunt mulţumită. Dar din când în când...

— Mă apropii de capătul terapiei?

— Nu. Mâine ne întoarcem la terapia obişnuită. M-am gândit că îţi doreai o femeie, iar eu categoric te doream pe tine. Am avut anumite fantezii – sper că nu te deranjează – în timp ce gemeam. Eram posedată numai de Caird sau şi de ceilalţi opt? Orgasmele multiple erau provocate de un penis sau de mai multe, toate în acelaşi timp?

— Era suficient acolo cât pentru un pluton întreg, râse el. Sunt bucuros că sunt unul dintre acei pacienţi cu care doctorii pot face sex.

— Şi eu la fel. Ştii, pe vremuri, psihiatrii ar fi fost îngroziţi de ideea ca un doctor să se culce cu un pacient. Dar acum ştim mai multe. Starea unor pacienţi se îmbunătăţeşte dacă între ei şi doctor există o anumită simbioză. Alţi... dimpotrivă, nici nu trebuie să-ţi treacă prin minte aşa ceva. Totuşi, e greu să nu te gândeşti la asta.

— Şi mâine?

— Găseşte-ţi singur o femeie. Eu doar te-am pornit.

— Ei bine, în nici un caz nu am terminat încă, spuse el, atingându-i un sân. Nu înainte să mi se termine timpul.

— Am anulat celelalte şedinţe de azi. Timpul tău se va termina atunci când nu vei mai

putea. Glumesc, bineînţeles. Poţi vorbi cât vrei, când terminăm cu canapeaua.

A doua zi, Caird întrebă o pacientă, pe Briony Lodge, dacă vroia să meargă în pat cu el. Dar asta se întâmplă după o petrecere în camera unui pacient, la care se uitară la un spectacol TV seminar. În mod normal, partenerii nu făceau asta decât dacă spectacolul era incitant sexual. Dar subiectul din acea seară era o dezbatere referitoare la abolirea sistemului lumii zilelor: trebuia abolit sau nu?

Caird stătea pe un scaun, lângă Briony. Amândoi beau cocteiluri. Deşi pacienţii nu aveau voie să bea băuturi alcoolice, decât dacă erau alcoolici, primeau o raţie zilnică de 50 de grame pe oră, timp de patru ore – dacă doctorul permitea asta. În timp ce vorbeau, ea îşi pusese mâna pe braţul lui, apoi pe coapsă şi în fine pe sexul lui, deşi nu o lăsase acolo prea mult. El îşi pusese mâna, uşoară ca o pană, pe coapsa ei, şi apoi, grea şi apăsătoare, între picioarele ei. Briony nu numai că nu obiectase, ci îşi strânsese picioarele peste mâna lui. Până acum fusese urmată procedura aprobată social. Bărbatul sau femeia trebuia să facă primul semnal că el sau ea era pregătit. Apoi, celălalt răspundea, dacă se simţea interesat.

Caird ar fi vrut să-i sugereze să părăsească petrecerea chiar în clipa aceea şi să meargă în camera lui. Vroia să vadă programul, dar ar fi

putut să vadă înregistrarea lui, oricând vroia. Totuşi, gazdele anunţaseră că obţinuseră un supliment de băutură pentru invitaţii lor, atâta timp cât nu părăseau petrecerea devreme, aşa că hotărî să rămână acolo, dacă Briony era de acord. Ea acceptă, aşa că aşteptară începerea programului.

Programul INTERIM provenea din Moscova, ziua de marţi, şi era găzduit de Ivan Skavar Ataturk. Aceasta era o blondă înaltă şi suplă, cu genunchi noduroşi şi o reputaţie de intelectuală. Asta însemna că se baza pe memorie ca să-şi amintească referinţele complicate, şi nu pe date afişate pe monitoare. Semnul ei caracteristic era un toiag de cioban din argint, pe care se vedeau imagini în relief din mitologia clasică greacă, chineză şi slavă. Nu îşi lovea niciodată oaspeţii cu el, dar deseori îl apropia de picioarele lor. De obicei ei intrau în joc, prefăcându-se că le era teamă. În seara aceea, discuţia era despre dorinţa de a desfiinţa sistemul Noii Ere şi dificultăţile ce decurgeau din aceasta.

Era un spectacol de clasă, adică se desfăşura în întregime în loglan. Dar cum mulţi oameni nu vorbeau fluent această limbă, erau afişate subtitrări în engleză şi în rusa standard de marţi.

Invitaţii erau Stanley Wang Dobroski, asistent principal al Şefului Biroului pentru Ecosisteme, Olga Shin Müller, şef al

Departamentului General de Ingineri al Statelor Europene, Tany Alvarez Balgladashi, asistent secund al şefului Biroului de Lucrări de Reconstrucţie Civile din statul Siberiei de Vest şi Engels Bahadur Tbilisi, prim secretar al Planului de Transport.

Ataturk, după prezentarea temei discuţiei şi a invitaţilor: Cetăţene Dobroski, ai fost ales la întâmplare ca să îţi prezinţi primul părerea. În calitate de şef al Biroului pentru Ecosisteme, probabil ai opinii clare referitoare la subiectul din această seară. Sunt sigură că ai aranjat o anumită secvenţă de scenarii pentru sarcinile pe care le va primi biroul tău, dacă lumea se întoarce la viaţa zilnică.

Dobroski: Hm. Ah, da, hm... bineînţeles. Nu am terminat încă studiul din cauza lipsei de timp, căci suntem foarte ocupaţi cu proiectele noastre curente. Dar, dată fiind posibilitatea acestei... catastrofă nu e cuvântul potrivit... acestui proiect ce presupune copleşitoare... hm... care cere un nivel mare de planuri, credite, materiale şi muncă... ei bine... planificarea în sine, dacă un astfel de proiect va fi pus vreodată în aplicare... hm... este enormă şi necesită o... bănci de date globale... la nivel mondial... la o scară gargantuescă.

În subtitrare apăru definiţia cuvântului gargantuesc.

Dobroski zâmbi, afişându-şi dinţii pătaţi cu suc de palmier.

— Va fi nevoie de sub-ani întregi, înainte ca studiul datelor să fie încheiat. Impactul asupra ecosistemelor terestre trebuie cercetat foarte serios. Nu vrem nici o catastrofă ecologică, de genul celor produse în mod criminal în trecut. Şi noi... hm... trebuie să ne asigurăm, fără să mai rămână nici o urmă de îndoială, că această vastă schimbare de la sistemul de viaţă vertical, la cele orizontale, nu ne va strica munca din ultimele ob-milenii. Astfel, aceşti cetăţeni, fără îndoială bine intenţionaţi, dar îndrumaţi greşit, care cer o întoarcere la sistemul străvechi, trebuie informaţi asupra dezastrelor foarte probabile şi a problemelor ce vor decurge din schimbare. Ei...

Ataturk, fluturându-şi bastonul: Mulţumim pentru acest avertisment.

Întoarsă cu faţa spre cameră, în prim plan: Acesta a fost cetăţeanul Dobroski, şef al Biroului pentru Ecosisteme de Marţi. Este evident că el se opune întoarcerii la sistemul anterior Noii Ere.

Dobroski, tare: Nu am spus asta. Doar...

Ataturk: Mai târziu, cetăţene Dobroski. Vei fi ascultat. Cetăţeană Müller. Ca persoană importantă în cadrul Departamentului de Inginerie Generală...

Müller: Sunt şeful departamentului.

Ataturk, zâmbind: Ceea ce te face şi mai importantă. Ca şefă a acestui departament extrem de esenţial şi important, eşti pe deplin

conştientă de implicaţiile schimbării unui sistem care funcţionează corect de câteva mii de ob-ani. Ai vrea să faci câteva comentarii introductive?

Müller: Chiar mai multe. Acest subiect nu trebuie tratat cu uşurinţă. Am studiat problemele, adică aspectele mai importante... nu am avut timp să abordez miile de probleme minore şi detaliile lor... acestea dovedesc deseori că problemele mari nu sunt rezolvabile şi ne forţează să folosim metode diferite pentru rezolvarea lor, a problemelor mari, adică...

Ataturk, îndreptând băţul spre Müller: Care este părerea ta în acest moment? Am înţeles că s-ar putea să o revizuieşti, dacă ies la iveală date noi.

Întoarsă din nou cu faţa spre cameră, continuă: INTERIM oferă numai opinii. Aici nu sunt rostite declaraţii oficiale. Comentariile oficialităţilor în timpul acestui program nu le obligă nici pe ele, nici birourile lor, să acţioneze conform acestor opinii.

Müller: Sunt de acord cu stimatul meu coleg, cetăţeanul Dobroski. Magnitudinea sarcinilor implicate este copleşitoare. Totuşi, întrebarea este legată de posibilitate sau imposibilitate. Dacă este imposibil, şi acest lucru urmează a fi determinat...

Ataturk: Dar deviza departamentului tău este: Nimic nu e imposibil.

Müller: Hm, asta nu e chiar o prostie. Desigur, nu aş vrea să aplic acest peiorativ obiectivelor atinse întotdeauna şi cu mare succes de către departament. Dar hai să vedem. Motto-ul: Nimic nu e imposibil se aplică numai posibilului. De exemplu, nu ai cere niciodată departamentului să mute Pământul de pe orbita lui. Sau să niveleze Munţii Himalaya – deşi asta ar fi posibil, dar imposibil de scump. Înţelegi ce vreau să spun.

Arlene: Da, înţeleg. Dar, fără supărare, cred că e o tâmpenie. Vrei să-mi spui că departamentul tău, combinat cu cele ale colegilor, nu pot acoperi cerinţele schimbării de la sistemul de viaţă vertical, la cel orizontal, aşa cum s-a exprimat cetăţeanul Dobroski?

Müller: Nu am spus asta. Numai că...

Ataturk: Ba chiar asta ai spus.

Müller, ridicându-se de pe scaunul ei şi încruntându-se: Nu e adevărat! Eu am spus...

Ataturk, îndreptând băţul spre Müller: Hei, hei, nu te înfuria. Fii calmă. Hai să o luăm logic, pe baza datelor. Fără să jignesc guvernul, pot spune că voi, oficialităţile acestui sistem, deveniţi uneori aroganţi.

Müller, lăsându-se pe spate şi încleştându-şi mâinile, roşie la faţă: Nu sunt arogantă, iar afirmaţia ta este insultătoare pentru guvern. Te-ai îndepărtat de subiect. Eu...

Ataturk: Dimpotrivă, tu te-ai îndepărtat. Încerci să ocoleşti şi să eviţi subiectul, să ne duci pe o cale stabilită anterior.

Müller dădu din buze, mimând un cuvânt neauzit.

Caird i se adresă unui pacient, Pyotr Villanova Abdullah:

— Ce a spus? Ceva în ruseşte, nu?

Abdullah râse şi zise:

— Ebi tvoiu mati. Du-te-n măta! O veche înjurătură rusească. Nu am mai auzit-o de ani de zile!

Briony Lodge îşi goli paharul de Wild Turkey.

— Nu pot crede că toate acestea nu au fost repetate anterior, zise ea. Oficialităţile ştiu de ce se află acolo, aşa că guvernul nu ar permite să participe o persoană care-şi pierde cumpătul. Totul este un spectacol care trebuie să arate propaganda guvernului şi să o caricaturizeze, aşa încât spectatorii să nu se plictisească.

Uşa apartamentului se deschise şi intră una dintre gazde, cu o faţă fericită. Avea în braţe o cutie plină cu sticle.

Sevring u Annyati anunţă:

— Atenţie, toată lumea! Am de gând să obţin cât mai multă băutură! Am diverşi prieteni care mi-au făcut favoarea de a-mi împrumuta băutura lor. Voi fi nevoită să le plătesc datoria mult timp de-acum înainte dar, la naiba, asta e!

În ciuda vacarmului, Caird continuă să se uite la INTERIM. Tbilisi, prim secretar al Departamentului de Planificare a Transportului, susţinu că sondajele efectuate asupra a 34% din populaţie au arătat că 79% dintre aceştia se opuneau abandonării vechiului sistem. Ataturk respinse rezultatele. Ea pretinse că cei care făcuseră sondajele îi contactaseră doar pe acei cetăţeni ale căror date arătau că erau conservatori. În consecinţă, toţi cei intervievaţi se opuneau oricărei schimbări radicale. Tbilisi negă asta, spunând că sondajul fusese făcut la întâmplare, cu ajutorul computerului. Ataturk râse şi spuse că Tbilisi era gata să ia în mână capătul oficial al bâtei. Personalul ei făcuse o cercetare aleatorie a 23000 de persoane dintre cele solicitate să-şi spună părerea. Computerul raportase că absolut toţi cei interesaţi fuseseră conservatori. Desigur, o verificare punctuală ar fi dus la descoperirea câtorva ne-conservatori.

Tbilisi răspunse că era şocată să audă asta şi că nu credea că Ataturk era corectă. Totuşi, ea avea să informeze Biroul de Planificare de acuzaţiile ei. Datele aveau să fie reverificate şi să fie întocmit un raport, la timpul potrivit.

— La timpul potrivit, spuse Briony.

Se întorsese pe scaun, cu un pahar de gin în mână.

— Asta înseamnă că dacă publicul va uita de acele probleme, nu va fi făcut nici un raport.

După ce discutară mai multe probleme irelevante, subiectul fu atacat din nou. Pe scurt, oficialităţile oferiră mai multe abordări posibile. Concluzia era că toţi considerau că sistemul Noii Ere trebuia să continue. Distrugerea lui pur şi simplu nu era posibilă. Decât dacă se renunţa la regulamentul referitor la numărul copilului, spuse Ataturk. Atunci, muncitorii necesari puteau fi luaţi din generaţiile următoare. Ataturk recunoscu că pentru asta era nevoie de timp, de foarte mult timp. Şi că aveau să apară alte probleme. Dacă rezolvau toate acele probleme, cum putea fi făcută schimbarea?

— Eu m-am săturat, spuse Caird.

Se ridică şi întinse mâna spre Briony.

— Tu ce zici?

— Eu m-am săturat de mult.

Capitolul 29

Următoarele zece zile îi arătară că noua lui personalitate dezvoltase un sentiment puternic de compasiune. Apăruse din adâncuri ca un leviatan, un Moby Dick mărinimos, şi îl înghiţise.

Dacă vedea pe cineva nefericit, făcea tot posibilul să-l liniştească. Se ocupa de el până când simţea că respectivul nu mai era în ghearele disperării, cum se exprima el. Făcea totul cu cât mai multă blândeţe. Petrecea ore lungi discutând cu oameni care se simţeau singuri, iar aceştia erau atât de mulţi încât nu se putea ocupa de toţi. Poliţiştii intrau şi ei în sfera atenţiei lui. Sau, mai bine zis, se mută el în a lor. În ciuda părerii prizonierilor, copoii erau şi ei oameni, şi mulţi dintre ei erau singuratici sau nefericiţi. El vorbea cu ei, glumea şi uneori le făcea chiar mici comisioane. Era conştient că o parte dintre ei şi mulţi dintre pacienţi îl considerau un fraier din această cauză.

În timpul unei şedinţe, doctorul Bruschino spuse:

— Începi să devii un adevărat personaj aici. Unii pacienţi vorbesc despre tine spunându-ţi Sfântul Jeff. Alţii... hm, îţi spun Sfântul Cicălitor.

— Întotdeauna vor exista oameni răutăcioşi sau care poate nu înţeleg, zise el.

Ea clătină din cap.

— Sincer, sunt derutată. Dintr-un anumit punct de vedere, eşti o încântare pentru un psihiatru. Din altele, reprezinţi o frustrare totală.

— Nici eu nu înţeleg. Dar nu e nevoie să înţeleg, ca să fiu aşa. Să fiu, asta contează. Să fac ceva. Să acţionez. La naiba cu filozofia!

— Atâta timp cât ceea ce faci este spre binele tău şi al altora. Dar eşti mult prea activ. Ai slăbit.

— Încerc să mănânc moderat. Până acum, am reuşit.

— Mâncarea e bună?

— Foarte bună. Dar nu sunt tentat să mănânc exagerat. Mă simt plin de energie, plin de viaţă, tot timpul. Ar trebui să fii încântată. Nu mă simt ca o fantomă şi nu-i mai văd pe ceilalţi ca pe un amestec de atomi.

— Asta s-ar putea să se întâmple din cauză că te consumi atât de mult. Când se va termina combustibilul... Totuşi, s-ar putea să nu fie aşa. Oricum, sunt încântată de progresul tău remarcabil.

Tăcură câteva clipe. Caird îşi dorea ca şedinţa să se fi încheiat în clipa aceea. Avea prea mulţi oameni cu care vroia să vorbească, oameni care aveau nevoie de el.

Trecură trei minute, în care ea îl privi fix, uşor încruntată.

— Dacă ar fi după mine, zise ea după aceea, aş cere să fii eliberat cât de curând. Cred că eşti pregătit să te întorci în societatea din exterior. Şi cred că nu vei reveni la ideile de revoluţionar. Vei fi un cetăţean model, sunt absolut convinsă de asta.

Bruschino oftă. El aşteptă. Apoi, ea spuse:

— Dacă ar depinde numai de mine, ai fi un om liber în câteva săptămâni. Din nefericire, nu depinde numai de mine. Sunt prea mulţi psihiatri care vor să te studieze. Ei cred că te pot analiza, că pot afla ce este în interiorul tău. Sunt nişte proşti şi le-am spus-o. Asta nu mi-a adus prea multă popularitate printre colegii mei, dar nu-mi pasă. Poziţia mea e foarte sigură. În definitiv, sunt nepoata unui consilier mondial. Pe lângă doctori, mai e vorba şi de Consiliul Mondial. Ei trebuie să fie foarte siguri în privinţa ta. Dacă ei vor fi de acord să-ţi dea drumul, vei pleca. Dacă te vor elibera, te vor folosi drept mijloc de propagandă, drept exemplu. Eliberarea ta va fi folosită pentru a se face reclamă liberalismului şi compasiunii guvernului. Nu te aştepta la prea multă libertate, atunci când vei ieşi de aici. Vei fi cea mai atent supravegheată persoană de pe pământ.

— Deci există şanse să fiu eliberat?

— Mici. Te nelinişteşte ideea de a fi eliberat?

— Puţin, şi ştii asta. De ce mă mai întrebi, când poţi să-mi vezi reacţiile pe ecran?

Ea râse.

— Asta este una din problemele pe care le ridici. Nimeni nu este convins, şi în primul rând eu, că aparatul poate detecta reacţiile tale reale. Congresul Mondial este foarte neliniştit de ideea că există un om pe Pământ care este total indescifrabil.

— Doar un om?

— Unul. Deşi ei continuă să se întrebe dacă nu mai există şi alţii ca tine. Nu le place asta. În acelaşi timp, se întreabă dacă nu cumva ai putea să-i înveţi pe alţii această aptitudine unică a ta, dacă este unică.

— Poate că am avut-o la un anumit moment. Dar nu şi acum. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar am pierdut acel talent. Poate din cauză că o parte a mea s-a săturat să fie un cameleon psihic. O parte care vrea ca aceasta să fie ultima schimbare. Cred.

— Te cred că acum crezi asta. Dar eşti un ticălos plin de tertipuri. De unde să ştiu că nu ţi-ai programat propriul psihic aşa încât acum să nu o ştii, dar la un moment dat cunoaşterea să revină?

— Programat?

— Prin anumiţi stimuli, nu am nici cea mai mică idee care. Dar este posibil să fi făcut acolo, în interior, ceva care acum aşteaptă cuvântul de cod potrivit, sau situaţia potrivită.

Iar când se va întâmpla asta, hop, va sări afară un alt Hopa Mitică.

— Îţi jur că...

Se opri.

— Exact. Nu are rost să juri. Nu ai nici tu de unde să ştii.

Caird se ridică.

— Ascultă. Ştiu că timpul alocat şedinţei nu s-a terminat, dar eu am treabă. Din punctul meu de vedere, nu mai am nevoie de terapie. Îţi mulţumesc pentru ajutor, care a fost excelent. Mi-ar plăcea să ne mai vedem din când în când, pentru că îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine. Dar studiul şi terapia s-au încheiat.

Ochii doctoriţei se măriră. Gura i se deschise larg. Nu spuse nimic totuşi, timp de aproape douăzeci de secunde, după indicaţia ceasului de pe perete.

— Pentru...! Tu... te comporţi ca şi cum tu ai fi doctorul şi eu pacientul! Nu poţi renunţa!

— M-am săturat de toată această pierdere de vreme şi de subtilităţile politice care mă reţin aici. Nu pot pleca din locul acesta, dar pot să fiu ne-cooperant.

— Te vor declara imposibil de reabilitat şi atunci vei fi stonat.

— Voi mai avea dreptul să fac apel – dacă îşi respectă propriile legi. Voi face rost de un avocat bun. Eu nu-l pot plăti, dar statul va fi obligat să o facă. Orice avocat care nu se teme

de stat se va arunca pe şansa de a câştiga o astfel de publicitate.

— Vorbeşti serios!

— Da.

Ea se ridică în picioare. Surprinderea şi spaima părură să dispară în acea clipă, ca şi cum ea ar fi sfidat vreo lege a gravitaţiei psihice. Zâmbea.

— Foarte bine. Voi cere imediat să fii eliberat şi voi face tot posibilul să prezint un caz solid. Este prima dată când mi se întâmplă aşa ceva. Nu prea ştiu cum să reacţionez. Dar cred că eşti într-adevăr vindecat. Categoric, eşti un caz perfect de revenire.

— Asta e o prostie, spuse el. Nu aveam nevoie de tratament. Aveam nevoie doar de recunoaşterea faptului că nu eram... toţi ceilalţi oameni, că nu eram nici unul dintre ei. Eu sunt Baker No Wiley, nimeni altcineva, chiar dacă statul insistă să mă identifice drept Jefferson Caird.

— Trebuia să mă asigur de asta, spuse ea. Sper că acum vor fi şi ei siguri.

— Dacă se înşeală, vor şti cum să corecteze greşeala.

Trei sub-zile mai târziu, Caird fu anunţat prin TV şi printr-o hârtie oficială că va fi eliberat în curând. Nu reuşi să-şi dea seama dacă tremurul uşor care-l cuprinse la primirea veştii se datora fericirii sau fricii. „Voi fi fericit să scap din cocina ăsta”, îşi spuse el. Totuşi, nu

era chiar atât de bucuros cât s-ar fi aşteptat. Avea senzaţia că un orfan ar fi simţit acelaşi lucru dacă i s-ar fi spus că trebuia să plece şi să reuşească să supravieţuiască într-o societate a adulţilor.

O întrebă pe doctoriţă dacă principalul motiv pentru care fusese eliberat era influenţa pe care o avea datorită bunicii ei, consilierul mondial.

— Nici toată influenţa din lume nu ar fi reuşit nimic dacă psihiatrii implicaţi în terapia ta nu ar fi recomandat eliberarea ta, zise ea. Bineînţeles, recomandarea mea a avut o mare greutate.

— Dar i-ai cerut bunicii tale să ajute la eliberarea mea?

— Cred că până şi oamenii din Epoca de piatră îşi foloseau legăturile în folosul lor sau pentru al altcuiva, replică ea.

— Şi tu le-ai folosit pe ale tale?

Ea zâmbi, dar nu răspunse.

În noaptea de marţi în care era programat să plece, fu invitatul unei petreceri mari la care participau pacienţii, personalul şi o parte dintre poliţişti. Se îmbătă binişor, trei femei, inclusiv Briony, îi spuseră că îl iubeau şi fu nevoit să o liniştească pe Donna Cloyd. În timp ce ea îl îmbrăţişa şi îl săruta, îi şopti:

— Nu ştiu ce o să se întâmple cu mine. Pur şi simplu nu simt că am comis o ilegalitate. Dar

dacă nu simt cu adevărat remuşcare şi regret şi nu-i conving de asta, sunt pierdută.

— Anti-DA-ul îţi permite să minţi. Aşa că minte-i.

— Tu ai minţit ca să fii eliberat?

— Nu. Dar eu nu am avut nevoie să fac asta.

Nu ştia dacă ea îi va urma sfatul, dar era cel mai bun pe care putea să i-l ofere. Când se apropie miezul nopţii, îşi luă la revedere de la toţi, pe rând. Bruschino îl sărută şi spuse:

— Mult noroc, Sfântule Jeff.

— Mulţumesc pentru tot, spuse el şi păşi în cilindru. Poate ne vom revedea cândva.

Se îndoia de asta şi îi părea rău. Dar nu putea face nimic în această privinţă, decât să se simtă mâhnit. Spera că făcuse ceva bine cât timp se aflase acolo.

Uşa se închise. Ultima privire le-o aruncă lui doctor Bruschino, Donna Cloyd şi Briony Lodge. Toate trei plângeau. Nu ştia de ce, dar plânsul era bun pentru cel care plângea. Ajuta la eliberarea durerii.

Se trezi în marţea următoare în staţia de primire a imigranţilor din Manhattan, o clădire uriaşă care ocupa trei cvartale de pe Strada 12 şi Strada 34. Imediat la vest de ea erau Westway Parkway şi Docul de Imigrare de pe Hudson River. Câteva blocuri mai la nord era New Lincoln Bridge.

Ieşi din cilindru într-un adevărat Turn Babel, dar constată că ceea ce părea confuzie era, de

fapt, ceva foarte organizat. Fu preluat imediat de doi oficiali. Un poliţist ţinu echipele de televiziune în spatele unei sfori, cât timp Caird fu trecut prin procesul de identificare. I se făcu hologramă şi apoi înregistrări ale vocii sale, ale ADN-ului (de pe un fir de păr) şi amprentei. Acestea fură introduse într-un computer, care verifică dacă imigrantul era într-adevăr Jefferson Cervantes Caird, a cărui nouă identitate era Nr. C*-238319-ST, cetăţean al statului Manhattan, Organul Ministerial al Americii de Nord. Următorul pas în procedura normală ar fi trebuit să fie comunicarea instrucţiunilor şi a adresei la care avea să stea temporar. În loc de asta, i se acordară cinci minute ca să răspundă întrebărilor unei reportere, Wilma Perez Szuchen, o roşcată superbă care vorbea pe un ton ridicat şi răspicat.

Ea îl întrebă ce simţea la întoarcerea în Manhattan, statul în care se născuse şi în care locuise până în urmă cu câţiva sub-ani.

El răspunse că nu-şi amintea nimic despre asta şi că ea o ştia foarte bine.

Szuchen: Ai fost eliberat de commonwealth şi certificat drept total reabilitat. Dar cum rămâne cu celelalte alter-ego-uri?

Caird: Ce e cu ele? Au dispărut şi singurul lucru pe care-l ştiu despre ele este ceea ce am văzut pe benzi şi ceea ce mi s-a spus. Ele nu există mai mult în mine decât în tine.

Szuchen, ţinând microfonul mai aproape de gură: Deci insişti să susţii că ai avut o personalitate multiplă şi, în consecinţă, eşti nevinovat pe motive de nebunie?

Caird, mişcându-şi capul, ca să evite să fie lovit în gură de microfon: Nu am suferit de personalitate multiplă, conform definiţiei ştiinţifice a termenului. Nu am fost niciodată nebun.

Szuchen: Te-ar deranja să explici celor care ne privesc ceea ce vrei să spui?

Caird: Da.

Szuchen, zâmbind forţat, evident luată prin surprindere: Ce planuri ai pentru viitor?

Caird: Planurile nu sunt niciodată pentru trecut. Sunt întotdeauna pentru viitor. Am cerut de lucru ca infirmier în spital şi sper să primesc acest post. Într-o zi s-ar putea să merg la facultatea de medicină şi să încerc să obţin diploma de medic. Dar nu sunt sigur de asta. Depinde.

Szuchen: De ce anume depinde?

Caird: Depinde dacă voi fi sau nu hărţuit de oameni din cauza a ceea ce au făcut personalităţile mele anterioare.

Szuchen: De ce vrei să fii infirmier?

Caird: Există multă suferinţă, durere şi lipsă de speranţă în această lume. Aş vrea să ajut la alinarea unora dintre acestea.

Szuchen: Vrei să faci bine?

Caird: Nu asta vrem toţi?

Szuchen, al cărei zâmbet deveni rânjet: Bineînţeles. Nu o face pe deşteptul, cetăţene Caird. Vrei să te revanşezi faţă de societate pentru toate crimele pe care le-ai comis?

Caird: Mănânci rahat, cetăţene Szuchen. Insişti să vorbeşti ca o tâmpită. Încerci să mă provoci? Ţi-ar plăcea să te acuz de hărţuire? Te-aş acuza de prostie, dar asta nu reprezintă o încălcare a legii.

Szuchen: Îmi fac meseria, asta e tot, cetăţene Caird.

Caird: Nu prea bine, după părerea mea.

Szuchen: Te porţi ca un scandalagiu şi un sărăntoc, cetăţene Caird. Avem rapoarte care spun că ai devenit o persoană foarte sufletistă şi miloasă, dar atitudinea ta nu dovedeşte deloc asta.

Caird: Am treabă. Nu-mi place să-mi pierd vremea cu oameni care nu încearcă nici un pic să mă înţeleagă şi care pun întrebări stupide. Nu vreau să fiu deranjat de curioşi care să-mi pună întrebări referitor la ce a făcut corpul meu – corpul meu, nu eu – doar ca să-şi satisfacă o curiozitate bolnavă. Sunt sigur că tu cunoşti istoria cazului meu. Ai primit-o de la guvern. Dar dacă nu te-ai pregătit cum trebuia, asta nu e treaba mea. Interviul a luat sfârşit.

Capitolul 30

Cincisprezece minute mai târziu, ieşea din clădire pe Strada 12. Luă un autobuz spre Strada 14 Vest şi trecu apoi într-un autobuz care îl duse în partea cealaltă a oraşului, pe Strada 1 şi Est 14. Străzile erau pline de biciclete, tricicluri electrice şi autobuze. Singurele vehicule mai mari erau maşinile de patrulare organice. Vederea străzilor lui natale nu-i trezi nici o amintire. Porni spre nord, cărând sacul de umăr şi o valiză mică, spre mijlocul enormei Stuyvesant Town Building. Aceasta avea totuşi numai patru etaje înălţime. Zgârie-norii înalţi care reprezentaseră semnul caracteristic al Manhattan-ului antic fuseseră dărâmaţi de milenii.

Intră în clădirea complexă, transpirând din cauza soarelui fierbinte de vară. Găsi birourile centrale ale conducătorilor de bloc şi fu îndrumat spre apartamentul lui de la etajul doi. Introduse cardul de identitate în fanta uşii şi uşa se deschise. După ce bău un pahar mare cu apă, inspectă locuinţa. Era atât de curată cât se aştepta să fie într-un district al sărăntocilor. Făcu un duş, îşi puse o bluză curată şi fustanelă şi se duse din nou la biroul conducătorului de bloc local, pentru o înregistrare formală. Bineînţeles, secretarul

văzuse banda cu interviul lui. Nu spuse nimic despre asta, dar chicoti când Caird îi spuse numele lui. După ce introduse cardul lui Caird, citi datele de pe ecranul biroului.

Îi întinse cardul înapoi, spunând:

— Heterosexual. Ce păcat!

— Viaţa e plină de dezamăgiri, spuse Caird, zâmbind.

— Şi de clişee.

— Şi de conversaţii glumeţe.

— Dumnezeule, nu pot suporta asta! spuse secretarul. Conversaţiile glumeţe, vreau să spun. Întotdeauna aduc necazuri!

— Omul este născut pentru necazuri, la fel cum scânteile zboară în sus.

— Foarte adevărat. Nu e din spectacolul Good Morning, Tuesday!?

— Nu ştiu de unde este. O zi bună în continuare.

— Termin tocmai la 4:30. Ziua va fi practic terminată.

Caird cobor pe trepte şi merse pe holurile lungi spre foaierul de vest, apoi traversă strada spre Acme Memorial Hospital, care se întindea pe patru cvartale. Se prezentă la biroul de angajare şi i se spuse să se ducă în dimineaţa următoare de marţi pentru primul lui instructaj de infirmier. După aceea, găsi o tavernă locală, Seven Stages, şi intră în ea. Interiorul era spaţios şi întunecos, şi avea mai mulţi clienţi decât ar fi găsit într-un district de prima clasă,

la acea oră. Majoritatea locuitorilor aveau garantat salariul minim, dar aveau şi slujbe cu jumătate de normă. Dacă câştigau credite peste o anumită valoare, îşi pierdeau salariul garantat (SMG). Aşa că reuşeau să se menţină sub această limită. El intenţiona să muncească cu normă întreagă, aşa că nu avea să fie un sărăntoc adevărat. Sau, aşa cum îşi spuneau singuri, SMG-ist.

Cei de la bar îl priviră cu indiferenţă. Nu erau siguri că nu era un poliţist în haine civile. Îşi introduse cardul într-o fantă a barului şi comandă o bere. Barmanul se uită la identitatea lui şi la creditul afişat.

— Hei! spuse el. Cetăţene Caird! Am văzut interviul. Bravo, omule.

După ce stătu o vreme şi trase cu urechea la conversaţiile altor consumatori, Caird se întoarse în apartamentul lui. Nu avea chef să-şi petreacă timpul singur în acea seară. Încă mai avea acea dorinţă de a discuta cu alţii şi presupuse că aceasta nu avea să dispară niciodată. Pe de altă parte, habar nu avea ce să facă. Apelă orarul evenimentelor locale şi observă că urma să aibă loc o întrunire a conducătorilor de bloc, la ora şapte. Era invitat şi publicul. Cum nu ştia nimic despre situaţia locală, se gândi că se putea duce acolo. În definitiv, era o datorie civică. Totuşi, sărăntocii ignorau aceste întruniri, cu excepţia cazurilor în care aveau de făcut vreo plângere. Şi atunci

de obicei o prezentau mai întâi conducătorului lor local. Îl lăsau pe el să se ocupe de ea.

Dulapul lui de bunuri personale nu conţinea deloc mâncare. După ce se uită la un afişaj al articolelor disponibile la magazinul local cu mâncare, coborî acolo şi cumpără câteva, precum şi un cărucior pliant. Puse în cărucior cumpărăturile, provizii stonate şi nişte fructe şi verdeţuri proaspete, se îndreptă spre lift şi apoi pe hol, spre apartamentul lui. Tocmai destonase şi îşi încălzise cina, când un bâzâit şi nişte litere portocalii de pe pereţi îi spuseră că primise un apel. Se gândi că era un poliţist care îl verifica, aşa încât codă sistemul audio-video. Pe ecran apăru o femeie tânără, bine îmbrăcată şi frumoasă, în ciuda nasului lung şi ascuţit.

Femeia spuse, ezitând puţin:

— Tată?

— Jefferson Cervantes Caird, zise el. Tu trebuie să fii...

I se părea oarecum familiară. O văzuse pe benzile de la centrul de reabilitare. Era Ariel Shadiah Cairdsdaughter, unicul lui copil.

— Îţi cunosc numele. Aş vrea să pot spune că îmi amintesc şi de tine, Ariel, dar nu pot. Îmi pare rău.

— Ştiu asta, zise ea. Dar aş vrea oricum să te văd. Acum. Pot veni la tine?

— Nu-ţi pot refuza asta. Dar mă tem că vei fi foarte dezamăgită. Să nu speri că-mi poţi trezi vreo amintire. Ar fi un efort irosit.

— Plec imediat de aici. Voi ajunge acolo cam în douăzeci de minute.

Conform datelor despre ea pe care le ceru după ce întreruperea legăturii, Caird află că Ariel preda istoria la Universitatea East Harlem. Trebuia să ia metroul East Side şi să coboare la un cavartal depărtare de zona Stuyvesant. Află asta din harta de transport pe care o apelă pe ecranul de pe perete.

Era neliniştit. Pe obrajii fetei se rostogoleau lacrimi, atunci când imaginea ei dispăruse. Nu putea face nimic ca să schimbe situaţia, deşi ar fi putut să-i spună că o iubea. Dar acea dragoste era cea pe care o avea faţă de toţi oamenii. Nu o iubea ca un tată pe fiica lui. Se îndoia că putea să înveţe din nou asta – dacă într-adevăr cunoscuse vreodată acel sentiment. Pentru ca să facă asta, ar fi trebuit să aibă un contact destul de constant şi apropiat cu ea, din care să izvorască acel gen de dragoste. Cum locuinţele şi profesiunile lor erau atât de diferite, el şi Ariel aveau să se vadă foarte rar, probabil.

Ea avusese nevoie de mult curaj ca să-l viziteze. Majoritatea oamenilor l-ar fi evitat, dacă ar fi ştiut cine era. El era sub o supraveghere constantă, nu se îndoia de asta. Probabil că organicii îi implantaseră un

transmiţător în corp, chiar dacă era o procedură ilegală. Acesta era de putere redusă, dar amplificatoarele lor detectoare puteau să-i identifice poziţia în orice clipă. Deşi nu observase pe nimeni care să-l urmărească, era sigur că organicii foloseau şi agenţi umani ca să-l verifice. Unul din motivele pentru care alesese să locuiască într-o zonă a sărăntocilor era acela că majorităţii cetăţenilor de acolo nu le păsa dacă el era considerat periculos de autorităţi. De fapt, chiar le-ar fi plăcut asta şi l-ar fi admirat. Ei nu deveneau prieteni cu oricine, doar datorită statutului social al respectivului, sau al faptului că era bine văzut de poliţişti.

Presupunea că Ariel fusese cercetată cu minuţiozitate şi interogată cu ajutorul ceţei adevărului, pentru că era fiica lui. Ea se dovedise nevinovată de orice participare sau cunoştinţă a activităţilor lui criminale. Dar Ariel ştia că autorităţilor nu le va plăcea faptul că reînnoia contactul cu el.

Ce putea el să facă pentru ea? Foarte puţine. Ar fi vrut să o ajute să treacă peste durerea pricinuită de pierderea lui – într-un fel, el era mort pentru ea – dar nu putea decât să-i fie prieten şi susţinător.

Destonă un sfert de litru de limonadă şi nişte cuburi de gheaţă. În timp ce bea în camera de zi, se uită la ştiri. Era arătat interviul lui cu

Szuchen şi începu să fie oarecum de acord cu părerea acesteia că fusese cam al dracului.

La baza ecranului scria: Opiniile reporterului nu sunt oficiale, şi nici cele ale conducerii canalului, cu excepţia cazului în care acest lucru este declarat.

Urmă ceva despre apropierea încheierii construcţiei unui sistem riveran artificial în Arabia de Sud. Începu să fie mai atent când fu difuzată o ştire de ultimă oră. Ştirea anunţa că Consiliul Mondial primise rezultatele votului prin referendum al populaţiei lumii asupra abandonării sistemului Noii Ere. Contrar aşteptărilor influenţate de un sondaj neoficial, cei în favoarea desfiinţării sistemului actual reprezentau majoritatea. Populaţia globului, revizuită, declarată oficial, „corectată”, era de două miliarde de oameni. Din miliardul care aveau drept de vot, cincizeci de milioane nu se prezentaseră la vot. Cei care votaseră pentru desfiinţare erau peste şase sute treizeci şi trei de milioane, o majoritate de două treimi.

— Vocea poporului s-a făcut auzită! spuse reporterul, cu o voce prea entuziasmată pentru un profesionist. Bineînţeles, acest referendum este numai o observaţie adresată Consiliului Mondial, din care reiese dorinţa populaţiei. Întrebaţi de reprezentanţi înalţi ai lumii presei, secretarii de legătură ai celor şapte consilieri au declarat că este că este prea devreme pentru comentarii din partea augustului corp.

Mai urmară şi alte comentarii, dar Caird le ascultă doar cu o ureche. Revoluţia făcuse un pas înainte. În ciuda campaniei guvernului de convingere a cetăţenilor că o schimbare era imposibilă, majoritatea refuzaseră să accepte această concluzie.

Ecranul se aprinse în portocaliu, se auzi un bâzâit şi imaginea lui Ariel apăru într-o secţiune a ecranului de perete rezervată pentru afişarea monitorului uşii. Caird îi deschise uşa. Ariel îl îmbrăţişă şi îi udă pieptul cu lacrimile ei. Caird plânse şi el, pentru că îi părea rău pentru ea. După ce îi dădu drumul, Ariel îşi şterse ochii şi faţa, acceptă un pahar cu limonadă şi se aşeză.

— Din nefericire, aceasta este o legătură simţită de o singură parte, spuse ea. Îmi dau seama că vechea relaţie nu mai poate fi continuată. Dar eşti tatăl meu, chiar dacă eşti un necunoscut. Dacă am putea să ajungem să ne cunoaştem mai bine, măcar nu am mai fi nişte străini.

— Mi-ar plăcea foarte mult asta. Dar o astfel de legătură dintr-o singură parte nu e, de fapt, o legătură reală. Ceea ce ne-a legat iniţial a dispărut pentru totdeauna.

— Ştiu asta.

Lacrimile începură să curgă din nou.

Discutară o vreme, povestindu-şi unul celuilalt detaliile vieţii lor recente. Ariel se căsătorise cu un oficial din Departamentul

Serviciilor Fizice şi era foarte îndrăgostită de el. Făcuseră cerere la Departamentul de Reproducţie şi Îngrijire a Copilului pentru a primi permisiunea să aibă un copil şi se aşteptau să o primească.

— S-ar putea să fii bunic.

— Sunt încântat, zise el. Copilul şi cu mine putem începe pe picior de egalitate, amândoi vom fi noi în această viaţă.

Asta o făcu pe Ariel să plângă din nou, pentru că ea şi Caird nu puteau face acelaşi lucru. Dar el spuse că, poate, avea să fie posibil. Ceea ce ştia ea despre el putea fi de ajutor. Ariel îl iubise pe vechiul Caird şi el spera că acea dragoste avea să se transforme treptat într-o dragoste faţă de cel care era el acum.

După o vreme, tensiunea dintre ei scăzu. Vorbiră despre altele, mai ales despre ştirile despre referendum.

— Nu mă aşteptam să iasă aşa, zise el.

— Tu ai un mare merit în asta, spuse ea, zâmbind. Gândeşte-te. Tatăl meu, marele revoluţionar.

— Eu, cel de acum, nu par să fiu prea entuziasmat de schimbare, dar nici nu simt un zel conservativ pentru a menţine lucrurile aşa cum sunt. Totuşi, sunt interesat de ceea ce se întâmplă.

— Aşa şi trebuie. Tu ai fost catalizatorul evenimentelor revoluţionare. Oricum, ca

istoric, eu studiez tendinţele şi evenimentele curente şi încerc să extrapolez posibile evoluţii viitoare. S-ar putea ca Consiliul Mondial să nu se opună unei schimbări chiar atât de categoric cât indică declaraţiile lor oficiale. Din punctul lor de vedere, anumite aspecte ale schimbării pot fi de dorit. Mai ales în ceea ce priveşte consumul de energie electrică.

Caird ridică sprâncenele.

— Schimbarea va avea ca rezultat un consum de şase ori mai mare decât în prezent.

— Gândeşte-te, zise ea. Energia necesară pentru căldură, iluminare şi combustibil este mică în comparaţie cu cea necesară stonării şi destonării. Puterea electrică folosită pentru stonare şi destonare mănâncă aproximativ nouăzeci la sută din energia disponibilă. Energia electrică obţinută de la panouri sonare, maree, apă la mare adâncime şi surse magneto-hidro-dinamice este folosită pentru numai zece la sută din necesităţile noastre. Puterea de stonare provine din conversia căldurii din centrul Pământului. Dar dacă lumea revine la viaţa de dinaintea Noii Ere, dacă se termină cu stonarea-destonarea tuturor cetăţenilor lumii, vom avea foarte multă energie suplimentară. Care va fi extraordinar de ieftină. De fapt, ceea ce se va economisi ar trebui să fie mai mult decât suficient pentru plătirea costurilor curăţării

tuturor acelor zone şi construirea de oraşe noi, ferme, drumuri şi aşa mai departe.

— Este un mare avantaj, spuse Caird. Oamenilor ar trebui să le placă asta. Dar în alte privinţe... schimbarea va implica multă muncă grea, dezrădăcinări, sacrificii, o mulţime de nedreptăţi, confuzie şi haos.

— Când oamenii vor realiza pe deplin ceea ce li se va cere, se vor răzvrăti, spuse Ariel. Dacă guvernul se va opune cu forţa voinţei lor, va fi doborât de la putere, sau cel puţin cetăţenii vor încerca să facă asta. Va fi multă vărsare de sânge. Să ne gândim la Hoboken, de exemplu. Oamenii din Manhattan-ul de miercuri sunt planificaţi să se mute în acea zonă. Vor locui în corturi şi adăposturi, în timp ce vor construi oraşul. Pentru o perioadă nedeterminată, ei vor fi într-un fel oameni deposedaţi şi care vor suferi de traumele fizice şi psihologice ce nu pot fi evitate în astfel de cazuri. Crezi că le va plăcea să-şi părăsească viaţa lor liniştită obişnuită ca să meargă într-o zonă sălbatică, aflată sub nivelul mării – digurile sunt singurele ce împiedică marea să se reverse acolo – şi să fie muncitori în construcţii? Va fi nevoie de o perioadă lungă şi grea înainte să poată muta în case bune şi să se întoarcă la viaţa şi profesia lor actuală. Când vor realiza cu adevărat ce-i aşteaptă, vor erupe. Va fi o revoluţie franceză şi o revoluţie rusească, în acelaşi timp.

— Nu ştiu, spuse el. Majoritatea cetăţenilor sunt atât de condiţionaţi împotriva violenţei şi pentru supunere.

— Adânc, în majoritatea oamenilor există încă sălbaticul din Epoca de Piatră. Acesta dormitează, aşteptând şansa să iasă la suprafaţă.

Ochii lui Caird se deschiseră larg, ca şi cum ar fi fost acţionaţi de un mecanism din spatele lor.

— Aproape pot să văd cum s-a aprins beculeţul de deasupra capului, zise ea.

— Dar dacă cineva vine cu un plan viabil prin care schimbarea să fie mult mai lină şi fără să presupună o muncă de neîndurat din partea cetăţenilor ce trebuie mutaţi? Dacă...?

Vocea lui se stinse.

Ea râse şi spuse:

— Ar fi ceva, nu? Totuşi, nu-mi pot imagina care ar putea fi această scamatorie. Sau ai tu vreo idee?

— Nu, zise el. Nu chiar. Dar mi-a trecut prin cap ceva fulgerător. Nu ştiu ce a fost. Poate va reveni.

Vorbiră despre altele pentru o vreme şi apoi urmară tăceri lungi. În cele din urmă, Ariel spuse că trebuia să plece. Plânse puţin când îşi luă la revedere.

Caird simţi puţină durere când uşa se închise în urma ei, dar nu-şi dădea seama care era cauza exactă. În definitiv, aveau să se mai

vadă. Dacă era imposibil să revină la vechea lor relaţie, pentru că el nu-şi mai aducea aminte nimic, puteau să construiască una nouă. Dacă amândoi doreau asta... Întrebarea era, o doreau?

Înainte să se ducă în pat, apelă banda de instrucţiuni pe care trebuia să o vadă înainte să se prezinte la lucru la spital. După ce o văzu, era pregătit pentru îndatoririle lui, care erau simple, la început. În prima sub-săptămână avea să fie însoţit de un infirmier veteran, care urma să-l înveţe tot ce trebuia să ştie.

Capitolul 31

La ora nouă, făcu curăţenie în apartament şi apoi coborî patul. Comandă ecranului să-l trezească cu un sfert de oră înainte de douăsprezece, ca să poată intra în stoner, după care adormi aproape imediat. Avu mai multe vise, dar când se trezi îşi mai amintea numai unul dintre ele. Rămase întins câteva minute în pat, după ce din perete răsunaseră alarma şi propria lui voce. Spuse peretelui că se trezise şi că putea să tacă.

Visul era năucitor ca înţeles, deşi originile lui erau evidente. În timp ce se afla în instituţia de reabilitare, văzuse „Zombies Have Nightmares, Too”, un film de groază despre problemele psihologice ale morţilor-vii din străvechiul Haiti. Vroia să fie o satiră la adresa slujbaşilor publici, dar majoritatea spectatorilor nu înţeleseseră asta. Mormântul din care hoarda de zombie ţâşnea afară ca să-şi mănânce stăpânul, pe doctorul-vrăjitor, reprezenta birocraţia, un alt simbol pe care doar câţiva îl înţeleseseră. Caird visase scena finală şi fusese îngrozit, dar zombii erau amestecaţi în ea cu elemente dintr-un alt spectacol. Acesta era „Babes In Toyland”, un remake recent dintr-o serie lungă a unui film clasic dinaintea Noii Ere. Soldaţii roboţi de jucărie uriaşi, creaţi

accidental de două personaje stupide şi comice, se contopeau cu zombii, deveneau zombi, şi porneau în marş ca să-i distrugă pe monştrii conduşi de diabolicul Barnaby. Caird auzise efectiv muzica „Marşului soldaţilor de lemn”, în timp ce roboţii îi învingeau pe monştrii drăceşti ce invadau Toyland.

În timp ce revenea la realitate, realiză că gemea îngrozit. Unul dintre monştrii furioşi scăpase de baionetele soldaţilor şi era gata să-l prindă pe el în ghearele lui ascuţite.

Coborî din pat, bău un pahar cu apă şi se duse în camera de stonare. Când trecu pe lângă cilindrul de miercuri, murmură:

— Buna dimineaţa.

Faţa dură ca diamantul din spatele geamului rotund transparent nu-i răspunse, bineînţeles.

Exact în clipa în care închidea uşa cilindrului, prinse o imagine produsă de oceanul agitat al minţii lui. Dumnezeule, sper să-mi amintesc asta! îşi spuse.

Şi îşi aminti. Nu era conştient de trecerea celor şase zile de uitare dintre momentul în care pornise energia de stonare şi cel în care energia de destonare readusese moleculele corpului lui în stare de mişcare totală. Nu era conştient deloc de existenţa vreunei pauze. Dar, deşi ştia că nu era aşa, el identifica stonarea cu somnul. Acesta era motivul îngrijorării că nu-şi va aminti ideea ce-i explodase în minte, ca o nová.

— Chiar este ceva! spuse, deschizând uşa şi ieşind din stoner. Din câte ştiu eu, nimeni altcineva nu s-a mai gândit la asta!

Înregistră imediat ideea şi apoi se culcă din nou. Se trezi la şase, făcu exerciţii timp de jumătate de oră, după care îşi pregăti micul dejun şi îl mâncă. O secţiune a peretelui din fiecare cameră clipea în portocaliu şi emitea un bâzâit slab, în timp ce mânca. După ce se duse la baie, din care ieşi curat atât la exterior, cât şi în interior, opri alarma. Nu avea să-şi uite mesajul. Următorul pas era să solicite un fişier şi să noteze numele şi numărul funcţionarului public cu care vroia să vorbească. După ce făcu asta, plasă un mesaj în banca de date a respectivului. Într-un anumit moment al zilei, Robert Hamadhani Munyigumba avea să citească ideea lui Caird, în biroul lui. Cât de repede avea să acţioneze depindea de caracterul lui Munyigumba şi de priorităţile pe care le avea în acel moment. Dacă nu avea să afle nici o veste de la el în acea marţi, mai era şi marţea următoare.

Aşa cum se aşteptase, nu primi nici un apel de la Munyigumba în acea zi, nici la spital, nici în apartamentul lui. Îşi ocupă timpul învăţând unele sarcini pe care trebuia să le îndeplinească un infirmier. Printre acestea se numărau schimbatul aşternuturilor, aducerea de flori pacienţilor, depozitarea produselor şi mutarea pacienţilor în stonere seara şi înapoi

în paturi, dimineaţa. Una dintre cele mai interesante şi plăcute sarcini era conversaţia de zece minute pe care trebuia să o aibă cu pacienţii care vroiau să discute, şi majoritatea lor vroiau. Totodată, ajuta la aducerea noilor veniţi şi destonarea lor. Aceştia fuseseră împietriţi în stonere de urgenţă din apropierea locului în care li se făcuse rău sau fuseseră răniţi.

Chiar înainte de încheierea programului, supraveghetorul care-l observase şi instruise îi spuse:

— Te vei descurca, Caird. Se pare că ai o chemare pentru această profesiune. Eşti primul care l-a făcut pe cetăţeanul Granjean să râdă. Şi reprezinţi un adevărat sprijin pentru cetăţeana Blatand. Ei îi este foarte teamă de moarte, dar refuză să fie stonată şi să aştepte astfel până se va găsi medicamentul pentru tipul ei de cancer. Oricum, nu l-ar primi. Este prea bătrână ca să fie destonată, cu excepţia cazului în care s-ar descoperi leacul întineririi. Oricum, eşti foarte bun cu ea. Dar nu crezi cu adevărat toate acele prostii religioase pe care i le îndrugi, nu?

Caird ridică din umeri.

— De ce să nu o fac să se simtă mai bine?

— Aşa şi trebuie. Dacă vrea o labă de iepure ca să-i poarte noroc, dă-i-o. Dumnezeule! Are o sută optzeci de sub-ani, este pe acest pământ de şapte sute cincizeci şi şase de ob-ani. Ai

crede că s-a săturat de viaţa asta. Dar nu, ea vrea să reziste până la ultima răsuflare chinuită, înainte să se ducă în ceruri.

Caird era destul de sigur ca va trece fără probleme prin perioada de probă. Nu avea să treacă prea mult şi urma să-şi primească ecusonul, uniforma şi gradul, ca infirmier permanent. Atunci avea să primească şi un salariu bun şi să renunţe la SMG. Infirmierii, ca tot restul personalului de serviciu, erau bine plătiţi şi foarte respectaţi.

Marţea următoare, aşteptă până la trei după-amiaza mesajul lui Munyigumba. Când încercă să ia legătura cu el, un ecran îi spuse că Asistentul principal al Secretarului Principal al OSCCBS, Oficiul Sugestiilor Cetăţenilor pentru Creşterea Bunăstării Sociale, nu era disponibil pentru consultaţii în acel moment. Avea să răspundă apelului lui Caird cât de curând posibil.

Acel cât de curând posibil nu se întâmplă în acea zi. Şi nici în marţea următoare. Cu puţin timp înainte de ora patru, Caird încercă un nou apel şi primi acelaşi răspuns. Tocmai oprise ecranul perete, când supraveghetorul lui, Quintus Mu Williams, intră în camera infirmierilor.

— Hei, Caird, ia ghici! Eram în camera sergentului când am văzut o ştire. Un tip, pe nume Munyigumba, un mahăr mare din OSCCBS, a propus o idee prin care schimbarea

să fie posibilă! A fost transmisă pe canale şi este studiată de Consiliul Mondial! A produs multă agitaţie. Reportera de la ştiri era gata să aibă un orgasm!

Caird icni, ca şi cum ar fi primit o lovitură în plexul solar.

— Acest Munyigumba, spuse el. A propus ca oamenii stonaţi acum în depozite să fie destonaţi şi puşi să muncească la construirea noilor oraşe?

— Da! zise Williams, făcând ochii mari şi ridicându-şi sprâncenele. Ai văzut ştirea?

— Nu.

— Ţi-a spus altcineva?

— Nu. Munyigumba a mai propus şi ca oamenii destonaţi luaţi din depozite să trăiască zi de zi în timp ce muncesc? Şi să primească graţierea pentru contribuţia lor la această muncă?

— Da. Dar spune-mi, dacă nu ai văzut-o şi nu ţi-a spus-o nimeni...?

— Ticălosul! zise Caird. Mi-a furat propunerea. Numai că... poate că mă grăbesc. Numele meu nu a fost menţionat? Nu mi s-a recunoscut aportul?

— Deloc, spuse Williams. Spui că e ideea ta?

— Categoric.

Pe faţa lui Williams se citea că nu îl credea pe Caird. Aceeaşi atitudine o adoptară toţi cei cărora le vorbi Caird, încercând să dovedească

faptul că el era iniţiatorul „Conceptului Munyigumba”.

Asistentul Principal al Secretarului Principal răspunse în cele din urmă mesajului lui Caird. El negă că primise vreo comunicare de la acesta. Când Caird ceru prin tribunal înregistrările apelurilor făcute către Munyigumba, descoperi, bineînţeles, că acestea fuseseră şterse. Ceea ce nu-l surprinse deloc.

Solicită o conferinţă de presă şi îl denunţă pe Munyigumba. Conferinţa fu redată pe scurt la ştiri. Syuchen, reporterul şef, se arătă foarte sarcastică faţă de el, atâta cât îşi putea permite fără să încalce limitele calomniei. Caird se aştepta la asta. Îşi făcuse un inamic din ea. Dar nu ar fi contat, chiar dacă i-ar fi fost prietenă. Era evident că primise ordin să-l discrediteze.

Câteva zile mai târziu, reporterii anunţară că Munyigumba fusese transferat în Zürich-ul de marţi. Primise o creştere a salariului şi un nou grad. Avea să fie unul dintre onoraţii membri ai nou formatului Comitet de Lucru, care urma să planifice folosirea criminalilor destonaţi. Se aştepta ca contribuţia lui în acel grup să fie valoroasă.

Chiar şi sărăntocii din taverna Seven Stages făceau glume pe seama pretenţiei lui, deşi ei îi erau amici. Pentru o vreme, unii dintre ei îl strigară „cetăţene Munyigumba”. Caird îşi linse

rănile, care se vindecară rapid. Ar fi fost frumos să poată rămână în istorie ca iniţiatorul acelei idei. Dar ceea ce conta cu adevărat era ca ideea lui să rezolve o mare problemă.

Cu toate acestea, autorităţile nu aveau să lase ca problema să fie uitată. Erau pe urmele lui, deşi nu ar fi recunoscut asta. Când ajunsese la jumătatea perioadei de probă, fu chemat în biroul căpitanului Ad Sherwin Lennow, noul supraveghetor şef. Lennow îi întinse o foaie ce conţine un comunicat al Departamentului Educaţiei din Manhattan. Caird o citi şi apoi îl privi pe Lennow, fără să-i vină să creadă.

— Nu se poate. Aici se spune că nu sunt calificat pentru pregătirea ca infirmier pentru că nu am educaţia de liceu. Şi că nu o am nici măcar pe cea de şcoală generală!

— Nu există nici o înregistrare în acest sens, zise Lennow. Am verificat personal înainte să te chem.

— Bineînţeles că nu există! spuse Caird cu înflăcărare. Îmi cunoşti datele biografice. Cum ar fi putut să existe?

— Îmi pare rău. Dosarul tău de lucru şi indexul de capacitate sunt bune şi nu-mi place ideea că te voi pierde. Poate că va fi doar ceva temporar, totuşi. S-ar putea să nu fie nevoie să te întorci la şcoală...

— Să încep cu clasa întâi!

— ... dacă poţi convinge Departamentul Educaţiei să te examineze direct pentru diploma de liceu. Dacă aş fi în locul tău, aş depune imediat o cerere.

— Nu sunt un scandalagiu, spuse Caird, fluturând foaia ca şi cum ar fi fost un steag bătut de un vânt încins şi furios. Nu vreau decât să fiu un bun cetăţean şi să contribui cu ceva la bunăstarea societăţii.

— Hmmm, spuse Lennow, împreunându-şi mâinile şi zâmbind uşor. Există acea pretenţie a ta că cetăţeanul Munyigumba a furat ideea de la tine. S-a sugerat – nu de către mine, te asigur – că acea pretenţie reflectă o anume instabilitate mentală. Eu unul nu am dat atenţie acestor vorbe.

— Cine spune asta?

— Nu îţi pot spune. Oricum, nu asta contează. Ci asta, zise el, arătând foaia. Nu pot face altceva decât să te concediez, deşi regret că trebuie să o fac. Când vei avea o diplomă de liceu în dosar, voi fi fericit să te angajez din nou. Vechimea pe care ai acumulat-o în timpul perioadei de probă va fi menţinută. Asta dacă te întorci să lucrezi aici.

Caird nu putea face altceva decât să se supună şi să-şi prezinte cererea să dea examenele. Completă formularul, deşi nu era sigur că le putea trece, căci memoria lui era extrem de selectivă. Conform legii, ar fi trebuit să primească un răspuns la cerere în cel mult

patru subzile. Cu toate acestea, trecură opt zile, Departamentul Educaţiei argumentând că circumstanţele neobişnuite îngreunaseră decizia. Nu explicară care erau acele circumstanţe, iar în răspuns se spunea că nu i-ar fi folosit la nimic să le ceară. Existau, dar asta nu însemna că erau neapărat şi adevărate.

În a douăsprezecea sub-zi, după-amiaza târziu, petiţia îi fu refuzată. Motiv: cazul unic al lui Caird făcea necesar ca o cameră legislativă inferioară a Manhattan-ului, compusă din şefii de super-blocuri, să dea o lege care să-i acorde acea permisiune. Legea urma să fie aprobată de camera superioară, formată din cinci lideri de districte.

Caird se duse la biroul funcţionarului însărcinat cu reprezentarea lui, Amazing „Maizie” Grace Haydn. Aceasta îi spuse că putea depune o petiţie la camera inferioară ca să aprobe o lege pentru o „situaţie personală”.

— Dar simt că există un complot guvernamental ca să fii ţinut în frâu. S-ar putea să mă înşel. Tot ce ţi s-a întâmplat are justificare legală. Din ceea ce mi-ai spus cred că, indiferent ce vei face ca să avansezi, vei întâmpina obstacole. Din anumite motive, guvernul vrea să stai la SMG, vrea să te ţină cât mai jos.

— Nu le pot face rău, spuse Caird.

— Nu într-un mod pe care să-l ştii. Totuşi, ei au probabil motivele lor, pe care, bineînţeles, nu ţi le vor spune.

— Nu pot sta degeaba şi să mă uit la TV. Aş înnebuni.

— Poate că asta vor şi ei. Părerea mea este că le-ar plăcea să scape de tine pentru totdeauna. Eşti o enigmă, o cantitate necunoscută. Ei nu sunt convinşi că nu-ţi vei schimba din nou personalitatea. Şi ei cred că acea nouă personalitate ar putea fi un pericol pentru ei.

Zâmbi şi adăugă:

— În definitiv, există precedente care să justifice această temere. Îmi pare rău, sincer. Vrei să mă întâlnesc cu un apărător public şi să scriem o petiţie pentru investigarea cazului tău?

Caird se uită la pereţii-ecran. Când începuse să vorbească cu ea, zece apeluri erau trecute pe aşteptare. Acum erau treizeci. Deşi nu arăta nici o grabă, ea avea mult de lucru.

— Poate mai târziu, spuse el. Trebuie să mă gândesc la asta.

Se ridică şi se aplecă, cu palmele lipite în faţa pieptului.

— Mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.

— Mi-a făcut plăcere, spuse ea. Ce-ai zice să luăm cina împreună, la ora opt?

Capitolul 32

Era cu adevărat frumoasă, de talie medie, dar zveltă, cu un păr negru creţ, ochi negri mari şi foarte vioi şi o piele cu o depigmentare fină de culoarea jadului. Era simpatică, dar ambiţioasă. Studia pentru un masterat în psihologia erodinamicii. De ce să fie interesată de un sărăntoc care avea perspective foarte mici să urce la o clasă superioară?

O spusese chiar ea. Caird reprezenta o enigmă şi, în consecinţă, era fascinant.

— În clipa asta nu am nici o relaţie serioasă, spuse ea. Colegul meu de cameră s-a mutat, la cererea mea.

— S-ar putea să fiu un handicap pentru cariera ta.

Ea râse şi zise:

— Nu am spus că te invit să te muţi la mine. În plus, de unde ştii că m-ai încurca?

— Te vor urmări şi nu le va plăcea dacă vei continua să ai un contact strâns cu mine.

— Lasă asta în grija mea.

Maizie plăti cina, la un restaurant de clasă de pe Strada 34. Caird descoperi că ea cânta uneori acolo, obţinând astfel credite suplimentare. În tinereţe fusese membră a unei trupe de acrobaţi. Îşi amintea dacă o văzuse la televizor vreodată? El clătină din cap.

Maizie îşi alesese primele două nume când împlinise douăzeci de ani. O persoană îşi putea schimba numele ori de câte ori vroia, atâta timp cât informa autorităţile de schimbare. Numărul cardului de identitate rămânea acelaşi. Alesese Amazing Grace pentru că era titlul cântecului ei favorit şi, în acelaşi timp, atrăgea atenţia.

— După ce mi-ai cerut o întrevedere, am cercetat datele tale biografice deşi, bineînţeles, ştiam destul de multe despre tine, spuse ea. Una dinte personalităţile tale a fost Wyatt Bumppo Repp, scenarist şi producător de televiziune. Ştii că scrisul este una dintre puţinele profesiuni care nu necesită o educaţie de liceu?

— Nu, nu ştiam.

— Nu am auzit de nici un scriitor care să nu fi făcut colegiul, dar întotdeauna trebuie să existe un început. Vezi tu, artele au scăpat cumva de aceste cerinţe. Poţi fi cântăreţ, compozitor, muzician, pictor, sculptor, poet sau scriitor şi să nu ai liceul făcut. Presupun că legiuitorii au considerat că aceste profesiuni nu necesită educaţie. Nu poţi preda artă fără diplomă, dar poţi să o practici.

— Totuşi, un barman trebuie să aibă liceul.

— Aşa este. Din nefericire, ai avea mari probleme dacă te-ai apuca de scris scenarii pentru televiziune. Dacă vei cere o slujbă, nu poţi prezenta experienţa lui Repp ca fiind a ta.

Tu nu eşti Repp. Şi, oricum, nu ai fost scenarist în lumea de marţi. Dacă dai nişte scenarii canalelor şi mahărilor le vor plăcea, tot nu vor vrea să te angajeze. Ar fi anunţaţi de guvern că eşti persona non grata. Dar... ştii să cânţi? Suficient de bine ca să primeşti o slujbă?

— Nici pe departe.

— Ai vreun talent artistic, în vreun domeniu?

— Nu.

Ea sorbi din paharul de vin, îngustându-şi ochii, după care spuse:

— Am o idee. Mi-am luat libertatea de a contacta vice-preşedinţii câtorva canale în legătură cu asta şi au spus că sunt interesaţi. Dar au arătat foarte clar, chiar fără să o spună, că nu te vor putea angaja. Cu toate acestea, le-ar plăcea ideea unui serial bazat pe viaţa ta. Te bucuri de o publicitate enormă şi ei sunt de părere că guvernul nu va face presiuni ca să oprească serialul. Nu ai avea nici un control asupra lui. Pe de altă parte, vei fi bine plătit pentru permisiunea de a fi folosită viaţa ta. Ai putea să revii atât de mult în atenţia publicului, încât să forţezi legislaţia să aprobe acea lege specială pe care o vrei.

Caird simţea o furie amestecată cu admiraţie faţă de ea. Era clar că se agitase ceva pentru el. Probabil că toate acestea se întâmplaseră înainte de prima lor întâlnire.

— Dacă voi fi de acord cu asta, canalul mă poate înfăţişa în ce mod doreşte, spuse el. Eu

ştiu ce s-a întâmplat. Tot ce am făcut va fi dramatizat ca actele unui criminal şi fără îndoială la sfârşit mă vor pune să manifest un regret social acceptabil şi să mă căiesc. În scenariu nu va fi nimic ce ar putea fi considerat anti-guvernamental. Nimic despre fraudele guvernului, despre corupţie şi crimă.

— Totul va fi prezentat aşa încât publicul să simtă simpatie faţă de tine, să se identifice cu tine. Vei fi portretizat ca un om sincer, dar care a greşit drumul. Iar schimbarea ta finală de personalitate va fi arătată ca o renunţare la personalităţile tale anterioare. Ar fi un act de abnegaţie, sacrificiul menit să te separe de actele tale anterioare. În final ai fi Bunul Cetăţean Caird.

— Asta şi sunt, zise el. Dar nu-mi place ca ceea ce am făcut să fie interpretat greşit, drept acte criminale. Însă guvernul nu va înceta să mă hăituiască. Nu mă vor lăsa să fiu ceea ce ei pretind că vor să fiu, şi ceea ce vreau şi eu să fiu.

— Nu e chiar aşa de rău, spuse ea. Mă refer la scenariu, atunci când va fi scris. Mi-a venit o idee grozavă. Povestea va fi spusă din punctul tău de vedere – se va spune asta înaintea fiecărui episod şi va fi subtitrat din nou din când în când, în timpul acţiunii. În felul acesta poate fi ocolită orice intervenţie a guvernului. Bineînţeles, va trebui arătat şi punctul de

vedere al guvernului, dar acesta poate fi minimizat. Eu...

— Tu te-ai gândit la asta! spuse el. Vorbeşti ca şi cum ai lucra deja pentru acel canal.

— Oh, aşa şi este, zise ea. Ştii câte slujbe suplimentare am. Aceasta este încă una. Eu... nu ţi-am spus? Am uitat, înseamnă. M-am angajat să lucrez la acest proiect. Ăsta este tot un proiect. Şi...

Caird se ridică, îşi împături şervetul şi îl puse pe masă.

— Te-ai folosit de mine! De aceea iei masa cu mine şi de aceea m-ai invitat practic în patul tău. Şi eşti funcţionarul care ar trebui să mă reprezinte!

— Hei, strigă ea, părând furioasă. Fac tot ce pot pentru tine, ca funcţionar public. Nu-mi neglijez niciodată meseria şi nu las nimic să interfereze cu ea. Să nu uiţi asta! Dar nu e nici o lege care să spună că nu pot face rost de credite suplimentare sau că nu pot încerca orice vreau. Chestia asta cu televiziunea e prea bună ca s-o ratezi. În plus, cred că am talent de scenarist. Nu e nevoie de cine ştie ce talent pentru asta, ştii. Şi nu trebuie să uiţi că va fi şi în folosul tău. S-ar putea să-ţi schimbe toată viaţa în bine!

— Categoric o va schimba pe a ta, spuse el. Mulţumesc pentru cină.

Ieşi din restaurant. Nu fără regrete, totuşi. Cum ea era inginer în erodinamică, probabil că

ştia totul despre mecanismul raportului sexual. Însă regretele îi trecură rapid. Ea nu-l iubea, probabil nici măcar nu ţinea la el, aşa că nu putea să-i ofere singurul lucru care ar fi contat cu adevărat pentru el.

Nouăzeci de sub-zile mai târziu, apăru un episod pilot de două ore al unui miniserial de şapte episoade, Omul care a zguduit lumea. Caird nu fu luat pe nepregătite, căci fusese anunţat de asta în urmă cu o lună. Află că acel canal nu avea nevoie de permisiunea lui pentru asta. Originalul Caird şi personalităţile lui ulterioare, Tingle, Dunski, Repp, Ohm, Zurvan, Isharashvili şi Duncan nu mai existau. Nu trebuia luat în considerare acordul lor pentru a fi portretizaţi. Partea finală, în care se vorbea de noul Caird, nu era ficţiune. Avea să fie compusă din benzi făcute în timp ce el se afla la institutul de reabilitare, fotografii cu el mâncând, făcând exerciţii şi vorbind cu ceilalţi deţinuţi şi cu organicii. Imaginile urmau să fie însoţite de voci ale mai multor comentatori, doctori, reporteri şi oficiali ai guvernului. Existau şi filme cu el după ce se întorsese în Manhattan. Nu ştia că fuseseră făcute aceste filme, dar nu fu surprins.

În ciuda faptului că îşi spunea că ar fi fost extrem de deranjant pentru el să urmărească serialul, era prea curios ca să-l ignore. Când se termină, fu bucuros că se forţase singur să-l privească. În multe privinţe era la fel de

ignorant în privinţa fostelor lui personalităţi ca orice alt cetăţean. Singura metodă pe care o avea pentru determinarea momentelor în care programul devia de la adevăr era compararea secţiunilor suspecte cu benzile documentare făcute în situaţiile respective. Cum majoritatea acestora erau reportaje scurte de ştiri, nu prea avea cu ce să le compare.

Află mai multe decât ar fi crezut. Se părea că acel canal avusese acces la multe rapoarte oficiale, bineînţeles, cu permisiunea guvernului. Astfel, fusese arătată o reconstituire a evadării lui din instituţia din care se presupunea că evadarea era imposibilă. Conform declaraţiei anterioare episodului respectiv, scenele erau sută la sută realiste.

— Deci aşa am făcut-o, îşi spuse el.

Ca şi alţi spectatori, fu emoţionat când el, ca William St. George Duncan, o salvă pe Panthea Snick din depozitul din New Jersey. Şi se minună de propria-i deşteptăciune, când se strecură într-un laborator de lângă bârlogul fugarilor şi aranjă fabricarea unui duplicat care să fie găsit în pădure, de organici. Vânătoarea fusese întreruptă pentru o vreme. Autorităţile crezuseră că aveau dovada morţii lui.

Cu toate acestea, nu se spuse nimic despre fraudele, minciunile şi corupţia din mijlocul păturii superioare a ierarhiei. Personajele negative era toţi membri ai unor organizaţii

subversive care se infiltraseră în poziţii de autoritate, inclusiv consilierul mondial, decedat acum, David Jimson Ananda.

O parte a spectacolului erau benzi făcute în timpul conferinţelor organice reale, din timpul când urmărirea lui Caird era în plină desfăşurare. Acestea i se părură interesante. Era prima dată când erau prezentate public astfel de întruniri. Nu numai că ofereau o imagine a metodelor copoilor şi a frustrării lor în timp ce-l vânau, dar contribuiau la creşterea suspansului, cu toate că spectatorii ştiau care era sfârşitul.

Actorul care juca rolul lui Caird arăta exact ca el. Asta pentru că nu era un actor, ci un model simulat pe computer al persoanei reale. Rolul lui Snick era jucat tot de o simulare.

Segmentul final nu se încheie aşa cum i se spusese lui. Era o fantezie cu opt simulări ale persoanei lui, adunate într-o cameră şi vorbind între ele. Sfârşeau prin a se certa, deseori chiar violent, în legătură cu ce începuseră să facă şi cu motivul pentru care direcţia respectivă deviase spre un final anti-social. În cele din urmă recunoşteau că se înşelaseră. Ei crezuseră că luptă cu guvernul, dar până la urmă se dovedise că se luptau cu alţi criminali. Aceştia erau nişte oficiali în poziţii minore, care vroiau să avanseze, care doreau mai multă putere şi folosiseră mijloace ilegale ca să obţină asta.

Totul era foarte convingător, deşi Caird nu fu pe deplin convins. Era sâcâit de senzaţia că personajul Caird original, care se presupunea că ştia ce se întâmpla, nu ar fi fost de acord cu asta.

Deşi comentatorii nu spuseră nimic despre efectele revoluţionare finale ale acţiunilor lui Caird şi ale tovarăşilor lui, orice spectator inteligent putea să vadă aceste implicaţii. Datorită lui Caird, societatea nu avea să mai fie niciodată la fel. Factorul de încetinire a îmbătrânirii, anti-DA-ul şi cerinţa publicului de dezintegrare a sistemului Noii Ere de viaţă numai într-o zi a săptămânii i se datorau lui Caird. Ar fi trebuit să fie erou. Statui ale lui să fie ridicate în locuri publice. Sau cel puţin aşa se părea.

Episoadele ţineau două ore fără un sfert. Caird realiză că acea durată fusese planificată de producători şi guvern după comunicatul ce urmă imediat după ultimul episod.

Apăru Szuchen, vechea lui inamică. Ea părea foarte gravă, deşi era obligatoriu ca reporterul să zâmbească, chiar şi atunci când anunţa cele mai mari catastrofe.

— Cetăţeni, acesta este un comunicat de maximă importanţă! Vă rog să rămâneţi pe recepţie! Consiliul Mondial tocmai a anunţat că Schimbarea a fost iniţiată! Este lansată, definitiv! Din acest moment istoric, la 8:46, Z4-

M4, Luna Libertăţii, lumea s-a schimbat! A început Schimbarea!

Urmară altele, inclusiv un interviu cu Primul Secretar Munyigumba, omul responsabil de ideea care convinsese Consiliul Mondial că Schimbarea era posibilă. Caird ascultă un minut, apoi opri monitorul.

În timp ce se pregătea să doarmă câteva ore înainte să intre în stoner, îşi spuse: Evenimentele vor arăta dacă, până la urmă, Munyigumba va fi un erou sau un ticălos. S-ar putea să-i pară rău că mi-a furat ideea.

Capitolul 33

Guvernul comunică atât de rapid Planul de Cincizeci de sub-ani, încât Caird înţelese că se gândeau de mult la schimbare şi trasaseră planurile necesare pentru îndeplinirea ei. Acum, când ideea strălucită a lui Munyigumba părea să fi rezolvat sau măcar să fi micşorat această problemă, Consiliul Mondial făcuse planuri ce fuseseră păstrate mult timp în băncile de date, ca material secret.

Din computere curgeau planurile de tăiere a anumitor păduri, poziţiile fermelor, construcţia drumurilor, a albiilor de râuri, caselor, fabricilor, aeroporturilor şi a altor sute de articole necesare. Cea mai mare parte a muncii şi a manevrării maşinilor şi roboţilor avea să fie făcută de mulţi din cei stonaţi în depozite. Pe lângă ei, urmau să contribuie toţi cetăţenii neproductivi sau semi-productivi care se ofereau voluntari pentru aceste proiecte.

Ca cetăţean fără slujbă, Caird ştia că într-o zi va fi şi el chemat în cadrul acestei forţe de muncă. Găsi anunţul de a se prezenta pentru instrucţiuni afişat pe perete într-o dimineaţă, când merse în bucătărie, imediat după ce se trezise. Lotus Hiatt Wang, în al cărei apartament trăia acum, stătea la masă şi bea cafea. Ea era funcţionar la un magazin şi o

cunoscuse când îşi cumpăra o umbrelă. Era înaltă, cu părul negru şi ochi albaştri (depigmentaţi) şi era foarte drăguţă. Dar uneori avea obiceiul să se vaite despre faptul că fusese neglijată de părinţii ei. În ciuda acestor dispoziţii uneori iritante şi frustrante, ţinea mult la ea.

Wang rămase tăcută la intrarea lui. Caird oftă, gândindu-se că femeia căzuse din nou într-una din dispoziţiile ei negre. Dar faţa ei întunecată nu era cauzată de el sau de părinţii ei. Ci de mesajul de pe perete. Deşi oprise alarma, literele continuau să pâlpâie portocaliu strălucitor.

În timp ce el citea mesajul, ea spuse:

— Ştiam eu. Amândoi! Vom fi forţaţi să mergem în sălbăticie! Iar eu nu vreau să merg.

— Vom fi împreună.

— Tu şi optimismul tău blestemat! spuse ea. Mare brânză!

— Priveşte-o altfel. Este o aventură. O vacanţă plătită, cu muncă inclusă, pentru ca să nu te plictiseşti. Gândeşte-te la toate locurile acelea, la oamenii pe care-i vei cunoaşte. Te plângeai de cât de monotonă e munca de vânzător. Poate că vei manevra un buldozer uriaş. Gândeşte-te câtă putere vei avea în mâini. Imaginează-ţi că ţi-ai călca părinţii cu şenilele acelea mari de metal.

— Îmi produci greaţă, spuse ea, încruntându-se.

El îşi puse nişte cafea şi se aşeză.

— Numai oamenilor greţoşi li se poate produce greaţă.

— Ăsta e un proverb greţos.

Caird ridică din umeri şi o bătu pe mână. Avea multă compasiune de oferit şi era clar că Lotus sorbea o mare parte din ea. Uneori, totuşi, se ferea. Şi nu-i plăcea faptul că el stătea acasă, în loc să meargă la muncă. Îi explicase de nenumărate ori că nu era vina lui.

— Poţi ieşi din casă, ca să găseşti ceva, orice, pentru care să fii plătit, replica ea mereu.

Cu toate acestea, în zilele ei libere era veselă şi amuzantă, şi la fel de sexy ca o pisică siameză în călduri – asta dacă nu se întâmpla să se gândească la părinţii ei. Îi plăcea să fie colegă de cameră cu un bărbat faimos, chiar dacă era şomer. El era recunoscut chiar şi atunci când mergeau în Central Park la un picnic, şi oamenii veneau întotdeauna să vorbească cu el. Iar ea strălucea în lumina reflectată.

Marţea următoare, se prezentă împreună cu Wang, raportând prin intermediul ecranului că primiseră anunţul. Spuseră ecranului să tipărească acest raport, în cazul extrem de improbabil în care nu era înregistrat în banca Departamentului de Muncă Voluntară. Aşteptară şase sub-luni înainte să fie anunţaţi să se prezinte personal în clădirea DMV-ului din

Houston şi Womanway. Lotus îşi sună şeful de la magazin ca să îl informeze că nu putea să vină la lucru în dimineaţa următoare. El îi spuse că trebuia să se prezinte la DMV pentru instrucţiuni în ziua ei liberă. Regulile recent emise specificau clar acest lucru. După ce ea îi transmise ordinul DMV-ului, el îi spuse că o va suna imediat. O apelă trei ore mai târziu, foarte roşu la faţă. Se certase zdravăn cu oficialul de la DMV. Îi spuse furios lui Lotus că îşi putea lua liber. Deşi îi explicase regulile acelui ticălos de la DMV, ticălosul îi replicase calm că departamentul putea trece peste acele reguli, dacă circumstanţele o cereau.

— Nu ar fi admis niciodată că DMV-ul a făcut o greşeală, spuse şeful ei. Ştie că aşa este, dar acoperă greşeala spunând că ei pot încălca regula. Ei bine, o să sun la biroul regulilor departamentale şi o să vedem dacă ticălosul acela a minţit.

Mai târziu, şeful o sună pe Lotus şi îi spuse că nu exista nici o permisiune de prioritate, în cazul instrucţiunilor de la DMV. Dar el se calmase şi îşi spunea că era prea mare bătaie de cap ca să facă scandal în legătură cu aroganţa şi stupiditatea DMV-ului. Se putea trezi chiar el în ape tulburi dacă făcea asta, deşi dreptatea şi legea erau de partea lui.

Caird şi Wang merseră la DMV la ora opt dimineaţa, împreună cu aproape trei sute de alţi oameni. După o întârziere de o oră, fură

introduşi într-o cameră de vizionare. Banda de instrucţiuni pe care o priviră ar fi putut fi transmisă la fel de uşor în apartamentul lor, dar acolo nu se afla nimeni care să răspundă la vreo întrebare.

— Îmi dau seama cât de lină va fi Schimbarea, spuse Caird, în autobuz, în drum spre casă. Foarte bine organizată, fără rateuri, fără pierderi de timp.

— Ţi-am spus eu că va fi un balamuc.

Lotus nu spusese nimic de genul acesta, dar Caird, discret, nu comentă.

În seara aceea, în timp ce se afla împreună cu Lotus la Seven Sages, o femeie uriaşă, numită Quigley, apăru lângă masa lor. Cu picioarele depărtate, ochii roşii şi o voce tulbure, Quigley spuse:

— Tu eşti marele revoluţionar, idiotul responsabil de toate astea.

— De ce anume? întrebă calm Caird. Deşi nu recunosc că eu sunt revoluţionarul.

— Nu mă lua pe mine cu porcăria aia cu personalitatea multiplă! mugi Quigley. Dacă nu ai fi fost tu, acum n-ar fi trebuit să plec să muncesc ca o proastă în pădurile din Hoboken! Aş putea trăi aşa cum vreau eu. Dar nu, a trebuit să apari tu să strici totul!

— Guvernul a făcut asta, nu eu.

— Dă vina pe guvern, dă vina pe guvern!

Cu câteva clipe înainte, vocea puternică a lui Quigley făcea exact acelaşi lucru la bar,

blestemând guvernul. Acum, dintr-o dată, Caird era personajul negativ.

Înainte să poată protesta din nou, fu doborât de pe scaun de un pumn puternic în frunte. Căzu rău, pe jumătate năucit, incapabil să se mişte, pentru o clipă. Quigley îi înfipse în coaste tocul ascuţit al pantofului ei. Lotus ţipă şi o lovi în ceafă pe roşcata uriaşă cu sticla ei cu bere. Quigley se clătină, dar îşi reveni rapid şi o plezni pe Lotus cu dosul palmei peste gură. Apoi izbucni bătaia generală. Caird rămase întins pe spate până la sosirea poliţiştilor, deşi ar fi vrut foarte mult să se avânte în grămadă. El nu dăduse nici o lovitură, dar fu arestat la un loc cu ceilalţi. Cum nu opusese deloc rezistenţă, i se permise să meargă în furgonetă împreună cu alţi câţiva scandalagii mai paşnici. Quigley şi câţiva dintre ceilalţi fură potoliţi cu armele paralizante şi stonaţi, iar apoi transportaţi la secţie. Un judecător le ţinu o prelegere lui Caird şi Lotus, plătiră o amendă mică şi promiseră să meargă la un psiholog timp de trei zile. Quigley îl scuipă în faţă pe judecător şi încercă să-l atace din nou pe Caird. Fu stonată din nou şi apoi trimisă la închisoare.

— Acum trebuie să-mi iau şi mai multe libere ca să merg la psiholog, spuse Lotus, în timp ce mergeau spre casă. Sper să nu se mai întâmple niciodată ceva de genul acesta.

— Mă îndoiesc că voi fi foarte popular, zise el. Există prea mulţi ca Quigley. Vor da vina pe cel care este cel mai la îndemână, şi acela voi fi eu.

Avea dreptate. De unde până atunci fusese un erou pentru localnici, acum era un proscris. Primirea obişnuită de care se bucura erau priviri ostile şi insulte murmurate. După o vreme nu mai merse la Seven Stages, ci în altă parte, deşi Lotus se plângea că îi lipsea vechiul local şi prietenii ei. Primi şi acolo acelaşi tratament din partea celor care fuseseră numiţi în proiectul Hoboken. În cele din urmă, începu să bea mai mult acasă, ceea ce o făcu şi mai nefericită pe Lotus. În final ea îl dădu afară, plângând şi strigând că el n-o iubise niciodată. Viaţa ei fusese un iad de când începuse să trăiască cu el. Amândouă afirmaţiile erau nişte denaturări ale adevărului, dar Caird nu protestă. Îşi luă un apartament de burlac în West Side.

O mai revăzu pe Lotus de mai multe ori. Nu putea evita asta, căci trebuia să meargă la aceleaşi şedinţe de instruire, iar după întruniri era nevoit să îndure reproşurile ei. Ea spunea că, dacă ar fi iubit-o cu adevărat, s-ar fi opus atunci când îi spusese să plece. Ar fi protestat, ar fi argumentat şi ar fi convins-o, dacă ar fi iubit-o cu adevărat. De la plecarea lui se simţise oribil, absolut distrusă. Dar nu îl mai vroia înapoi.

— Atunci ar fi mai bine să nu mai vorbim unul cu celălalt, spuse el şi se îndepărtă.

— Exact! strigă ea după el. Respinge-mă, ticălosule! Nu m-ai iubit niciodată! Am ştiut-o tot timpul!

— De ce dau toţi vina pe mine? îl întrebă Caird pe psiholog, Adrian Koos Hafiz, la ultima lor întâlnire. Nu eu am produs schimbarea.

— Oh, ba da, tu ai făcut-o, zise Hafiz. Dacă nu ai fi fost tu, nu s-ar fi întâmplat niciodată asta.

— E evident că guvernul a plănuit-o tot timpul, spuse Caird.

— Dar nu ar fi venit atât de repede, zise doctorul Hafiz. Poate încă pentru mult timp, dacă nu ai fi intervenit tu.

— Nu-ţi place deloc de mine, nu-i aşa? întrebă Caird. Ar trebui să fii furios pe guvern, nu pe mine. Nu eu sunt cel care a făcut-o. Eu nu sunt acel Caird original. Nici măcar nu vreau să fiu numit Caird. Eu mă gândesc la mine sub numele de Baker No Wiley.

— Nu te poţi aştepta ca cetăţenii obişnuiţi să facă diferenţa.

— Dar tu? Şi pe tine te-a deranjat Schimbarea?

— Al naibii deranj! zise tare Hafiz. Mi s-a ordonat să merg în Hoboken, în calitate de consilier al taberei! Ştii ce înseamnă asta pentru mine şi pentru familia mea? Ai idee la

câte trebuie să renunţăm? Nu, sigur că nu, sărăntocule!

— Te-aş putea raporta pentru atitudine lipsită de profesionalism, pentru antagonism şi pentru insulte, zise Caird. Dar nu o voi face. Condoleanţele mele.

Schimbarea nu mergea rapid. Trecură patru sub-luni înainte să fie informat că trebuia să se prezinte pentru antrenamentul ca chelner într-o sală de mese din Brooklyn Forest Park. Necesitatea unei diplome de liceu pentru acea meserie fusese uitată. Timp de patru sub-săptămâni călători zi de zi cu un autobuz DMV peste Podul Washington şi apoi spre nord, spre locul de pregătire. Conform plăcii de la poartă, acea zonă fusese ocupată în vremurile de demult de un Spital al Veteranilor Americani. Caird petrecu o sub-săptămână, sub supraveghere atentă, servind mâncare la o masă lungă de lemn, într-un adăpost uriaş. Mesenii erau roboţi programaţi să se poarte ca nişte oameni care serveau masa. Cel care le setase comportamentul fie era un glumeţ, fie avea o imagine foarte cinică asupra oamenilor. Maşinile cu aspect de oameni erau foarte flămânde, iraţional de pretenţioase şi necivilizate. Dărâmau „accidental” pahare şi carafe cu apă şi suc de portocale, se pătau cu mâncare pe cămăşi, vărsau mâncare pe mese şi podele şi deseori râgâiau şi trăgeau vânturi. Plângerile lor referitoare la încetineala şi

calitatea proastă a serviciului erau foarte zgomotoase.

Caird nu află niciodată de ce tabăra fusese instalată acolo şi nu în zona Hoboken. Nu află nici de ce era nevoit să înveţe opt ore pe zi, timp de douăzeci şi opt de zile, un lucru pe care l-ar fi putut învăţa în cel mult cinci ore.

Abia aştepta să servească oameni adevăraţi. Dar atunci când o făcu, descoperi că cetăţenii ar fi putut la fel de bine să fie roboţi. Slavă Domnului, nu erau la fel de neîndemânatici ca roboţii, dar erau la fel de pretenţioşi, se plângeau mai des şi mai zgomotos şi nu erau mult în urma simulărilor lor mecanice atunci când era vorba de înjurături şi de maniere proaste la masă. La început crezu că asta se datora faptului că majoritatea mesenilor erau sărăntoci. Apoi, o dată cu trecerea timpului, descoperi că acolo erau mai mulţi din „clasa superioară”, decât sărăntoci.

Situaţia se înrăutăţi când mesenii aflară că el era Jefferson Caird, omul pe care îl condamnau pentru situaţia lor. Găseau ceva în neregulă în tot ce făcea şi nu se abţineau să-l insulte. Aproape de capătul celei de a treia sub-săptămâni, fu atacat. Un bărbat care bombănea referitor la calitatea mâncării (pe nedrept, după părerea lui Caird) se ridică de pe scaunul lui, îl izbi pe Caird în faţă cu farfuria lui cu carne şi verdeţuri şi apoi îi trase un pumn în stomac.

Caird nu fu consolat de arestarea imediată şi de condamnarea ulterioară a atacatorului. El fu nevoit să petreacă două zile într-un pat de spital. Mai mult, cu excepţia unui infirmier, Robert Gi Snawky, se părea că era detestat şi urât de tot personalul spitalului. Snawky îi spuse lui Caird că auzise că erau locuri în noile echipe de destonare. Îl sfătui pe Caird să ceară o astfel de sarcină. Caird se îndoia că în acele grupe avea să scape de resentimentul oamenilor. Totuşi, munca ar fi fost mai interesantă decât cea de chelner.

Din când în când, Caird vorbea cu fiica lui prin intermediul ecranului. Îi spuse lui Ariel despre problemele lui şi despre dorinţa de a fi transferat în echipa de destonare.

— Era o vreme când aş fi dispreţuit încercarea de folosire a unor relaţii ca să primesc o slujbă, îi spuse el. Dar am devenit mai realist. Soţul tău are o poziţie destul de înaltă în Departamentul Serviciilor Fizice. Crezi că m-ar putea ajuta?

— O va face, dacă ştie ce e bine pentru el, spuse Ariel.

Trecu o sub-săptămână înainte să aibă din nou veşti de la ea.

— Veşti bune! Morris şi-a folosit influenţa şi i s-a promis că cererea ta va fi aprobată. Va fi în mâinile unui comitet general, membrii lui au toţi vize intertemporale, din cauza necesităţii unei coordonări rapide, iar o femeie pe care o

cunoaşte Morris – vrea ca nimeni să nu-i ştie numele – va avea grijă să ajungi în grupa de destonare.

Cererea fu acceptată, dar nici legăturile lui Morris, nici viteza computerelor nu puteau accelera încetineala de gheţar a birocraţiei. Caird fu informat abia după două sub-luni că cererea lui fusese aprobată. Trebuia să se prezinte la o tabără din New Jersey, la trei sub-săptămâni din momentul în care fusese anunţat de numirea lui acolo. Cum era prea departe ca să facă naveta zilnic, îşi luă o locuinţă acolo. Aceasta se dovedi a fi foarte aproape de depozitul din care el, ca Duncan, o eliberase pe Snick din starea ei de stonată. Caird nu află asta decât atunci când i-o spuse Ariel, în timpul unei conversaţii la mare distanţă, dintr-o seară de marţi. După o perioadă de instrucţie, trecu la munca sub supraveghere directă. Sarcina lui era să ia persoanele destonate şi să le îndrume prin perioada de acomodare. I se părea o muncă fascinantă, deşi uneori dramatică.

Numai cei sănătoşi fizic şi suficient de tineri erau scoşi din cilindri. Comiseseră cu toţii ilegalităţi, de diverse grade. Unii dintre ei erau acolo de peste o mie de ob-ani, aşteptând inventarea unor tehnici psihologice sau a unor tratamente chimice care să asigure reabilitarea lor. Dar nu erau trecuţi prin terapie. În loc de asta, mergeau să muncească

pentru Commonwealth-ul Organic al Pământului. Mai mult, acum aveau să lucreze zi de zi. Guvernul hotărâse ca muncitorii destonaţi şi supraveghetorii lor să nu mai fie stonaţi şase zile din şapte.

Nu era uşor să-i facă pe unii destonaţi să înţeleagă ce se întâmpla. Când în cele din urmă reuşeau să priceapă, li se spunea că, dacă nu vroiau să participe la Schimbare, puteau să fie stonaţi din nou. Dacă alegeau să muncească, la sfârşitul a cincisprezece sub-ani erau graţiaţi. După care, dacă reuşeau să nu mai creeze probleme, puteau deveni cetăţeni cu drepturi depline.

Erau cinci miliarde de oameni în depozite. Dintre aceştia, aproape un miliard erau sănătoşi, fizic şi psihic, şi suficient de tineri ca să fie aleşi ca muncitori. Asta însemna că, în ciuda procesului lent al destonării, populaţia Pământului avea să crească cu un miliard în următorii cincisprezece ani. Ştiind că acest număr de oameni ar fi reprezentant o povară pentru resursele Pământului şi că aveau să fie greu de controlat, guvernul urma să destoneze numai aproximativ o sută de milioane de oameni. Aceştia erau în majoritate criminali condamnaţi pentru ilegalităţi mai mici, deşi printre ei erau mulţi care fuseseră stonaţi pentru crime pasionale.

— O sută de milioane de nebuni! spuse şeful lui Caird. Vor trebui ţinuţi în tabere îngrădite,

păziţi de paznici înarmaţi. Altfel vor fugi în păduri. Nu există suficient personal pentru urmărirea lor. Chiar şi numai paza şi îngrijirea lor este un proiect tare al dracului!

Şi asta era destul de rău, îşi spuse Caird. Ceea ce era şi mai rău era că cei care-i păzeau, instruiau şi serveau pe destonaţi deveneau şi ei prizonieri.

— În jurul taberelor va fi sârmă ghimpată, spuse şeful. Îţi dai seama că nu a mai existat un astfel de lagăr de peste o mie de ani?

Caird ştia că mulţi dintre cei destonaţi nu aveau să se califice ca muncitori. Ei aveau să se întoarcă în cilindri, urmând să fie eliberaţi alţii, care să-şi încerce norocul.

Unul dintre cei aflaţi sub supravegherea lui, Michael Simon Shemp, era un tânăr foarte cinic.

— Mda, ne promit că vom fi liberi după ce vom construi toate oraşele noi, îi spuse el lui Caird. Dar stai să vezi. Când se va termina, înapoi în stonere. Vor găsi ei vreo scuză.

— Dacă crezi asta, de ce nu ceri să fii stonat din nou?

— Nu. Orice este mai bun decât asta. Cred.

Orice altceva îi aştepta pe Shemp şi Caird, ei nu mai erau „săritori peste zile”. Aveau să vadă fiecare răsărit şi fiecare apus. Să se bucure de creşterea naturală şi lentă a unei flori, de la stadiul de sămânţă, la boboc şi apoi

la înflorire, fără intervale lipsă între plantare şi tăiere.

Capitolul 34

Una dintre sarcinile lui Caird era să observe şi să evalueze conduita şi atitudinea celor aflaţi sub îngrijirea lui. Dacă vreunul dintre ei părea prea periculos sau imprevizibil, Caird trebuia să-şi raporteze părerea ofiţerului organic şef care se ocupa de acea secţiune. Lui Caird nu-i plăcea deloc ideea că era posibil să fie nevoit să trimită pe cineva înapoi în stoner.

Shemp fusese selectat pentru destonare din cauză că fusese muncitor în construcţii. Deşi asculta ordinele cu promptitudine şi cu un zâmbet pe faţă şi deşi nu arăta nici un semn de indisciplină, datele lui biologice indicau că avea un temperament violent. Fusese condamnat pentru că ucisese un poliţist care încercase să-l aresteze. Nu reuşise să fie reabilitat, aşa că fusese stonat. Shemp avea douăzeci şi şase de sub-ani pe vremea aceea. Unicul lui copil, o fiică, se născuse când Shemp avea douăzeci şi cinci de ani. Ea trăia încă, dar era în New Haven-ul de miercuri, sub zona Connecticut, şi avea optzeci şi opt de ani. Fiul ei era mort, iar nepotul ei şi un strănepot trăiau tot în New Haven.

— Aş vrea să-i văd, spuse Shemp.

— N-ai nici o şansă să faci asta, zise Caird. Decât după ce vei fi eliberat ca reabilitat. Iar

terapia o vei începe doar după ce îţi închei munca aici, ceea ce înseamnă peste mulţi ani.

— Ceea ce înseamnă niciodată, nu-i aşa?

— Nu pot spune asta. Fii realist. Ai fi un străin pentru familia ta. Nu există un trecut de intimitate îndelungată. În plus, eşti un condamnat. Asta i-ar face să se simtă stingheriţi.

— O să-i văd, într-un fel sau altul.

— Vei încerca să evadezi?

Shemp nu răspunse, dar intenţia lui era evidentă. Cu toate acestea, Caird nu raportă acea conversaţie. Nu era un turnător, deşi ar fi trebuit să fie. Încercă să-l convingă pe Shemp să nu o facă, şi avu impresia că reuşise. Cu toate acestea, într-o dimineaţă Shemp nu se prezentă la apel. Două ore mai târziu fu adus înapoi din pădurea în care fugise, spre nord. Faptul că fusese găsit atât de rapid îl făcu pe Caird să înţeleagă că în corpul lui Shemp fusese plasat un emiţător. Bănuia că toţi destonaţii aveau astfel de emiţătoare în corp. Deşi asta era ilegal, probabil că şi în el se afla unul.

Jumătate de oră după întoarcerea în tabără, Shemp fu împins, urlând, într-un cilindru, fu stonat şi apoi dus înapoi în depozit. Caird fu chemat de şeful lui.

— Asta va fi o pată neagră în dosarul tău, zise Donald Turek Normandy. Ar fi trebuit să ne avertizezi de tendinţele lui de recidivare.

— De unde puteam să ştiu? întrebă Caird. Nu mi-a spus niciodată că vrea să evadeze. I-am spus că evadarea e imposibilă.

— Ştim asta. Shemp a fost interogat sub DA şi când a fost întrebat dacă ţi-a spus vreodată că vroia să încerce să evadeze, a negat. Dacă ar fi spus da, ai fi rămas fără slujbă şi probabil ai fi fost acuzat de conspiraţie.

Caird se gândi la conversaţia lui cu Shemp. Era bine că Shemp spusese doar că vroia să-şi vadă urmaşii „într-un fel sau altul”. Oamenii sub efectul DA-ului răspund foarte punctual la întrebări.

— Vei primi o copie a unei mustrări oficiale, spuse Normandy. Dar, în ansamblu, ai un dosar bun. Te înţelegi cu criminalii şi se pare că ei te plac, deşi chiar şi asta ar putea trezi bănuieli. Ştii cum sunt unii poliţişti. Dar acum nu mai contează. Mergem la Hoboken. Munca este aproape terminată aici. Acolo vei continua să faci ceea ce faci şi aici, dacă nu o dai din nou în bară.

Două sub-luni mai târziu, se urcă într-un tren din apropiere de depozit şi călători cu un vagon ce plutea la câţiva centimetri deasupra şinelor, în timp ce era propulsat de câmpurile electromagnetice produse de şirul de inele uriaşe ce încercuiau drumul. Sosi la staţia de lângă Hoboken după douăzeci de minute. Peisajul fusese alcătuit mai mult de păduri, dar la un moment dat trecuse pe lângă un luminiş

mare, unde maşini şi oameni construiau un oraş nou.

După ce i se arătă locuinţa lui, un dormitor mic într-un adăpost monstruos de mare, participă la instructajul de iniţiere. Care nu fu scurt deloc. Dură trei ore. Apoi servi prânzul şi merse într-un tur al Hoboken-ului şi apoi al complexului de depozite aflat la câţiva kilometri de el, în pădurea vestică.

Oraşul avea o populaţie de 35.000 de oameni pe zi şi era format în principal dintr-o clădire cubică cu latura de opt sute de metri, cu patru etaje şi docuri. Deşi se afla în Pădurea New Jersey, zona era sub jurisdicţia statului Manhattan. Planurile prevedeau extinderea orizontală a oraşului, aşa încât să poată găzdui 300.000 de cetăţeni. Aceştia aveau să fie ocupanţii de joi ai statului Manhattan, zi care fusese aleasă prin tragere la sorţi. Dar mai era mult până la acea imigrare.

În timp ce se afla într-unul din depozitele uriaşe, Caird observă mai multe grupuri care erau conduse printre numeroasele şiruri de stonaţi. Conducătorul grupului său îi duse pe culoarul central, pe lângă corpurile cenuşii, care stăteau unul lângă altul, ca nişte soldaţi goi la o paradă. În centru era un spaţiu liber mai mare şi acolo grupul lui se întâlni cu un altul. Cei doi şefi le dădură pauză şi apoi începură să stea de vorbă între ei. Caird stătea într-o parte, cam plictisit, privindu-i pe membrii

celuilalt grup. Faţa unei femei se desprinse parcă singură din mulţime. Caird se cutremură ca şi cum ar fi fost lovit de trăsnet. Femeia era scundă, avea o faţă drăguţă şi părul negru ca abanosul tăiat băieţeşte. Se îndreptă spre ea, năucit.

— Scuză-mă, zise el. Nu eşti Panthea Pao Snick?

Ea icni.

— Jeff Caird!

— Baker No Wiley, de fapt, spuse el. Dar oficial sunt Caird.

— Da, ştiu. M-ai luat prin surprindere.

— Nu-mi amintesc de tine din contacte directe, zise el. Te-am văzut pe benzi. Nu ştiu dacă ar fi trebuit să vin la tine. Nu am nici cea mai mică idee ce simţi pentru mine. Dar...

Ea îl surprinse ridicându-se şi trăgându-i capul în jos, ca să-l sărute pe buze. Când îi dădu drumul, Snick spuse:

— Credeam că nu o să te mai văd niciodată.

— Şi tu eşti consilier de acomodare?

— Da.

Tăcură câteva secunde. Despre ce puteau să vorbească? El nu cunoştea aventurile lor comune decât la mâna a doua. Dar se simţea foarte atras de ea. Dacă ar fi fost capabil de o pasiune bruscă de şcolar, ar fi crezut că se îndrăgostise. Dar asta era o prostie. Totuşi, fusese atras spre ea ca un somon tras de

instinct în susul râului, spre locul de depunere a icrelor.

Gândea, sau mai bine zis reacţiona, ca un adolescent.

De ce nu? Într-un fel, avea numai trei sub-ani.

Cum reacţiona ea? Care fusese de fapt relaţia lor? Fuseseră iubiţi?

O întrebă unde stătea. Ea spuse că locuia în Sectorul 3.

— Coincidenţă! zise el, zâmbind. Şi eu sunt în acelaşi sector! Ce triunghi ai?

— Numărul şase.

— Eu sunt numărul opt, numai două mai încolo.

Se opri şi apoi întrebă:

— Vrei să ne întâlnim?

Ea îşi înclină capul spre stânga şi spuse:

— Vrei să vorbim despre noi? Eşti curios să afli ce s-a întâmplat de fapt?

— Şi asta.

— Arăţi... pari... diferit, spuse ea. Faţa, vocea, gesturile, aceleaşi. Dar tonul, expresiile tale... sunt mai blânde. Şi mai e ceva... ce anume?

El nu-i răspunse imediat. Era orbit, ca şi cum fusese ridicată o perdea groasă dintr-o cameră întunecoasă, revelând că afară era o amiază luminoasă. Timpul părea să devină mai dens. Îşi spuse că crononii se acumulau brusc asupra lui. Crononi? Particulele temporale,

echivalentele protonilor şi gravitonilor. Ce concept straniu. Totul avea să meargă mai repede acum. Ceea ce era o masă fără formă, aparent fără formă, era acum îndesată într-un vârf de lance ascuţit. Auzi paşi, care acum începuseră să fugă, deşi mai înainte mergeau doar.

Se reculese şi se chinui să iasă de sub acea greutate, care era în acelaşi timp uşoară. Apa era grea, dar aducea iponderabilitate, ridicând casele şi aruncându-le de colo-colo, ca şi cum ar fi fost nişte baloane de săpun. Se simţea în acelaşi timp greu şi uşor.

— Nu mai sunt aceeaşi persoană, spuse el.

— Cine mai este?

— Nimeni nu se schimbă aşa cum m-am schimbat eu.

— M-ai iubit sau aşa lăsai impresia, spuse Snick. Nu ai spus-o niciodată. Presupun că simţeai că eu nu te iubeam. Eram aproape de asta, poate aş fi făcut-o, numai că...

— Numai că...?

— Tu... Te admiram pentru curajul tău, pentru hotărârea şi viclenia ta. Alunecai ca untul fierbinte, de câte ori încercau să te prindă. Totodată erai deschis, simpatic şi sensibil... în acele circumstanţe... atrăgător. Dar existau prea multe momente când simţeam că nu erai cu adevărat acolo... cu mine, adică. Cred că majoritatea oamenilor nu ar fi sesizat asta. Dar eu observ rapid astfel de

lucruri. De fiecare dată când începeam să cred că dispărea, revenea. Mă refer la acea depărtare, la zidul acela. La început am crezut că e vorba de superficialitate. Dar am descoperit că nu era aşa. Doar că erai... în altă parte. Probabil că nici tu nu-ţi dădeai seama. Dar eu da. Şi asta a contat foarte mult. Nu vroiam un bărbat care să se învârtă mereu în jurul meu, uneori să vină spre mine, dar să nu fie niciodată aproape.

— Eu cred că acum mă pot apropia. Dar nu ştiu sigur. De ce nu-mi dai o şansă?

— O voi face. Însă s-ar putea să fie prea târziu. Dacă nu e prea târziu, ei bine, două vase legate cu odgoane se scufundă uneori împreună. Oricum, seamănă prea mult a luptă.

— A fost doar o metaforă, spuse el.

— Din asta e făcută viaţa. Noi suntem nişte metafore.

— Asta ce înseamnă?

Ea râse şi spuse:

— Nu ştiu.

— Trecem prin viaţă făcând totul să reprezinte comparaţii şi metafore. De fapt nu atingem niciodată realitatea.

— De unde ştii tu asta? întrebă ea. Nu trăieşti de prea mult timp.

— Asta e adevărat. Poate.

Caird auzi muzică de la o uşă deschisă. Cineva asculta o bandă cu un exemplu din ceea ce anticii denumeau rock-and-roll. Deşi

banda originală fusese descoperită într-o excavaţie şi era datată 1220 E.N., era rezultatul final a numeroase reînregistrări. Istoricii spuneau că prima înregistrare fusese făcută în 1988 A.D. Cântecul era numit „Jettison” şi fusese înregistrat de un grup numit Naked Raygun. Tipul acela de muzică fusese necunoscut până de curând, dar cele douăzeci de exemplare găsite fuseseră reînregistrate şi distribuite. Sărăntocilor şi adolescenţilor le plăcea ritmul alert şi cuvintele anti-sociale, deşi unele dintre ele nu mai erau potrivite. Cetăţenii respectabili era deranjaţi sau chiar dezgustaţi de acea muzică.

Lui Caird îi plăcea versiunea lui Naked Raygun de rock vechi. Pulsa ca inima compactă a cosmosului, chiar înainte de marele Big-Bang, când se distrugea singur, ca să poată fi recreat.

Acum, repetând „Jettison”, simţea că crotonii se strângeau şi mai tare, ca nişte menghine. Prin ei trecu gândul că personalitatea lui era o epavă aruncată în toate părţile de furtunile care mocneau în sufletul lui. Sau despre care presupunea că existau acolo.

El era un ciclu incomplet, el însuşi era ciclul în care curbele erau gata să se întâlnească.

Poate că era un gând provocat de abisul apărut când dăduse peste Snick. Nu avea date obiective care să-i confirme sentimentele.

Cele două grupuri se reuniseră acum şi supraveghetorii le vorbeau pe rând.

Grupul intrase în secţiunea din spate a depozitului.

— Aşa cum ştiţi din experienţă, spuse un supraveghetor, începeţi cu ultimii sosiţi şi apoi continuaţi până la cei mai vechi. Există cincizeci de mii de stonaţi în această clădire, dintre care au fost selectaţi cinci mii drept potenţiali candidaţi ca muncitori în construcţii.

Femeia continuă să vorbească monoton, spunându-le lucruri pe care le ştiau deja, dar pe care erau obligaţi în mod oficial să le asculte. Caird era aproape de partea din spate a grupului, foindu-se de pe un picior pe altul, privind în jur, ascultând doar cu o ureche. În lateralul lui şi puţin în spate era un şir de piedestale de piatră, pe care erau plasate bazine cioplite. În fiecare dintre ele era corpul unui copil şi aceştia păreau să fie de diferite vârste, de la nou-născuţi până la copii de şase luni. Era curios, pentru că mortalitatea infantilă era foarte rară. Şi totuşi acei inocenţi avuseseră ghinionul să moară la scurt timp după ce ieşiseră din găoace. Acel şir, care se întindea cât putea să vadă în lungul depozitului, era rezervat copiilor. Ceilalţi copii pe care-i văzuse erau suficient de mari ca să stea în picioare.

Se îndreptă spre cel mai apropiat copil, care avea o căciuliţă roz pe cap, ochii închişi, iar

culoarea lui gri pal era acoperită cu tonuri cu aspect natural, deşi părea adormit.

De la acel copil trecu la următorul. Acesta avea o căciuliţă albastră cu volănaşe şi părea şi el gata să se trezească în curând şi să ceară lapte sau schimbarea scutecelor.

Se întrebă ce îi provocase moartea. Se aplecă să se uite la plăcuţa de identitate sigilată în partea de sus a piedestalului.

Citi numele.

Depozitul parcă se umplu de lumină. Sclipirea neaşteptată a acesteia îl orbea. Ţipă şi apoi întunericul se repezi peste el, pe tăcute, şi el simţi cum cădea. Dar era ca şi cum ar fi fost o pană ce cădea în gol. Era aproape imaterial.

Numele copilului mort şi stonat era BAKER NO WILEY.

Capitolul 35

O vreme fu vag conştient de tavanul aflat mult deasupra lui, de feţele care se uitau în jos la el şi de vocile care parcă pătrundeau printr-un filtru gros. Nu putea auzi cuvintele, dar putea detecta tonul lor întrebător şi îngrijorat. Apoi toate se stinseră treptat. Ciclul îşi unise capetele, un cablu pozitiv şi unul negativ atingându-se unul pe celălalt. Şocul trecuse prin el şi îl smulsese din timpul şi locul prezent. Se depărta rapid de imaginile şi sunetele prezentului. Apoi acestea dispărură, şi o dată cu ele dispăru orice urmă de conştiinţă, orice urmă a prezentului.

Acum era îngrozit şi ţipa, deşi nu putea auzi nici un sunet. Cădea. Nu. Cobora atât de rapid încât impresia era de cădere. Dar simţea... muşchii... pielea lunecoasă... a unui gât gigant care îl înconjura. Era înghiţit.

Acum era mestecat şi asta se întâmpla cumva după ce fusese digerat. Nu numai că mergea în jos, dar mergea şi în spate. Apoi nu mai era mestecat. Era făcut bucăţi, iar acestea explodau. Ardeau şi se dezintegrau, cu o lumină mai întunecată decât întunericul prin care trecea.

Tăcerea şi întunericul deveniră parte din el. Era ingerat, nu mai era o fiinţă separată, un

lucru distinct. Era parte a tăcerii şi întunericului, şi acestea erau o parte a lui. Dar ceva uriaş şi monstruos împingea obiectul compus din el şi din ceea ce-l înconjura spre un vârf pe care-l simţea, dar nu putea să-l vadă. Sunetul şi lumina înlocuiră tăcerea şi întunericul şi acum era din nou el însuşi, fără să mai fie inclus în ceva ce i se părea globular.

Se vedea pe sine pe un ecran ce ocupa tot peretele.

Acolo, în pat, sub el şi în faţa lui, era Jefferson Cervantes Caird. De cinci sub-ani, era unicul copil al doctorului Hogan Rondeau Caird, biochimist şi medic, indiferent ce-or fi însemnat acele titluri, şi al lui doctor Alice Gan Cervantes, biolog molecular, orice ar fi însemnat asta.

După indicaţia ecranului de perete ce strălucea în întunericul dormitorului lui, se trezise la 3:12, marţi dimineaţă. În seara trecută de marţi se dusese la culcare, fusese cărat în stonerul lui şi împietrit. Apoi, în această dimineaţă, fusese destonat şi, încă dormind, fusese dus în patul lui. La ora aceea, tatăl şi mama lui probabil dormeau şi ei. Dar el trebuia să coboare din pat. Îi era sete şi trebuia să urineze.

Coborî din pat, atingând în acelaşi timp capul unui urs mare de pe cealaltă pernă, ca să-l asigure că avea să se întoarcă repede. Şi ca să se asigure şi pe sine de asta. Ieşi din

dormitor, la lumina slabă ce venea de pe hol. Holul se lumină puţin mai mult când păşi în el. După ce îşi goli vezica, trase apa la toaleta silenţioasă, îşi puse un pahar cu apă şi bău o parte din ea. Era pe hol, la jumătatea drumului spre dormitor, când îl auzi pe Baker No Wiley strigându-l încet, din spatele uşii parţial deschise a camerei de stonare.

Jeff se duse la uşă, dar nu intră în cameră. Era înspăimântat de figurile rigide din interiorul cilindrilor, oameni morţi, dar care totuşi nu erau morţi. Intra foarte rar în acel regat al frigului şi rigidităţii chiar şi ziua, şi nu intrase niciodată acolo după lăsarea întunericului, decât atunci când îl duceau în braţe, adormit, mama sau tatăl lui. Uneori avea coşmaruri foarte urâte, în care se trezea în acea cutie ca un coşciug şi nu putea să iasă, iar cei parţial morţi se îngrămădeau în jurul stonerului şi se uitau la el prin geam, rostind ameninţări tăcute şi făcând gesturi prin care îi arătau cum aveau să-l mănânce, dacă ieşea din stoner.

Era îngrozit pentru că nu putea să iasă din cutie şi pentru că, dacă ar fi reuşit, ar fi fost făcut bucăţi de degetele de piatră ale adulţilor şi mestecat mărunt de dinţii lor de piatră.

Le spusese părinţilor lui şi psihiatrului despre aceste vise. Îi spusese numai mamei lui despre Baker No Wiley, după ce ea îi promisese că nu va mai spune nimănui despre el. Se părea că ea nu-i spusese psihiatrului

numele lui Baker No Wiley, deşi îi explicase că fusese imposibil să nu-i vorbească acestuia despre prietenii lui de joacă imaginari. Sau despre mirajele lui mentale, aşa cum le numea ea uneori.

Jeff bănuia că mama lui îşi călcase promisiunea şi îi spusese tatălui ei numele lui Wiley. Din când în când, tatăl lui făcea mici aluzii din care reieşea că ştia. Dar nu recunoscuse niciodată asta, iar mama lui negase că i-ar fi spus vreodată despre Wiley.

Mama lui sugerase acel nume, atunci când Jeff îi mărturisise prima dată că prietenul lui de joacă apăruse într-o zi, ieşind din camera de stonare, iar el, Jeff, căuta acum un nume pentru el. În acel moment, mama lui nu fusese îngrijorată în legătură cu „mirajele” sau fanteziile lui. Jeff nu o întrebase niciodată de unde venise cu acel nume sau ce însemna pentru ea.

Acum, Jeff nu-i mai spunea totul mamei lui. Avea senzaţia că ea îl trădase.

— Baker nu e real, spusese mama lui. Tu l-ai inventat, ca să compensezi timiditatea ta excesivă. El este fratele tău vitreg – în imaginaţia ta, cel puţin – dar este mai mare, mai puternic şi mai curajos decât eşti tu în realitate. Tu îţi creezi aceste fantezii, folosindu-l pe el drept reprezentantul tău delegat.

Jeff nu înţelesese multe dintre cuvintele ei, de exemplu compensare, excesiv şi delegat.

Dar consultase banda-dicţionar şi le învăţase. Mama lui avea dreptate. Era foarte timid şi retras şi era deseori înghiontit de băieţii din clasa lui, de cei mai mari şi uneori chiar şi de fete. Atunci când îl strigau cu diverse porecle, când îşi băteau joc de el sau când îl loveau, el fugea. Nu-i plăcea şcoala, de fapt o ura, şi petrecea cât de mult timp putea în dormitorul lui. Acolo se uita la televizor ca să îşi înveţe lecţiile de la şcoală sau ca să se distreze, şi se juca cu prietenii lui „imaginari”.

Ca şi ceilalţi, Baker fusese destul de neclar atunci când apăruse prima dată, atât de firav încât lumina trecea prin el. O dată cu trecerea timpului, Baker devenise mai solid şi opac. Devenise la fel de real ca şi copiii de la şcoală, dar mult mai plăcut. Celelalte „miraje” ale lui Jeff dispăruseră treptat şi rămăsese numai Baker.

Baker nu era o fantezie. Jeff era la fel de sigur de asta pe cât de sigur era că respira. Putea să atingă pielea lui Baker, o simţea solidă, putea simţi respiraţia lui Baker pe faţa lui.

În unele privinţe, Baker era mai real decât colegii lui de şcoală. Era foarte amuzant să se joace cu el şi era cel mai amuzant atunci când Jeff îşi imagina că bătăuşii erau în dormitorul lui, iar Baker îi bătea măr.

Bătăuşii ar fi fost umpluţi de sânge de Baker, dacă Jeff nu-i spunea să se oprească. Baker era

un luptător grozav şi nu-i era teamă de nimeni şi de nimic.

Acum, Baker ieşise din spatele uşii şi veni pe hol. Părea să se înalţe mult deasupra lui Jeff şi era mult mai musculos.

Din cine ştie ce motiv, Baker era în haine de stradă, nu în pijamaua lui exact ca cea pe care şi-o punea Jeff când se ducea la culcare.

— Hai să ne jucăm, Jeff, spuse Baker. Acum putem să facem tot ce vrem. Puteam chiar să ieşim afară. Casa ne aparţine.

Jeff se sperie.

— Vrei să spui că mami şi tati au plecat?

— Nu, prostuţule. Vreau să spun că părinţii tăi dorm. Putem să ne prefacem că apartamentul este al nostru şi că putem face tot ce vrem în el.

Baker duse un deget la buze.

— Dar trebuie să facem linişte, ca să nu-i trezim pe mami şi tati.

— Nu ştiu, zise încet Jeff, deşi inima îi bătea repede din cauza incitării.

— Ei, dar s-ar putea să facem prea mult zgomot, continuă Baker. Aşa că hai să ne strecurăm afară şi să ne bucurăm de aventură. Acum nu sunt mulţi oameni mari pe stradă.

— Dar monitoarele? întrebă Jeff.

— Cine să se uite la ele la ora asta din noapte? spuse Baker. Poliţiştii nu se vor uita la ecrane decât dacă vor primi un apel de la cineva sau dacă porneşte vreo alarmă.

— Mda, poate, zise Jeff. Dar dacă deschidem uşa din faţă, se va declanşa alarma lui mami şi tati.

— Ba nu. Mami şi tati nu ştiu că noi ştim cuvântul de cod ca să o oprim.

— Da, dar...

— Pisicuţă sperioasă! Plângăciosule! Fetiţo! Fricosule!

— Nu-mi spune aşa, zise Jeff. Tu eşti prietenul meu, fratele meu geamăn. Tu nu trebuie să-mi spui aşa. Nu-mi place.

— Ei bine, ba o s-o fac, spuse Baker, rânjind. Trebuie să te fac să mergi, omule. Te iubesc, dar uneori nu sunt prea mulţumit de tine. Trebuie să semeni mai mult cu mine. Cum o să faci asta, dacă nu exersezi să fii ca mine?

— Bine. Numai că mai întâi trebuie să mă schimb în haine de stradă.

Îşi puse hainele, încet şi fără tragere de inimă. Tremura de frică, dar în acelaşi timp se simţea foarte incitat. Poate, doar poate, reuşea să facă asta, să aibă o aventură reală. Singura problemă era că... dacă era prins, el avea să fie pedepsit, iar Baker nu putea fi nici măcar atins.

Porniră pe hol, după ce Jeff comandase ecranului de perete să menţină luminile de pe hol la nivel scăzut. Dacă se trezea vreunul dintre părinţii lui şi vedea luminile aprinse, putea să se ridice din pat şi să facă cercetări.

La jumătatea drumului, auzi voci. Era un murmur din care nu putea înţelege nimic. Se opri şi îi şopti lui Baker:

— Sunt treji! Nu putem merge acum.

— Ai vrea tu! zise Baker. Hai să mergem, oricum.

Merseră încet pe hol, Jeff gândindu-se că inima avea să-i spargă pieptul cu bubuiturile ei. Înainte să ajungă la uşa dormitorului, care era puţin deschisă, Baker spuse:

— Hai să ascultăm. Poate că vom descoperi ceva. Ştii, adulţii nu ne spun multe lucruri. Se cred atât de superiori şi misterioşi.

Jeff îl urmă pe Baker la uşa dormitorului. Înăuntru era întuneric. Mami şi tati vorbeau atât de încet, încât Jeff auzea rar câte un cuvânt. Apoi îşi auzi numele. Vorbeau despre el.

Se încordă să audă mai mult, dar vocile erau prea joase, deşi erau intense. De ce erau treji la ora aceea şi vorbeau despre el? Avea impresia că vorbeau despre ceva ce îi preocupa de mult şi avea să-i preocupe încă mult timp. Păreau în acelaşi timp trişti şi supăraţi, supăraţi unul pe celălalt.

Baker şopti la urechea lui Jeff, deşi nu era nevoie să facă asta. Numai Jeff putea să-l audă.

— Haide înapoi în dormitorul nostru. Putem porni monitorul din dormitorul lor şi să ascultăm.

— Nu e frumos, spuse Jeff. În plus, dacă ne vor prinde, pe mine mă vor pedepsi, nu pe tine.

— Nu ne vor prinde, zise Baker. Ai de gând să fii un papă-lapte toată viaţa?

— Dar dacă au spus peretelui să oprească sonorul din camera lor? întrebă Jeff. Nu o să putem auzi nimic.

— Cum să aflăm asta, dacă nu încercăm? Fă ce-ţi spun eu şi nu o să mai fii un fricos. Poate.

Asta îl înfurie pe Jeff.

— Nu sunt aşa cum îmi spui tu, numele acelea urâte. Nu sunt!

Ezita. Era foarte curios să afle ce vorbeau părinţii lui despre el.

— OK. O facem. Dar dacă suntem prinşi, nu o să mă mai joc niciodată cu tine!

— Sigur, spuse Baker. Şi atunci cu cine o să te joci? O să fii singur de tot. Nu o să ajungi niciodată nicăieri, vei fi întotdeauna un papă-lapte, dacă mă alungi. Sau dacă te părăsesc eu pe tine. Eşti destul de dezgustător, ştii.

În timp ce se întorceau pe hol, Jeff se întrebă dacă făcuse ceva foarte rău, ceva despre care nu ştia. Din câte ştia el, fusese destul de bun. Nu făcuse nimic care să-i supere. Doar că nu era curajos şi refuza să se bată cu copiii care ştiau că-l pot bate, şi că era timid, atunci când i se spunea să recite în clasă. Nu avea ce face în privinţa asta, şi ei n-ar fi trebuit să i-o reproşeze.

Dar nu ştii niciodată la ce să te aştepţi de la părinţi. Ei se supără pentru cel mai neînsemnat lucru. Aveau reguli şi regulamente care deseori nu au nici un sens. Explicaţiile lor – atunci când se oboseau să explice – lor li se păreau clare, dar lui i se păreau nişte prostii. Uneori îşi spunea că adulţii nu erau mai umani decât acei extratereştri din spaţiu, de la televizor.

Dar el nu era sigur nici că toţi colegii lui de şcoală erau de pe Pământ.

Intră cu Baker în dormitorul lor şi se aşeză lângă el, pe canapea.

— Dacă vor porni monitorul din camera noastră, ca să vadă dacă sunt bine? întrebă.

— De ce ar face asta?

Jeff activă vocal legătura cu dormitorul părinţilor lui şi crescu volumul ca să amplifice sunetul, în timp ce inima îi bătea şi mai tare. Nu vroia şi legătura video. Dacă ar fi fost prins făcând asta, pedeapsa ar fi fost dublă. Oricum, camera lor era în întuneric şi nu ar fi putut să-i vadă. Dar dacă aprindeau lumina şi făceau ştii-tu-ce?

Îi spuse lui Baker acel gând. Baker pufni şi zise:

— Nu mi se pare că au nişte voci prea iubitoare.

— Nu, spunea mama lui. Nu trebuie să-i spunem niciodată. Nu o s-o facem. Şocul l-ar afecta pentru tot restul vieţii. Nu e un băiat puternic, este sensibil, prea sensibil. În plus,

dacă îi spunem, şi apoi el spune altcuiva? Am avea probleme foarte mari, şi tu ştii asta.

— Bineînţeles că ştiu, zise tatăl lui. Nu sunt prost, deşi tu vorbeşti ca şi cum aş fi. Nu-i vom spune decât atunci când va fi suficient de mare ca să ştie că trebuie să-şi ţină gura.

— Dar de ce să-i spunem? întrebă mama lui. Nu e ceva ce trebuie să ştie neapărat. Asta nu-l va face mai fericit sau mai bun.

— Este adevărul!

— Fii blestemat, cu adevărul tău cu tot! Nu vorbim despre ştiinţă aici. Vorbim despre fiul nostru, despre sentimente umane. Ce legătură are adevărul cu asta? Mai bine să nu ştie că e o minciună, o minciună pentru binele lui, ca să nu mai vorbim de-al nostru. Ştii că oamenii se mint tot timpul unii pe ceilalţi. Există cazuri în care adevărul trebuie spus, dar există şi minciuni de care oamenii au nevoie. Iar Jeff are nevoie de asta.

— Nu, spuse tatăl lui. Adevărul ar trebui să fie spus întotdeauna. Dar trebuie spus cu discreţie, şi la momentul şi împrejurările potrivite.

Ce? Ce anume? se întrebă Jeff. Avea senzaţia că i se frângea inima, iar el transpira şi tremura. Despre ce era vorba?

Ştia din dramele de la televizor că unii copii erau adoptaţi de cupluri fără copii. Din motive pe care nu le înţelegea, un copil adoptat era într-un fel de pericol. Sau era o ruşine. Ceva ce

trebuia temut, în ciuda faptului că actorii spuneau că dragostea era cel mai important lucru. Nu este din carnea şi sângele meu! Cineva spusese asta, într-un spectacol.

— Hai să lăsăm asta şi să dormim puţin, pentru Dumnezeu! spuse tatăl lui. Am o zi grea mâine. EX va face testele finale. Iar tu trebuie să te întâlneşti cu reprezentantul de la MBDA şi...

— Mereu spui asta, sau găseşti alt gen de scuză, zise mama. Pentru Dumnezeu, hai să discutăm acum şi să ajungem la o concluzie raţională! Nu mai pot suporta această amânare şi nu există nici un motiv real pentru ea!

— O decizie raţională, spuse sarcastic tatăl. Prin asta vrei să spui decizia ta. De ce să nu aşteptăm? Chiar dacă hotărâm să-i spunem, nu o putem face acum. Vor mai trece ani întregi până atunci. Aşa că de ce să nu aşteptăm să vină acel moment, dacă va veni vreodată. Când va avea optsprezece ani, şi îi vom putea spune şi despre immeri?

— Ştii cum sunt eu, spuse mama lui. Nu-mi place să tărăgănez lucrurile. Temporizarea mă înnebuneşte. Ai dreptate cu faptul că nu-i putem spune acum. Dar n-aş putea dormi noaptea ani întregi făcându-mi griji în privinţa asta, dacă nu stabilim acum ce e de făcut.

— Eşti nebună.

— Măcar eu o recunosc.

— Ce vrei să spui cu asta?

Urmară alte discuţii, o parte din ele fără înţeles pentru Jeff. După o vreme, deveniră mai calmi şi mai puţin încăpăţânaţi. Deşi vorbeau despre alte probleme, reveneau mereu la principalul subiect al disputei. Jeff puse cap la cap diversele informaţii şi apoi începu să înţeleagă subiectul care nu-i lăsa să doarmă. Sau crezu că înţelege. Mintea lui de copil de cinci ani nu putea pricepe unele dintre cuvintele lor.

La început fu ca o scurgere mică, apoi deveni o răbufnire, iar în final digul se sparse şi apele se revărsară afară.

Jeff Unu, diferit de el însuşi, Jeff Doi.

Jeff Unu fusese copilul lor, născut în ziua în care i se spusese lui Jeff Doi că se născuse el.

Jeff Unu murise la două luni de la naştere.

Nici unul dintre părinţi nu spuse clar ce sau cine cauzase moartea copilului. Ascultând cuvintele şi simţind tonul vocilor lor, Jeff Doi ajunse la părerea că mama lui era responsabilă de accident. Creierul copilului fusese afectat serios şi murise câteva minute mai târziu.

Mama lui avea patruzeci şi cinci de sub-ani, pe vremea aceea. Părinţii lui amânaseră să aibă un copil pentru că erau prea ocupaţi cu vieţile lor profesionale şi sociale. Asta o spunea mama lui, cu o voce răutăcioasă. Apoi, cum ea era bătrână ca să fie mamă, iar ovulul ei criogenizat fusese distrus într-un incendiu, deciseseră că aceea era ultima lor şansă. Aşa

că Jeff Unu, un băieţel sănătos, venise pe lume printr-o cezariană. Era primul şi ultimul copil al doctorilor Caird şi Cervantes. Deşi cuplurile cu rangul lor profesional înalt şi cu genele lor excelente aveau dreptul să aibă doi copii, ea fusese nevoită să ceară permisiunea, din cauza vârstei. Şi o primise numai pentru că doctorii îşi folosiseră influenţa pe lângă nişte înalte oficialităţi. Oricum, nu mai putea primi permisiunea să aibă un al doilea copil.

Jefferson Caird înţelese asta, în timp ce se privea pe sine şi pe Baker No Wiley pe ecranul pe care-l proiectase mental. Când avea cinci ani nu ştia nimic despre acea procedură, bineînţeles. Şi nu ştia nimic nici despre immeri. Mai înţelese apoi că mama lui nu putea informa autorităţile că deşi vârsta ei cronologică era de patruzeci şi cinci de ani, cea fiziologică era de numai treizeci şi doi. Ea devenise immer la şaptesprezece ani, moment în care i se injectase FII-ul.

Copilul, Jeff Unu, murise. În primele câteva minute după ce stonaseră copilul, părinţii intenţionaseră să cheme ambulanţa spitalului şi pe organici, deşi ştiau că nu se mai putea face nimic pentru copil. Apoi, doctorul Caird avusese o idee. El şi soţia lui vroiau foarte mult un copil al lor sau cel puţin aşa gândeau pe vremea aceea.

Tatăl lui destonase copilul şi luase câteva celule de piele de la acesta. Apoi le stonase.

Moartea nu fusese raportată. Folosind organizaţia subterană a immerilor, Caird şi Cervantes duseseră corpul stonat al lui Jeff Unu într-un depozit din pădurile din New Jersey. Ca să justifice existenţa corpului, immerii introduseseră date false în băncile de date.

Jeff Unu, acum numit Baker No Wiley, îşi ocupase locul în şirurile tăcute şi nemişcate din depozitul de lângă Hoboken.

Clona fusese crescută în laboratorul condus de doctorul Caird, deşi numai acesta ştia că era o clonă. Doctorul avu grijă de înregistrările pseudo-experimentului, de explicaţiile de la finalul acestuia şi de presupusa eliminare a corpului. Jeff Doi fusese adus pe furiş acasă şi luase locul lui Jeff Unu. Tatăl lui îl operase, ca să formeze un ombilic artificial. Cei câţiva prieteni care văzuseră copilul nu observaseră diferenţa de vârstă.

— Îmi doresc atât de mult să nu-i fi sugerat să-şi numească prietenul imaginar Baker No Wiley! spuse mama lui şi începu să suspine. De ce am făcut-o? Mi-a cerut un nume şi acesta mi-a venit imediat pe buze! Am ştiut că e o greşeală încă din clipa în care l-am rostit. Acum, când îl aud rostind acel nume şi uneori chiar şi când nu o face, mă gândesc la copilul nostru de acolo...

— Îl avem pe Jeff.

— Ştiu, ştiu. Îl iubesc. Dar o clonă nu este aceeaşi persoană ca donatorul. Are experienţe

diferite. Oricum. Nu este la fel, chiar dacă are aceeaşi compoziţie genetică. Este o persoană separată şi diferită.

— Ştim amândoi asta, zise tatăl lui. Nu are rost să repetăm mereu aceeaşi poveste.

— Nu este o poveste! strigă ea. Este viaţă, realitate. Doare!

— Nu te-ai adaptat prea bine, spuse tatăl.

— Vrei să spui că ar trebui să merg la psiholog? O simplă sprayere cu DA şi toată povestea se află. Ştii asta.

— Poate că am făcut o greşeală, spuse doctorul Caird.

— Nu! Niciodată! Îl iubesc pe Jeff, şi la fel şi tu! Dar...

— Hei, Jeff! spuse Baker No Wiley.

— Ce e? zise Jeff.

Se simţea năucit, incapabil să se mişte, cu creierul amorţit, târându-se încet, ca o lavă pe o pantă lină, dar rece, rece.

Baker se ridică de pe canapea şi se opri în faţa lui. Părea necăjit, dar în acelaşi timp foarte puternic şi curajos. Jeff simţea nevoia să ţipe, să suspine şi să plângă, dar nu reuşea să facă nimic din toate acestea. Cu toate acestea, pe Baker se părea că nu-l durea nimic.

— Există o singură soluţie, zise Baker.

— Care? întrebă Jeff.

— Hai să ne jucăm spunând că eu sunt persoana reală şi că tu eşti eu.

Atunci, lumina de pe ecran începu să pălească. În timp ce se stingea, şi chiar înainte ca întunericul total să înlocuiască lumina, Jeff îi văzu pe Jeff Unu şi pe Baker No Wiley îmbrăţişându-se şi contopindu-se. Era ca şi cum Baker era o celulă care îl înghiţise pe el, pe Jeff Unu. El devenise amândoi.

La ultima sclipire de lumină, care se stingea rapid, Jeff îşi spuse: Probabil că am minţit atunci când psihiatrul din copilărie m-a tratat cu DA. Sau era atât de adânc îngropat în mine, încât nici măcar DA-ul nu a putut scoate nimic la suprafaţă.

Capitolul 36

— Este un copil de cinci ani, în corpul unui adult, spuse Snick.

Îl privea pe Jefferson Caird pe un ecran. El se juca cu un urs mare de pluş, vorbind cu el şi, din când în când, vorbind şi cu cineva invizibil. Copiii din camera mare de joacă se obişnuiseră cu el şi uneori îl lăsau să se joace cu ei. Dar încă nu ştiau ce era cu el acolo. Deşi li se spusese că nu era retardat mental, era evident că îl considerau un fel de creatură extraterestră. Li se spusese să nu facă nici cea mai mică remarcă referitoare la el, dar unii nu se puteau abţine. Şi Jeff trebuia urmărit de aproape. Un copil de cinci ani cu forţa şi greutatea unui adult putea fi periculos printre copiii mici.

— Va trebui să abandonăm acest experiment, zise doctorul.

— Dar nu se poate să fie izolat, zise Snick. Nu se va dezvolta niciodată normal. Ce veţi face cu el?

— Nu ştiu încă, spuse psihiatrul. Este unic. Nu a existat niciodată un caz ca el.

— Doar nu vă gândiţi să-l stonaţi? Să-l trimiteţi într-un depozit până când vor fi descoperite tehnicile prin care să fie tratat? Dacă vor fi descoperite vreodată.

— Nu. Este prea interesant, prea plin de provocări. Ne vom dezvolta tehnicile în timp. Colegii mei şi cu mine nu vom renunţa la şansa de a-l studia.

— Asta e tot?

— Nu mă înţelege greşit, zise psihiatrul. Bineînţeles, îl voi privi ca pe o fiinţă umană cu probleme ce ar trebui rezolvate, nu ca pe un experiment. Nu sunt rece şi detaşată. Nu este o insectă, iar eu nu sunt un entomolog.

Snick îl privi pe Caird, care strângea la piept jucăria şi se legăna în faţă şi în spate, vorbind cu băiatul pe care numai el putea să-l vadă. Îndreptă amplificatorul spre el, aşa încât vocea lui adâncă deveni audibilă.

— Uite ce avem aici, Jeff...

— Jeff? întrebă Snick. Este el însuşi?

Psihiatrul clătină din cap.

— Nu cred. Este năucitor. Dar nu este un alter ego. Pur şi simplu nu ştiu... încă.

— A evadat din nou, spuse Snick.

— Cum? Oh, înţeleg ce vrei să spui. De el însuşi.

— Da, zise Snick, dar ea voise să spună că el păcălise din nou guvernul.

Aruncă o privire ceasului afişat pe perete.

— Trebuie să mă întorc la muncă. Dar voi reveni din când în când. Mulţumesc că mi-aţi permis să intru aici.

— L-ai iubit?

— Este singurul bărbat alături de care aş fi trăit foarte mult.

— Nu dispera, spuse psihiatrul. Se va dezvolta într-un adult normal...

— Ceea ce nu a fost niciodată..., zise Snick.

— Dar s-ar putea să devină unul. Sau adultul din el poate ieşi din nou la suprafaţă.

— Care adult? întrebă Snick.

Psihiatrul zâmbi şi îşi ridică sprâncenele.

— Cine ştie?

Snick îi aruncă o ultimă privire lui Jeff Caird şi ursuleţului lui, înainte să iasă din cameră. Îşi aminti bolboroseala rostită de el, după ce căzuse pe podeaua depozitului. În toată acea gângăveală, două propoziţii fuseseră suficient de clare ca să fie înţelese.

— Lumea zilelor se destramă. La fel şi eu.

Capitolul 37

Trecuseră douăzeci şi cinci de ani de când începuse Schimbarea, douăzeci şi cinci de ani măsuraţi după rotirea Pământului în jurul Soarelui. Cu zece ani în urmă, divizarea timpului în subiectiv şi obiectiv încetase definitiv. Fusese păstrat calendarul Noii Ere, de treisprezece luni pe an, dar oamenii trăiau orizontal în raport cu el, nu, ca înainte, vertical. Zilele de naştere erau sărbătorite acum o dată pe an, nu o dată la şapte ani.

Multe oraşe fuseseră completate cu cincisprezece ani în urmă. Multe oraşe fuseseră construite mai recent, cu cinci ani în urmă.

Ariel Cairdsdaughter se înşelase în previziunile ei că o revoluţie mondială şi sângeroasă va dărâma guvernul şi va instaura unul nou. Existaseră unele rebeliuni, dar acestea fuseseră zdrobite rapid, şi uneori cu sălbăticie. În general, cetăţenii, deşi deseori nefericiţi, se supuseseră. Şi majoritatea se declaraseră mulţumiţi de ceea ce realizase revoluţia. Şi anume: desfiinţarea sistemului de viaţă al Noii Ere, administrarea FII-ului – agentul de încetinire a îmbătrânirii – fiecărui om de pe Pământ, Lună şi din coloniile marţiene, şi legalizarea şi punerea la dispoziţie

a anti-DA-ului. Oamenii îşi recăpătaseră vechea lor capacitate de a minţi.

Una dintre cererile revoluţionarilor fusese ca membrii guvernului să fie supravegheaţi îndeaproape. Aceasta avea să ducă la descoperirea corupţiei şi prevenirea ei. Fuseseră făcute unele reforme mai mici, dar urmărirea atentă a oficialităţilor şi puterea de a-i înlătura prin comitete de supraveghere nu fuseseră realizate. Din când în când, existau cereri sporadice ale unor grupuri de cetăţeni pentru rezolvarea acestei probleme. Dar rezultatele erau foarte slabe.

Deşi Guvernul Mondial şi guvernatorii provinciali erau aleşi prin vot popular, Consiliul Mondial era cel care selecta candidaţii ce puteau candida pentru post.

Urmărirea atentă a oamenilor de către guvern era în continuare în plină desfăşurare. Guvernul insista că asta era pentru binele oamenilor şi această situaţie nu se schimbase, în ciuda demonstraţiilor sau a petiţiilor în masă.

Cuplurile aveau permisiunea să aibă numai doi copii, totuşi exista o minoritate de cetăţeni care continua să se agite pentru lărgirea limitei la trei.

O mică minoritate nu încetase să ceară dreptul credincioşilor de a construi biserici, sinagogi, moschee şi temple şi să abroge legea

ce interzicea celor credincioşi să lucreze pentru guvern.

Phantea Pao Snick, cântărind toate idealurile atinse sau pierdute, se gândi la Jeff Caird. Dacă el era acum Caird cel original, îşi spuse ea, asta însemna că era în continuare acolo, undeva, luptând pentru obţinerea revoluţiei totale.

Phantea Snick avusese şapte slujbe diferite în cei douăzeci şi cinci de ani ce trecuseră de la începerea Schimbării. Trăise în trei oraşe diferite: Trenton, New Jersey, Springfield, Illinois şi reşedinţa ei actuală, Denver, Rocky Mountains State. Avea treizeci de sub-ani când începuse schimbarea şi acum avea 250 de ob-ani. Dar vârsta ei fiziologică de pe cartea de identitate era de 33,5 ani.

De şapte ani era coordonator planificator în Departamentul Reconstrucţiei. Această poziţie presupunea mult timp în aer liber, pe teren. Acum totuşi, era din ce în ce mai mult reţinută la birou. Fiind o femeie de acţiune, devenea din ce în ce mai morocănoasă, cu fiecare zi care trecea. Cum avea mai mult timp liber, începuse să citească listele de angajări, atât la serviciu, cât şi acasă. Cea mai atrăgătoare ofertă în acel moment era legată de un proiect de plantare a pădurilor, în munţii Siberiei Centrale. Slujbele pe care le dorea de fapt erau în Departamentul Organic şi le examină, deşi

ştia că nu avea nici cea mai mică şansă să obţină vreodată una.

De aceea, vizita generalului Anthony Wik Horn, membru superior al Biroului de Afaceri Interne al Departamentului Organic al Americii de Nord reprezentă o mare surpriză pentru ea. În primul rând, Horn nu făcuse aranjamentele pentru vizită prin intermediul ecranelor. Ea apăruse în acea dimineaţă la birou, trecuse pe lângă secretară fără să-i răspundă la întrebări şi intrase în biroul lui Snick. Snick nu protestă la această lipsă de protocol, pentru că femeia era un organic de rang înalt. Epoleţii, tresele şi emblemele de pe roba ei verde atestau acest fapt. Pentru o clipă, Snick se gândi că femeia venise să o aresteze. Dar dacă generalul ar fi vrut să o reţină, ar fi fost suficient să trimită nişte ofiţeri ca să o ridice. Sau doar să ia legătura cu ea prin TV şi să-i ordone să se prezinte la secţie.

Anthony Wik Horn era înaltă şi cu forme frumoase. Talia ei era surprinzător de mică, deşi sânii enormi şi şoldurile curbate o făceau probabil să pară mai mică decât era. Snick decise că Horn putea fi descrisă prin clişeul „statuară”. În acelaşi timp, era impunătoare prin aspect şi personalitate. Vocea ei era neobişnuit de joasă, pentru o femeie.

Horn se opri exact în faţa biroului, se uită în jos la micuţa Snick, îşi împreună mâinile la piept şi se aplecă puţin.

— General-detectiv Anthony Wik Horn! spuse ea tunător. Stai jos!

Snick se conformă, zicând:

— Presupun că nu e nevoie să mă prezint şi eu.

— Bineînţeles că nu!

Horn rămase în picioare, deşi Snick îi oferi un scaun.

— Am venit aici personal, pentru că superiorii mei consideră că e mai bine să nu folosim legătura telefonică, zise ea. Am primit această sarcină pentru că s-a decis că este necesar ca de ea să se ocupe o oficialitate de rang înalt. Sper că mă vei scuza, dar am făcut aranjamente pentru închiderea ecranelor de pe perete, iar acest birou a fost cercetat în căutare de microfoane.

Snick se uită la cenuşiul mat al benzilor de recepţie-emisie şi ridică din umeri, fără să comenteze. Aşteptă ca Horn să o informeze în legătură cu motivele misiunii ei.

Horn zâmbi, expunându-şi dinţii mari şi albi.

— Biodatele tale spun că nu eşti prea vorbăreaţă.

Snick nu văzu nici un motiv să comenteze.

— Înregistrările şedinţelor tale de la centrul de reabilitare au mai revelat şi că eşti foarte dezamăgită şi extrem de frustrată pentru că ţi s-a interzis profesiunea de ofiţer organic.

— Atunci ştii şi că această frustrare provine în special din nedreptatea care mi s-a făcut,

din faptul că mi s-a făcut o înscenare. Am spus-o atunci şi o spun şi acum. Guvernul m-a îndepărtat. Eram un ofiţer devotat şi am fost trădată chiar de oamenii cărora le eram loială. Care ar fi fost reacţia ta, dacă ai fi fost tratată aşa?

— Aş fi urât departamentul pentru asta, zise Horn. Fără nici o îndoială. De fapt, nu mi s-a ordonat să-ţi prezint propunerea departamentului. Atunci când am auzit de ea, m-am oferit să fiu eu cea care să te contacteze. Te înţeleg foarte bine. Ai fost tratată teribil de urât. Se pare că departamentul îşi dă seama de asta acum. Şi vrea să facă unele amendamente.

— Amendamente? întrebă Snick. După atâta timp?

Horn ridică din umerii ei mari şi zise:

— Ar fi putut să nu se întâmple niciodată. Sunt autorizată să-ţi ofer o reabilitare totală în departament. Vei primi şi o promovare. Vei fi colonel de teren. Toate datele referitoare la activitatea ta revoluţionară, precum şi la stonarea ta ilegală vor fi şterse din biografia de pe cartea ta de identitate. Nu putem şterge aceste date din băncile de date permanente ale organicilor, dar vor putea fi accesate numai de oficialii cu rang foarte mare şi numai în caz de extremă necesitate.

Snick ridică mâna.

— Stai o clipă. De ce mi se oferă toate acestea?

— Voi fi sinceră, spuse Horn. Nu ştiu nimic despre acest caz. Nu ştiu toate răspunsurile. Mie mi s-a spus că dosarul tău arată că ai fost un ofiţer extrerm de competent. Ba chiar mai mult de atât. Un detectiv extraordinar. Totodată, ai dovedit foarte multă ingeniozitate şi agresivitate cât timp erai revoluţionară şi...

— Nu am fost niciodată un revoluţionar autentic, spuse Snick. Am devenit aşa ceva pentru că am fost forţată.

— Ştim asta. Este în rapoartele doctorului de la reabilitare. Şi...

Snick întrebă, îngustându-şi ochii.

— Reabilitarea mea va fi făcută publică? Sau este ceva ce va fi ştiut doar de departament?

— Tocmai vroiam să vorbesc despre asta, zise Horn, părând puţin neliniştită. Nu va fi nici o publicitate. Se consideră că e mai bine ca totul să fie făcut în linişte, dar nu vei avea nici o problemă în treburile interne ale departamentului.

— Vreau ca reabilitarea mea să fie făcută publică, spuse Snick.

Horn se aşează şi oftă, ca şi cum ar fi ştiut că urma să fie o discuţie mai lungă decât se aşteptase.

— Vreau ca oamenii care au fost direct responsabili de înscenare să fie pedepsiţi. Şi

vreau să văd totul pe canalele de ştiri şi pe benzi închiriate.

— Dumnezeule! spuse Horn. Biodatele tale indică faptul că ai tupeul unei maimuţe, şi e clar că nu era o exagerare! Primeşti brusc ceea ce îţi doreşti de ani de zile, iar tu emiţi pretenţii!

— Am crezut că mă înţelegi, zise Snick. Din ceea ce spui nu reiese asta. Repet. Vreau să fie pedepsiţi şi vreau o recunoaştere publică a faptului că mi s-a făcut o înscenare, precum şi scuze din partea guvernului.

— Nu prea eşti într-o poziţie în care să emiţi pretenţii, spuse Horn.

— Eu cred că sunt. Nu ştiu cum sau de ce am ajuns în această poziţie, dar sunt sigur că sunt.

— Eşti şi foarte încăpăţânată, zise Horn. OK. Sunt autorizată să-ţi acord anumite concesii. Dacă eu spun da, voi fi susţinută pe deplin de superiorii mei. Cu toate acestea, trebuie să realizezi... pot să-ţi spun Thea?... Trebuie să realizezi că omul responsabil de stonarea ta a fost David Ananda, cunoscut şi sub numele de Gilbert Immerman. El este mort de mult şi la fel sunt şi cei care i-au îndeplinit ordinele. Morţi sau stonaţi.

— Dacă asta e adevărat...

— Este, Thea.

— ... tot mai vreau ca întreaga înscenare să fie făcută publică.

Horn se încruntă puţin, după care spuse:

— Foarte bine.

— De ce acest brusc interes faţă de mine? întrebă Snick. Guvernul nu are conştiinţă şi nu face nimic, decât dacă este forţat să o facă, sau dacă este în interesul lui.

— Am fost colegă cu Jefferson Caird, pe vremuri, zise Horn. Eram amândoi locuitori de marţi, iar eu eram comisar organic pentru Manhattan.

— Ce legătură are asta cu întrebarea mea?

— Vrem să dai de urma lui Caird, spuse Horn.

Asta o surprinse pe Snick, deşi nu lăsă să se vadă nimic.

— Nu ştiam că a dispărut.

— Acum trei ani, zise Horn, aplecându-se în faţă şi privind-o adânc în ochi. Nu este căutat pentru vreo crimă, cel puţin nu încă. Cartea lui de identitate nu a mai fost folosită de trei ani. Asta nu este o ilegalitate, dar este împotriva legii ca un cetăţean să se mute în alt loc, fără să comunice această mutare. El trăia în Colorado Springs şi studia electronica la Universitatea Rocky Mountain. Şi-a luat liber şi s-a înscris într-un program de doctorat de patru ani. Cu o zi înainte de începerea cursurilor, a dispărut. În ziua aceea a fost o furtună electrică violentă. Se pare că a profitat de ea şi a evitat detectarea de către sateliţi.

— Jeff, murmură Snick. Nu mai ştiam absolut nimic despre el. I-am urmărit progresele timp de şase sau şapte ani. Apoi m-am mutat. Din când în când... ştii cum sunt reporterii. Din când în când mai apăreau reportaje despre el. Dar când a încetat să mai fie în centrul atenţiei, comentariile au încetat şi ele. Ultima dată când am auzit veşti despre el, o ducea foarte bine, deşi încă nu-şi amintea nimic din viaţa lui dinainte de vârsta de cinci ani. Şi nu-şi amintea nimic despre personalităţile lui anterioare.

— Departamentul l-a urmărit cu atenţie, desigur, spuse Horn.

— Bineînţeles. La fel ca şi pe mine.

Horn se lăsă pe spate şi spuse:

— Am vrea să-l găsim, să aflăm ce face. Aşa cum am spus, nu este căutat pentru nici o ilegalitate – încă. Dar au existat anumite probleme, intervenţii, introduceri de date, defectări ale sateliţilor, despre care bănuim...

— Că au fost cauzate de Jeff?

— Da.

— Dar nu aveţi nici o dovadă?

— Nu. Dar el trebuie găsit, oricum. Este dispărut.

Snick îşi simţi inima bătând mai repede, în timp ce ceva fierbinte şi delicios alerga prin corpul ei. Era din nou vânător.

Totuşi, prada era Caird. Ce avea să facă, dacă îl găsea?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Horn spuse:

— Nu trebuie să-l arestezi. Ştim cât de implicată ai fost personal în relaţia cu el. Trebuie doar să ne raportezi când şi unde îl vei găsi. Dacă totuşi simţi că e de datoria ta să-l reţii, o poţi face.

— Sunt surprinsă, spuse Snick. Este datoria mea să arestez orice infractor, indiferent în ce relaţii aş fi cu el.

— Aceasta este o misiune foarte specială şi trebuie îndeplinită fără zarvă. Dacă este vinovat doar de faptul că nu şi-a raportat locuinţa, va fi amendat sau pus la muncă forţată timp de şase luni, poate ambele. Dacă comite vreo fărădelege sau a făcut-o deja, va fi arestat şi va avea parte de un proces. În nici unul dintre cazuri, nu se va face nici un fel de publicitate. Adevărul este că departamentul nu vrea să trezească anumite amintiri şi să-l transforme din nou într-un martir.

— Ceea ce sugerezi că este posibil să fi făcut el este destul de grav, zise Snick.

Horn ridică din umeri şi spuse:

— Este nevinovat, până la proba contrarie. Cu excepţia faptului că nu şi-a raportat mutarea, bineînţeles.

— Dacă l-a ucis cineva şi i-a îngropat corpul?

— Oh, am luat în considerare toate posibilităţile, spuse Horn. Aceasta nu este prea sus, pe lista probabilităţilor.

— O voi face! zise Snick. Desigur, numai dacă condiţiile mele sunt îndeplinite.

— Vor fi. Vei fi exonerată total. Cazul tău va fi făcut public şi vei fi reinstalată în departament, cu un grad nou. Vei avea mână liberă, vei primi tot ajutorul pe care-l vei cere. Oh, da! Am uitat să menţionez că îţi vei primi şi toate creditele pe care le-ai fi avut dacă ai fi rămas în slujbă. Vor avea la bază salariul de căpitan-detectiv, gradul pe care-l aveai atunci când ai fost stonată. Va fi o sumă destul de mare.

Îmi oferă mită, îşi spuse Snick. Nu era nevoie să facă asta. Trebuie să mai existe şi alt motiv pentru care m-au angajat să mă ocup de asta. Nu doar din cauză că mă pricep. Dar eu îl cunosc pe Caird mai bine decât oricine, mult mai bine, şi acesta poate fi un avantaj în urmărirea lui. Acesta putea fi unul dintre motivele pentru care o foloseau pe ea.

Ce ironie. Începuse acest lung circuit încercând să-l prindă pe Caird, în loc de asta fugise cu el, iar acum îl urmărea din nou. Capetele firelor pozitiv şi negativ erau gata să facă contact. Poate.

După ce discutară cincisprezece minute despre detaliile cazului, Horn se ridică.

— Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă. Voi fi singura ta legătură. Pentru moment, îţi spun la revedere.

Se înclină, se întoarse, se opri şi se întoarse iar cu faţa spre Snick.

— Oh, mai este un mic amănunt, dar s-ar putea să fie semnificativ. În timp ce era în Colorado Springs, Caird avea o fotografie a ta înrămată, pe perete. A luat-o cu el, când a plecat.

Snick avu senzaţia că, dacă ar fi vorbit, vocea ar fi trădat-o. Simţea un nod în gât, dar în acelaşi timp, respiraţia îi devenise fierbinte.

— Asta înseamnă ceva? întrebă Horn.

Snick înghiţi cu greu şi spuse:

— Nu ştiu. Nu voi afla decât atunci când îl voi găsi, nu?

— Oare? spuse Horn.

Zâmbi şi se întoarse iar să plece.

Phantea Snick parcurse cele două luni obligatorii la o academie organică şi apoi o lună în teren. După aceea i se acordă gradul de colonel care îi fusese promis. În această perioadă studie numeroasele benzi trimise de Horn. Toate se refereau la acea parte a carierei lui Caird cunoscută de departamentul organic, inclusiv supravegherea lui din momentul în care avusese acea „regresiune la copilărie”, cum o numiseră doctorii. De atunci, conduita lui fusese exemplară. De fapt, până în momentul dispariţiei lui fusese în asemenea măsură un cetăţean model, încât poliţiştii consideraseră asta drept suspect.

Existau şase cazuri de introduceri de date false în băncile de date din Las Vegas şi Colorado Springs, în timp ce Caird locuia în cel de-al doilea oraş. Deşi el fusese bănuit de comiterea acelor infracţiuni, copoii nu avuseseră nici o dovadă.

Departamentul era foarte deranjat de această problemă, deoarece cel care o făcuse – oricine ar fi fost el – trecuse de măsuri de securitate considerate absolut impenetrabile.

Un alt eveniment mult mai serios era oprirea simultană a tuturor sateliţilor de urmărire de deasupra zonei Rocky Mountains. Cum aceştia refuzaseră să răspundă la orice semnale de la staţiile de la sold, nu se puteau auto-testa. Fusese nevoie să fie trimise nave spaţiale cu ingineri la bord, pentru repararea sateliţilor. Deşi inginerii reuşiseră să-i pornească din nou, nu reuşiseră să identifice sursa opririi lor. Era evident că nişte transmisiuni din zona Munţilor Stâncoşi produseseră defecţiunea. Copoii scormoniseră acel teritoriu ca nişte furnici care mirosiseră mierea. Vânătoarea fusese şi mai intensă decât aceea din perioada în care Caird fugise din Colorado Springs. (Asta dacă într-adevăr părăsise oraşul, îşi spuse Snick).

Cercetarea continua, dar acum era o operaţiune de rutină, de către patrule pedestre sau cu nave, fără un program regulat.

De la incidentul cu satelitul, nu se mai întâmplase nimic.

Snick îşi spuse că Jeff Caird, sau oricine altcineva cauzase problema încercase doar să-şi verifice tehnicile electronice. El demonstrase că acestea funcţionau şi că metodele utilizate şi sursa lor nu puteau fi aflate.

Toate tipurile de senzori, vizuali, în infraroşu, ultraviolet, sonici şi olfactivi fuseseră folosite în acele căutări. Totodată, ştiindu-se că era posibil ca fugarii să se fi ascuns în peşteri, fuseseră verificate hărţile magnetometrice ale întregii regiuni. Acele caverne fără intrări fuseseră verificate personal, ca să se asigure că nu fuseseră săpate intrări noi sau că cele vechi nu fuseseră ascunse prin camuflare. Acea cercetare lungă şi scumpă nu dusese decât la prinderea câtorva fugari. Nici unul dintre aceştia nu putea fi responsabil de introducerea datelor sau de defectarea sateliţilor.

Snick îşi spuse că era foarte probabil ca Jeff Caird să se afle acolo, în sălbăticie. Într-o noapte se trezi, speriată, auzind vocea unui om lângă patul ei. Dar fusese un vis şi ea auzise numai vocea, nu şi cuvintele celui care vorbise.

Cu toate acestea, rămase pe marginea patului, tremurând, în minte strălucindu-i puternic un gând nou. După câteva clipe de gândire concentrată, intră din nou sub cuverturi şi adormi în două minute. A doua zi, ceru ecranului din apartamentul ei ultima supraveghere magnetometrică a zonei

centrale a Munţilor Stâncoşi. Era veche de zece ani şi era cea folosită de poliţişti în căutarea lor. Harta precedentă fusese făcută cu douăzeci de ani în urmă. O ceru şi pe aceasta şi compară cele două hărţi.

Computerul găsi imediat o discrepanţă între ele. Era vorba de un complex de peşteri de la mijlocul lui Cloud Peak. Era în Masivul Bighorn şi era cel mai înalt munte din zona cunoscută pe vremuri drept Wyoming.

Snick râse încet.

Caird reuşise să şteargă acel amănunt din ultima hartă.

Poliţiştii, bazându-se pe acea hartă, nu merseseră la cavernă, ca să o cerceteze.

— Şmecher ca întotdeauna! spuse Snick.

Capitolul 38

Mai întâi, trebuia să afle dacă nu cumva îi fusese plasat un microtransmiţător. Faptul că era un procedeu ilegal cu excepţia cazului criminalilor condamnaţi nu era ceva ce i-ar fi oprit să o facă. Deşi ea fusese total reabilitată (conform psihiatrilor), fusese reîncadrată în departamentul organic şi cazul ei fusese făcut public, departamentul nu avea încredere deplină în ea.

Pe de altă parte, Snick era poliţist veteran şi ei se aşteptau ca ea să verifice posibilitatea ca în corpul ei să fi fost plasat un microtransmiţător.

Dar ştiind că ea ştia asta, era posibil ca poliţiştii să fi calculat că ea va considera drept scăzută probabilitatea acelei acţiuni ilegale. Poate că intraseră în apartamentul ei în timp ce dormea, îi injectaseră un hipnotic şi îi plasaseră dispozitivul sub piele. Rana putea fi acoperită cu epidermă artificială.

Trebuia să se asigure că nu se întâmplase asta. Se duse la un spital organic, să fie scanată. Nu fu surprinsă când descoperi că în corpul ei erau două microtransmiţătoare. Unul în partea de sus a antebraţului stâng. Celălalt sub piele, la ceafă.

Bineînţeles, acea examinare avea să fie raportată generalului Horn. Horn avea să se pregătească să facă faţă indignării furioase a lui Snick şi a procesului legal intentat de ea împotriva departamentului organic. Generalul se întreba, probabil, dacă nu cumva întreaga ei carieră era în pericol. Dar Snick nu făcu nimic, lăsând-o pe Horn să creadă că nu-i păsa că i se plasaseră transmiţătoarele. În definitiv, dacă Snick era loială, de ce să o deranjeze semnalele? Acestea o puteau asigura că putea fi localizată dacă era singură în anumite situaţii şi dacă avea nevoie de ajutorul colegilor ei.

Horn ar mai fi putut deduce că Snick nu vroia probleme. Dar lui Snick nu-i păsa ce credea Horn. Ea vrusese doar să fie sigură că i se plasaseră microtransmiţătoarele.

După ce verifică prognoza meteorologică pe termen lung (care nu era mult mai bună decât cele din urmă cu două mii de ob-ani, în ciuda progreselor ştiinţei meteorologiei), Snick îşi făcu planurile şi aşteptă, destul de răbdătoare. Ploaia şi furtuna izbi zona Rocky Mountain cu două zile după data la care fusese prevăzută. În a treia seară, norii furioşi aduseră întunericul asupra lui Colorado Springs, vântul începu să îndoaie copacii, iar fulgerele transformară norii într-un haos electric. Snick urcă în aeronava pe care o rechiziţionase şi în care încărcase haine şi echipament. Aeronava se ridică în grozăvia aceea naturală, în ciuda ordinelor

departamentului de control aerian ca toate echipajele să rămână la sol.

Snick se mânjise cu o pastă metalică peste zonele marcate cu cerneală pe antebraţ şi ceafă. Şi deconectase transmiţătorul automat plasat în spatele unui panou, la pupa navei.

Ajunse la Cloud Peak în şapte ore, înfruntând vântul lateral puternic şi încercând să se menţină la cincisprezece metri deasupra copacilor sau a terenului golaş, orbită din când în când de fulgere, cu ochii pe instrumente şi mai ales pe ecranul topografic. Sistemul de navigaţie automată programat o aduse la intrarea complexului de caverne, care abia se vedea în lumina farurilor. Intră în arcada dură a versantului abrupt al muntelui. Vântului prinse nava şi o roti, făcând-o să râcâie peretele drept al intrării. Snick ateriză la patru metri după ce trecu de intrare.

La lumina farurilor văzu o cavitate de vreo şase metri lăţime şi zece adâncime. În continuarea ei era gura unui tunel ce mergea drept câţiva paşi, apoi cotea şi dispărea. Nu era suficient de larg pentru navă. Coborî şi porni prin tunel, cu o lanternă în mână. Tavanul varia de la jumătate de metru până la un metru deasupra capului ei, iar zidurile erau uneori atât de strâmte încât se freca cu umerii de ele. Apoi ajunse în faţa a două intrări. În dreapta era o gaură suficient de mare ca să se târască prin ea fără să se lovească cu capul

sau să se zgârie prea rău. La lumina lanternei văzu că tunelul mergea drept, în întuneric. Gaura din stânga era îngustă, dar şi prin ea se putea târî şi apoi părea să se deschidă într-un spaţiu mai mare.

Snick intră în ele, deşi era posibil ca în ambele tuneluri să fie capcane. Amândouă se înfundau cu o grămadă de stânci. Chiar dacă erau continuări ale tunelurilor de dincolo de bolovanii căzuţi, erau blocate.

Asta însemna că intrarea sau intrările în complexul de caverne erau în altă parte – asta dacă Jeff Caird era în interiorul acelui munte.

Dormi restul nopţi într-un sac de dormit, pe o saltea gonflabilă. Ceasul deşteptător o trezi cu patru ore înainte de răsărit. Încă ploua, dar furtuna trecuse şi vântul nu era prea puternic. După ce mâncă, luă nava şi porni în pădure. Îşi umplu rucsacul cu mâncare, apă şi alte articole şi apoi se urcă într-un pin. La jumătatea acestuia, găsi o cracă destul de confortabilă şi se legă de ea. Următoarele şase ore fură groaznice, dar ea era un veteran al pândelor lungi, plictisitoare şi incomode.

La zece fără şase minute dimineaţa, văzu prin binoclu ceva mişcându-se în tufişuri. Nu era prima dată. Până atunci îi mai atrăseseră atenţia două căprioare, o vulpe şi un urs. Dar acum se mişca o parte a pământului acoperit de ace de pin. Era între doi copaci ale căror crengi se întrepătrundeau.

Îşi imaginase că orice tunel subteran săpat de Caird nu ar fi avut ieşirea prea adânc în interiorul pădurii. Şi că trebuia să fie undeva în acea zonă.

Uşa trapei, acoperită cu ace şi ramuri lipite la un loc, se înălţă. Deşi vederea îi era stingherită de crengile dintre ea şi trapă, văzu cum un bărbat îşi scotea capul afară. Omul privi în jur, cu prudenţă. Probabil că existau senzori de mişcare în acel loc şi în apropiere, care să detecteze dacă se afla cineva în zonă, înainte de ieşirea lui. După ce se asigură că nu era nimeni în preajmă, bărbatul ieşi şi începu să coboare trapa camuflată. Snick îşi dezlegase sfoara cu care se legase de trunchi şi începuse deja să coboare.

Două minute mai târziu, ajunse în spatele omului, care purta costum şi cască de camuflaj. Bărbatul avea în mână o carabină cu laser şi un detector de sunet parabolic. Pe spate avea un cilindru mic ataşat la un furtun lung şi flexibil, la capătul căruia era un cilindru mic, deschis la un capăt. Snick era sigură că era un detector de miros setat să detecteze moleculele mirosului de căprioară. Omul spera să ducă nişte carne de vânat la masa lui Caird.

— Nu mişca! strigă Snick.

Omul ascultă. La următoarea ei comandă, puse încet puşca la pământ şi apoi înaintă câţiva paşi. Snick ridică puşca şi spuse:

— Întoarce-te.

Bărbatul se supuse. Ochii i se măriră puţin, dar faţa îi rămase impasibilă, în timp ce-şi ţinea mâinile la ceafă.

— Nu încerca să foloseşti acel cuţit de la ceafă, de sub jachetă, zise ea. Dar nu am venit aici ca să te arestez. Mă numesc Panthea Pao Snick. Mă recunoşti?

Omul zâmbi.

— Te-am recunoscut. Eu sunt Sherban Shi Mason.

— Du-mă la şeful tău.

Snick nu se putu abţine să zâmbească când îl auzi râzând în hohote. Apoi spuse:

— Nu sunt aici ca să-ţi fac rău ţie sau altcuiva din grupul lui Caird.

— Te cred. Caird a spus de multe ori că tu îl vei găsi într-o zi. Sau invers.

Câteva minute mai târziu ajunseră la baza puţului şi continuară să meargă încet printr-un tunel lung şi îngust. Acesta urca încet, printre zidurile de stâncă. Bărbatul mergea în faţă, tot cu mâinile la ceafă, în ciuda protestelor lui că Snick nu avea de ce să se teamă de el. Lanterna ei lumina drumul în faţă. Apoi urcară pe nişte drugi de metal înfipţi în peretele puţului. Snick îşi atârnase carabina la spate. Deşi îşi băgase revolverul în toc, îi spusese lui Mason că putea să-l scoată înainte ca el să aibă timp să încerce ceva. Nu credea că el o va face, dar nu trăise atât de mult având

încredere în necunoscuţi. Sau în cunoştinţe de demult.

Ea urcase prima pe scară, ţinând lanterna în dinţi. Mason trebuia să o urmeze, când ea ajungea la capătul treptelor. Snick îi spuse că putea încerca să o ia la fugă spre celălalt capăt al tunelului, dar că l-ar fi împuşcat înainte să ajungă la următorul puţ spre ieşire.

— Te cred, zise el. În plus, nu am nici un motiv să fug.

Ea împinse trapa şi plimbă raza lanternei în jurul camerei. Nu se vedeau nici oameni, nici mobilier. Când Mason urcă şi el în cameră, continuară să înainteze pe un alt coridor îngust, el mergând în faţă. Apoi deschise o uşă din spatele căreia se revărsă lumină.

— E în regulă! strigă el. Sunt Mason! Sunt cu Panthea Snick!

Snick tresări când auzi în spate vocea unei femei.

— E rândul tău să nu te mişti.

Vârful dur al unei arme îi era înfipt în spate.

— La naiba! zise Snick încet, lăsându-şi arma să cadă şi ducându-şi mânile la ceafă.

Nu văzuse nici un fel de linii în zidul tunelului care să indice că acolo era o uşă. Dar trebuie să fi fost una, pe care venise femeia ce ajunsese în spatele ei. Snick se bucură că nu năvălise în acel loc cu intenţia de a ucide pe cineva.

Trei bărbaţi şi o femeie ieşiră din spatele uşii. Snick intră. Cu Mason acum în spatele ei şi ceilalţi de o parte şi de cealaltă, după ce îi luaseră arma şi cuţitul de vânătoare, Snick fu îndrumată prin tunel într-o tavernă foarte mare, cu stalactite atârnând din tavan şi stalagmite proiectându-se din podeaua neregulată. Câteva lămpi mari ofereau o lumină slabă. Trecură prin alte câteva caverne din stânga. Acolo erau câţiva oameni, majoritatea dormind în saci de dormit.

— Ştii, spuse Mason, nu ai fi aici... scuză-mă, probabil că majoritatea nu o ştiu... dacă nu ar fi fost Caird. El este cel care a presat guvernul să te reabiliteze şi să te reprimească în departamentul organic.

— Nu, zise Snick tare, aşa încât Mason să o audă clar. Nu am ştiut asta.

— Caird a anunţat Consiliul Mondial că are dovezi certe despre afacerile murdare ale câtorva membri ai lor. I-a asigurat că va dezvălui acele probe publicului, dacă tu nu eşti reprimită.

— Cum a făcut asta? întrebă Snick. Şi cum ar fi comunicat datele publicului?

Mason nu răspunse direct la întrebare.

— Unul dintre cei din grupul nostru este un geniu în computere.

Snick observă că traseul pe care o duceau nu cuprindea maşinăriile mari necesare interferenţei electronice cu sateliţii. Tot ce

văzuse putea fi strâns rapid şi cărat de acolo de către proprietari. Era clar că erau pregătiţi să părăsească locul acela în orice clipă.

Ajunseră la capătul tunelului, în faţa unei uşi acoperită de o draperie groasă. Mason îi spuse să se oprească, dădu draperia la o parte şi intră în cameră. Snick zări rapid o cameră luminată puternic, cu pereţi de stâncă. Îşi ţinu respiraţia o clipă când văzu pe unul dintre pereţi o fotografie mare a ei. În poză era chipul ei, privind drept în faţă.

Când i se spusese că Jeff Caird luase o fotografie a ei atunci când fugise din Denver, se gândise la implicaţii. Caird, ca Baker No Wiley, nu îşi amintea de ea. Dar văzuse numeroasele benzi despre el şi fostele lui personalităţi. Ea apăruse într-o parte dintre ele şi fără îndoială că apoi el obţinuse şi benzile care o aveau pe ea ca subiect. De ce?

Nu reuşise să găsească decât un singur răspuns. Indiferent de schimbarea personalităţilor, el era atras de ea. Chiar şi o simplă bandă scotea la iveală acel sentiment adânc înrădăcinat în el. Probabil că acum era îndrăgostit de o imagine. Dar acea imagine trezea o memorie a inconştientului.

Deşi Snick nu era deloc romantică, era foarte atinsă de asta şi îşi simţi inima încălzindu-se.

Identităţile lui erau ca nişte mărgele de culori şi forme diferite, de pe acelaşi şirag, îşi

spuse ea. Şiragul era persoana de bază, identitatea iniţială. Ea exista, netedă şi neîntreruptă şi având întotdeauna acelaşi material şi aceeaşi densitate, prin centrul fiecărei mărgele. Caird cel original era şiragul. Ceilalţi, Tingle, Dunski, Repp, Ohm, Zurvan, Isharashvili, Duncan şi Caird cel prezent erau mărgelele.

Şiragul fusese întotdeauna un rebel, deşi unul foarte viclean, un şmecher.

Mason ieşi de după draperie, murmurând:

— Nu l-am mai văzut niciodată aşa.

Se uită la Snick.

— Deşi ar fi trebuit să mă aştept. Poţi intra acum. Singură.

Deşi nu era în firea ei să ezite, Snick se opri câteva secunde înainte să dea draperia la o parte. Apoi, inspiră adânc şi intră în cameră. Draperia căzu în spatele ei cu un foşnet foarte slab, ca o sabie şuierând prin aer.

Caird era singur în camera mare, dar cu tavan scund. Pe peretele îndepărtat era un cilindru de argint mare, probabil un alimentator de energie. Peste tot pe podea erau cabluri. Pe ecranele de pe pereţi se vedeau cuvinte, numere şi formule, precum şi canale de ştiri din mai multe locuri: Zürich, Shanghai, Sydney, Cairo, Chicago, Buenos Aires.

Caird stătea în faţa unui birou, cu faţa spre ea, şi zâmbea. Apoi porni spre Snick, cu braţele

întinse. O cuprinse în braţe şi o sărută, lipindu-şi buzele de ale ei pentru mai multe secunde.

Snick nu se aşteptase la o primire atât de călduroasă, dar se bucură de ea.

Când îi dădu drumul, Caird spuse:

— Ştiu că mă aştept la prea multe. Dar am fost copleşit pentru un moment.

— Nu eşti un străin pentru mine, spuse ea. Şi chiar dacă nu-ţi aminteşti de mine ...

— Ai venit să rămâi? Am ştiut întotdeauna că mă vei găsi, într-un fel sau altul. Dar nu eram sigur în ce rol vei veni. Adică...

— Ştiu ce vrei să spui, zise ea. Nici eu nu eram prea sigură. Dar, da, am venit să stau.